

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A kőhíd túlsó oldalán**

1. A Garai-birtok köde és a hamis elixír

Krónikás

A köd úgy ülte meg a Garai-birtok szélét, mint a megüledett bűn. A szürke pirkadatban alig látszott a gázló, csupán a folyó kőharagja hallatszott, meg az ekhós szekér, a Vándorvár kerekeinek nehéz nyikorgása. Holló és Lant, a két szívós igásló gőzölgő orrcimpákkal feszült a hámnak a sáros emelkedőn. A bal kerék mellett Borda lépdelt – a hatalmas, félfülű fekete juhászkutya sárga szemeivel a sűrűt pásztázta, felmeredő szőrrel szagolva ki a közeledő veszélyt.

A bakon Mirella ült. A hideg pára ellenére formás, telt idomait szorosan fogta a bőrfűző, dúsan redőzött, színes szoknyája alól pedig kivillant a hímes csizma feje. Tollas kalapja alól koromfekete fürtök omlottak a vállára. Amint a szekér közelebb ért a fából tákolt vámházhoz, a ködből egy elnyűtt köpenyes, éhes képű jobbágyasszony lépett elő, három fázós pulyával a szoknyájába kapaszkodva.

Mirella tekintete azonnal megtelt melegséggel. Megrántotta a gyeplőt, s míg az ekhó alól előhalászott egy cipót meg egy vastag gyapjútakarót, szelíden intett az asszonynak. „Vedd csak, atyámfiak! Garai úr úgyis elvitte a gabonátokat, legalább ez melegítsen” – suttogta, s még egy apró csomó gyógyírt is a kezébe nyomott, egyetlen fityinget sem kérve cserébe.

Ám amint a vámház ajtaja csikordult, s előlépett a báró kapzsi tisztartója, Mirella arca egy szempillantás alatt átváltott a maró, cinikus mosolyra.

„Állj meg, asszony!” – dörrent rá a tiszt. – „A gázló használata és a szekérterher adója két ezüst!”

Mirella teátrálisan meglepett arcot vágott, s álszent alázattal hajolt meg, miközben tekintete pikírten végigmérte a férfit. „Ó, hát kelmed az az elhíreselt, igazságos tisztartó? Tekintetes uram, egy szegény vándorárúnak ennyi pénze nincsen... De látom én kelmed arcán azt a nemes, ám megfáradt vonást. A férfierő hanyatlása, ugye? Van nálam egy ritka keleti elixír, az udvari urak aranyért veszik. Neked odaadom a vám fejében... meg mindössze egyetlen ezüstért.”

A tisztartó szeme megcsillant a kapzsiságtól. Mirella dögös, csábító pillantása és a méregdrágán eladott, egyszerű színezett kútvíz azonnal megtette a hatását: a tiszt nemcsak átengedte a szekeret, de még ő fizetett a hamis csodaszerért. Mirella karikás

ostorát megsuhintva beugratott a ködbe, s míg a titkos dupla padlórekeszben lapuló szökött jobbágyfiú megkönnyebbülten sóhajtott, Borda még egy utolsó, fenyegető morgással kísért a becsapott vámőrt.

2. A túlsó part kavicsai

Mirella

A szekér nehéz tölgyfakerekei végre csikordulva megvetették lábukat a túlsó part csúszós kavicsain. A fagyos habok tajtékozva csapkodták a küllőket, amíg Holló és Lant utolsó megfeszüléssel ki nem vonták a nehéz ekhót a sodrásból. A hátuk mögött, a ködfal túloldalán Conrad rézkürtje élesen, dühödten reccsent meg, de a távolság már Mirelláéknak kedvezett.

„Átkozott fösvény banda, bárcsak fulladtak volna bele a saját vámvizükbe!” – sziszegte Mirella, és dühösen rántott egyet a gyeplőn, ahogy megigazította ázott kalapját. A fagyos víz átáztatta a hímes csizmát, s a maró hideg nem sokat javított a hangulatán.

Borda egyetlen ruganyos ugrással a bak melletti deszkára pattant. Megrázta csuromvizes, fekete bundáját – jéghideg permetet szórva Mirellára –, majd fenyegető vicsorgással nézett vissza a homályos folyó felé, készen arra, hogy bárkinek elharapja a torkát, aki követni meri őket.

„Na, még te is lefröcskölsz, te dög!” – mordult rá a nő, de közben keményen ráütött a bak mögötti dupla válaszfalra. „Hogy vagy odabent, kölyök? Bírjad még egy keveset, a sűrűben megállunk!”

A rekeszből fojtott, tüsszentéssel teli válasz érkezett. A szökött jobbágyfiú még egyben volt, bár a rémülettől alig bírta megszólalni.

Mirella meglengette az ostort, s a szekér zörögve beroggyant a túlsó part védelmet nyújtó, sötét tölgyfái közé. A kapzsi tisztartótól kicseátolt ezüst édesen csörrent egyet a bőrfűzőjében. Ha Garai báró kutyái utol akarják érni őket, ahhoz előbb át kell kecmeregniük a saját jeges gázlójukon.

3. Oltalom a tölgyesben

Mirella

A tölgyes sötétje védelmező takaróként borult a szekérre, felváltva a nyílt gázló metsző szélviharat. Mirella csak akkor húzta meg a gyeplőt, amikor a kürtök távoli riadója végképp elhalt a gomolygó pára mögött. Lant és Holló zihálva álltak meg a mohás fák alatt, gőzölgő párát fújva a hideg éjszakába.

„Na, gyere ki, te szegény pára, mielőtt teljesen jéggé fagysz!” – sziszegte Mirella, és gyors mozdulattal leugrott a bakról. A szekér oldalán lévő rejtett reteszt elhúzva felnyitotta a dupla válaszfalat.

A padló alól egy csuromvizes, didergő fiú kecmergett elő. Rémült szemei a sötétséget kémlelték, míg Borda oda nem lépett hozzá. A fekete dög egyetlen határozott, meleg horkantással végigszaglászta a fiú rongyos kabátját – a kutya morgása ezúttal nem fenyegetést, hanem szigorú őrséget jelzett.

Mirella száraz gyapjútakarót kanyarított a kölyök vállára, majd az övéből előhúzott egy kis flaskát. „Igyál ebből egy kortyot! Ez nem a tisztartónak szánt színezett kútvíz, hanem igazi gyógynövényes lé. Helyrehozza a vérkeringésedet, mielőtt továbbállunk.”

Míg a gyerek hálásan nyelt a csípős italból, Mirella elégedetten megveregette a bőrfűzőjét, ahol a félrevezetett vámoértől kicsalt ezüst csörrent. Borda a fák közt maradt, hegyezte a fülét, vigyázva az erdő csendjét. Garai uraság kutyái egyelőre lemaradtak, de a ködös birtok határai már karnyújtásnyira voltak.

4. Kormos menedék

Mirella

A szekér lassan gördült tovább a sűrűsödő fák között, míg végül a tölgyes mélyén kirajzolódott a mészégető roskatag kunyhójának sötét körvonala. Mirella türelmetlenül pattintott a gyeplővel, mert a fagyos szél és az üldözők hajkurászása alaposan kihozta a sodrából. „Na, mozgás, mielőtt Garai kopói mégis ráakadnak a nyomunkra!” – sziszegte élesen a fiúnak, amint megállították a lovakat a földbe süllyedt faház előtt.

Borda dühösen horkantott egyet, fülét hátracsapva méregette a fekete bokrokat. Hatalmas alakja szinte egybeolvadt az éjszakával, tekintete vészjóslóan villogott a félhomályban. Mirella egyetlen határozott rúgással felpattintotta a kunyhó korhadt ajtaját, kiverve belőle a vastag por- és koromréteget, majd erélyesen belökte a didergő kölyköt a védett belsőbe.

„Itt maradsz, amíg elül a riadó. Hajnalban a mészégetők átvesznek, ők eljuttatnak a szabad falvakig” – vetette oda Mirella pattogósan, miközben száraz avart s pattintott szikrát a kőpadkán. Ingerelte a gondolat, hogy a hajdúk a nyakukon lihegtek, de a didergő fiú láttán a haragja inkább a tisztartók ellen fordult.

Borda a küszöbön telepedett le, halk, vészjósló morgással tartva szemmel a ködös tisztást. Mirella felkapott egy plédet a szekérről, és szigorú arccal a kölyök vállára terítette. „Ne bámulj így, nem vagyunk szentfazekak, csak utáljuk Garai gőgös kopóit. Ül le a sarokba és maradj csendben!”

5. Ágak a keréknyomon

Mirella

Mirella halkan intett a fiúnak, majd óvatosan hátrafelé lépve behúzta a korhadts ajtót. A kunyhó sötétje elnyelte a riadt gyermek alakját, de pihenésre még nem jutott idő. A szekér ott terpeszkedett a tisztás szélén, mint egy hatalmas, fekete felkiáltójel; ha Garai kopói erre tévednek, azonnal kiszúrák a nyomokat.

– Gyere, Borda, nem hagyhatjuk itt a tengelyt elrettentő példának – suttogta élesen a nő, miközben a ló zablájához lépett. – Még a végén azt hiszik a hajdúk, hogy vendégségbe jöttünk a mészégetőkhöz.

A hatalmas kutya némán követte, szőre felborzolódtott a fagyos éjszakai szélben. Fülelve fordította fejét a fák közt terjengő köd felé. A távolból tompa patasorozat és vadászkürt halvány visszhangja szűrődött át a tölgyfák törzsei között. Conrad emberei még mindig a gázló környékét fésülték át, de lassan tágították a kört.

Mirella gyors, gyakorlott mozdulatokkal terelte beljebb a szekeret a sűrű bozótosba. Néhány száraz ágat gallyazott le a földről, s a keréknyomokra szórta, hogy eltüntesse a friss barázdákat. Borda halkan felmordult, jelezve, hogy a szag megmarad, de a nő csak intett neki.

– Tudom, tudom. De az éjszakai derpesztő hideg nekünk dolgozik, az őrkutyák orra is befagy – suttogta Mirella, miközben visszafojtott lélegzettel lapult a bak mögé. A kockázat óriási volt, de a szeme sarkában ott bujkált a megszokott, dacos villanás. Garai uraság hajdúi ma éjjel üres kézzel térnek vissza a várba.

6. Nesztelen léptek

Mirella

A patkók ütemes kopogása szinte karnyújtásnyira csendült fel, majd a sűrű tölgyes szélén bizonytalanul megtorpant. A portyázó hajdúk érdes káromkodása átszűrődött a fagyos éjszakai levegőn, ahogy a fák sűrűjét kémlelték. Borda hatalmas teste megfeszült Mirella lábánál, de a fekete kutya egyetlen halk reccsenést sem engedett meg magának; csupán intelligens, sötét szemeit tapasztotta az ágak közt derengő holdfényre.

A lovasok néhány gyötrelmesen feszült perc után továbbálltak a gázló irányába, megunva a hiábavaló keresgélést. Mirella megvárta, míg a patasorozat tompa moraja teljesen elhal az éjszakai csendben, s csak ekkor engedett ki egy halk, elégedett sóhajt. A száraz ágakkal álcázott keréknyomok beváltották a hozzájuk fűzött reményeket: Garai úr pöffeszkedő kopói vakon átnyargaltak a nyomok felett.

A nő ruganyos mozdulattal pattant fel a bak mögül, s a szekér dupla fenekű rekeszéből gyorsan előhalászott egy vastag, gyapjú pokrócot meg némi szárított húst és árpakenyeret. Nem volt vesztegetni való ideje: odalépett a mészégető kunyhójához, és óvatosan benyitott a korhadt deszkaajtón.

A szökött jobbágyfiú még mindig a sarokban kucorgott, riadt szemei tágra nyíltak a félhomályban. Mirella gyengéd, anyáskodó mosollyal terítette vállára a meleg takarót, s kezébe nyomta az elemózsiát.

– Edd meg gyorsan, öcsém, aztán pihenj egy keveset – suttogta melegen. – A hajdúk elvonultak, de pirkadatkor továbbindulunk.

Borda feszülten elnyúlt a kunyhó küszöbén, fülét a szél felé forgatva őrizte a csendet, míg Mirella odakint az éjszakai bepakolást igazította el.

7. Hajnali előkészületek

Mirella

Mirella halk mozdulattal rákattintotta a szekér oldalára a vasláncot, s gondosan eligazította a rakományt elfedő vastag ponyvát. A fagyos szellő még megrezegtette a tölgyfák korhadt ágait, de az éjszakai feszültség lassan feloldódott a sötétségben. A nő elégedett mosollyal nyugtázta, hogy a szekér dupla aljának rejtett zárszerkezete még a

legélesebb hajdúszem előtt is láthatatlan maradt.

Borda a kunyhó küszöbét elhagyva nesztelen léptekkel sündörgött a szekér mellé. A hatalmas, fekete bundájú eb finoman a nő szoknyájához dörgölözött, elismerésre vágyva a hibátlanul teljesített őrségért. Mirella csendesen felnevetett, s melegen megveregette a hűséges jószág nyakát, miközben a kunyhó felől már a szökött fiú egyenletes, megnyugodott légzése hallatszott.

– Jó munkát végeztünk, öregem – suttogta Mirella, miközben a bak alól előhalászott egy kis rézflaskát, és belekortyolt a fűszeres ágyas pálinkába. – Garai kopói most a gázlónál ázzanak csak kedvükre. Pirkadatkor mi a köves patakágy felé vesszük az irányt, ahol még a patkó sem hagy nyomot.

A nő még egyszer körüljárta a mészégető kunyhójának környékét, s egy puha fenyőággal álcázta saját friss csizmanyomait a nedves avarban. Az ég alján már derengeni kezdett a korai pirkadat szürkésége, jelzést adva a továbbindulásra. Borda vidáman meglendítette a farkát, felkészülve az újabb útra, amely végleg elfeledteti a hajnali veszélyt.

8. Gázolás a köves mederben

Mirella

A lovak türelmetlenül horkantottak a dermesztő pirkadatban, de Mirella egyetlen lágy kattintással és a gyeplő finom megmozdításával csendre intette őket. A szekér lassan elgördült a mészégető kunyhó védelméből, a vastag kerekek pedig puhán nyelték el a törmelékes erdei út egyenetlenségeit. Borda nem maradt el tőlük: az eb nesztelenül ügetett a bak mellett, fülei rángatóztak a legkisebb neszre is, orrát a hűvös reggeli szélbe emelve.

Néhány száz lépés után a sűrű tölgyes átadta helyét a sekély, köves patakágy világának. Mirella habozás nélkül kormányozta a fogatot a sebesen rohanó, kristálytiszta vízbe. A kerekek csobbanása elfojtotta a fa váz halk nyikorgását, s a sodrás pillanatok alatt eltünttetett minden nyomot, amit a lovak patái hagyhattak volna a felkavart homokban.

– Na, öregem, most keressenek minket Garai kopói! – kacsintott le Mirella a vízben gázoló kutyára, miközben gúnyos mosoly bujkált a szája szélén. – Ebben a vízben még az úri hiúságuk is fenékre futna.

A nő egy óvatos mozdulattal visszanyúlt a szekér belsejébe, és finoman megkocogtatta a dupla alj rejtett deszkáját. A kormos arcú jobbágyfiú halk koppintással jelzett vissza odabentről, bizonyítva, hogy a kényelmetlen búvóhely ellenére még tartja magát. Mirella meglegedetten bólintott. Még néhány fordulat a patakmederben, s ha eléri a köves gázló túloldalán elterülő fenyvest, végleg kikerülnek a hajdúk látóköréből.

9. A fenyves oltalma

Mirella

A patak sekély habjai mögött végül megreccsent a parti kavicságy, ahogy a szekér nehéz kerekekkel kigördült a szárazra. A sűrű fenyves hűvös, gyantaillatú árnyékkal ölelte körbe a fogatot, védelmező takarót borítva a fáradt vándorokra. A lovak elégedetten fújtattak egyet a partra érve, Borda pedig szilaj mozdulattal rázta ki bundájából a hideg cseppeket, apró vízpárát szórva a friss mohára.

Mirella ügyes kézzel fékezte meg a pónikat az első vaskos fenyőtörzs mögött, majd éber szemmel körbepillantott. A túlparti erdősáv felől semmi sem törte meg a pirkadat csendjét; Garai gőgös hajdúi nyilván még mindig a félrevezető kereknyomokat kutatták a mészégető kunyhójának közelében.

– Na, fiú, kimerészkedhetsz a kalitkádból! – suttogta a nő, miközben kipattant a bakról, és félretolta a takaróként szolgáló szalmabálát, megnyitva a titkos rekesz ajtaját.

A kormos képű jobbágygyerek nagyot szívott a harapós, friss erdei levegőből, s gyorsan megtörölte izzadt homlokát. Megszeppenten, mégis megkönnyebbülten kászálódott ki a deszkák közül, Mirella pedig nyomban egy karaj szikkadt kenyeret és egy kulacs tiszta vizet nyomott a kezébe.

– Egyél gyorsan! Az urasági lovasok keményebbek a sziklánál, de az eszük rövidebb a nyúlfarknál – mosolyodott el melegen a nő, miközben jóindulatúan megsimogatta a fiú borzas fejét. – Átvágunk ezen a sűrűn, és mire a nap felér az ég közepére, már a nagy vásárosúton zötykölődünk, ahol senki sem mondja meg, ki a vándoráru-kereskedő és ki a szökött cseléd.

10. Fenyőtűk hűvösében

Mirella

A fiú mohó kézzel tömte szájába a szikkadt kenyeret, miközben Mirella már meg is ragadta a pónik kantárját. Nem volt vesztegetni való idő. A sűrű, alacsonyan nyúló ágak védelmében a szekér lassan, csaknem nesztelenül gördült előre a puha, süppedős fenyőtűszőnyegen.

Borda a fogat előtt óvakodott, fülei feszülten riadtak minden apró neszre. A távolból, a patak túlsópartjáról tompa lódobogás és dühös kiáltások zaja szűrődött át a szürke pirkadati ködön. Garai hajdúi átkozódva hajsolták a semmit a mészégető kunyhója körül, mit sem sejtve a víz nyelte keréknyomokról. Mirella szívében mégis gyorsabban vert a pulzus. Ha egyetlen tengely is elreped egy kiálló gyökérben, oda a menekülés.

– Lapulj vissza, öregem – suttogta hátra a fiúnak, aki gyorsan visszakászálódott a szalmabálák mögé. – Megtesszük a magunkét, a többit meg a jó szerencsére bízzuk.

Borda hirtelen megtorpant. Egy száraz gally roppant meg tőlük pár lépésre. A kutya mormogva Mirellára nézett, mire a nő azonnal megállította a lovakat, és a kés nyeléhez nyúlt. A feszültség vágni lehetett a hűvös levegőben. Borda óvatosan megkerülte a legközelebbi vaskos fenyőtörzset, hogy kifürkéssze az előttük fekvő homályos erdei csapást.

11. Rejtek a mohás falak közt

Mirella

Borda óvatosan visszalépett a vaskos törzs mögül. Nem a hajdúk bukkantak fel: csupán egy megrémült őz csörtetett át a túlsó avaron. Mirella türelmetlenül, mélyről jövő horkantással fújta ki a levegőt, de egyetlen másodpercet sem vesztegetett. A gyeplőt megrántva újra intett a póniknak, s a szekér nesztelenül haladt tovább a süppedős, túleveles talajon.

A fenyves hirtelen ritkulni kezdett, s a fák fojtogató ölelésében feltárult a mészégető régen elhagyott, roskadozó kunyhója. A korhadtt gerendákat vastagon bevonta a sötétzöld moha, a feketéllő tető szinte teljesen egybeolvadt a körülötte nyújtózó erdei árnyakkal.

- Ki a szekérből, de tüstént! - sziszegte Mirella maró éllel a szalmabálák felé hajolva. Megragadta a megszeppent jobbágyfiú karját, és erélyesen kirángatta a ponyva alól. A fiú még mindig a maradék kenyeret szorongatta, de meg sem merte nyitni a száját, úgy botorkált a nő nyomában. Mirella a kunyhó félig nyitott, kormos ajtajához tuszkolta a gyereket.

Borda a tisztás szélén állt meg, felborzolt háttal, vicsorogva méregetve a patak felőli sűrűséget. Garai hajdúinak dühödt ordítószása lassan elhalt a távolban, ahogy a lovasok rossz irányba haladtak a túlparton.

- Húzd meg magad abban a kormos sarokban, és ha kedves az életed, ki ne dugd az orrod! - vetette oda Mirella szikrázó tekintettel, majd határozott mozdulattal rátolta a korhadtszakaajtót a fiúra.

12. A vakvágány csele

Mirella

A korhadtszaka még halkan nyikordult egyet, mielőtt a kunyhó koromtól fekete falaiba olvadt a csend. Mirella nem teketóriázott: azonnal felnyalábolt egy adag száraz fenyőgallyat a földről, s egyetlen lendületes mozdulattal a kunyhó elnyűtt bejárata elé döntötte, mintha csak a szél hordta volna oda a hulladékot. A helyszín így pontosan úgy festett, mint egy évtizede elfeledett, romos erdőszéli hajlak.

Borda halkan megszimatolta a nyirkos avart, majd elégedetten megcsóválta a farkát. A túlsó part felől még hallatszott néhány távoli, elfojtott káromkodás, de a hajdúk lovaik patáit már a sáros földúton ugratva haladtak kelet felé - a csel bevált, a sekély víz elnyelte a nyomokat, a hajdúk pedig vakvágányra futottak.

- No, legalább az a gőgös Garai-féle bagázs egy darabig a saját árnyékát kergeti - suttogta Mirella egy halovány, elégedett mosollyal a szája szélén.

Gyorsan visszalépett a szekérhez, s végignézett a bakon: egyetlen elvesztett morzsa vagy elhullajtott szalmaszál sem maradhatott utánuk. Összébb húzta a ponyva szélét, majd finoman meglegyintette a gyeplőt, hogy a két póni még néhány lépést tegyen a sűrűbb árnyékot adó fenyőágak alá. Nem volt értelme azonnal útra kelniük; meg kellett várniuk, míg az erdő teljesen visszanyeri szokásos, békés lüktetését.

13. Suttogás a korom mögött

Mirella

Mirella intett a fekete kutyának. Borda feszülten megállt a sűrű bokrok árnyékában, fülét hátracsapva figyelt. A hajdúk patadobogása végképp elhalt a távolban, s az erdő lassan visszazökkent a maga megszokott, békés ritmusába.

A lány még egyszer gyanakvón méregette az erdei utat, majd rövid, megfontolt léptekkel visszalopózott a gallyakkal eltorlaszolt kunyhóbejárathoz. Óvatosan félretolt egy sűrű fenyőágot, épp csak annyira, hogy nesztelenül besurranhasson a sötét, kormos belső térbe.

A szökött jobbágyfiú a sarokban kuporgott, tágra nyílt, riadt szemmel bámulva a homályba. A nyirkos falak hűvöst árasztottak, a fiú mégis úgy zihált, mintha még mindig a sarkában lihegnének Garai emberei.

– Elmentek. Nincs baj – suttogta Mirella halkan, szaggatottan.

Előhúzott az övéből egy lapos bőrkulacsot, és a megriadt fiú felé nyújtotta. A srác reszkető kézzel vette át a friss vizet, s hálásan, kapkodva ivott belőle néhány kortyot.

– Tarts ki. Vigyázunk rád – tette hozzá Mirella, miközben a résen át visszanezett a szekér irányába.

Borda odakint halkan felmordult, jelezve, hogy a levegő tiszta. A közvetlen veszély elmúlt, de a továbblépést alaposan meg kellett tervezniük: amint újra elindulnak a szekérrel, a fiúnak biztonságosabb helyet kell találniuk a ponyva alatt.

14. Úton a gázló felé

Mirella

Mirella kislisszolt a kunyhó hűvöséből, és egyetlen intéssel jelt adott Borda felé. A fekete kutya tüstént közelebb óvakodott, fülei éberen felmeredtek, de a veszély elültével testét már nem feszítette a korábbi görcsös ugatásra készség. A lány nem teketóriázott: gyors, megszokott mozdulatokkal átrendezte a szekér hordóit és a gyapjútakarókat, kiszabadítva a dupla padló feletti elrejtett zugot.

– Gyere, csendben! – intett a kunyhó felé halkan.

A megkönnyebbült fiú meggörnyedve kibújt a kormos falak mögül. Léptei még

bizonytalanok voltak, de Mirella gyengéd, mégis határozott kézzel segítette fel a ponyva alá. A puha pokrócok közé kuckózva a legényke végre úgy érezhette, a szerencse mellé szegődött. Mirella még egy hordó szárított gyógynövényt tolt a búvóhely nyílása elé, teljesen elrejtve őt a kíváncsi tekintetek elől.

Borda meglegedetten szimatolt a kerék mellett, majd elébe ügetett az erdei úton. A lány elsimította a friss nyomokat egy fenyőággal, majd ruganyosan fellépett a bakra. A gyeplőt kézbe véve csendesen csettintett, s a szekér halk nyikorgással megindult a tölgyes sűrűjén át, a gázló irányába.

15. Csobogó biztonság

Mirella

A kerekek halkan nyikordultak a szekér alatt, amint a sűrű tölgyes fokozatosan átadta helyét a nedvesebb, füzes vízparti aljnövényzetnek. Mirella lazán tartotta a gyeplőt, de szemeit éberén a fákon túl derengő tisztáson tartotta. A folyó csobogása már tisztán hallatszott a hűvös szélben, jelezve, hogy a gázló karnyújtásnyira van. Garai hajdúinak nyoma sem látszott: a tisztartó gőgös kopói régen bevetették magukat a téves csapásra.

Borda a füzes szélén megtorpant, s fekete orrát a magasba emelve szaglászta a páradús levegőt. Egyetlen halk fújtatással jelezte úrnőjének, hogy a környék csendes és békés. Mirella elégedetten elmosolyodott, majd egy picit lehajolt a bakról, közelebb a lába alatti rekeszhez.

– Kitartás, odafi! A túlsó parton már nem érnek el a pöffeszkedő nagyurak korbácsai – suttogta derűsen a gyógynövényillatú deszkák felé.

A szekér könnyed döccenéssel lépett be a sekély folyóba. A köves mederben a paták alatt vidáman fröccsent a tiszta hab, Borda pedig elégedetten gázolt a kerekek mellett, menet közben egy-egy gyors kortyot kanyarítva a friss vízből. Mirella magabiztosan terelte a fogatot a partoldal felé, ahol a túlsó fák védelmező árnyéka már a veszélytelen út kezdetét ígérte.

16. A szabad part árnyékában

Mirella

A kerekek végül puha, nedves fövényen döccentek meg, ahogy a szekér kigördült a habokból a túlsó partra. Mirella egy védett, sűrű fűzbokor mögé kormányozta a fogatot, messze a túlparti hajdúk tekintetétől. Odalent, a folyó túloldalán a Garai-birtok fenyvesei már csak sötét, fenyegetésmentes sziluettként nyújtóztak az ég felé.

Borda megrázta magát, szóréről sziporkázó vízcseppek röpködtek a levegőben, majd örömteli, halk vakkantással lépett a bak mellé. Mirella leugrott a fűbe, gyorsan átvizsgálta a környéket, s mivel a madárcsicsergésen kívül semmi sem bontotta meg a csendet, visszalépett a szekér oldalára. Egy határozott mozdulattal kiakasztotta a duplafenek rejtett reteszt.

– No, gyere csak ki a sötétből, te kisfiú! – intett derűsen, miközben felsegítette a kormos, reszkető jobbágygyereket. – Innen már egyetlen udvari hajdú sem rángat vissza a dologházba.

A fiú pislogva dörzsölte meg a szemét a hirtelen világosságban, s amint megérezte a szabad part illatát, megkönnyebbült sóhaj szakadt ki belőle. Borda barátságosan odadörgölőzött a lábához, mintha csak azt mondaná: elvégeztük a dolgot. Mirella előhalászott a ponyva alól egy darab szárított húst meg egy puha cipót, s a fiú kezébe nyomta.

– Edd meg, aztán felkapaszkodhatsz a bakszék mögé. A következő vásáros faluban keresünk neked egy rendes mestert, aki mellett megbecsült ember lehetsz – mondta mosolyogva, majd megragadta a gyeplőt. A szekér elindult a biztonságot adó, napfényes országúton.

17. Sorompó a vásár előtt

Mirella

A szekér dörögve falta a mérföldeket a poros országúton. Borda feszülten ült a bakszék mellett, szőre még nyirkos volt a folyó vizétől, s sötét szeme élesen pásztázta az útszélt. Valahányszor egy kövérebb varjú elröppent a szélfúttá tölgyek ágai közül, a fekete eb fojtott, vágó morgással jelezte nemtetszését.

– Nyugalom, Borda! Nem kell minden madárban a tisztartó kopóját látni – vetette oda Mirella tüskésen, miközben megrántotta a gyeplőt. Hangja még őrizte az átkelés feszültségét, s a méreg tisztán forrt benne a pöffeszkedő uraságok miatt. – Bár ha mégis utánunk jönne valamelyik Garai-bérenc, ígérem, maga fogja megenni a saját nyergét.

A bakszék mögött kuporgó fiú félve nyelt egyet, szorosan markolva a félig megevett cipót. Nem mert szólni, csak hálás, megrémült pillantással figyelte a nő határozott hátát. Mirella megérezte a gyerek dermedtségét, s bár a fogát csikorgatta a felgyülemlett dühtől, a hangja egy csapásra megenyhült, ahogy hátrapillantott.

– Ne remegj, kölyök! Ami a túlparton maradt, az ott is rohad el. Előttünk meg ott magasodik a vásáros falu tornya – bökött előre a korbács nyelével.

A távolban valóban kibontakoztak a faházak zsindelytetői és a templom karcsú csúcsa. Az út szélén azonban egy roskatag vámszedő bódé bukkant elő, ahol egy dülledt szemű, peckes hajdú támaszkodott a lándzsájának, kéjesen lesve a közeledő fogatot. Mirella szája gúnyos mosolyra húzódott: a bosszúsága azonnal tette kész, maró furfanggá változott.

18. A kénköves csel

Mirella

Mirella megrántotta a gyeplőt, s a szekér nyikorogva állt meg a keresztbe fektetett, vaskos fagerenda előtt.

– Hó, megállj! – harsant a hajdú hangja, s gőgösen lépett elő, miközben lándzsájának hegyét a nyögdecselő lovak felé bökött. – A vásári vám négy garas! És mi lapul a ponyva mögött, szép szál fehérem?

Mirella teátrálisan meglepett arcot vágott, majd édes, ám hamiskás mosolyra húzta a száját, miközben gúnyos csillogás gyúlt a szemében.

– Négy garas egy ilyen derék, éles szemű vitéznek? – kuncogott, s kissé előrehajolt a bakszéken. – Bárha csak teli erszényem lenne egy ilyen szálás legénynek! De jaj, nekem csak kénköves kenőcsöm meg fokhagymás pálinkám van. A fekete nyavalya ellen való, tudja-e kelmed?

A vámszedő rögtön hátrahőkölt, gyanakvóan és megrettenve méregetve a poros ponyvát.

– Fekete nyavalya? Miféle nyavalya?

– A túlpárti gázlónál terjed, tekintetes uram! – suttogta Mirella titokzatosan. – Kiütéssel kezdődik, aztán a torkot szorítja meg... Épp a szegény betegeket gyógyítani igyekszem a vásárba. Borda, mutasd csak a tisztelt úrnak a köhögőst!

Borda e pillanatban fojtott, fenyegető morajjal emelkedett fel a bakszék mellett. Borzolt szőrrel, csillogó, vészjósló szemekkel meredt a hajdúra, és mély gurgulázással villantotta meg éles agarait.

A vámszedő sápadtan nyelt egyet, s kapkodva intett a fegyverével.

– Húzzon innen a nyavalyás portékájával! Be ne hozza a bajt a faluba! – kiáltotta, s sietve felrántotta a korhadtsorompót.

Mirella elégedetten csettintett, s a szekér csikordulva gördült át a szabaddá vált úton.

19. A kovácsműhely árnyékában

Mirella

A vásár zaja azonnal körbefogta a nyikorgó ekhós szekeret. Tarka sátrak, fűszeres pecsenyefüst és cserépedények csilingelése kavargott a kőporos utcán, de Mirella pillantása éles maradt, akár a borotva. Nem állt meg a kavarodás közepén, hanem mélyebbre terelte a fáradt lovakat, egy eldugott, árnyékos sikátor felé, a kovácsműhely mögé.

– Még egy ilyen pökhendi svihák, és legközelebb valóban ráuszítom a döghalált – sziszegte Mirella méltatlankodva, miközben leugrott a bakszékről. Dühét alig tudta leplezni, orcája égve pirult a felgyülemlett méregtől.

Borda nesztelenül pattant le a bakról, marcona termete azonnal elállta a keskeny utcácska bejáratát. Éles szemeivel a tömeget pásztázta, s halk, fenyegető morgással intett távol egy kíváncsiskodó péklegényt, aki túl közel merészelt lépni a szekér ponyvájához.

Mirella hátrasietett, és a szekér aljához térdepelve halkan elkoppantotta a titkos jelt a tölgyfadeszékén. A rejtett zug rekesze halkan kinyílt, s odabentről egy megrettent, kormos arcú fiú pislogott ki a homályból.

– Na, gyere ki, te szerencsétlen! A kutyák nem találtak meg, a vámszedőt pedig elnyelte a saját félelme – vetette oda éles, mégis gondoskodó hangon Mirella, miközben egy

adag száraz kenyeret meg egy kulacs vizet nyújtott be a fiúnak. – De ne ugrálj, a faluban még ezer szem figyel!

20. Zsarátnok és szurok

Mirella

A kovácsműhely üllőjének ritmikus csattogása szerencsére elnyomta a szekér aljából kiszűrődő fészkelődést. Mirella egy pillanatra sem lankadt: visszanyúlt a ponyva alá egy kormos, szakadt posztóköpenyért, és a fiú nyakába borította.

– Húzd a fejedre! – suttogta élesen, feszülten. – Ha valaki kérdezi, a kovács új inasa vagy. Nem beszélsz, csak hordod a szenet!

Borda füle hátralapult. A természetes kísérő mozdulatlanra dermedt, szeme a sikátor torkolatára szegeződött. Nehéz csizmák koppantak a kőpadkán: két fegyveres hajdú haladt el a bejárat előtt. A vámszedő emberei voltak, láthatóan még mindig gyanakodva pásztázták a forgatagot.

Mirella melle szaporán hullámozott a félelemtől, de tekintete éles maradt. Gyorsan a szekér oldalának dőlt, mintha csak a hámot igazgatná.

– Ne mozdulj, Borda! – sziszegte halkan. A férfi izmai megfeszültek, marokba szorított kézzel állta a sarkot, készen a legrosszabbra.

A hajdúk végül nem fordultak be a szűk zugba; a kovács pörölyének zengése és a felszálló szikrák eltántorították őket. Amint odébbálltak, Mirella a fiú felé bökött a fejével.

– Nyomás a déli kapu felé! A tömegben elvegyülsz – nyomott két rézpénzt a kezébe.

A fiú bólintott, és a széntartó mögött nesztelenül osont el a szabadba.

21. Füst és szurokszag

Mirella

A fiú karcsú alakja másodpercek alatt elenyészett a ponyvás szekerek és a hangoskodó kofaasszonyok forgatagában. Mirella mély levegőt vett, de a tüdeje azonnal megtelt a szomszédos műhelyből áradó nehéz, kénköves füsttel meg az rotyogó szurok maró szagával. A veszély még egyáltalán nem múlt el; a légkör szinte vibrált a feszültségtől.

– Mozduljunk, Borda – intett a nő fojtott hangon a kordé felé. – A hajdúknak hamar feldereng, hogy a csillogó rézpénz és a hamis vámcedula nem ér egy fabatkát sem.

Borda nem teketázott. Hatalmas markával megragadta a rúdat, miközben gyanakvó tekintetével még egyszer végigpásztázta a sikátor száját. A szekér nehéz tölgyfa kereke csikordult egyet a szűk kőpadkán, s pont ráhajtott a kovács által kint felejtett, gőzölgő szurokcsöppekre. A fekete, ragadós massa azonnal rátapadt a küllőkre, de most ez volt a legkisebb gondjuk.

A távolból lópaták csattogása és durva kurjongatás hallatszott: a hajdúk rájöttek a cselre, és visszafordultak. Mirella gyorsan felkapott egy marék korommal kevert, még izzó zsarátnokot az üllő melletti dézsából, majd egyetlen lendülettel a szekér mögött felhalmozott nedves faforgácsra szórta.

Sűrű, szürke füstfelhő csapott fel a szűk utcában, fojtogató vakfoltot képezve a hajdúk orra előtt. Mirella megragadta Borda karját, és a gomolygó takarásban hirtelen befordultak a mészárosok sötét, szűkös sora felé, végleg elnyelve nyomaikat a vásári forgatagban.

22. A mészárosok árnyékában

Mirella

A mészárosok sora nyers hús- és faggyúszagtól terhesen fogadta őket, de ez a maró bűz most áldásnak bizonyult: elnyomta a szekérről áradó égett szurok szagát. Borda megfeszült izmokkal tolta a kordét a nyersbőrökkel teli kampók között, miközben gyanakvó pillantást vetett minden szembejövőre. A kereken ragadó fekete massa belepörgött a szétvert vágóhídi porba, így szerencséire nem hagytak feltűnő nyomot maguk után.

– Elég a morcolásból, Borda! Még a végén kiszúrnak minket azok a köpönyegforgatók – sziszegte Mirella fojtott, méregtől fűtött hangon, miközben gépiesen helyreigazította a ponyvát. – Nem állunk meg, amíg el nem érjük a kelmefestők sikátorát.

A hajdúk dühödt kiabálása már csak tompa morajként hallatszott a füstbe borult kovácsműhely felől. A vásár forgataga hamar elnyelte a két menekülőt; a kofaasszonyok veszekedése és a lábasjóságok bölgése elfedte a kerék nyikorgását.

Borda vágó élességgel vetette oda a választ, miközben félretolt egy útjába kerülő

hordót:

– Lassíts! Ha szaladunk, azonnal ránk uszítják a porkolábot!

Mirella éles szemmel pásztázta a bódék közötti szűk sikátorokat. Bár a szándékosan szított kénköves füst lefogta az üldözők szemét, a városi adószedők nem felejtettek könnyen. Egy félreeső, dohos szegletben végül megtorpantak a ponyvás szekérrel, ahol a falak árnyéka elrejtette őket a kíváncsi tekintetek elől.

23. Cukormáz és acél

Mirella

Mirella először a ponyva alá nyúlt, és halk csitítással intette nyugalomra a rejtőzködő fiút, aki szaporán szedte a levegőt a sötétben. A kordé gyomrában a kölyök végre kidughatta a fejét, miközben Mirella egy csomó kormos rongyot nyomott a kezébe gyors álcaként.

Ám a csend pillanatai nem tartottak sokáig. A sikátor torkolatában meglebbent egy selyemszegélyes posztóköpeny: a város gőgös vámszedője lépdelt be, nyomában két fegyveres hajdúval. Az úr gyanakvóan fintorgott a szurokszag láttán, és gőgös pillantása rögtön a kordéra szegeződött.

– Mit somfordáltok itt a homályban, csavargók? – kiáltotta rőfös gőggel, kezét a szablamarkolaton pihentetve.

Mirella egyetlen szempillantás alatt váltott át a dühös sziszegésből álszent alázatosságba. Cukormáz mosollyal lépett előre, miközben mélyen megdöntötte a fejét.

– Jaj, tekintetes uram! Csak a szegény árusok portékáját rendezgetjük – csevegte mézesmázos, pikírt hangon. – Csupán ritka kenőcsöket hoztunk a nemes urak csúzára meg a kevély tisztek fejfájására...

Mögötte Borda előlépett a fal árnyékából. Hatalmas, kormos vállalai betöltötték a szűk sikátort; vészjósló hallgatással szorította össze ökleit, és olyan fenyegetően meredt a tisztre, hogy annak szava a torkán akadt. A gőgös vámszedő megtorpant, felmérte az erőviszonyokat, majd morogva inkább továbbállt.

24. Lombok oltalmában

Mirella

Amint a vámszedő és fegyveresei léptei elhaltak a macskaköveken, Mirella arcáról azonnal elenyészett a cukormázos mosoly. Egyetlen szilaj pillantással intett Bordának, miközben a kordé mélyén megbúvó fiú még lélegezni is alig mert.

– Mozgás! Mielőtt meggondolják magukat – sziszegte a lány halkán, feszülten.

Borda nem teketóriázott. Megragadta a kordé rúdját, és hatalmas vállával nekifeszülve kitolta a nehéz szekeret a szűk kapualjból. A vásár kavargó forgataga nyomban elnyelte őket, ám a nyílt téren nem maradhattak. A szurokszagú nyomokat el kellett tüntetniük a kíváncsi szemek előtt.

A mészárosok sora felé vették az irányt, ahol a vér és faggyú erős szaga hamar elnyomta a gyanús szurokgőzt. Mirella menet közben némi sárral kente össze a kerekeket, miközben tekintete szüntelenül a tömeget pásztázta. Borda komor csendben, vészjóslóan lépdelt mellette, felkészülve a legrosszabbra.

A piac szélén végre feltűnt a vágyott menedék: a patakpartot szegélyező, dús fűzes.

– Ott! A lombok mögött! – mutatott előre Mirella szaporán szedve a levegőt.

Borda egyetlen határozott lökéssel betolta a kordét a sűrű, zöld fedezékbe. A hajlékony ágak és a kövér levelek jótékonyan borultak feléjük, elrejtve őket a hajdúk szeme előtt.

25. A fűzes csendjében

Mirella

A fűzfák sűrű, lehajló ágai kint tartották a vásár zaját és a kíváncsi tekinteteket. A hűvös, zöld homályban a patak halk csobogása szinte megnyugtatóan hatott az iménti feszültség után.

Mirella nem vesztegette az időt. Lépteivel alig verve zajt, a kordé hátsó részéhez sietett, és óvatosan félrehajtotta a gyékényponyvát, majd felemelte a dupla fenék ravaszul rejtett deszkáját.

– Ki jöhetsz, kisas – suttogta gyengéd, meleg hangon, ami éles ellentétben állt a hajdúknak mutatott mézesmázos, mégis maró stílusával. – A döllyfős uraságok még mindig a mészárszékek bűzét szaglásszák, azt hiszik, ott maradt valami a gőgjükből.

A kordé mélyéről egy megszeppent, koromtól és félelemtől maszatos arcú fiú bújt elő. Remegő kezét Mirella gyengéden megszorította, miközben a tarisznyájából előhalászott egy darabka aszalt szilvát meg egy karéj puha kenyeret, s a gyermek kezébe nyomta. Borda közben a fűzfaágháló mögött maradva, éber szemmel pásztázta a városszéli utat. Hatalmas alakja mozdulatlanul állt a lombok között, mint egy komor szikla, de a tekintetében most nem fenyegetés, hanem óvatos megkönnyebbülés bujkált. Egyetlen halk mordulással jelezte Mirellának: tiszta a levegő, senki sem követte őket a patakpartig.

– Látod, megmondtam – mosolyodott el a lány, s a fiú borzas hajába túrt. – Amíg velem vagy, a vámszedők legfeljebb a saját árnyékuktól ijedhetnek meg. De a nap még magasan jár, a városkapu felől bármikor errefelé vetődhet egy nemkívánatos járőr. Pihenjünk egy keveset, aztán a vízmenti sekélyes felé vesszük az irányt!

26. Illat a gázlónál

Mirella

A sekélyes gázló már alig kőhajításnyira dereng a lehajló fűzfák mögött, de a partmenti ösvényen újabb akadály állja útját a kordénak. Egy ázott köpenyű, morcos őrszem támaszkodik a köves meder feletti fának, unottan rugdosva a vizenyős kavicsokat.

Borda fojtott, éles morgással lépett közelebb, szőre felmeredt a marján. Dühös tekintete egyértelmű üzenetet hordozott: acéllal kell utat vágni. Mirella azonban erélyesen rácsapott a férfi karjára, s elfojtott sziszegéssel intette nyugalomra. „Hagyd azt a vasat, te fatuskó, még idetereled az egész őrséget!”

A lány éles esze azonnal munkához látott. Gyors mozdulattal benyúlt a kordé oldalán függő szőttés tarisznyába, s nem fegyvert, hanem egy apró, mázas cserépedényt húzott elő. Ahogy lefejtette róla a viaszos vásznat, tömény, bódító levendula- és szegfűszegillat áradt szét a hűvös páraködben. A méregdrága keleti balzsamnak hazudott pancs még a legszigorúbb strázsa figyelmét is elzsibbasztotta.

– Figyelj és tanulj – vágta rá Mirella méregtől szikrázó mosollyal. Odalépett az őrhöz, s álmoskás, álszent alázattal felkínálta az illatos csecsebecsét, azt füllentve, hogy a kapitány úr személyes megrendelésére viszi a túlsó partra.

Az őr mohón bekapta a horgot. Az illatos kenet ígérete és a kapitány nevének hallatán

elfeledte a kordé átvizsgálását, s intett, hogy áthaladhatnak. Borda vészjósló hallgatással taszította előre a szekeret a gázló hűvös habjaiba, maguk mögött hagyva a kijátszott őrt.

27. A rejtett rekesz kincse

Mirella

A kordé kereke mogorván kattogott a túlparti nedves kavicsokon, maguk mögött hagyva a csobogó habokat. A víz túloldalán elterülő dús fűzes sűrű, zöld lombokból font biztonságos védőhálót köréjük. Ahogy mélyebbre gurultak a hajladozó ágak alá, a külvilág nyüzsgése elnémult, s a párás félhomály azonnal elrejtette a szekeret a kíváncsi szemek elől.

Mirella nem vesztegette az időt. Még mindig méregtől szikrázó szemmel ugrott le a bakról, s rögvest a raktér oldalán lévő csempészszekeshez lépett. Borda egyetlen mukkanás nélkül, felmeredt szőrrel húzódott a lombok szélére. A férfi éber, dühös tekintete a gázló felé nyúló ösvényt pásztázta, készen arra, hogy bárkire rácsapjon, aki követni merészelné őket.

– Elég volt a kucorgásból, te szerencsétlen! – sziszegte Mirella éles, vágó hangon, miközben kipattintotta a dupla padlólemez rejtett reteszét. A szalma alól előbukkanó fiú tüsszentve, ijedten pislogott a derengő fényben. – Ha még egyszer elaludnál ott lent, szeméttel takarlak be, nem takaróval!

A lány a haragja ellenére gondos mozdulattal segítette ki a didergő gyermeket a szűk rejtekből, s gyorsan leporolta a fiú gyűrött gúnyáját. Borda halk morgással tudatta, hogy a környék még tiszta, ám a feszültség cseppet sem enyhült köztük.

28. A fűszeres szelence

Mirella

A fiú szipogva törölte meg az orrát, miközben Mirella egy vastag, viseltes pokrócot terített a vacogó vállára. A gyerek azonban nem üres kézzel bújt elő a szűk rejtekből: rongyos inge alól egy bőrszíjjal átkötött, apró fémelencét halászott elő, amit eddig a mellkasához szorítva őrzött a sötétben.

– Ezt még a gázló előtt nyomta a kezembe egy idegen... azt mondta, vigyázzak rá, míg átérünk – suttogta a fiú megilletődve, és óvatosan Mirella felé nyújtotta a dobozkát.

Mirella szeme elismerően megcsillant. Térdre ereszkedett a guggoló gyerek előtt, s gyakorlott, halk mozdulattal kipattintotta a fémelence rozsdás pántját. A szelencében nem aranypénz csillogott, hanem egy finomra őrölt, méregdrága keleti fűszer lapult, amelynek bódító illata még a nedves fűzfaágról csöpögő víz szagát is elnyomta. Borda halkan felmordult a lombfal tövéénél, de fel sem nézett, csak éberén figyelte az erdei ösvény zörejeit.

– No hát, te kis gézengúz, ez a kincs többet ér tíz üveg hamis elixírnél! – kuncogott Mirella, s a fűszeres dobozt gyorsan a saját szoknyája rejtett zsebébe süllyesztette. – Ha beérünk a vásárba, a gőgös uraságok saját aranyán veszünk neked egy tisztességes csizmát.

Elrendezték a kordé szalmáját, megigazították a ponyvát, majd óvatosan kiléptek a sűrű fűzes hűvöséből, hogy folytassák útjukat a városi piachoz vezető szekérúton.

29. Por és keleti fűszer

Mirella

A döcögő kordé kerekei mély nyomot vágtak a városszéli porba, ahol a kora reggeli pára már oszladozni kezdett. Az ösvényen egyre sűrűbbé vált a forgalom: batyus kofaasszonyok, sovány kecskéiket terelő jobbágyok és cifrára mázolt kereskedőhintók tülekedtek a távoli városkapu felé.

Mirella a bakon ült, s fél kézzel a pokrócba burkolt fiú vállát fogta. A gyerek már nem reszketett, kíváncsi szemmel leste a vásárba igyekvő forgatagot. A szoknya rejtett zsebében meglapuló fémdoboz kellemes nehezékként lapult Mirella combjához – a keleti fűszer értéke egy kisebb vagyonnal ért fel ezen a vidéken, ahol a gőgös uraságok még a puszta borsért is arannyal fizettek.

– Látod azt a cifrán kifestett szekeret ott elől? – bökött Mirella a fejével egy kövér, selyemgúnyás kalmár felé, aki fensőbbbségesen kiabált a lassú szekerekkel. – Az ilyen hólyagok pénztárcája mindig nyitva áll, ha ritkaságot szagolnak. Csak tudni kell, hogyan találja az ember.

Borda lépteinek ritmusa egyenletes volt a kordé mellett. Sötét tekintete minden

szembejövő alakot felmért, s pusztán fenyegető jelenlétével távol tartotta a tolakodó koldusokat és gyanakvó hajdúkat. Mirella elégedetten mosolygott: a fűszer nemcsak a fiú új csizmáját fizeti majd ki, de jut belőle bőségesen a nincsteleneknek is.

30. Fegyverek a vámkapunál

Mirella

A piaci forgatag moraja már egészen közelről hallatszott, ám a kapu előtti ellenőrzőpontnál hirtelen megtorpant a sor. Mirella önkéntelenül is a szoknyája redői közé nyúlt, ahol a kiszabadított fiútól kapott rézpántos szelence rejtőzött. A fém hűvös volt, de a benne lapuló keleti fűszer gondolata sem tudta teljesen elosztatni a hirtelen támadt feszültséget.

- Állj - szisszente Borda alig hallhatóan, és keményen a kordé rúdjaára csapott. Szemei összeszűkültek, ahogy a városkapuban álló fegyvereseket figyelte.

A hajdúk nem a megszokott, álmos tempóban szedték a vámot. Egy rézpántos ládát rángattak le az előttük haladó cifra hintóról, miközben a kövér kalmár elvörösödve, hadonászva tiltakozott. Az örök parancsnoka szigorú tekintettel méregette a feltört zárat, és a tömeg felé pillantott, mintha pontosan azt a szelencét keresné, ami most Mirella zsebében lapult.

Mirella gyomra összerándult. A fiú a pokróc alatt még mélyebbre kucorodott, megérezve a levegőben vibráló veszélyt. Borda keze a kordé oldalán pihenő nehéz botra tévedt, tekintetéből néma riadalom tükröződött.

- Semmi pánik - suttogta Mirella, bár a saját hangja is megreménykedett. - Ha a rézpántos kincsekre vadásznak, hát kapnak valamit, amitől elmegy a kedvük a kutakodástól.

Gyors mozdulattal előhalászott a kosarából egy apró, piszkos üvegcsét, amiben ócska szurok és csípős gyógynövények keveréke lötyögött. Elhatározta, hogy mielőtt a sor rájuk kerülne, felkészül a rázós szemfényvesztésre.

31. A csodakenőcs csele

Mirella

A kordé csikordulva állt meg a szigorú fegyveresek előtt. Egy pirospozsgás, peckes vámőr lépett elő, lándzsáját nyersen a kocsi rúdjának feszítve.

– Álljunk csak meg! – dörmögte, miközben gyanakvó tekintettel méregette a ponyvával letakart rakományt. – Kereskedőknek, gyanús csavargóknak átkutatjuk a holmiját! Rézpántos ládát, elcsent portékát keresünk a kapitány parancsára.

Borda ujjai ráfonódtak a botra, s a teste megfeszült, mint a csapda rugója, de Mirella egyetlen finom intéssel lecsillapította. Arcára nyomban ráült a legálszentebb, legalázatosabb mosoly, amit csak a vásári forgatagban tanult.

– Jaj, tekintetes vitéz uram! – csicseregte nyájasan, miközben szélesre tárt karokkal lépett az őr elé. – De nagy kő esett le a szívemről, hogy végre egy ilyen éles szemű, daliás tiszttel hozott össze a sors! Nem is a ládák miatt kell aggódnia kelmednek, hanem a veszedelmes mocsárláz miatt... Látom ám az arcán azokat a csúf, sárgás foltokat!

A vámőr ösztönösen az arcához kapott, s a gyanakvást hirtelen felváltotta a hiú kishitűség. Mirella nem teketóriázott: gyors mozdulattal lepattintotta a szurokszagú üvegce dugóját, s egy csepp csípős, bűdös folyadékot kent a férfi kézfejére.

– Remete Szent Antal ritka csodaszere ez! – suttogetta rejtelmesen. – Ha most nyomban nem dörzsöli be, s a kordénk rázkódó pora rászáll, örökre megcsúfítja a bőrét!

A fojtogató szag és Mirella határozott fellépése teljesen összezavarta a fegyverest. Borda egyetlen fenyegető, néma lépést tett előre, ami épp elég volt ahhoz, hogy a megszeppent vámőr elrántsa a lándzsáját.

– Menjetek a pokolba a szagmandulátokkal! – horkantott a katona, s sürgetően integetett, hogy húzzanak el a kapuból.

Mirella buzgó hálálkodások közepette intett Bordának, s a kordé végre kigördült a vámkapu árnyékából, egyenest a vásár irányába.

32. A keleti fűszer ára

Mirella

A kordé kerekei lassan belepörögtek a városszéli vásár felé vezető út vastag porába. A kapu fegyvereseinek zajongása s a fojtogató szurokszagtól csikorgó káromkodások hamar elhalkultak a mögöttük terülő derengésben. Borda csak akkor engedte ki a mellkasában rekedt levegőt, amikor a legközelebbi árkádok védelmező árnyéka alá

érték.

Mirella halkán hátrafordult, s egyetlen finom mozdulattal fellebbentette a szekér nehéz ponyváját. A kiszabadított fiú még mindig megilletődve kuporgott a szalmán, de a szemében villódzó riadalom már átadta a helyét a meglepett kíváncsiságnak.

– No, ne bámulj úgy, mintha szellemet látnál! – mosolyodott el a lány meleg, anyáskodó hangon, miközben egy darab száraz kenyeret és egy korty tiszta vizet nyújtott a gyermeknek. – A nehezén túl vagyunk. Most már nem a fegyveresek lándzsája, hanem a vásári kalmárok kapzsisága az ellenfelünk.

Mirella keze a ruhája redői közé nyúlt, s óvatosan előhalászta a fiúnál talált, kecsesen faragott szelencét. Amikor pattintva felnyitotta a pici fedelet, a friss keleti fűszer tömény, bódító illata azonnal elöntötte a kordé környékét. A gőgös városi előljárók és a dőzsölő kereskedők egész vagyonokat voltak képesek kifizetni egyetlen csipetnyi ilyen kincsért.

– Ebből a pár markynyi porból akkora aranyat csikarunk ki a pöffeszkedőkből, hogy abból nemcsak te laksz jól, de a külvárosi didergőknek is jut rendes meleg gúnya meg étel – kacsintott Bordára, aki egy elégedett morranással nyugtázta a tervet.

33. A vásári alku

Mirella

Mirella gondosan bezárta a faragott szelencét, s a pici kulcsot a keblébe rejtette. Egy gyors pillantást vetett Bordára, aki már meg is találta a legmegfelelőbb, félreeső zugot a kordénak az árnyas falak mentén. A hűséges kísérő fél kézzel a szekér rúdját támasztotta, míg a másikkal csendben betakarta a szalmán csücsülő fiút egy ócska, de meleg pokróccal.

– Vigyázz rájuk, Borda! Én teszek egy kört a cifraságok között, s megkeresem a legkövérebb erszényt – suttogta a lány meleg mosollyal, majd megigazította kendőjét, s kilépett a vásári forgatagba.

A piactér közepén, a legdíszesebb selyemsátor előtt pöffeszkedett a város leghíresebb fűszerkalmára. Bársony köntöse alig érte át a hasát, s gyűrűzött ujjai között pökhendi gőggel forgatott egy rézrajzolatú mérleget. Mirella arcára azonnal kiült a megszokott, álszent alázat: a tekintetét kissé leszegte, de ajkán halvány, pikírt mosoly bujkált.

- Méltóságos kalmár uram - hajolt meg mélyen, miközben hangja csöpögött a hamis tisztelettől. - Egy szegény vándoráru-hordó leánya merészel kelmed elé járulni. Egy csipetnyi ritkaság van nálam, mit a keleti tengerekről hozott a szél... de tartok tőle, a nagyságos úr erszénye szűkös lesz ehhez a kincshez.

A kalmár felhorkantott, s felháborodottan mérte végig a lányt, pont úgy bekapva a horgot, ahogy Mirella eltervezte.

- Szűkös? Az én ersényem?! - dörrent rá a kereskedő, s azonnal előrántotta a nehéz, ezüstpénzzel teli bukszáját. - Mutasd azt a port, te nőszemély, aztán majd meglátjuk, ki fizeti meg az árát!

34. Ezüst csengés a selyemsátor előtt

Mirella

Mirella lassan, szinte ájtatos mozdulattal emelte ki a kendője alól a kis rézpántos szelencét. Nem sietett; hagyta, hogy a kereskedő kíváncsisága és elbizakodottsága a tetőfokára hágjon. Amikor a fedél finom kattanással felpattant, a szellő rögtön felkapta az egzotikus, szegfűszeges-fahéjas aromát, ami varázsütésre betöltötte a selyemsátor környékét.

A kalmár szeme tágra nyílt, s a száját is tátva felejtette a mohóság vágyától. Egyik kövér, gyűrűs ujjával már nyúlt volna a vöröses por felé, de Mirella egyetlen gyors mozdulattal visszahúzta a szelencét a kebléhez.

- Lassan a testtel, nagyságos uram! - csillant meg a lány szeme pajkos éllel. - Ez a por a keleti kalifák kertjének legféltettebb kincse. Három fényes ezüstpénz csupán az illatolása, de ha az egész szelencét óhajtja birtokolni, a buksza alját is meg kell mutatnia!

A kalmár torkán akadva hörrent fel a pimasz áron, ám a környező árusok már kíváncsian figyeltek. Hogy hiúságát és hírnevét óvja, gőgös fintorral markolt bele nehéz ersényébe, s öt csillogó ezüstöt nyomott Mirella tenyerébe, majd kapzsian magához ragadta a rézedényt.

Mirella ártatlan mosollyal meghajolt, s a csörgő pénzt rögvest köténye mélyére süllyesztette. Nem teketóriázott tovább: könnyed léptekkel indult vissza a félreeső sikátor felé, ahol Borda már vigyázta a kordét. A szekérnél lapuló fiúnak meleg ételre és

új gúnyára volt szüksége, a gőgös kalmár ezüstjei pedig épp a legjobb helyre kerültek.

35. Meleg étel a sikátorban

Mirella

A sikátor árnyékában hűvös szél kavarta a port. Mirella elégedetten paskolta meg a kötényét, amelyben halk muzsikaként csörrentek össze az imént szerzett ezüstpénzek. A vásár zaja itt már elhalványult, csupán a szekerek távoli nyikorgása szűrődött be a téglafalak közé.

Borda a kordé mellett lapult, feszült izmokkal vigyázva a rejtekhelyet. Ahogy megpillantotta a közeledő leányt, tekintetében gyanakvó feszültség villant fel.

– Tiszta a levegő? – kérdezte szaggatottan, szemeivel a sikátor torkolatát pásztázva.

– Hogyne lenne! A gőgös kalmár most épp a hamis szegfűszegporát szagolgatja boldogan – nevetett fel halk, selymes hangon Mirella. – Nézd csak, mit kaptunk tőle a nagy buzgóságért!

A lány büszkén mutatta fel a markában lapuló csillogó ezüstöket. A kordé ponyvája alól ekkor egy didergő, maszatos arcú fiú bukkant elő. Rémült tekintete Mirella ártatlan mosolyán állapotodott meg.

– Gyere csak ki, fiacskám – lágyult el Mirella hangja. Gyengéden simogatta meg a fiú borzas fejét. – Nem bánt senki. Ebből a pénzből rögvest szerzünk neked meleg gúnyát és egy jókora cipőt.

Mirella gyors mozdulattal nyomott két ezüstöt Borda markába.

– Szaladj a pékséghez és a gúnyás bódéjához! Hozz friss tejet is, amíg én itt vigyázok!

Borda szótlanul bólintott, majd a fal mellett suttyomban elsurrant, miközben Mirella óvón fonta karját a megmenekült kisfiú köré.

36. A fahéjas falatok

Mirella

Nem telt bele sok idő, Borda sötét árnyéka újra feltűnt a kapualj sarka felől. Egy gőzölgő cserépedényt szorított a mellkasához, amelyből a friss, mézes zabkása fahéjas illata szétáradt a hűvös sikátorban. A másik kezében vastag gyapjúpokrócot és egy még

meleg veknit egyensúlyozott.

- Tiszta a környék... egyelőre - motyogta Borda halkan, szaggatottan, miközben gyanakvóan visszanézett a főutca felé. - A pék nem kérdezett semmit. Gyorsan pörögtek az ezüstök.

- Jól tetted - bólintott Mirella feszülten, és óvatosan átvette tőle a tálat. A szemeiben bujkáló riadt tekintet ellenére mozdulatai gyengédek maradtak. - Nézd csak, mit hozott nekünk a jó ember!

A megszeppent fiú tágra nyílt szemekkel bámulta a gőzölgő ételt. Mirella a kezébe adta a fakanalat, Borda pedig a gyerek nyakába terítette a puha pokrócot. A kisfiú remegő kézzel, de nagy kapkodással látott munkához. A forró kása melege lassan visszahozta a színt a maszatos arcába.

- Sietnünk kell - morogta Borda fojtott hangon, miközben már a kordé ponyváját igazgatta. - A kalmár hamarosan rájön a cselre. Ha a hajdúk utánunk jönnek, szűk lesz ez a kapualj.

- Igazad van - súgta Mirella, s vetett egy utolsó, éber pillantást a sikátor torkolatára. - Eddig szerencsénk volt. Etesd meg a kicsit, aztán induljunk a gázló felé!

37. Kerekek a saras úton

Mirella

Borda egyetlen határozott mozdulattal emelte fel a kisfiút, s a meleg pokróccal együtt a kordé mélyére, a ponyva alá rejtette. A gyerek a fahéjas kásával teli tálat szorongatva hálásan kuporodott le a puha zsákok közé, miközben az édeskés gőz még finoman terjengett a deszkák között.

Mirella elégedett mosollyal igazította meg a ponyva szélét. A gőgös kalmártól kicsalt ezüstök most hozták meg az igazi hasznukat, s az elégedettség melegséggel töltötte el a szívét. Borda halkan megrántotta a gyeplőt, a szekér pedig nehézkesen kilendült a szűk, sötét kapualjból. A kerekek halkan nyikorogtak a kinti macskaköveken, de a vásárváros esti zaja könnyedén elnyelte az apróbb neszeket.

- Ha a kalmár és a hajdúk észbe kapnak, már csak a hűlt helyünket találják - jegyezte meg Mirella halk, csípős gúnnyal, miközben még egy utolsó pillantást vetett a főutca felé. - A tekintetes úr bizonyára még mindig a csodálatos portékáját méregeti a

selyemsátorban.

A városszéli sikátorok hamarosan átadták helyüket a fűzfákkal szegélyezett dűlőútnak. A levegő hűvösebbé és frissebbé vált, ahogy a folyó közelsége érezhetővé lett. Borda éber szemekkel pásztázta a bokrokat, miközben a kordé egyenletesen zötykölődött a gázló felé vezető úton.

A ponyva alól egy kis fej bukkant ki: a kisfiú már az utolsó falatokat kaparta ki a cserépedényből. Arcán a riadt feszültség helyét átvette a jóllakottság nyugalma. Mirella egy mosoly kíséretében egy kis aszalt gyümölcsöt nyújtott felé, s a szekér kényelmes tempóban haladt tovább a biztonságot nyújtó part felé.

38. Sár és sötétség

Mirella

A szekér rövidesen átlépte a Garai-birtok határát jelző roskatag kőoszlopot. Az elhanyagolt dűlőút egyre sarasabbá s sötétebbé vált, ahogy a fűzfák homályos árnyékában közeledtek a gázló felé. Mirella feszülten figyelte az éjszakai nesztelegetést, hiszen a birtok tisztartójának járőrei bármikor felbukkanhattak a ködből.

A szekér hirtelen akkorát zökkent, hogy a ponyva feszítőfái szinte felnyögtek. A jobb hátsó kerék teljes terjedelmével tengelyig szaladt egy mély, vízzel teli kátyúba. A ló megriadt, halkan felhorkantott, a szekérderék pedig veszélyesen megdőlt a sár felett.

– Megragadtunk – sziszegte Borda fojtott, szaggatott hangon, miközben riadtan mérte fel a bozótos szélét. – Mély. Nagyon mély.

– Csendesen! – intette le Mirella halkan, gyorsan a ponyva részéhez nyúlva, hogy egyetlen nyugtató szorítással intse hallgatásra a bent lapuló kisfiút. – Garai hajdúi nem messze portyáznak. Ha meglátják az elakadt kordét, lőttek a tervünknek.

Mirella óvatosan leereszkedett a cuppogó sárba. Bár szíve hevesen vert a félelemtől, éles esze azonnal megoldást keresett: egy kidőlt tölgyfaágat feszített a megrekedt kerék alá, miközben Borda hatalmas vállával a szekéroidalnak feszült. Egyetlen feszült, közös erőfeszítéssel csikarták ki a kerekeket a sártengerből, mielőtt a távolban feltűnő fáklyafények elérték volna őket.

39. A zúgó gázló

Mirella

A kerekek kiszabadultak a sártengerből, s a szekér megkönnyebbülten lódult meg a sötét dűlőúton. Borda habozás nélkül ragadta meg a kantárszárat, és a fűzfák védelmező árnyékába vezette a lovat. Mirella egyetlen ügyes ugrással pattant fel a bakra, majd egy gyors pillantást vetett a háta mögé: a Garai-birtok járőreinek fáklyái épp ott pásztázták a felkavart sárt, ahol alig egy perccel korábban még a mély kátyú fogságában vergődtek.

- Éppen idejében - mormolta Borda fojtott hangon, miközben sárfoltos köpenyét összehúзва szorosan a kordé mellett haladt tovább.

A sűrű, nyirkos köd szerencsére jótékonyan elfedte körvonalait a kíváncsi szemek elől. A dűlőút hamarosan lejtteni kezdett, s a sötétségből felhangzott a gázló sebesen rohanó vizének megnyugtató csobogása. A cuppogó sarat felváltotta a part kavicsos talaja. Mirella halk, csitító szavakkal irányította a fűjtató patást, amely óvatosan lépett a hideg habok közé.

- Húzd magadra a pokrócot, kicsim! - suttogta hátra Mirella a ponyva résén át a szalmában lapuló fiúnak. - A víz csobogása most a legjobb barátunk.

A szekér zökkenőmentesen vágott át a sekély medren. Mire a túlsó part biztonságos zátonyára értek, Garai hajdújának fáklyái már csak tehetetlenül sziporkáztak a túlsó fűzesben, mint vesztett úton bolyongó lidércek.

40. Ír a köszvényre

Mirella

A túlsó parton a köves út egyenesen a kivilágított vámkunyhóhoz vezetett, ahol egy álmoságtól morcos, vörös orrú vámszedő emelte magasba lámpását. A köpcös tisztartó gyanakvón méregette a kordét, s gépiesen már a ponyva felé nyúlt, hogy átkutassa a rakományt.

Borda fenyegetően lépett előre, de Mirella egyetlen lágy mozdulattal leintette. A nő álszent alázattal kulcsolta össze kezeit, s elragadó mosollyal lépett a tisztviselő elé.

- Szent Márton óvja kegyelmed drága egészségét, tekintetes uram! - suttogta

mézesmázos hangon. – Látom a szemein a gyötrelmet... Ugye a csúz sanyargatja azt a nemes orrcsúcsot ezen a nyirkos éjszakán?

A vámszedő megtorpant, s önkéntelenül is megérintette sajgó arcát. Mirella kihasználta a pillanatot, s szoknyája redőiből egy apró, mázas tégelyt húzott elő.

– A bizánci pátriárka titkos kenőcse! – lehelte bizalmasan. – Egyetlen dörzsölés elmulasztja a gyulladást. A tekintetes úrnak ajándékba adom, cserébe a szegény vándorok iránti jóindulatért.

A hiú és fösvény hivatali ember szeme azonnal megcsillant. A kenőcs láttán teljesen megfélemedezett a vizsgálatról: a tégelyt kapzsin megragadva már kente is a zsíros maszatot a bőrére. Elégedett hümmögéssel, széles mozdulattal intett szabad utat, miközben Mirelláék megkönnyebbülten gurultak tovább a sötétbe.

41. A tölgyes árnyékában

Mirella

Amint a vámkunyhó sárga lámpafénye végleg elenyészett mögöttük a sötétben, Mirella megfeszítette a gyeplőt, s a szekér halkan megállt az útszéli tölgyes oltalmazó árnyékában. A nő nem vesztegette az időt: azonnal hátrafordult, és félrehúzta a nehéz, átázott ponyvát.

– Kimászhatsz, kisunokám! A pökhendi úr most épp avas disznózsírt kenetet a dölyfös orrára – suttogetta éles, gúnyos hangon.

A rejtett rekeszből egy megriadt, vacogó fiú bukkant elő, szorosan magához ölelve kopott tarisznyáját. Borda morogva lépett a bak mellé, keze még mindig a tőr pántján pihent, miközben sötét tekintete a hátrahagyott útszakaszt pásztázta.

– Ostoba csel volt – vetette oda Mirellának vágó, rideg hangon. – Ha rájön, hogy a vakondzsír meg a korom nem gyógyítja a köszvényét, a nyakunkra hozza a váraljai katonákat.

– De nem most jön rá, Borda! – csattant fel Mirella méregből táplálkozó, gúnyos mosollyal. – Addigra a Garaiak hűségese adószedője a saját szagától fuldoklik, mi meg régen a tölgyes túloldalán járunk.

A nő a ponyva alól előhúzott egy vastag, gyapjú takarót, s gyors, határozott mozdulattal a reszkető fiú vállára terítette.

– Idd meg ezt a pár csepp pálinkát, aztán irány a faluszéle, mielőtt a járőrök észbe kapnak! – utasította a gyereket szigorúan, de gondoskodón.

A fiú hálasan bólintott, majd némán eltűnt a fák sűrűjében. Mirella Borda felé fordult, s megragadta a gyeplőt.

– Na, te medve, hajítsd fel a sarkad, mielőtt a csodakenőcsöm varázsa elszáll!

42. Átkelés a habokon

Mirella

Borda morogva fészkelődött vissza a bakra, érdes tenyérrel ragadva meg a gyeplőt. Nem fűzött szóbeli kommentárt Mirella sürgetéséhez, de a szekér nehéz kerekekkel nyomban nekilendült a göröngyös erdei úton. Az éjszaka sűrűsödő sötétje és a lombkoronák védelmező takarót vontak köréjük, de a veszély feszültsége mégis ott vibrált a hűvös levegőben.

– Ha az a pöffeszkedő alak rájön, hogy a kence nem gyógyít, hanem égő kiütéseket hoz az orrára, lóhalálában küldi utánunk a portyázóit – mormogta Borda, miközben sötét tekintetével még egyszer hátrapillantott a távolban derengő lámpafény felé.

– Ugyan már, mire rájön, a vakondzsír és a korom már alaposan meg tette a hatását – nevetett fel Mirella fojtott, maró gúnnyal. – Mire feleszmél a csalásból, mi már rég a folyó túloldalán járunk, ő meg a saját szagától fuldokolhat a vámházban.

A szekér zörögve tört előre a sárban, míg a fák rései között meg nem csillant a gázló ezüstösen derengő viz tükre. A sebes sodrású folyó nyirkos párája azonnal megcsapta az arcukat, s a rohanó víz zúgása játékonnyan elnyomta a kerekek csikorgását. Borda határozott mozdulattal terelte a lovakat a sekélyesbe, ahol a hideg habok nyomban körülölelték a küllőket.

Mirella feszülten figyelte a túlsó part játékonny árnyait, miközben a távolban patkódobogás halk visszhangja veszett el a vizuhatag robajában. A szekér átgázolt a sodráson, s mire a túlsó part fűzfái közé értek, az üldözőknek már csak a sötétség maradt.

43. Menedék a túlsó parton

Mirella

Borda a füzek jótékony homályában végre meghúzta a gyeplőt, s a fáradt lovak halkan horkantva álltak meg a nedves avaron. A víz csobogása mögöttük lassanként elcsendesült, jelezve, hogy a túloldali járőrök végleg feladták a hajszát.

Mirella azonnal hátranyúlt a bak mögé, és határozott mozdulattal félretolta a nehéz, átázott ponyvát. A sötétben két riadt, csillogó gyermeki szem tekintett vissza rá: a vámháznál elrejtett fiú gubbasztott a fazekak és a fűszeres zsákok között, még mindig didergve a félelemtől.

– No, apróság, kimászhatsz végre! A szigorú vámszedő uraság most épp a koromfekete kenőccsel kenegeti a saját orrát, úgyhogy egy ideig aligha jön utánunk – mondta Mirella meleg, halk szavakkal, s közben felsesegítette a gyermeket. Egy vastag, száraz pokrócot kanyarított a vállára, majd egy darabka maradék kenyeret nyomott a kicsi, piszkos markába.

Borda a bakról lelépve halkan dörögött valamit a bajsza alatt, miközben gyorsan átvizsgálta a kerekeket, nem sérült-e meg a vasalás a köves mederben. Bár tekintete továbbra is éberen pásztázta az árnyakat, a feszültség végre engedni kezdett.

A szekér csendben indult tovább a sűrűsödő éjszakában, a biztonságos menedéket nyújtó ház felé.

44. Léptek a sötétben

Mirella

A tisztásra kiérve a szekér kerekei halk döccenéssel álltak meg a ritkás fűben. A sötétben kirajzolódott a magányos erdei hajlék sötét tömbje; az ablakok vakon, feketén meredtek az éjszakába. Borda fojtott szitkozódással ugrott le a bakról, és azonnal a kard markolatára simította a tenyerét.

– Valami nem stimmel – sziszegte Borda, s tekintetét a félig nyitott ajtórésre szegezte.

Mirella nem tehetetlenkedett. Karja közé kapta a pokrócba csavart, még mindig didergő kisfiút, és óvatos, szinte nesztelen léptekkel követte a férfit a nyirkos pázsiton. A ház feszült csendbe burkolózott, mintha a falak között lapuló árnyak csak a megfelelő

pillanatra várnának. A gyanakvás fojtogatóan ült a levegőben.

A bejárathoz érve Borda óvatosan közelebb hajolt, de az első lépésnél megtorpant. A bejárati ajtó alatt a korhadts küszöb veszélyesen süppedt meg: a nyirkos fa sötétén mállott, s a közepe teljesen szétmállott az évek során.

– Vigyázz! – suttogta Mirella, és közelebb húzta a gyermeket. – Ha rálépsz, a recsegés felveri az egész tisztást.

Borda széles terpeszben átlépte a korhadékot, majd hátrafordulva megtámasztotta Mirella könyökét. A lány kiszámított mozdulattal szökkent át a veszélyes ponton, miközben az omladék alól egy apró rágcsáló surrant ki a sötétbe, szinte pattanásig feszítve a két vándor amúgy is pattanásig feszült idegeit.

45. Neszek a homályból

Mirella

A dohos előtérbe érve Mirella szorosan magához ölelte a pokrócba burkolt kisfiút. A ház belsejét sűrű, fojtogató sötétség borította, melyet csak a törött ablaküvegen beszűrődő halvány holdfény tört meg néhol. Borda hátulról óvatosan betolta a nehéz ajtót, de a retesz kattánása hevesen visszahangzott a néma falak között.

– Állj! – sziszegte Borda, s a markolatra feszülő ujjai elfehéredtek.

– Hallottad? – suttogta Mirella. A szívverése a torkában dobogott.

A belső szoba felől nehéz, kimért léptek nesze ütötte meg a fülüket. Valaki a homályban lassan, óvatosan közeledett a korhadts fapadlón, minden mozdulatával a jövevényeket figyelve. Nem volt kiáltás, sem nyílt fenyegetés, csupán az éjszakai csendben fülelő lakó fojtogató jelenléte.

Borda fél lépéssel Mirella elé húzódott, széles vállával takarva a nőt és a megrémült gyermeket. A szoba túlsó sarkában egy árnyék különvált a fal sötétjétől, s két gyanakvó szempár villant meg a félhomályban. A levegő megfagyott köztük; a két vándor tudta, hogy a legkisebb elhibázott mozdulat is végzetes lehet.

46. Fény a sarokban

Mirella

Mirella lassan engedte le a szorítását a kisfiú vállán, bár a pulzusa még mindig sebesen verdesett. Borda halkan mormogva méregette a homályban lapuló alakot, mire Mirella óvatosan megérintette a férfi karját, jelezve, hogy bízna csak rá a dolgot. Egyetlen határozott, mégis könnyed mozdulattal előhúzott a köpenye redői közül egy apró faggyúgyertyát meg a csiholószerszámot.

A szikra csattant, s a pislákoló sárga fény hirtelen bevilágította a kormos sarok mélyét. A félelmetesnek hitt árnyék mögött nem egy felfegyverzett portyázó, hanem egy ráncos képű, viseltes gúnyát viselő öregasszony lapult, aki meglehetősen elszántan szorongatott egy igencsak életunt kinézetű fakanalat.

– Hát kelmed az a félelmetes szellem, aki miatt majdnem kővé dermedtünk? – törte meg a csendet Mirella, s ajkán máris ott bujkált a csipkelődő, meleg mosoly. – Remélem, azzal a fakanállal nem az életünkre tör, mert a gyomrunk bizony sokkal nagyobb veszedelmet jelent most erre a házra.

Az öregasszony gyanakvó tekintete szinte egy szempillantás alatt szelődült meg, amint megpillantotta a pokróc alól megszeppenten pislogó kisfiút. Borda halkan megköszörülte a torkát, s bár az ajtó közelében maradt, a feszültség láthatóan felengedett a vállában.

– Meleg ennivalóm ugyan nincs – morogta az asszony, miközben óvatosan a köténye mögé dugta a fakanalat –, de a kemence zugában még akad némi száraz rőzse.

– Ennél jobb hírt nem is hallhattunk volna – lépett beljebb Mirella, s már terelte is a gyermeket a langyosabb sut felé. – Borda, rakj a tűzre, én meg megnézem, mit rejteget még a tarisznyánk!

47. Parázs a kemencében

Mirella

Borda szótlanul bólintott, majd komótos, óvatos léptekkel a kemencéhez lépett. A száraz rőzse meglepően gyorsan kapott lángra a gyertya csonkjától, és a kuckó zord falaira végre barátságos, narancssárga melegség telepedett. A pattogó tűz fénye elűzte a feszült csöndet, s a sarokban gubbasztó kisfiú szemei is felragyogtak a hirtelen támadt melegtől.

Mirella letelepedett a sut szélére, s mélyre nyúlt a vászontarisznyájába. Egy darab szikkadt cipót, némi füstölt szalonnát meg egy kis maréknyi aszalt szilvát halászott elő.

Az ételt óvatosan megosztotta: a legnagyobb falatot a gyerek markába nyomta, de jutott belőle a ráncos kezét melengető nénikének is.

– A Garai-féle hajdúk miatt bújt el? – kérdezte Mirella könnyedén, miközben a kisfiú kormos arcát törölgette egy tiszta kendővel. – Mert ha róluk van szó, higgye el, azok lassabbak a vén teheneknél, ha a sárban kell trappolni.

Az öregasszony halkán felkuncogott, bár a tekintete még mindig az ajtóra tévedt néha.

– Bárki legyen is kint, ide nem jön be – morogta Borda az ajtó mellől, ahol karba font kézzel, sziklaszilárdan állt, mint egy néma őrszem.

– Látja? A mi szigorú védelmezőnk mellett még a szellemek is jobb belátásra térnek – kacintott a gyermekre Mirella, s a feszültség végleg elpárolgott a szobából.

48. Titok a kormos fal mögött

Mirella

A tűz duruzsolása lassan elaludta a kisfiú szemét, aki a szikkadt cipóval a kezében, az öregasszony ölébe hajtván a fejét csöndesen szuszogni kezdett. Mirella elégedetten mosolyodott el, de tekintete a kemence mögötti, sötét, kormos falmélyedésre tévedt. A fellobbanó lángok egy apró, fémes villanást vetítettek a koromfekete vakolatra.

Mirella halkán felállt, s óvatosan, nehogy felferje a didergő gyermeket, a kemence kormos oldalánál guggolt le. Borda egyetlen apró intéssel követte a mozdulatát, kezét továbbra is éberen az övére pihentetve. A kormos zugban, egy elmozdult téglamögött ócska, bőrszíjjal átkötött fagombos szelence sarka kandikált ki.

– Nézd csak – suttogta Mirella, s finoman kihúzta a dobozkát. A zsanér halkán megreccsent, de az öregasszony csak köhintett egyet álmában, nem riadt fel.

A doboz belsejében nem arany csillogott, hanem néhány viaszpecsétetes levél meg egy csorba rézmedál. Mirella könnyed mozdulattal kibontotta a legfelső tekercset, s a gyertya halvány fényénél gyorsan átfutotta a cirádás sorokat.

– A Garai-udvar tisztjeinek adónyilvántartása – kuncogott fel halkán, szemeiben pajkos szikrával. – Nos, úgy tűnik, ez a kunyhó többet rejt egyszerű menedéknél.

Borda szűkszavúan bicentett, bár tekintete visszatért a reteszre. Ez a kis zsákmány még igencsak kapóra jöhet a következő vámkapunál.

49. A lajstrom ára

Mirella

Mirella gondosan összetekerte a viaszpecsétetes papirosokat, s a szoknyája rejtett belsejébe csúsztatta őket. A bőrszíjjal átkötött fagombos szelencét visszatolta a kormos lyukba, hogy a ház népének se származzék baja abból, ha a tekintetes úrfilakók hiányolni kezdenék a lajstromot.

– Ez a kis papiros többet ér száz jó aranynál, ha a vámszedő túlbuzgóvá válna – suttogetta Borda felé pimasz mosollyal, miközben felállott a kemence mellől.

Borda csak halk horkanással felelt, de a szeme sarkában ott bujkált az elégedettség. Tudta jól, hogy Mirella éles esze és ez a néhány kényes adat bármilyen kevély tisztartót meghunyászkodásra bír majd.

A vándoráros nő óvatosan odalépett az alvó öregasszonyhoz, s a szikkadt cipő fennmaradó felét egy kistányérra helyezte a feje mellé, kiegészítve egy csipetnyi drága keleti sóval. A szegény sorban élőkől sosem vett el semmit; a Garaiak kapzsiságának árát pedig majd az urak fizetik meg a következő vámkapunál.

– Ideje indulnunk, mielőtt a derengés leleplezi a szekerünket – intett Borda a résnyire nyitott ajtó felé.

Mirella még egy utolsó, gyengéd pillantást vetett a békésen szuszogó kisfiúra, majd halkán átsuhant a küszöbön. A hűvös éjszakai levegő felfrissítette őket, s az árnyak oltalmában a felkészített szekér felé vették az irányt. A táskában lapuló titok új kapukat nyitott meg előttük.

50. Gördülő árnyak

Mirella

A hűvös pára rátapadt Mirella arcára, ahogy átsiettek a fák árnyékában rejtőző szekérhez. A hajnali köd még sűrűn ült a bokrok között, de a keleti horizont szélén már derengeni kezdett a szürkés fény. Borda éber tekintettel kémlelte a sűrűt, gyors, szaggatott léptekkel haladva elől. Keze egyetlen pillanatra sem távolodott el az övéről.

– Gyorsan! – sziszegte Borda fojtott hangon, miközben félrehúzta a nehéz vászonponyva szélét. – Ha a Garai-udvar tisztartója észreveszi a hiányt, az egész vidékre ráeresztik a

hajdúkat.

Mirella nem této vázott. Fellépet a tengelyre, s a szekér derékaljánál gyakorlott mozdulattal mozdította el a duplafenék falapját. A kormos zugból megszerzett, kényes viaszpecsétés írásokat gondosan elhelyezte a szárított levendulás zsákok és a fűszeres dobozok alatti titkos rekeszbe.

– Itt még a szimatos véredek sem találják meg – suttogta Mirella, bár a torkában dobogott a szíve a feszültségtől. Helyére illesztette a deszkát, majd viaszsimította a durva pokrócot.

Borda halk csettintéssel indításra bírta a lovat. A kerekék szinte zajtalanul fordultak meg a nedves avaron, ahogy a szekér lassan kigördült az oltalmat adó fák közül, maga mögött hagyva a kunyhót, s a gázló felé vezető útra fordult.

51. Fojtott zökkenők

Mirella

A szekér zökkenve haladt a köves dűlőúton, miközben a hajnali szürkület lassan átvette az uralmat a táj felett. A fák ágai közül sűrű pára csöpögött a saras földre, s minden egyes keréknyikordulás élesnek hatott a csöndben. Mirella hátranézett, szorosán fogva a bak szélét, de a mézszégető kunyhójának körvonalai már végleg elenyésztek a ködfátyolban.

– Lassíts egy csöppet – suttogta Mirella, miközben tekintetével a gázló felé vezető kanyart pásztázta. – Ha túlságosan sietünk, a nyomok túl mélyek maradnak a sárban.

– Nem állhatunk meg – felelte Borda tömören, és csak egy pillanatra nézett hátra. A gyeplőt feszesen tartotta, ujjai fehéredtek a feszültségtől. – A pataknál nyitott a terep.

A víz morajlása már tisztán hallatszott a sűrűsödő fűzas mögött. A gázlóhoz érve a folyam sekélyesebbé vált, de a sodrás még így is fenyegetően kavarta a kavicsos hordalékot. Mirella a szekér derékalja felé pillantott, ahová a Garai-udvar kényes iratait rejtették. Bár a szíve még mindig hevesen vert a félelemtől, ajkán halvány, gúnyos mosoly suhant át, amikor eszébe jutott a tisztartó gögös arca.

– Hadd keresgéljen csak az a pöffeszkedő alak – morogta halkan, miközben megigazította a kendőjét. – Mire rájön, merre tűnt a lajstrom, mi már messze járunk.

Borda nem válaszolt, csak intett a fejével, majd óvatosan a sekély vízbe ugratott. A

lójóskák patái csattantak a nedves köveken, s a szekér lassan belépett a hűvös habok közé.

52. Friss cipó a fűzek alatt

Mirella

A túlparti kavicsos fövény végre megszilárdult a kerekek alatt, s a szekér kiszabadult a zúgó habok öleléséből. A ló megrázta magát, finom vízpárát szórva a kibontakozó hajnali fénybe. Borda egy szétterülő ágú, öreg fűzfa oltalmazó árnyékában állította meg a fogatot, ahol a sűrű lomb elrejtette őket a gázló felől érkező gyanakvó tekintetek elől.

Mirella tüstént hátramászott, és egy lendülettel felpattintotta a derékalj titkos rekeszét. Megkönnyebbülten sóhajtott fel: a Garai-lajstromok teljesen szárazon, sértetlenül pihentek a viaszos vászon védelmében. Elégedett mosollyal zárta vissza a deszkát, majd a ponyva alól előhalászta az úti elemózsiát: egy fél vekni házikenyeret meg egy szép darab füstölt szalonnát.

– No, Borda, lássuk a reggeli jussunkat! – billentette oldalra a fejét Mirella, s a bakra telepedve gondosan egyenlő darabokra vágta a falatokat. – A gőgös tisztartó úr mostanra bizonyára tájékozva forgatja fel a kastélyt, de nekünk legalább nem kell korgó gyomorral törnünk a fejünket a folytatáson.

Borda szótlanul elvette a neki szánt adagot, és komótosan majszolni kezdte a kenyeret, miközben éber tekintetével a távoli kanyart pásztázta. Mirella eközben a szekér sarkában lapuló kis bőrrerszényt forgatta a tenyerében. Néhány rézpénz halkan csörrent meg a bőrmarkában.

– Te hajtasz a következő faluig, én meg kitalálom, melyik dolyfös adószedőt szedjük rá legközelebb – jegyezte meg Mirella cseles mosollyal, miközben az aprópénzt is megosztotta: a felét félretette a kunyhók didergő pulyáinak, a másikat pedig visszasüllyesztette a saját zsebébe.

53. Pára a dűlőúton

Mirella

Borda egyetlen szótlan bólintással nyugtázta az osztozkodást, majd a gyeplőt kézbe véve megcsattintotta a türelmetlen ló háta fölött. A szekér lassan kigördült a fűzfák védelmező árnyékából, s kerekei mély nyomot vágva fordultak rá a sárga dűlőútra. A gázló hús párája fokozatosan elmaradt mögöttük, ahogy a kelő nap első gyenge sugarai elkezdtek felosztatni a völgyben ülő sűrű, tejfehér ködöt.

Mirella a bakon ült, szorosan Borda mellett. Bár arcán még ott bujkált az iménti cseles akció elégedettsége, éber szemeivel szüntelenül a mögöttük elterülő kanyart kémlelte. A Garai-lajstromok biztonságban lapultak a dupla padlózat alatt, ám a tisztartó kopói nem arról voltak híresek, hogy egyhamar feladnák a hajszát. A feszültség láthatatlan szálként feszült kettőjük között a hűvös reggeli levegőben.

– Ha szerencsénk van, a túlsó parton keresik a nyomainkat a bozótban – suttogta Mirella, miközben a köpenye redői közé rejtette a szegényeknek szánt erszényt. – De jobb, ha a következő falu széléig meg sem állunk. Az adószedő bizonyára ott pöffeszkedik már a csárdában.

Borda csak egy szigorú oldalpillantást vetett rá, s még szorosabbra fogta a gyeplőt. Megfeszülő izmai jól mutatták, hogy ő is minden apró neszre figyel: a bokrok közül felrebbenő madárra vagy a távoli kutyaugatásra. A szekér zörgése ütemesen kísérté úturatukat, miközben a dűlőút lassan kanyarodni kezdett a domboldalban álló, füstölő kéményű házak felé.

54. A domboldali csárda

Mirella

A domboldalba kapaszkodó falu első házai lassan megmutatkoztak a feloszló párában. Keményre taposott földút vezetett a girbegurba kerítések között, s a hajnali szellő most már friss kenyér és nedves szalma illatát hozta feléjük. A porták előtt didergő jobbágyok tűntek fel, akik gyanakvó, mégis kíváncsi pillantásokkal kísérték a lassan zörgő szekeret. Mirella gyors mozdulattal igazította meg a kendőjét, s szája sarkában apró, csúfondáros mosoly bujkált. A köd eloszlásával a veszély nem múlt el, csak alakot váltott: a csárda előtt valóban ott állott az adószedő cifrán szerszámozott lova, a kerítésnek dőlve pedig két felegyverzett hajdú horkolt a hűvös reggelben.

– Lásd, Borda, a hatalmasok mindig a kocsma körül sündörögnek legelőször – jegyezte

meg halkan Mirella, míg ujjai a bak alatti fűszeres szelencéket igazgatták. – De jobb, ha nem keltünk gyanút a sietséggel. A lassú kerék is célhoz ér, csak kevesebb port kavar. Borda egyetlen finom gyeplőrántással csökkentette a szekér tempóját, felkészülve arra, hogy bármelyik pillanatban meg kell állniuk. A szekér vasalt kerekekkel zökkent egyet a köves úton, épp a csárda kapuja előtt. Az egyik hajdú álmosan dörzsölte meg a szemét, s komótosan a dűlőút felé lépett, ám Mirella már csilingelő kacagással üdvözölte, mintha csak a legkedvesebb régi ismerőst látná.

55. Az adószedő jussa

Mirella

– Ó, hát a tekintetes tisztartó úr derék vigyázói már a kakasszóval együtt talpon vannak! – zengte Mirella, miközben ártatlan mosollyal nyújtott át a közeledő hajdúnak egy csipetnyi szárított levendulával kevert tubákot. – Bizonyára nehéz a szolgálat a hűvös reggelen, de a jó fűszer felvidíti még a legszigorúbb strázsát is.

A fegyveres nagyot tüsszentett a finom portól, s a szeme rögtön felcsillant a kellemes aromától. A csárda ajtajában ekkor megjelent maga az adószedő is: selyemmellényes, pókhasú ember, aki gőgösen simogatta vastag lajstromát. Amint meglátta a fűszeres szekér tarka ponyváját, kapzsi tekintete azonnal felragyogott a vám reményében.

– Állj meg, asszonyság! A vármegyei juss nélkül egy lépést sem tehetsz ezen a dombon! – dörrent rá felemelt pennával.

Mirella csípőre tett kézzel, elbűvölő kacsintással lépett közelebb, míg Borda a bakon ülve, látszólag unottan, de éber figyelemmel tartotta a gyeplőt.

– Jussot emleget, tekintetes uram? – kérdezte Mirella csipkelődő, mézes-mázos hangon. – Épp a nádorispán udvarának szánt írt hozom! Ha gátolja a szállítást, a méltóságos urak köszvénye aligha múlik el estére. Egy jelentéktelen rézgarast és egy fiola olcsó illatos olajat csúsztatott a hivatalnok marokba. Mire az adószedő feleszmélhetett volna a gyors cselből, Borda csendes vezényszavára a szekér már tovább is zördült a falu túlsó vége felé.

56. A lombos tölgy árnyékában

Mirella

A falu utolsó házai gyorsan elmaradtak a szekér mögött, s a döcögős dűlőút hamarosan a szántóföldek szélén álló, hatalmas tölgyfa árnyékába vezetett. A lombkorona sűrűjében madarak csicseregtek, s a reggeli szellő kellemesen hűsítette az izgatottságtól még mindig kissé kipirosodott arcokat.

Mirella elégedetten fújta ki a levegőt, majd hátrafordult a ponyva alá, és előhalászott egy tiszta vászonkendőbe tekert, kemény kecskesajtot meg egy fél karéj barna kenyeret. A kapzsi adószedő kijátszása könnyedén sikerült, de az efféle heves szóváltások után a gyomor mindig benyújtotta a maga követelését.

– No, Borda, a nehezén túl vagyunk, de a jussunkat mi is megérdemljük – mondta Mirella, miközben gőzölgő frissességű mosollyal kanyarított egy tisztos szeletet a falatnyi sajtból hűséges társának. – Ennél jobb menedéket keresve sem találhattunk volna a tölgy hűvösénél.

Borda szó nélkül vette át a neki szánt részfejadagot. Miközben a sós, szárított sajtfalatokat majszolta, tekintete egyetlen pillanatra sem lankadt: a portás dűlőutat kémlelte, hátha az átvert tisztartó fegyveresei mégis utánuk iramodnak. A fa alatt megülő csendben csendesen osztottak meg a maradék elemózsián.

– A gázló már nincs messze – jegyezte meg Mirella, miután az utolsó morzsát is eltüntette. – Ha a szerencse velünk tart, a túlparti strázsa sem lesz szemfülesebb a domboldali pókhasúnál.

57. Csobbanás a fűzek közt

Mirella

Borda megigazította a gyeplőt, s a szekér lassan elindult a porzó dűlőúton, maguk mögött hagyva a védelmet nyújtó tölgyfa árnyékát. A kerekek egyenletes zökkenéssel rótták a kilométereket, míg végül a távolban kirajzolódott a lassú sodrású folyó szalagja. A gázlóhoz vezető lejtő előtt a fűzfák sűrűje még jótékonyan takarta el a közeledő szekeret.

– Állj meg egy pillanatra! – suttogta Mirella, s feszülten leste a fák mögött húzódó

őrhelyet.

A folyóparti fabódé előtt egyetlen strázsa bóbiskolt a fapadon, lábánál hanyagul félredobott lándzsával. Látszólag mit sem tudott a csárdánál történt kalamajkáról, ám Borda sötét tekintete sokatmondóan méregette az alakot. A férfi keze a bak szélén nyugvó botra tapadt, láthatóan felkészülve a legrosszabbra.

– Nyugi – intette őt csöndesen Mirella, miközben gyors mozdulattal igazította meg a szekéren felhalmozott gyógynövényes zsákokat. – Ha nem csapunk zajt, átkelünk, mielőtt felocsúdna.

Mirella gúnyos, mégis magabiztos félmosolyt erőltetett az arcára. Borda egyetlen szót sem szólt, csupán halkán bólintott, majd óvatosan a sekély meder felé kormányozta a szekeret. A faborítású kerekek csobbanva merültek a hús habokba, s a kavicsok csikorgására a strázsa lassan dörzsölni kezdte a szemét.

58. Álmos tekintetek

Mirella

A strázsa ásítva tápáskodott fel a fapadféléről, szemeit dörzsölgetve gyanakvóan pislogott a vízbe csobbanó szekérre. A lándzsája nagyot koppant a faborításon, ahogy esetlenül utána nyúlt.

– Kicsodák maguk? Mit keresnek itt ilyentájt? – rekedt meg a hangja a hajnali párában.

Mirella egyetlen tizedmásodpercet sem habozott. Ragyogó, csábos mosolyt villantott az álmos vitézre, miközben a bakról kinyúlva egy apró, mázas kerámiakancsót lengetett meg a félhomályban.

– Csak szegény gyógyfüves vándorok, tekintetes uram! – csicseregte mézes-mázos hangon. – Köszvényre, bágyadtságra való tüzes párlatot hozunk a vásárba. Látom ám, milyen nehéz a szolgálat ebben a hűvös parti nyirkosságban... Fogja csak, a strázsák védőszentjének egészségére!

Azzal finom mozdulattal a partmenti puhább fűbe hajította a kancsót. A vágyakozás és a megértő szavak azonnal lekenyerezték a kapatos őrt, aki elfeledve a szigorú parancsot, mohón a fűben landoló zsákmány után vetette magát.

Borda nem teketóriázott: csendes csettintéssel sürgette meg a lovat. A kerekek gyorsan áttörték a sekély gázló habjait, s mire a strázsa örömeiben felemelte a kancsót, a szekér

már a túlsó part biztonságot adó, sűrű fűzfái között zörgött tovább.

59. A túlsó part fűzfái

Mirella

A szekér kerekei halk cupogással hagyták maguk mögött a túlsó part iszapos sávját. A fűzfák lehajló ágai zöld függönyként borultak föléjük, elrejtve a lassan pitymalló égbolt elől a megrakott kocsit.

Mirella még egyszer hátrapillantott a sűrűből. Miután meggyőződött róla, hogy a bajszos őr még mindig a fűben kotorászik a zsákmányolt kancsó után, elfojtott, halk kuncogásban tört ki. A szíve még hevesen vert a feszültségtől, de megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Látod, Borda? A mézes szavak és a jóféle párlat még a legszigorúbb tekintetet is elhomályosítják – suttogta Mirella, miközben óvatosan megsimogatta a mellette ülő férfi karját.

Borda csak egy kurta, szaggatott morajjal felelt. Bár az átkelés sikerült, szemei továbbra is feszülten pásztázták a homályos bozót szélét, ujjai pedig szorosan rásimultak a gyeplőre.

– Haladjunk! – vetette oda csendesen Borda, miközben megrezegtette a szíjat. – A hírek errefelé gyorsabban terjednek, mint a folyó sodrása.

Mirella helyeslően bólintott, s ahogy a szekér beljebb zötykölődött a biztonságot nyújtó erdei dűlőútra, a lány elégedetten húzta szorosabbra magán a kendőt. A reggeli pára lassan oszlani kezdett, s az erdei úton végre maguk mögött hagyhatták a gázló veszélyeit.

60. Suttogás a bozótban

Mirella

A szekér mélyebbre döcögött a tölgyek és égerfák sűrűjébe. Az erdei dűlőút éles kanyart vett, s a kerekek alatt elhalkult a sár cuppogása, felváltotta a száraz gallyak vészjósló ropogása. Mirella keze a pad alatt lapuló, elcsent lajstromra tévedt: a csikorgó papír még ott volt, de a lány tenyere nyirkos volt a félelemtől.

A fák sűrűjében a reggeli derengés nem hozott megnyugvást. Az út szélén elterülő sűrű bozótban hosszú, sötét árnyak mozdultak el a fatörzsek mögül. Borda hirtelen megrántotta a gyeplőt, s a lovak halkán horkantva torpantak meg a nyirkos avaron.

– Állj! – sziszegte Borda fojtott hangon. – Nem vagyunk egyedül.

Mirella szorosan a férfi mellé húzódott. Szemei feszülten pásztázták a fákon átderengő félhomályt, ahol a susogó szélben emberi körvonalak rajzolódtak ki. A szíve hevesen vert; a gázlót kijátszották ugyan, de a dűlőút árnyai most újabb, ismeretlen veszélyt sejtettek.

– Ki az? – suttogta Mirella rekedten, miközben tekintetével a bozót mélyén óvatosan megmoccanó alakot követte.

Az árnyak lassan kiléptek a tölgyek rejtekéből, elállva a szekér egyetlen kivezető útját.

61. Bujdosók a tölgyesben

Mirella

A sűrűsödő félhomályból nem fegyveres hajdúk, hanem rongyos, didergő alakok léptek elő. Egy idős, meggörnyedt ember lépett legelől, feltartott, remegő tenyérrel, mögötte pedig még két riadt tekintetű fiatalabb férfi húzódott meg a fák törzséhez simulva.

– Ne bántsatok, jóemberek! – suttogta az öreg alázatosan, s hangjában mély fáradtság bujkált. – Csupán az adószedő kegyetlen hajdúi előtt menekülünk a sűrűbe.

Mirella keze lassan leereszkedett a pad széléről. A mellkasára nehezedő szorító félelem egy csapásra elpárolgott, s átadta helyét a szegény sorsúak iránti megszokott gondoskodásnak. Ugyan a szíve még mindig szaporán vert, tekintete megszelídült.

– Az adószedő ember ezen a vidéken nem sok köszönetet kap – felelte Mirella halkán, de élces éllel a hangjában. – A poroszlók merre tartanak?

– A gázló felé portyáznak, a mészégető kunyhóját forgatják fel – felelte a legfiatalabb bujdosó, miközben vacogó fogakkal a szekérre sandított.

Borda egy pillanatra sem engedte el a gyeplőt, teste feszült maradt, de lassú bólintással jelezte, hogy a közvetlen veszély nem tőlük fenyeget. Mirella ekkor benyúlt a dupla padlórekesz melletti pokróc alá, s egy darab szárított húst meg egy fél cipót halászott elő, amit habozás nélkül az öreg markába nyomott.

– Ezt egyétek, s kerüljétek a főutat – mondta gyengéden.

Az öreg hálásan bichentett, majd a fák közé mutatott: a bal oldali ösvény tisztább, ott kijutnak a dűlőút sarából. Borda egyetlen pattintással indította meg a lovakat a jelzett irányba.

62. Mohás avar, néma kerekek

Mirella

A kerekek halkan nyelték el a puhává rohadt tölgyfalaveleket, ahogy a szekér befordult a bujdosó által mutatott keskeny ösvényre. A sűrű tölgyes lombkoronája majdnem teljesen kizárta az alkonyati fényt, kellemes, félhomályos védőhálót fonva a vándorok köré. Borda mesteri kézzel tartotta vissza a lovakat; a gyeplő szinte meg sem feszült, a jószágok léptei alig csaptak zajt a mohás avarban.

Mirella hátradőlt a bakon, s elégedett mosollyal simította el a pokrócot a dupla fenekű rekesz felett. A lajstrom biztos helyen lapult, s az adószedő poroszlói most a mészégető üres kunyhójánál meg a gázló körül tölthették a dühüket. Távolról, a vízcsobogás irányából még elhallatszott egy-egy tompa kurrantás és kutyaugatás, ám a tölgyes mélyén a fák fala elfojtotta a veszélyes zajokat.

– Ezt nevezem igazi egérútnak – suttogta Mirella halkan, miközben gúnyos fintorral pillantott hátra a fák törzsei között derengető sárfészek felé. – A tekintetes urak csak tocsogjanak a mocsárban, míg mi kényelmesen megkerüljük a hálójukat.

Borda csak egy apró, elfojtott horkantással felelt, de szikár arcán halvány elégedettség csillant. A szekér lassú, biztonságos ütemben zötykölődött tovább a rejtett erdei csapáson, s a vén tölgyek ágai gyengéden összezárultak a nyomukban, elnyelve a szekér elcsendesedő zaját.

63. Oltalom a vén fánál

Mirella

A sűrű tölgyes lassan ritkulni kezdett, s az erdei ösvény egy lankás tisztás szélére vezette a szekeret. Az erdőhatáron magányosan magasodott egy hatalmas, matuzsálemi korú tölgyfa, melynek terebélyes ágai védelmező árnyékot vetettek a fűre. Borda egyetlen szigorú gyeplőrántással állította meg a lovakat a fa tövében, s szemeivel

rögtön a bokrok sűrűjét kémlelte.

- Itt megállunk. Egy percre - sziszegte szaggatottan Borda, miközben szikár keze a fejsze nyelére tapadt. Tekintetében még ott bujkált a feszült félelem.

Mirella bólintott, s halkan csusszant le a bakról. Nem vesztegette az időt: félrehúzta a szekér aljában lévő pokrócot, s a dupla fenék rejtett zugába nyúlt. Ujjai a mészégető kunyhójából elcsent, hűvös pergamencsíkra tapadtak. Az adólajstrom sértetlenül lapult a rekeszben. A nő mellkasát diadalmas elégedettség járta át, ám riadt tekintete óvatosan pásztázta a fák közti árnyakat.

- Nálunk van - suttogta Mirella elfojtott hangon. - A poroszlók a mocsarat tapossák. De ha megneszelik a cselt, visszatérnek.

Borda a lovak zablájához lépett, gyengéd simítással csillapítva a jószágok halk horkantását. A szél felkavarta a mohás avart, miközben a néma kerekek végre megpihentek a vén tölgy oltalmazó hűvösében.

64. Pergamen a rekeszben

Mirella

Mirella nem teketóriázott sokáig: a kiszáradt tölgyfakéregre emlékeztető pergament gondosan összetekerte, s egy vastag viaszos vászonba csavarta, mielőtt visszarejtette volna a dupla padlózat legmélyebb zugába. Ha az adószedő poroszlói át fésülik a mocsarat, ezen a sűrű szövésű rekeszen nem akad fenn a tekintetük.

- Ha a tisztartó rádöbben, hogy a szegény jobbágyok elmaradt dézsmája helyett csak a hűvös esti párát szorongatja a markában, aligha dicséri meg a zsandárait - kuncogott halkan Mirella, s a ruhájáról leporolta a száraz avarmaradványokat. - Legalább három falu pulyái ehetnek idén meleg kását anélkül, hogy a hajdúk elhajtanák az utolsó tehenüket.

Borda csak egy kurtát bólintott, szigorú tekintete egyetlen pillanatra sem lankadt. Megigazította a hámot a lovakon, majd a bakra pattanva halkan csettintett a nyelvén. A szekér könnyedén meglódult a puha erdei talajon, maguk mögött hagyva a matuzsálemi tölgyfa oltalmazó árnyékát.

Az erdei csapás itt már enyhén lejtteni kezdett a gázló irányába. Mirella kényelmesen elhelyezkedett Borda mellett, s elégedetten figyelte, ahogy a lombkoronán átderengő

napfény aranypettyeket rajzol a döcögő kocsi ponyvájára. A közvetlen veszedelem egy időre elült, a megszerzett lajstrom pedig biztonságban pihent a deszkák alatt.

65. Sekély habok felett

Mirella

A szekér kerekek g gördülése halkan csillapodott, amint a dohos avart felváltotta a partmenti görgetegkő és a nedves kavicságy. A fák közül kiérve a gázló párás, hűvös levegője azonnal megcsapta a lovak orrát; a párra szokott állatok halk horkantással üdvözölték a széles, lassan hömpölygő vízfelületet.

Mirella előrehajolt a bakon, szélfúttá hajfűrtjeit a füle mögé simította, s a napfényben szikrázó víztükröt kémlelte. A folyó túlsó partján békésen hajlongtak a szomorúfűzek vastag ágai, s semmi sem utalt arra, hogy a tisztartó poroszlói akár csak a közelben sejlő náderdei ösvényeket figyelnék.

– No, Borda, a sodrás sem látszik marconábbnak egy jóllakott macskánál – jegyezte meg könnyedén a lány, miközben a szoknyája szélét feljebb húzta, nehogy a felcsapódó víz megáztassa. – A lényeg, hogy a tengelyig érő habok elkerüljék a szekér alját. A mi kis rejtett pergamenünk köztudottan kényes a váratlan fürdőzésre.

Borda szótlanul méregette a medret, majd egy határozott mozdulattal a sekélyebb ív felé terelte a lovakat. A tengelyek halkan nyikordultak, amint a szekér belegördült a kellemesen csobogó habokba. A kerekek magabiztosan vágták a vizet, s a kocsi egyenletesen haladt a túlsó part kavicsos zátonya felé.

66. A hamu takarásában

Mirella

A kerekek csikordulva kapaszkodtak fel a túlsó part nedves kavicságyára. A szomorúfűzek sűrű lombja alatt hirtelen hűvösebb lett a levegő, a folyó csobogása pedig tompa mormolássá szelődött mögöttük. Mirella óvatosan lecsúsztatott egy szál szoknyát a lábára, de tekintete már a fák közötti rejtett csapást kémlelte.

Nem messze a partéltől, a sűrű bozót takarásában állt az elhagyott kunyhó, amelynek kormos falai még őrizték a korábbi menedék emlékét. Borda nesztelenül ugrott le a

bakról, izmai megfeszültek, ahogy a félhomályos bejárat felé osont. Mirella szorosan a nyomában haladt, miközben félszemmel a szekér dupla fenekében lapuló adólajstromra gondolt.

– Tiszta a terep, Borda? – kérdezte fojtott hangon a lány, a fák ágait félretolva.

A kunyhó belsejében a régen kihűlt tűzhely kövei meredtek rájuk. A hamu nyirkos volt és szürke, de a felkavart avar mutatott valamit: a megriadt kisfiú korábbi jelenlétének nyomait, s a hideg kövek védelmet adó zugát. Ha a poroszlók idáig merészkednek, a tűzhely maradványai azonnal elárulhatják, hogy a gázlón átkelők erre jártak.

Mirella gyors mozdulatokkal friss korhadékot és száraz leveleket szórt a kövekre, gondosan elfedve a nyomokat. A kihűlt tűzhely védelme most mindennél fontosabb volt, hiszen a bujdosók biztonsága múltott azon, hogy a zug elhagyatottnak tűnjön.

67. Gördülő keréknyomok

Mirella

Mirella megtörölte kormos kezét a köténye szélében, majd elégedetten végignézett a sarkon. A tűzhely most már pontosan úgy festett, mint amit évek óta nem bolygatott emberfia. A megriadt kisfiú nyomait végleg elnyelte a frissen hintett nyirkos avar.

– Indulás. Gyorsan – morogta Borda fojtott, szaggatott hangon. Feszült tekintete a kunyhó roskadozó ajtórését pásztázta, s egyetlen intésére készen állt a gyors távozásra.

– Csak lassan a testtel, komám – suttogta vissza Mirella, miközben fegyvertelen eleganciával kisurrantak a küszöbön át. – A gőgös uraságok még a túlparti sárban keresik a kiesett fityingjeiket. Van egy kis előnyünk.

A lány szerencsésen el érte a szekeret, s egyetlen villámléptű mozdulattal ellenőrizte a rejtekhelyet. A dupla padló rekesze szorosan záródott; az elcsent adólajstrom biztonságban lapult a deszkák alatt. Ha a kövér tisztartó rájön, hogy a szegény nép elmaradásait tartalmazó pergamen köddé vált, bizonyára felrobban a méregtől. Ez a gondolat könnyed mosolyt csalt Mirella arcára.

Borda felpattant a bakra, Mirella pedig mellé szökkent. A gyeplő halk rántására a lovak meglódtak, s a nehéz szekér csikordulva gördült ki a szomorúfűzek hűvös árnyékából, maga mögött hagyva az elhagyott kunyhó néma falait.

68. A parti dűlőút

Mirella

A szekér kerekek nyikorogva vágtak bele a folyóparti puha, cuppogó sárba. A nedves agyag mély barázdákat vetett a parti dűlőúton, tisztán kirajzolva a jármű haladási irányát. Mirella hátrapillantott, és gúnyos fintorral csóválta meg a fejét: a friss, saras nyomvonal olyan nyíltan mutatta az útjukat, mintha egyenesen az adószedők orrára akarták volna kötni a szerencséjüket.

– Ha a tiszt úr hajdúi átevélnek a gázlón, elég lesz csupán a szimatuk után menniük ebben a dágványban – jegyezte meg Mirella, miközben meglazította a vállán a kendőt. – A végén még azt hiszik, nekik kapartuk ki a gesztenyét.

Borda egyetlen szót sem pazarolt a válaszra, de mordulása elárulta, hogy pontosan ugyanerre gondolt. Szeme sarkából a vízpart menti sekélyes köves szakaszt mérte fel, s kemény kézzel balra rántotta a gyeplőt. A lovak készségesen fordultak a part menti nádas szélére, ahol a sekélyen hullámzó folyóvíz azonnal elárasztotta a kerekek vájta nyomokat.

Mirella nevetve kapta fel a szekér hátuljában heverő terjedelmes fenyőágot, s a deszkákról hátrahajolva ügyesen elsimította a parton maradt utolsó mélyebb bordákat is. A folyó nyirkos fuvallata és a feltámadó habok pillanatok alatt eltüntették a megmaradt jeleket.

– Na, most kereshetik a csapásunkat a túlparti uraságok! – dőlt hátra elégedetten a lány. A szekér lassanként elhagyta a vizenyős sávot, s a keményebb, kanyargós erdei útra térve eltűnt a sűrűsödő fák között.

69. A zsákmányolt írás

Mirella

A tölgyes sűrűjébe érve a szekér végre megállt. A hús lombkorona alatti homályban a lovak megkönnyebbülten fújttak, míg Borda feszült figyelemmel pásztázta a környező bozótot. Bár a keréknyomokat eltüntették a partról, a veszély nem múlt el teljesen, így minden apró neszre ügyelniük kellett.

Mirella nem vesztegette az időt: azonnal a szekér derékba rejtett titkos rekeszéhez

nyúlt, és előhúzta a még meleg bőrtokba rejtett, elcsent adólajstromot. A sárgult pergamen lapjain szigorú rovátkák és elszegényedett jobbágycsaládok nevei sorakoztak – a tisztartó gátlástalan kapzsiságának néma tanúi.

– Nézd csak, Borda! A környékbeli pulyák téli betevője van erre a rongyos lapra körmölve – mutatott a sűrű sorokra Mirella, miközben gúnyos mosolya elszánt gyengédségbe váltott. – Most az egyszer a tekintetes uraság kénytelen lesz üres marokkal elszámolni a jussával.

Borda mély, elégedett mordulással hagyta jóvá a lány szavait, majd a fák között megbúvó, mészégetők által hátrahagyott kunyhó felé intett a fejével. A part menti elhagyott hajlák tökéletes menedéknek ígérkezett, ahol átmenetileg elrejtették az árulkodó irományt, s végiggondolhatták a következő lépést.

70. A kormos hajlák titka

Mirella

A korhadtt fagerendás mészégető kunyhó ajtaja halkán reccsent, mikor Borda óvatosan beljebb tolta azt. A sötét sarokban egy megriadt jobbágygyerek lapult; remegő vállal bújt a kormos fal melletti szalmabálához. Mirella szeme azonnal megpuhult, amint meglátta a didergő alakot. Halk, nyugtató suttogással lépett közelebb, s egy darab szárított húst nyújtott felé, elűzve a gyermek rettegését.

– Ne félj, kisfiam! Nem a tisztartó kutyái vagyunk – suttogta Mirella, miközben fojtott mozdulatokkal a szekér felé terelte a megkönnyebbült fiút.

Borda feszült figyelemmel pásztázta az erdőt, míg a lány a szekér ládái mögött, a puha takarók alá rejtette a kicsit. A veszélyes adólajstrom végül a kunyhó biztonságos zugába került, óvva a falu sanyargatott népének jövőjét.

– Gyorsan! A hajnal mindjárt ránk virrad – sürgette szaggatottan Borda, tekintetével a fák lombjai közt beszűrődő szürke derengést mérve.

Mirella bólintott, felkapaszkodott a bakra, és kézbe vette a gyeplőt. A kerekek halkán gördültek tovább a puha avaron, maguk mögött hagyva a kormos menedéket a hajnali ködben.

71. Álcázott gázló

Mirella

A szekér zökkenve érte el a folyó menti lapályt. A parti sárban mély nyomot hagytak a faabroncsok, ami szinte tálcán kínálta volna az útirányukat az adószedők porkólábjainak. Mirella fojtott mozdulattal intett Bordának, aki azonnal megállította a lovat a füzek jótékony árnyékában.

- Ha ezt így hagyjuk, még egy vak hajdú is utánunk talál - suttogta Mirella, és már ugrott is le a bakról.

A lány a sekély vízbe lépett, majd kúp alakú fadarabbal friss vizet locsolt a mélyebb kerékvágásokba. A felázott agyag szétomlott, magába nyelve a friss barázdákat. Borda közben leszakított egy vaskos, dús fenyőágot, s hatékony mozdulatokkal söpörte el a megmaradt keréknyomokat a nedves parton. A sár teljesen kisimult, mintha senki sem járt volna a környéken.

A szekérplatón a takaró halkan megmozdult, de Mirella gyengéd intése azonnal lecsendesítette a rejtőzködő gyermeket. A lány egy marék aszalt szilvát csúsztatott a ponyva alá, csillapítva a fiú ijedtségét.

- A tekintetes úr kopói most vakarhatják a fejüket - motyogta Borda, miközben elégedetten hajította a fenyőágot a sűrű bozótba.

Mirella halkan felkuncogott, de a szeme sarkából éberén figyelte a túlsó partot. Miután meggyőződtek az álcázás sikeréről, óvatosan áthajtottak a sekély gázlón, hogy a túlsó oldal sűrűbb erdei útján tűnjenek el.

72. A sűrűség rejtekében

Mirella

A túlsó parton a fák védelmében végre fellélegezhettek. A sűrű tölgyes hűvös homálya biztonságos takarásba vonta a szekeret, s a mögöttük hömpölygő folyó zúgása teljesen elnyomta a kerekek halk nyikorgását. Borda megállította a lovat egy vadrózsabokor tövében, mire Mirella azonnal hátraugrott a platóra, hogy ellenőrizze kis útitársukat.

A gyermek a ponyva alatt már nyugodtabban szuszogott, szája szélén még ott sötétlett az aszalt szilva nyoma. Mirella gyengéd mosollyal takarta be jobban a kisfiút, majd a

szoknyája ráncai közül előhúzta a még korábban elcsent, gyűrött adólajstromot. A nehéz pergamen lapjai tele voltak vörös tintával rótt nevekkal és elmaradt dézsmákkal.

– Na, lássuk csak, kiket akart kifosztani a tekintetes úr idén ősszel – mormolta a lány csípős éllel a hangjában, miközben ujját végighúzta a lajstrom szélén. Borda fél szemmel az erdei ösvényt kémlelte, s hallgatagon figyelte a felolvasott jobbágycsaládok neveit. Egy-egy ismerős gazda említésére elégedett horkantással bicventett.

Mirella gondosan összegöngyölte a veszélyes irományt. Nem lett volna bölcs dolog a szekér jól ismert rekeszeiben hagyni, ha mégis összefutnának egy nemkívánatos járőrrel. Előrenézve a fák törzsei között már felsejlett a part menti elhagyott mészégető kunyhó roskadozó, kormos tetője – a legalkalmasabb búvóhely a megriadt fiúnak és az elcsent iratnak.

Borda halkán csettintett a gyepelővel, s a szekér lassan megindult a félhomályos hajlék felé, hogy mire a nap teljesen átbukik a lombkoronákon, a lapok és a kisfiú is biztonságban legyenek.

73. Menedék a kormos tető alatt

Mirella

A szekér csendben megállt a kormos falú mészégető kunyhó roskatag bejárata előtt. Borda egyetlen szótlan pillantással pásztázta végig a környéket, majd a lovat a közelben álló fűzfához kötötte. Mirella közben leugrott a platóról, s óvatosan felsesegítette a még mindig megszeppent kisfiút.

A hűvös, elhagyatott hajlékban félhomály uralkodott, de az otthontalanság érzetét hamar felváltotta a biztonság. Mirella az egyik száraz sarokban lévő szalmaágyra ültette a gyermeket. Gyengéden köré tekerte a szekérből hozott meleg gyapjúplédet, majd egy nagyobb darab friss cipőt nyújtott át neki. A kisfiú szorosan magához ölelte a takarót, s megszeppentsége lassan átadta a helyét a megkönnyebbülésnek, ahogy nekilátott a vacsorának.

Míg a gyermek biztonságban étkezett, Borda a kunyhó sarkában álló, repedezett kemencéhez lépett. Mirella előhúzta a felgöngyölt adólajstromot. A lány a veszedelmes pergament mélyen begyömöszölte az egyik meglazult téglamögötti üregbe, majd a kődarabot gondosan visszatolta a helyére.

– Itt senki nem keresi majd a tekintetes úr elmaradt járandóságát – kuncogott halkan Mirella, miközben elégedetten leporolta a szoknyáját. Miután megbizonyosodtak róla, hogy a fiúnak nem eshet baja, Borda bólintott, s elindultak kifelé a kunyhóból.

74. Csendes elszakadás

Mirella

A kunyhó szűk ajtaján kilépve a hűvös esti levegő azonnal kitisztította a tüdejüket. Az elfeledett udvar csendjét csak a szellőben halkan zörgő száraz levelek és a távoli bagolyhuhogás törte meg. Mirella elégedett mosollyal igazította meg a kendőjét, miközben Borda mellé lépett, aki tekintetével még egyszer utoljára végigpásztázta a bokrok sötétjét.

– A kisfiúnak jó helye lesz odabent reggelig, a lajstromot meg még a vakond sem túrja ki – kuncogott Mirella fojtott hangon, és odalépett a szekérhez. – Képzelem az adószedő képét, amikor észreveszi, hogy a féltett firkálmányai elpárologtak.

Borda nem válaszolt, csak egy kurta, jóváhagyó mormogással kibontotta a ló kötőjét a fűzfáról, majd ruganyos mozdulattal felpattant a bakra. Bár a szívük még mindig kissé szaporábban vert az elmúlt órák izgalmai miatt, a kezdeti fojtogató félelem helyét lassan átvette a jól végzett munka feletti megkönnyebbülés.

Mirella felkapaszkodott Borda mellé, s ahogy a szekér kerekei halk zökkenővel megindultak az udvar elhanyagolt, gazos talaján, visszanézett a kormos tetejű hajlékra. A sötétben a kunyhó mint egy hűs és vigyázta a bent pihenő gyermek álmát.

– Na, te fekete mackó, most merre vesszük az irányt? – kérdezte a lány halkan, miközben összefogta magán a sálját. – A tekintetes úr hajdúi valószínűleg már a főutat járják.

Borda a mellékút felé intett a fejével, s a gyeplőt gyengéden megrántva a sűrűbb erdei csapás felé terelte a lovat. Az elfeledett udvar lassan elmaradt mögöttük, elnyelte a leszálló éjszaka sötétje.

75. Fények a domboldalon

Mirella

A szekér zörgése meglepően halk volt a vastag avaron, ahogy a tölgyes sűrűjébe értek. Mirella hátrapillantott, de az erdő fekete fala már teljesen elnyelte a mészégető udvarának kontúrait. Hűvös szél fújta át az ágak között, s a lány még szorosabbra húzta magán a vastag kendőt.

– A gázló felé megyünk? – suttogta Mirella, miközben ujjaival a bak szélét markolta. – Ha a hajdúk a hídfőnél leskelődnek, csapdába esünk.

Borda megrázta a fejét, s kurta mordulással jobbra billentette a gyeplőt. A ló megfontolt léptekkel fordult a keskeny, alig látható vadcsapásra, amely a patak alsó kanyarulata felé vezetett. Nem beszéltek sokat; mindketten feszülten figyeltek a sötétség zajaira. Egy gally roppanása a távolban, egy magányos éjszakai madár hirtelen szárnyzuhogása is elég volt ahhoz, hogy közelebb húzódjanak egymáshoz a fapadon.

A fákon túl, a domboldal gerincén hirtelen sárgás pislákolás villant. Fáklyák sora haladt az elhagyott főúton. Borda azonnal megállította a fogatot, és egyetlen gyors mozdulattal csillapította a ló halkán horkantó orrát. A hajdúk járőre lehetett az.

– Épp időben léptünk meg – lélegzett fel halkán Mirella, látva, ahogy a távoli fények lassan továbbtűnnek a völgy mélye felé. A veszély fojtogató jelenléte még a levegőben terjengett, de Borda szótlan határozottsága utat mutatott a sötétségben.

76. Úttalan kanyarulat

Mirella

Amint az utolsó fáklya sárgás derengése is elenyészett a völgyi ködben, Borda egyetlen halk füttyentéssel jelt adott a lónak. A fogat szinte zajtalanul gördült tovább a nedves avaron, mélyebbre hívva őket a patakmeder hűvös párájába. Mirella óvatosan lecsúsztotta a bakról a kezét, és a szekér oldalát tapogatta végig.

– Helyén van még a rekesz? – kérdezte fojtott hangon, miközben ujjaival a dupla fenék ravasz reteszét kereste a deszkák alatt.

Borda csak bólintott, tekintetét egyetlen pillanatra sem véve le a sötét vízfelületről, amely a fák között feketéllett. A patak sekély volt ezen a szakaszon, de a köves aljzat könnyen megroppanthatta volna a kerékküllőket, ha nem figyelnek. A szekér lassú csobbanással lépett a hűvös habok közé. A kerékagyak halk nyikordulása fojtottan visszhangzott a meredek partfalak között, de a víz egyenletes morajlása szerencsére

elnyelte a gyanús zajokat.

- Ha szerencsénk van, a hajdúk a hídnál virrasztanak a semmiért - kuncogott halkán Mirella, ahogy a túlsó parton a fűzfák védelmező lombjai alá értek. - A zsákmányolt lajstrom meg szépen pihen a deszkák alatt.

A lány kiegyenesedett, visszahúzta vállára a meleg kendőt, és elégedett mosollyal nézett hátra. Az éjszaka még hosszú volt, de a csendes erdő sűrűje most végre menedéket kínált nekik.

77. Holdfény a pergamen felett

Mirella

A fűzek oltalmában Borda lelassította a lovat, hogy az állat összeszedhesse az erejét az emelkedő előtt. A meredek erdei csapás itt éles kanyart vett a sűrűben: ágas-bogas bükkgyökerek szabdalták fel a földet, mintha maga az erdő próbálná útját állni minden hívatlan vándornak.

- Nahát, ha ezt az úttalan kanyarulatot beveszi a jó öreg pej, kijár neki egy jó adag abrak - suttogta Mirella, miközben könnyed mozdulattal leugrott a bakról, hogy megkönnyítse a fogat dolgát. Bakancsa alatt halkat reccsent a nedves avar, de a fák mélyén uralkodó békés csend hamar elnyelte a zajt.

Borda némán ragadta meg a kantárszárat, s biztos kézzel vezette a lovat a kiálló gyökerek sűrűjében. A szekér veszélyesen megdőlt egy pillanatra, amikor az egyik kerék mély sziklahasadékba zökkent, ám Borda széles válla megakadályozta a bajt. Száraz nyögéssel tartotta meg az oldalfalat, míg a pej megfeszülő izmokkal ki nem húzta a tengelyt a szorult helyzetből.

- Látod, pont az ilyen kanyarok miatt nem járnak erre a tekintetes urak a kényelmes hintóikkal - kuncogott Mirella, s ahogy újra egyenesbe jöttek, a dupla fenékből óvatosan kihúzta a zsákmányolt iratköteget. A fák közt beszűrődő holdfénynél elégedetten futotta át a sárguló sorokat. - Itt van feketén-fehéren minden behajtani kívánt dézsma. A tisztartó úr holnap reggel bekaphatja a dühét, amikor üresen találja a dobozát.

Borda elégedett horkantással veregette meg a fűjtató ló nyakát. A hajdúk fáklyái már teljesen elenyésztek a völgyben, ők pedig lassan, de feltartóztatlanul haladtak tovább a biztos menedék felé.

78. Csalárd bejegyzések

Mirella

A hold kísérteties ezüsthénybe öltöztette a sűrű lombkoronát, ahogy a szekér lassan kigördült az árnyékos kanyarulatból. Mirella nem tehetett róla, a megnyugvás helyett a kíváncsiság fűtötte: közelebb húzta a sárgás papirosra futó tintavonalakat a szeme elé. A lombközön átderengő hűvös fényben halványan csillantak meg a friss bejegyzések, amelyeket a tisztartó pennája alig pár órája vetett a lapokra.

– Nézd csak, Borda – suttogta fojtott hangon Mirella, miközben ujja egy áthúzott név felett állt meg. – A kapzsi komédiás nemcsak a búzárt szedte volna el a falu aprajától, de a molnár félretett lisztjére is rátette volna a körmét. És nézd ezt a cirádás széljegyzetet! A helyi bíróságot tartozását valahogy sikerült elfelejtenie beírni...

Borda csak egy szűkszavú morgással felelt, miközben tekintete a tisztás szélé felé tapadt. A veszély még nem múlt el teljesen; az erdei úton túli sötétségben bármelyik bokor rejtett hajdút sejtethetett.

– Psszt! – sziszegte Borda, s egy pillanatra megtorpantotta a lovat, amikor a szellő távoli fémcsörrenést hordott feléjük.

Mirella gyors mozdulattal rejtette vissza a lajstromot a szoknyája redői közé. Összenéztek a homályban; az ezüstös csillogás a sorok felett elhalványult, helyét a közelgő gázló felől érkező sejtelmes vízmorajlás vette át.

79. Ijedt hang a kunyhóban

Mirella

Borda óvatosan a vízbe kormányozta a lovat, ügyelve rá, hogy a kerekek a lehető legkevesebb zajt csapják a kavicsos mederben. A patak hűvös párája az arcukba csapott, s mikor a túlsó part sűrűjébe értek, a hajdúk távoli fémcsörrenése már végleg elhalványult mögöttük. A közvetlen veszély elültével Mirella gyors mozdulattal csúsztatta a csalárd lajstromot a szekér aljában lévő titkos rekeszbe, a rejtett portékák közé.

– Ez a pár lap egész falvakat menthet meg a koplalástól – suttogta Mirella, miközben helyére illesztette a takarólécet. – Ha a tisztartó rájön, hogy hiányzik, felköti magát a

saját kapzsiságára.

Borda egy közelebbi tisztás felé intett a fejével, ahol egy düledező, elhagyatott kunyhó sötétlett a fák ölelésében. A nádtető hiányos volt, a gerendák kormosak, mégis megnyugtató menedéknek tűnt a hűvös éjszakában. Ám ahogy közelebb léptek, a roskadozó ajtó mögül halk, fojtott szipogás ütötte meg a fülüket.

Mirella intett Bordának, majd óvatosan betolta a nyikorgó deszkát. A tetőrésen átderengő holdfény egy megriadt kisfiú alakját világította meg, aki a sarokban, egy rongyos pokróc alá bújva reszketett.

- Ne félj, csöppség - szólalt meg Mirella meleg, gyengéd hangon, s lassan térdre ereszkedett a riadt gyermek előtt.

80. Oltalom a szalmában

Mirella

A fiúcska óvatosan ledugta fejéről a kilyukadt pokrócot. Tágra nyílt, megriadt szemekkel méregette Mirellát, majd a küszöbön tornyosuló, hallgatag Borda sötét alakjára pislogott.

- A hajdúk... - suttogta a gyermek akadozó hangon. - Elvitték apámat. Mert nem tudta megfizetni a dézsmát.

Mirella keze ökölbe szorult a szoknyája redői alatt, de arca rögtön megszelídült. Előhúzott a tarsolyából egy darabka szárított húst és egy marék aszalt szilvát, s szelíden a fiú tenyerébe nyomta.

- Többé nem bántanak - mondta halkan, feszült határozottsággal. - Borda, hozd be a szekérről a meleg takarót!

Borda egyetlen bólintással eltűnt az éjszakában, míg Mirella a kunyhó sarkában felhalmozott, száraz szalmához kísért a gyermeket. Gyors mozdulatokkal puha fészket vetett neki a szalmabálák védelmében, ahol a fagyos huzat sem érhetne el. A kisfiú mohón enni kezdett, miközben Mirella elméjében már a köves úton szövődött a terv: a titkos rekeszben lapuló lajstrom nemcsak a falut mentheti meg, de talán ennek a gyermeknek az apját is tisztázhatja a tiszttartó hamis vádjai alól.

- Itt biztonságban vagy - simította meg a fiú kormos arcát Mirella, ahogy Borda visszatért a vastag pléddel. - Reggelre eldöntjük, hogyan vágunk vissza a kapzsi tiszttartónak.

Borda a falnak támaszkodva figyelte a szalma rejtekén elszenderedő fiút, miközben a veszély még mindig ott bujkált az éjszakai csendben.

81. Átírt számok a szekérenél

Mirella

A szalmán szuszogó kisfiú egyenletes légzése hamar betöltötte a nyirkos kunyhót. Mirella gyengéden betakarta a gyermeket a vastag pléddel, majd halkan intett Bordának. A sziklányi ember nesztelenül lépett közelebb, vigyázva a gyermek álmára.

– A kölyök apját az udvarház tömlöcében tartják – suttogta Mirella, amint kimerészkedtek a kunyhó eresze alá. A szekér oldalában elrejtett lajstrom lapjaira pillantott, ahol a tisztartó hamis számai feketéllettek. – A falu apraja-nagyját kiszipolyozta ez a kapzsi dög, de a saját csalásával fogjuk eldugaszolni a torkát.

Borda némán bólogatott, miközben fejszéje nyelét szorongatta. Számára nem kellettek cifrázott körmondatok; pontosan tudta, mit jelent Mirella csibészes mosolya. A vándoráros kisasszony már javában forgatta fejében a tervet: a lajstrom hamisításait átdolgozza úgy, mintha a tisztartó a saját urasága elől dézsmált volna el ezer aranyat.

Mirella a szekér titkos rekeszéből előhalászott egy kis üvegcsét s egy finom lúdtollat. A hold halványuló fényénél néhány gúnyos fintor kíséretében átírta a számokat a kényes pergameneken. Egy apró, jól elhelyezett tintafolt, s a szigorú adószedő máris elszámolhatatlan hiányt halmozott fel saját urának rovására.

– Mire a nap első sugarai elérik a gázlót, a tisztartó saját hálójában fog vergődni – suttogta elégedetten Mirella, miközben visszazárta a titkos rekeszt. Borda féloldalas, komor mosollyal nyugtázta a mesterkedést. A hajnal szürkés fényei már derengettek a fák között, jelezve, hogy ideje útra kelni a vásártér felé.

82. Gúnyrajz a deszkán

Mirella

A hajnali derengésben a szekér kerekei még mozdulatlanul álltak, de a gőzölgő pára már felcsapott a fák közül. Mirella felkászálódott a szekér bakjára, s feszülten elsimította szoknyáját. Borda sziklányi alakja a lovak mellett feszült; szeme a bozót sötétjét

pásztázta, minden apró reccsenésre gyanakvón rezzent meg a válla.

– Indulunk? – mordult fel Borda szaggatottan, a gyeplőt szorongatva.

– Még egy pillanat – suttogta Mirella, miközben benyúlt a bak alatti üregbe. A titkos rekesz mellett, a fa simára csiszolt alsó lapjáról egy darab fekete krétát halászott elő.

Gyors, pimasz mozdulatokkal egy gúnyos firkát kanyarított a deszka aljára: a tisztartó pöffeszkedő, malacfejű alakját ábrázolta, amint egy üres aranyoszsák felett pityereg. Ha a hajdúk átkutatnák a szekeret, ez a huncut rajz fogadja majd őket a bak alatt. Mirella halk kuncogással törölte le a port az ujjáról, noha szívében ott dobogott a félelem.

– Kész a mestermű – suttogta halkan, de szemeiben ott vibrált a feszültség. – Gyerünk, mielőtt a járőrök a nyakunkra gyűlnek!

Borda szűkszavú morgással nyugtázta a dolgot, majd felpattant mellé és megrántotta a szarát. A ferekek nyikorogva mozdultak meg a vizenyős úton, s a szekér végre kigördült az erdőből a vásártér felé.

83. Krétafirkás találkozás

Mirella

A köd lassan felszállott a dűlőút fölül, s a távolban már felsejlettek a vásárváros felé vezető út jelzőfái. A szekér döcögve haladt a kátyús úton, amikor a keresztútnál két panyókás hajdú lépett elő a fűzfák takarásából. Lovaik fújtatva álltak meg a sárban, s az örök gyanakvó szemmel méregették a közeledő fura párost.

– Álljunk csak meg, atyafiak! – kurjantott a délcegebbik, kezeit fegyvere markolatán nyugtatva. – Micsoda portékát hurcoltok a tekintetes tisztartó úr birtokán keresztül?

Mirella arcára nyomban álszent, nyájas mosoly ült ki. Megigazította vállán a színes kendőt, és huncut kuncogással hajolt előre a bakon, miközben Borda szótlanul, fenyegető sziklaként ült mellette, készen arra, hogy gyanús mozdulatra cselekedjen.

– Csak tisztességes portéka a vásárba, tekintetes uraim! – csicseregte Mirella, elragadó kedvességet színelve. – Csupán szegény vándorárosok vagyunk, kik a körtvélyesi vásárra igyekeznek.

A köpcösebb hajdú gyanakvóan horkantott egyet, s a szekér mellé lépve belekukucskált a ponyva alá. Mivel ott csak szárított füvet talált, guggolva átvizsgálta a tengelyeket is. Amikor a bak alá pillantott, a szeme tágra nyílt, s az arca nyomban rákvörösre gyúlt.

A frissen rótt krétarajzon a tisztartó pöffeszkedő, malacfejű alakja vigyorgott rá vissza, amint egy üres zsák felett pityereg.

– Ez meg mi a mennykő?! – hördült fel a hajdú, elvörösödött fejével tárogva.

– Csak egy kis útravaló emlék! – kacintott Mirella, s mielőtt az ő fegyverért nyúlhatott volna, Borda a lovak közé csapott, s a szekér robogva vágatott tovább a sáros úton.

84. A körtvélyesi kapunál

Mirella

A patkók csattogása lassan elhalt, ahogy a szekér elhagyta a dűlőút sáros kanyarulatait, s rákanyarodott a körtvélyesi vásártérre vezető szélesebb útra. Mirella halkán kuncogva törölte le a krétaport az ujjairól, míg Borda komor, büszke pillantással nyugtázta, hogy a dühösen ordító hajdúk messze lemaradtak a gomolygó párában.

A vásárváros bejáratánál azonban újabb akadály tornyosult eléjük. Egy pöffeszkedő, bíborköntösbe öltözött fűszerkalmár állta útjukat, kinek pulykavörös arca szinte izzott a méltatlankodástól. Egy túlrakott porontyos talicska mellett ágált, s gőgösen méregette a jövevények fura fogatát.

– Álljatok meg, gyalogfajzatok! – ripakodott rájuk a kalmár, s kövér, gyűrűs ujjával a szekér felé mutogatott. – Nem látjátok, hogy a tekintetes tisztartó úr legújabb vámgyűjtő lajstromára várak? Jobb, ha visszatolatok a sarat dagasztani, míg a rendes árusok elintézik a dolgukat!

Mirella elbűvölő, mégis maróan csípős mosollyal hajolt előre a bakon. Kezét lágyan Borda karjára tette, csillapítva a tarse torkában morgó fenyegetést.

– Jaj, hát csak nem a méltóságos fűszerúr áll előttünk? – csicseregte álmosító alázattal, miközben a bak alól előhúzta a frissiben átírt adólajstromot. – De hisz nekünk pont a tisztartó úr sajátkezü bejegyzései vannak a birtokunkban! Borda, segíts a tekintetes úrnak, hogy közelebbről is megcsodálhassa a számokat...

85. Fűszerporos elszámolás

Mirella

Borda nem teketóriázott. Hatalmas, kérges kezével megragadta a fűszeres pöffeszkedő köntösének gallérját, s egyetlen határozott mozdulattal közelebb rántotta a szekér oldalához. A kalmár szeme kinyakadt a meglepetéstől, s ahogy a bak alá pillantott, pulykavörös arca hirtelen sárgásfehérre váltott.

A deszkára vetett gúnyrajz pontosan őt ábrázolta, amint egy üres fűszeres zsák tetején terpeszkedve próbálja elnyelni a szegények utolsó garasait, felette pedig a meghamisított adórajstrom állított elképesztő sarcot a külhoni borsra meg a sáfrányra.

– Mi ez a gyalázat?! – hörgött a pöffeszkedő alak, de a hangja elcsuklott, amint Borda morogva mélyebbre tolta a pergament az orra alá.

– A tekintetes tisztartó úr új számtana – vetette oda Mirella éles, metsző hangon, miközben kipattant a bakról. – Aki nem tud olvasni, az a saját kárán tanulja meg a rendet. Ugye nem akarja, hogy a kapuőrség is megcsodálja ezeket a remekbe szabott bejegyzéseket?

A kalmár riadtan pillantott a közeledő örök felé, majd kapkodva hátrálni kezdett. A nagy sietségben megbotlott a saját túlrakott talicskájában, s éppen a méregdrága köménnyel teli zsákok közé huppant. Mirella fenségesen elmosolyodott, intett Bordának, s amíg a kapzsi kalmár a fűszerporban köhögött, a szekér zökkenőmentesen gördült be Körtvélyes nyüzsgő vásárterére.

86. A kovácműhely mögött

Mirella

A vásártér tarka forgataga azonnal elnyelte a szekeret. A sült kolbász, a friss fánk meg a lótrágya kevert szagát szinte vágni lehetett a levegőben, miközben a rekedt kikiáltók kurjongatása elnyomta a kapu felőli fojtott zűrzavart. Mirella egyetlen pillanatra sem nézett vissza, bár a háta mögött még mindig érezte a megalázott fűszeres bosszúéhes tekintetét.

Borda szorosan a bak mellett lépkedett, markában a szekér oldalát szorítva. Szeme sarkából az árusokat és a tömegben őrző városi hajdúkat leste. A félelem gombócként szorult a torkába.

– Túl sok a nép – mormogta szaggatottan Borda, miközben egy közeledő pandúr láttán hátrébb húzta a kalapját. – Elkaphatnak.

- Csak menj! Mintha tisztességes dolgunk lenne - sziszegte Mirella ijedten, de magabiztosságot tettetve, majd egy hirtelen mozdulattal a kormos falú kovácsműhely mögötti szűk sikátorba terelte a fogatot.

A füstös zugban végre megálltak. Mirella reszkető ujjakkal nyúlt a köténye alá, s kihúzta a hamisított adólajstromot. A tölgygubacs-tinta meg a kalyibában kapart korom még nem száradt meg teljesen a pergamen felületén; a párás vásári levegőben apró foltokban maszatos lett. Újra át kellett futnia a bejegyzéseket: ha a korom lepereg, a pulykavörös kalmár meg a vámőrök azonnal rájönnek a turpisságra.

- Borda, a sikátor száját figyeld! - suttogta feszülten Mirella. - Ha a fűszeres riadóztatja a várost, innen nincs hová futnunk.

87. Sikátori csel

Mirella

Mirella egyetlen röpke pillanatig sem tehetetlenkedett. Előhúzta övéből a kisméretű faggyúdarabot, amit a kerekek tengelyezéséhez tartott magánál, s vékony, gyakorlott mozdulatokkal végigsimította vele a nyirkos pergamen felületét. A zsíros réteg azonnal lezárta a kormos betűket, megvédve a tölgygubacs-tintát a párás vásári levegőtől.

- Megvan - suttogta megkönnyebbülten, miközben a fontos írást mélyen a szoknyája rejtett ráncába csúsztatta. - Ezt a pulykavörös alak már nem tüntetheti el.

Borda eközben a sikátor sarkánál lapult, vállá feszülten a koromtól fekete téglafalnak feszült. Hirtelen visszahúzta a fejét, s aggódó pillantást vetett a nőre.

- Jönnek - mormogta szaggatottan Borda, s keze automatikusan a szekér oldalára akasztott fokosra tévedt. - Két városi hajdú. Lassan lépkednek, a falakat kémlelik.

- Ne nyúlj a vasashoz! - sziszegte Mirella, s ijedtségét csípős magabiztossággal álcázva lépett a férfi mellé. - Ha itt találunk minket, csapdába esünk.

Azzal megragadta a szekér rúdját, s határozott lendülettel kitolta a fogatot a sötét zugból, egyenesen a kikiáltók, kolbászsütők és faedényárusok zajos forgatagába. A hömpölygő tömeg pillanatok alatt elnyelte őket, elvágva a mögöttük közeledő hajdúk útját.

88. Átkelés a dagonyán

Mirella

A vásári forgatag zaját hamar felváltotta a patakparti fűzfák halk susogása. Mirella magabiztosan terelte a fogatot a Körtvélyest elhagyó kanyargós úton, amely egyenesen a széles, totyogó medrű saras gázlóhoz vezetett. A hirtelen jött zápor miatt a folyócska mély, cuppogó dagonyává változtatta a gázlót, ahol a túlsó parton két újabb kényelmeskedő hajdú kártyázott egy kidőlt fatörzsön.

– Na, most mutasd meg a leleményedet, Mirella – mormogta Borda, miközben a ló gyeplőjét fogta, s szemével a túlparti öröket méregette. – Ott sem jutunk át vám nélkül, ha csak ki nem talál sz valamit.

Mirella szája szélén pajkos mosoly bukkant elő. Gyorsan előhalászott a szekérmélyből egy színes mogyorófacsipeszt és egy üvegcsényi poshadt, bűdös gyógynövényfőzetet, amivel még a nyáron akart csodakenőcs gyanánt meggazdagodni.

– Csak kövess, és tartsd az arcod szigorúan! – kacsintott a társára.

Ahogy a szekér kerekei cuppogva beszorultak a gázló közepén, Mirella teátrális sikollyal kapott a bokájához. A kártyázó hajdúk azonnal felpattantak, megneszelve a könnyű zsákmányt. De mielőtt elérhették volna a szekeret, Mirella orrára csiptette a mogyorófacsipeszt, s rémisztő hangon felkiáltott:

– Vissza, uraim! Fekete mirigykór sújtja a fogatot, a nyavalyás láz már a marhákat is elérte!

A két hajdú a mirigykór hallatára fejvesztve torpant meg a sár közepén. Amikor Mirella a bűdös üvegcséből gőzölgő szagáradatot locsolt a vízbe, az örök pánikszerűen hátráltak, egyenesen a legmélyebb agyagos gödörbe tottyanva. Borda a szekér rúdját meglódítva egyetlen határozott lökéssel átsegítette a fogatot a túlpartra, míg a hajdúk káromkodva próbálták kiszabadítani csizmájukat a ragacsos mocsárból.

89. Kacagás a túlparton

Mirella

A szekér kerekéről vastag koloncokban hullott alá a ragadós agyag, ahogy a fogat végre kiért a gázló túloldali, füves emelkedőjére. A hátuk mögül még tisztán hallatszott a

mocsárba ragadt hajdúk szaftos káromkodása és a cuppogó küzdelem, de a part menti fűzfák sűrűje hamar biztonságos elfedést nyújtott a tovább gördülő fogatnak.

Mirella megkönnyebbülten pattintotta le orráról a mogyorófacsipeszt, s csengő, pajkos kacagásban tört ki. A fanyar, poshadt gyógynövényfőzet szaga még mindig a levegőben terjengett, ám a vakmerő csel fényesen bevált.

– Ez aztán a valódi csodakenőcs, Borda! Még el sem adtuk a vásárban, de máris utat nyitott nekünk a kopók gyűrűjén át – élcelődött könnyedén Mirella, miközben gondosan visszagyömöszölte a bűdös üvegcsét a gyógyíres láda legmélyére.

Borda eleresztett egy ritka, elégedett félmosolyt, s határozott mozdulattal megveregette a lihegő ló nyakát. Szakértő tekintettel mérte fel a tölgyesbe vezető dűlőutat, majd óvatosan a bak alá nyúlt, ahol a dupla fenéklemez rejtette az adólajstromot.

– A pergamenek szárazak maradtak, s a faggyú rögzítette a kormos betűket – dörmögte halkan, miközben visszatolta a reteszt. – De ha a hajdúk kimásznak a mocsárból és rájönnek, hogy a fekete mirigykór csupán bűdös pacsuli volt, a nyakunkra hozzák a vármegyét.

– Hadd kapálózzanak csak abban a sárban! – intett a gyeplővel Mirella, s tekintete megtelt bizakodó derűvel. – Mire a csizmájukat kiszabadítják, mi már messze járunk, s a szegények lajstroma is jó helyre kerül.

90. Csalóka lajstrom

Mirella

A lombkorona sűrűje hamar elnyelte a szekér zörgését. A tölgyes hűs árnyában a dűlőút keskeny csapássá szelődött, s nem sokkal odébb egy roskatag, elhagyott erdészkerülési kunyhó tűnt fel a fák között. Mirella egyetlen szemöldökintésére Borda a sűrű bozótos védelmébe terelte a fáradt lovat.

A kunyhó szüette ajtaját óvatosan nyitották be. Odabent száraz avar szaga terjengett, de a gerendák biztonságos fedezéket nyújtottak. Borda a bak alól kiemelte a faggyúval rögzített pergameneket, míg Mirella apró mécsest gyújtott, s annak imbolygó fényénél kiterítette a lajstromot a korhadtszatra.

– Lássuk csak, miben mesterkedett a drága tisztartó úr! – suttogta Mirella, s ujjai végigsiklottak a kormos sorokon.

Ahogy közelebből megvizsgálta az írást, pajkos tekintete gúnyos derűvel telt meg. A koromréteg alatt tisztán kirajzolódtak a csalárd átírások: a körtvélyesi jobbágyok terheit a tisztartó megduplázta, s hevenyészett kormos firkákkal próbálta elfedni a turpisságot.

– Nahát, a tekintetes úr nemcsak kapzsi, de ügyetlen is! – kuncogott fel Mirella, cinkos pillantást vetve kísérőjére. – Ha ez a papír a főispán elé kerül, nem a mi nyakunkra küldik a hajdúkat, hanem a tisztartót ültetik kalodába.

Borda elégedett morgással bólintott, miközben Mirella gondosan feltekerte az igazságot őrző pergament.

91. Pajkos bosszúterv

Mirella

A feltekert pergament Mirella óvatosan a kebelébe csúsztatta, majd egyetlen kuncogással eloltotta a mécsest. A kunyhó fülfedte félhomályában Borda már az ajtó felé intett a fejével: az idő sürgetett, az erdei úton szürkület előtt el kellett érniük a biztonságosabb tisztást.

Kint a szekérnél Borda felhajtotta a bak alatti deszkát, s a jól elrejtett duplafenek mélyére süllyesztették a tisztartó csalásait őrző irományt. Mirella elégedett mosollyal igazította meg felette a szalmát és a fűszeres zsákokat.

– A tekintetes úr azt hitte, a körtvélyesi szegények pulykáiból kerekít magának gőgös vagyonkát – duruzsolta pajkosan, miközben felpattant a bakra. – De ha ez a lajstrom jó kézbe kerül, még a sarkantyúját is elérverezik.

Borda egyetlen mély morgással helyeselt, majd a gyeplőt megragadva a lovat az erdei útra terelte. A korhadtnak tűnő kunyhó hamar elmaradt mögöttük, amint a kerekek visszatértek a keményebb dűlőútra. A fák lombjai között már átszűrődött az alkonyati fény, s az út hamarosan elágazáshoz ért: az egyik ág a vármegyei hajdúk szállása felé kanyargott, a másik a falu szélére.

Mirella szeme pajkosan csillant meg a lemenő nap fényében. Döntött: nem várnak a szerencsére, maguk egyengetik az igazság útját. A szekér zökkenőmentesen fordult rá az esti ködbe burkolózó falu felé vezető csapásra.

92. A tölgyfa pecsétje

Mirella

A falu szélső háza mellett magasodó öreg tölgyfánál pislákoló lámpás fénye törte meg az esti homályt. A vaskos törzsre friss, még meg sem száradt viaszpecséttel egy röpke órája szegezhettek fel egy széles papírlapot.

Borda szótlanul rántotta meg a gyeplőt, s a szekér alig érezhető zökkenéssel állt meg a korhadtt kút árnyékában. Mirella pimasz mosollyal szökkent le a bakról. Úgy tett, mintha csupán a portékát rendezgetné a szekér oldalán, ám léptei szinte észrevétlenül vitték a fához.

- No nézd csak, Borda - suttogta pajkosan, amint a lámpás felé fordult. - A hadnagy úrfi máris pánikba esett! Látod, micsoda dölyfös sorok?

A friss cédulán a hajdúhadnagynak girbegurba írása állt: nyomravezetői jutalmat ígért az elveszett adólajstromért, míg a falu népét szigorú megtorlással fenyegette, ha éjfélig nem adnak le újabb adófejadagot.

Mirella szeme megvillant. A köténye rejtekéből egy apró, kormos széndarabot halászott elő, s amíg Borda szorosan mögötte állva takarta a kilátást, gyors mozdulatokkal átrajzolta a számokat. A szigorú határidőt és az elvárt pulykák számát egyetlen huncut kanyarítással felcserélte, így a cédula mostantól azt hirdette, hogy maga a hadnagy vendégeli meg a szegényeket a főtéren.

- Így ni - kuncogott Mirella, s visszatért a bakra. - Hadd mulasson a falu a hadnagy úr nagylelkűségén!

93. A rejtett rekesz

Mirella

Borda marokba szorította a gyeplőt, s éles pillantással mérte végig az elcsendesedett utcát. Nem pazarolt szót a fára kanyarított hamis írásra, helyette a bak alatti rejtett deszkát pattintotta fel egyetlen magabiztos mozdulattal. A zsákmányolt adólajstrom vastag pergamenje gyorsan eltűnt a dupla fenék sötétjében, s a rugós retesz halk kattanással zárult vissza.

- A tisztartó háza felé vettük az irányt, de ha a hadnagy meglátja a cédulát, hajdúkat

küld a nyakunkra – sziszegte Mirella, miközben az ujjaira tapadt kormot a szoknyájába törölte. Szemei haragosan villantak a sötétben, bár ajkán még ott bujkált a gúnyos félmosoly. – Sietnünk kell, Borda.

A lovak patái halkán koppantak a kanyargós dűlőúton. A falu utolsó házai lassan elmaradtak mögöttük, ám a távolból tompa lódobogás zaja ütötte meg a fülüket.

– Csak próbáljanak megállítani – mordult fel Borda, s hangjában ott izzott a fojtott indulat. A szekér oldalán ringatózó lámpás gyenge fénye éppen csak megvilágította az út szélén sorakozó bokrokat, amint a sötét erdei nyiladék felé tartottak.

94. A gázló fáklyái

Mirella

A fák törzsei közt átszűrődő sejtelmes félhomályban hamarosan feltűnt a folyó szürkén csillogó szalagja. A gázló felől azonban nem a víz halk csobogása volt az egyetlen zaj: fáklyák vörös fénye világította meg a kavicsos zátonyt, s a vízparton három lovas hajdú alakja bontakozott ki a sötétségből. Hosszú kopjáik hegye fenyegetően villant meg a lobogó tűzfényben.

– Na, állj csak meg, atyafi! – kiáltott rájuk az egyik fegyveres, amint Borda megrántotta a gyeplőt. A szekér nyikorogva torpant meg a nedves homokban, alig pár lépésre a habzó víztől. Borda keze fehéredésig feszült a bőrszíjakon, szeme sarkából Mirellát leste, aki egyetlen gyors mozdulattal simította el szoknyája ráncait, s arcára máris ártatlan, csábító mosolyt varázsolt.

– Jaj, tekintetes vitéz uraim, hát miféle ijedtséget hoznak a szegény vándoráros szívére ilyen késői órán? – pityeregett szinte dallamosan Mirella, miközben kissé előrehajolt a bakon, hogy a fáklya fénye jól megvilágítsa megnyerő kellemét. – Csak a szomszédos faluba igyekszünk némi kelmével meg orvossággal, hátha akad ott egy-egy jámbor lélek, aki megszánja az éhes pulyákat.

A hajdúk vezetője közelebb léptette lovát, gyanakvóan méregetve a szekér ponyváját s a bak alatti sötét zugokat. Borda izmai megfeszültek, készen arra, hogy ha a fegyveresek nyúlni próbálnak a dupla fenék reteszéhez, rátámadjon a portyázókra. Mirella azonban csípős kuncogással terelte el a vitéz figyelmét, kecsesen felkínálva a kosarában lapuló, hamisított gyógykenőcsös tégelyek egyikét.

95. Csobbanás a sötétben

Mirella

A hajdúk vezetője gyanakvó morgással nyúlt a felkínált tégelyért. Ujjai közt forgatva a mázas edénykét, gőgös fintorral szagolt bele a szúrós szagú, gyógynövényes kenőcsbe. A csel működött: a fegyveres figyelme egyetlen intésre elterelődött a szekér alján lapuló adólajstromról és a ponyva mögötti sötét zugokról.

– Igazi ritkaság az, tekintetes uram! – suttogta Mirella huncut, de mégis megriadtnak ható hangon, miközben feszülten leste a tiszt minden rezdülését. – A köszvényt is kiveri a derékből, ha jó mélyen bedörzsölik vele a bőrt.

Borda nem szólt semmit. Megkövülten ült a bakon, ujjával fehéredésig szorította a vizes bőrszíjakat. Szeme sarkából a másik két lovas kopjait figyelte, amelyek hegye még mindig fenyegetően meredt feléjük a fáklyafényben. A feszültséget szinte vágni lehetett a hűvös éjszakai levegőben.

A hajdú végül elégedett horkantással vágta zsebre a tégelyt, majd az átkelő felé intett a kardjával.

– Erre haladjatok! De gyorsan, mielőtt meggondolom magam!

Borda nem teketóriázott. Egyetlen határozott rántással szóra bírta a lovat, s a szekér zörögve, csikordulva gázolt be a sekély, de sebes sodrású vízbe. A hűvös habok magasra fröccsentek a kerekek alatt, ahogy maguk mögött hagyták a kavicsos zátonyt.

A túlsó part sötét erdősége hamarosan elnyelte a szekeret. A fáklyák vörös fénye lassan elhalványult a víz felett, s Mirella csak ekkor engedte ki tüdejéből a bent tartott levegőt.

96. Árnyak a horhosban

Mirella

A szekér zörögve gurult mélyebbre a fák alatti félhomályba. A patak csobogása lassan elhalkult a hátuk mögött, de a szorító feszültség cseppet sem enyhült: a nedves dűlőút egy meredek, szűk vízmosásba kanyarodott, ahol a holdfény már képtelen volt áttörni a sűrű lombkoronát.

Borda szorosan markolta a gyeplőt, teste megfeszült a bakon.

- Nem tetszik ez - mormogta szaggatottan, miközben éber szeme a sötét földfalakat kémlelte. A vízmosás pereméről kinyúló fagyökerek fekete csápokként lebegtek a homályban.

- Csak haladj - suttogta Mirella, miközben óvatosan hátranyúlt a ponyva alá. Ujjai megnyugtatóan érintették meg a titkos rekesz kemény deszkáját. Az adólajstrom biztonságban pihent, ám a lány szaporán szedte a levegőt. A partoldal bokrai közül hirtelen száraz ág roppant.

Mindketten megdermedtek. A vízmosás mélyén sötét, néma árnyak mozdultak meg, elzárva a haladás útját. Vajon a hajdúk felderítői kerültek eléjük, vagy más hívatlan leselkedők lapultak a sűrűben?

- Ne állj meg - bízatta Mirella halkán a férfit, reszkető, de határozott hangon. - Ha gyorsan átérünk a kanyaron, a sötétség a mi oldalunkon áll.

Borda nem válaszolt, csak óvatosan a lovak közé csapott, s a szekér kerekei mély nyomot vágva lódultak meg a vízmosás puha talaján.

97. Szelence a sötétben

Mirella

A szekér nekilendült, a tengelyek feszülten nyikorogva vágtak utat a vizes homokban. A kanyarívben egy kidőlt tölgyfa korhadt törzse nyúlt be mélyen a mederbe, s a sötét lombok rejtekéből két szurtos képű fegyveres ugrott az út közepére.

- Állj a hadnagy nevében, vagy átfúrja a dárda a lovat! - reccsent egy rekedt hang. Az egyik hajdú már nyúlt is volna a vezető ló zablája felé, hogy megállítsa a száguldó fogatot.

Borda foga összeszorult, ujjai fehéredtek a száron, de Mirella nem hagyta, hogy a félelem eluralkodjon rajtuk. A lány villámgyorsan a köténye mélyére nyúlt, s előrántott egy kis fa szelencét, amit az elbizakodott adószedők orra elé hajított.

A dobozka a köves mederhez csapódva pattant szét, s benne az erős, kormos fűszerpor csípős, sűrű felhőként terült el a szűk horhosban. A két hajdú vadul köhögve, szemeit dörzsölve tántorodott hátra, elengedve a zablát.

- Jó étvágyat a borsos falathoz, tekintetes vitéz uraim! - kiáltott vissza Mirella csípős kuncogással, míg a szekér zökkenve vágott át a szurdok száján.

A lovak patái alatt már újra keményebben kongott a föld. A szűk vízmosást maguk mögött hagyva kigördültek a védelmező tölgyesbe, ahol a fák közt áttetsző holdfény végre utat mutatott a menekülőknél.

98. A tölgyes oltalma

Mirella

A tölgyes hús csendjében a lovak horkantva lassítottak ügetésükön, amint Borda végre lazított a gyeplőn. A fák törzsei között átszűrődő holdfény csillogó szalagként rajzolta ki az erdei csapást. Mirella felkuncogott, miközben visszacsúsztotta a kiürült, kormos fa szelencét a köténye mélyére, s elégedetten porolta le ruhájáról a fűszermaradványokat.

– Remélem, a tekintetes hadnagy úr vitézei alaposan megjegyezték ezt a receptet – jegyezte meg pajkos mosollyal, s Borda felé pillantott. – A borsos áruért idén nem kérünk vámot, felajánlás volt a közjó érdekében.

Borda nem szólt semmit, de a szeme sarkában bujkáló apró ráncok elárulták elfojtott jókedvét. Hüvelykujjával a szekérbak szélére mutatott, ahol a két nehéz vasalt láda s a ponyva alá rejtett kelmék sértetlenül pihentek. A kettős padlórekesz biztonságban tartotta a szegény sorsú mészáros legkisebb fiának szánt orvosságokat s a dézsma elől eldugott maradék gabonát.

A fák lombjai mögött lassan feltűnt a régi mészégető kunyhó elhagyatott kőfala. A szekér zökkenőmentesen gördült be a lombkoronák alkotta természetes fedezék alá, messze a főúttól és a tüsszögő hajdúk elhibázott járőrétől.

Mirella könnyed mozdulattal ugrott le a bakról, hogy megvizsgálja a kerekek tengelyét.

– Egy darabig biztonságban vagyunk, Borda – mondta halk, de bizakodó hangon, s felnézett a csillagos égre. – Holnap hajnalban átsurranunk a folyó túlsó partján fekvő faluba, s meghehozzuk a didergőknek, ami nekik jár.

99. Csendes pihenő a mészégetőnél

Mirella

Borda némán bólintott, majd lecsatolta a hámot a kimerült lovakról, s a kunyhó mögötti védett zugba terelte őket, ahol puha erdei moha kínált kényelmes fekhelyet. A szekér

mélyéről előkerült egy cserépedény és némi szárított gyógynövény: Mirella csöndesen, fojtott fénnel világító apró mécses mellett rendezte sorba a titkos rekeszből kiemelt téglyeket. A lázas gyermekeknek szánt szurokfűbalzsam és a csipkebogyófőzet gondos ellenőrzést kívánt, nehogy a zötykölődős út során kár essen bennük.

– A mészáros legkisebb fia még a héten meggyógyul, ha ez az ír a mellkasára kerül – suttogta Mirella, miközben finom mozdulatokkal törölte tisztára a cserépedények peremét. – És a hajdúk fizették meg az árát, bár maguk sem tudják.

Borda a kunyhó kőfalának dőlve, karját mellkasán fonva figyelte a fák közötti sötétséget. A tölgyes szinte teljesen elnyelte a szekér körvonalait, csupán a szél susogott a lombkoronák között. Egy hirtelen roppanás az avarból egy pillanatra feszültté tette a férfi tartását, de hamar kiderült, hogy csak egy kószáló erdei vad óvakodott a tisztás szélére.

Mirella egy vastag gyapjútakarót terített a szekérbakra, felkészülve a rövid, de pihentető éjszakára. Az éjszakai szellő ugyan hűvös volt, de a mészégető falai és a sűrű tölgyfaágak védelmében végre biztonságban érezhették magukat. Hajnalban, a köd leple alatt várta őket a folyóparti átkelés.

100. Hajnali pára

Mirella

A hajnal első szürke fénysugarai még épp csak áttörtek a tölgyes sűrű lombjain, amikor Mirella gondosan visszazárta a szekér aljában rejtőző dupla padlórekeszt. A szurokfűbalzsammal és friss csipkebogyófőzettel teli cserépedények most biztonságban pihentek a titkos rekesz mélyén, készen arra, hogy enyhülést hozzanak a szegények lázas pulyáinak.

– Indulnunk kell – suttogta Mirella, miközben a gyapjútakarót összegöngyölve a bak mögé csúsztatta. – A köd még megül a patakmederben. Ez a mi időnk.

Borda egyetlen szót sem szólt, csupán egy rövid intéssel felelt, s már vezette is elő a lovakat a kunyhó mögötti zugból. Csendes, kimért mozdulatokkal igazította helyére a hámot, ügyelve rá, hogy a fémcsatok se csendüljenek meg a szürkületben. A feszültség még mindig ott lapult a tekintetében, ahogy a sűrűsödő erdei utat pásztázta.

Mirella még egyszer visszanézett a mészégető kormos falaira. A kunyhó jó szolgálatot

tett az éjszaka, de a folyóparti átkelő még előttük állt. A lány gyorsan átgondolta a gázlóhoz vezető rejtett erdei csapás irányát: ha tartják a tempót, még azelőtt átjutnak a túlpartra, hogy a hajdúk őrsége felocsúdna.

A szekér kerekei halk surranással indultak meg a mohás talajon. A sűrű köd paplanként borult az erdőaljára, tökéletes álcát biztosítva az elszánt vándoroknak.

101. Búzös vaklárma

Mirella

A sűrű pára alig engedte látni a szekér előtt lépkedő lovak fülét, ám a vizes meder kavicsainak halk ropogása jelezte: elérték a patakpartot. Borda óvatosan meghúzta a gyeplőt, s a szekér megállt a ködbe vesző átkelő előtt.

Ekkor hirtelen hangos csobbanás törte meg a kora reggeli csendet a vízmosás felől. Fém pendült fémhez, majd morcos szitkozódás hallatszott: a hajdúk járőre túlságosan is közel járt, alig egy kőhajításnyira a vízen való átkelőtől.

Mirella szája szögletében halvány, pimasz mosoly bujkált. Egyetlen szót sem vesztegetett, gyors mozdulattal előhalászott a kiskosarából egy kénes-fokhagymás kenőccsel teli, kormos tégelyt. Egyenesen a patakmeder széli bokros felé hajította, ahol a fegyveresek botladoztak. A cserépedény éles csattanással repedt szét a sziklákon, a terjengő búzós szag pedig azonnal felbolydította az őrséget.

– Ördögfatty! Mi ez a fojtogató bűz? Csak nem valami erdei rontás? – kiáltott fel az egyik hajdú, míg a többiek köhögve, csapkodva próbáltak kikeveredni a bokrok közül.

Amíg a járőr a csodás kenőcs bűzével küzdött a sűrűben, Borda egyetlen halk csettintéssel indította meg a lovakat. A szekér szinte hangtalanul gurult át a sekély vizű gázlón, maga mögött hagyva a ködben szitkozódó hajdúkat.

102. Füst és orvosság

Mirella

A túlparti bozótos árnyékában Borda csak akkor engedte pihenni a lovakat, amikor a hajdúk káromkodása és köhögése végleg elenyészett a sűrű tejelő ködben. Mirella elégedetten porolta le szoknyáját, miközben halk, pajkos kuncogással nézett vissza a

gázló felé. A fokhagymás-kénes elegy megtette a magáét: a járőrök jó darabig még a szemüket törölgetik majd ahelyett, hogy áru után kutatnának.

A szekér rázkódva haladt tovább a kanyargós erdei csapáson, míg végül feltűnt a mészégető roskadozó, de meghitt kunyhójának körvonala. A fák lombjai között felszálló vékony füstcsík jelezte, hogy a menedék védett és csendes. Borda ügyes mozdulattal terelte az eldugott ereszt alá a járművet, majd nekilátott kigyiepteleníteni a fáradt állatokat.

– Na, Borda, a nehezén túl vagyunk – mosolygott rá Mirella, miközben felnyitotta a szekér aljában rejtőző titkos rekeszeket. – Most jön a munka legszebb része.

Odafent, a kunyhó óvó falai között hamarosan ropogni kezdett a tűz a kőtűzhelyen. A ködben ázott hideg gyorsan elpárolgott, ahogy a két útitárs nekilátott az orvosságok kimérésének. Mirella gondos mozdulatokkal morzsolta a szárított gyógynövényeket a mozsárba, míg Borda a tégelyeket készítette elő. A didergő jobbágyoknak és szegény sorsú pulyáknak szánt kenőcsök gyorsan szaporodtak az asztalon, felváltva a korábbi bűzt a szárított kamilla és kakukkfű édeskés, megnyugtató illatával.

103. Titkos adomány

Mirella

Mirella gondosan viasszal zárta le a kis fa tégelyeket, majd mindegyik tetejére apró, felismerhető jelet karcolt. A szegény sorú jobbágyok úgysem tudtak olvasni, de a három rovátka láttán rögtön tudni fogják, hogy a mellkasra való melegítő gyógyírt tartják a kezükben, míg a kör alakú karcolás a sebekre való kakukkfűves kenőcsöt jelzi.

Borda egyetlen hang nélkül, elismerő bólintással vette át a még langyos csuprokat. Széles tenyerén szinte eltűntek a finom famunkák, ahogy egymás után hordta ki őket a fészert hűvösébe, a szekér fenekén kialakított dupla aljzatba. Mirella elégedetten figyelte a férfi kimért, magabiztos mozdulatait; pontosan tudta, hogy Borda kezei között egyetlen üvegcsé sem fog összetörni, még a legzötykölődőbb erdei úton sem.

Mielőtt elhagyták volna a védelmet nyújtó kunyhót, Mirella a mészégető durva tölgyfa asztalára helyezett egy jókora tégelyt a legfinomabb sebgyógyító kenőcsből, mellé pedig egy darab füstölt szalonnát csúsztatott. A szegény ember munkája nehéz volt, a tüdeje teli korommal, a keze teli vágásokkal – ennyi igazán megillette neki a menedékért

cserébe.

- Készen vagyunk, Borda – suttogta Mirella, miközben belebújt vastag gyapjúköpenyébe.
- A köd még tartja magát az erdőben, épp jókor indulunk, hogy elérjük a faluszéli kunyhókat, mielőtt az uraság hajdujai felébrednének a tegnapi meglepetésből.

104. A köszönet nyoma

Mirella

A hűvös hajnali pára azonnal körbeölelte őket, amint kiléptek a mészégető menedékének oltalmazó homályából. A fákon megülő sűrű köd tompított minden neszt, csupán a szekér kerekeinek halk reccsenése törte meg az erdő mély csendjét. Borda szokásához híven némán, acélos figyelemmel kísérte az ösvény szélét, miközben széles vállával egyengette az utat a ponyvás ekhó előtt.

A kunyhó melletti kormos fapadon, ahol a mészégető a pihenőit töltötte, valami halványan megcsillant a derengő fényben. Mirella megtorpant egy pillanatra, és közelebb lépett a koromtól feketéllő deszkához. Három kopott, elvékonyodott rézkrajcár feküdt ott katonás rendben, gondosan elrendezve a faszénpor tetején.

A faluszéli szegények közül valaki – talán maga a házigazda – hagyta ott az apróságot csendes köszönetképpen. A nincstelen jobbágyoknak egyetlen ilyen krajcár is a napi betevőt jelentette, mégis ott hagyták a gyógyírért cserébe, megőrizve a tisztességüket.

Mirella szája sarkában meleg, őszinte mosoly bukkant fel. Esze ágában sem volt elvenni a szegények utolsó garasait; ehelyett felnyúlt az ekhó szélére, kivett egy szál szárított levendulát, és óvatosan a kormos padon hagyott érmék mellé fektette.

- Induljunk, Borda – suttogta derűsen, és szorosabbra húzta gyapjúköpenyét. – A hajduknak talán még a fejük is fáj a tegnapi cseltől, nekünk viszont el kell érniük a gázlót, mielőtt eloszlik ez a jótékony köd.

Borda bólintott, s a szekér zökkenőmentesen gördült tovább a nyirkos erdei úton, elnyelve a hajnal csendjét.

105. Füstös kanyar

Mirella

A ködös ösvény lassan lejtett a patak völgy felé, ahol a nedves föld szaga keveredett a szederbokrok fanyar illatával. A szekér kerekei halkan, tompán cuppogtak a sárban, míg Borda komótos, de acélosan éber léptekkel haladt a lónál, fülét hátracsapva a legapróbb erdei neszekre.

Csobogás visszhangzott a fák közül; a gázló már alig kőhajításnyira feküdt. Ám mielőtt elérték volna az utolsó kanyart, nehéz, váratlan csobbanás törte meg a víz egyenletes moraját a patakmeder felől, amit fegyverek halk csörrenése kísért.

Borda egyetlen intésére a szekér azonnal megtorpant. A férfi keze ösztönösen az övére csúsztatott fokos nyelére tapadt, miközben szemeivel a sűrű, tejszerű páradokot pásztázta. Mirella óvatosan kihajolt az ekhó ponyvája mögül, s bár a veszély szaga terjengett a levegőben, szája sarkában apró, huncut mosoly bukkant fel.

– A hajdúk lesznek azok – suttogta közelebb hajolva Bordához. – Úgy látszik, a tekintetes urak elunták a lesben állást, és inkább a patakágyban gázolnak. Biztosan fáznak a vizes csizmáikban.

Mirella nem esett pánikba. Gyors mozdulattal kihúzott a láda fakkjából egy kis köteg száraz bükkfagombát, amit még az este gyűjtött. Egy apró szikrával meggyújtotta a szélét, s a szúrósan füstölgő gombát óvatosan egy vastag páfránytő alá hajította az ösvény szélén. A csípős fojtó füst meglepő gyorsasággal keveredett el a hajnali párával, mintha csak egy ottfelejtett gulyástűz parazsa parázsollna a homályban.

– Hadd keressenek kísérteteket meg adószedőket a sűrűben, míg mi átcsúszunk a sekélyesben – kuncogott halkán, majd intett Bordának. A férfi elfojtott vigyorral bólintott, és egyetlen halk csettintéssel terelte a szekeret a gázló felé vezető, oltalmazó árnyékokba.

106. A szabadság íze

Mirella

A szekér zökkenőmentesen gördült ki a patak sekély vizéből a túlparti homokzátonyra. A hátuk mögött, a sűrű párában még mindig hallatszott a hajdúk fújtatása meg a csizmák cuppogása, ahogy a fojtó bükkfagomba füstjében vakon keresték a képzelgált gulyástűzet. Mirella halk csettintéssel terelte a lovat a fűzek jótékony árnyékába. Borda feszülten pillantott vissza, fokosa nyelét szorongatva, de mikor látta, hogy a fegyveresek teljesen

eltévesztették az irányt, lassan kiengedte a levegőt.

- Megvettük őket kilóra - mormolta Borda szaggatottan, miközben fülét a szélnek feszítette. - De a gyomrom jobban korog, mint a hajdúk dobolása.

Mirella halkan felkuncogott, és benyúlt az ülés alatti rejtett rekeszbe. Egy tisztára mosott kendőbe tekert, kemény sajtkaréjt s egy szikkadt cipósarkot halászott elő. Míves bicskájával ügyesen két egyforma darabra szelte a sajtot, s az egyik félholdat Borda felé nyújtotta.

- Tessék, te telhetetlen - suttogta csillogó szemmel. - A szabadságnak néha picit szikkadt a sajtszaga, de ennél édesebb falat most nincs az egész vármegyében. Rágd csendben, aztán húzzunk beljebb, mielőtt az urak rájönnek, hogy csak füstöt ettek reggelire!

107. Rezes hálakrajcár

Mirella

A szikkadt sajtos falat után a lovacska csendben megindult előre, fel a ködfoltos domboldalnak. A fűzfák oltalmát hamarosan felváltották a tölgyes sötétedő árnyai, ahol a nyirkos avarszag keveredett a fák között lappangó, szénégető kemencék ismerős illatával. Borda még az utolsó morzsákat majszolta, miközben szeme sarkából folyamatosan a mögöttük elterülő völgyet pásztázta, de a hajdúk tehetetlen kiáltozásai végleg elhaltak a patakmeder túloldalán.

A szekér halk zökkenéssel állt meg egy tisztás szélén, egy magányos, kormos fapad tőszomszédságában. Az öreg mészégetőnek nyoma sem volt, de a fadarabon ott várakozott egy kis kiszáradt fakupa, a mellette csobogó forrás hús vizével megtöltve. A szegény ember a kemény munkájában is gondolt az arra vetődő vándorokra, mielőtt visszatért volna a zsarátnok felügyeletére.

Mirella halkan felnevetett a szívmengető figyelmesség láttán. Borda már épp a kupáért nyúlt volna, de a lány egy gyors csuklómozdulattal megelőzte, kiöblítette szomjas torkát, majd átadta a maradékot a szótlan legénynek. Mielőtt azonban továbbhajtottak volna a sűrűsödő homályban, Mirella a rejtett rekeszből előhalászott két apró, rezes hálakrajcárt, s nesztelenül a kormos pad repedésébe csúsztatta őket.

- A jó szándékot illik megfizetni - dörögte Borda, miután elégedetten megtörölte a

bajszát, s a gyeplőt megragadva újra útnak indította a fogatot. A szekér kerekei halk ropogással nyelték el az erdei utat, mialatt az ottfelejtett krajcárok fakó csillogása lassan elenyészett a mögöttük szétterülő esti ködben.

108. Mohos útjelző a homályban

Mirella

A szekér döcögve haladt tovább az egyre sűrűsödő erdei ködben. A tölgyfák gallyai közt megülő pára finom cseppekben hullott Mirella kendőjére, de a lány elégedett mosollyal hajtotta hátra a fejét. A veszély elült, a hajdúk tehetetlen dühükben rég lemaradtak a patak túlsópartján, s az esti sötétség lassan puha lepelként borult a görbe erdei útra.

Hamarosan egy mohos, korhadt útjelző fa bukkant elő a homályból, amelynek koptatott törzsébe valaki régen egy keskeny nyilat vájt. A kereszteződésnél az út kétfelé ágazott: a meredekebb, köves csapás a gőgös körtvélyesi uradalom felé vezetett, míg a lankásabb, mélyebb nyomvonal a szabad vándorok rejtett tisztásai felé kanyargott.

Borda szótlanul megrántotta a gyeplőt, s a tapasztalt lovacska egyből a biztonságosabb, alsó csapásra fordította a szekeret. A kerekek halkan ropogtak a puha avaron, ahogy áthaladtak a láthatatlan uradalmi határvonalon, végleg maga mögött hagyva az adószedők és tisztartók birodalmát.

- Hadd várjanak csak a tekintetes urak Körtvélyesben a vámra - kuncogott halk halksággal Mirella, miközben a bak alatt lapuló pokrócot a vállára terítette. Az erdei csend megnyugtatóan ölelte körbe a rovatolt szekeret, ahogy a sűrűsödő ködfátyol végleg elnyelte őket az éjszakában.

109. A mészégető kunyhójánál

Mirella

A szekér döcögve haladt tovább a mélyülő, párás csapáson, ahol a tölgyek ágai között egyre fojtogatóbbá vált a homály. Mirella hirtelen felszisszent, ahogy egy kövér vízcsepp a nyakába hullott, s fázósan tekerte szorosabbra a vállán a pokrócot. A korábbi bosszúság nem tárgított belőle; a köd és a hajdúk állandó fenyegetése teljesen kiszívta a türelmét.

Borda sem volt jobb kedvében. Amikor a szekérkerék fennakadt egy kiálló fagyökéren, a férfi káromkodva megrántotta a gyeplőt.

– Halkan forgasd azt a gyeplőt, ha nem akarod, hogy a ló ledobjon bennünket! – csattant fel Mirella élesen, miközben belekapaszkodott a bak szélébe.

– Inkább örülj, hogy még egyben van a kerék ezen a rohadt úton – mordult vissza Borda vágó hangon, a szemeit a fátyolos sötétségre szegezve.

Pár lépéssel odébb a tölgyes ritkulni kezdett, és egy elhagyatott mészégető tisztásához értek. A kihűlt, kormos gödör mellett egy sötétre színeződött, vaskos fapad állt. Borda megállította a fáradt állatot, majd szótlán leugrott a bakról. Mirella is lecsusszant a szekérről, de a hideg, nyirkos levegő csak fokozta a dühét.

Odaléptek a mészégető kormos padjához, hogy pár percre hűsítsék magukat a nehéz útszakasz után. A korhadtsz deszkák hidegen tapadtak a ruhájukhoz, miközben mindketten éberen figyelték az erdő sűrűjét, készen arra, hogy a legkisebb gyanús zajra azonnal továbbálljanak.

110. Elágazás a tölgyesben

Mirella

A nyirkos deszka hidege gyorsan átjárta a ruhájukat, s a korhadtsz fapad aligha nyújtott valódi kényelmet. A fojtogató füst- és koromszag ugyan elfedte nyomaikat, de a sűrűsödő erdei ködben tanyázó némaság csak fokozta a feszültséget. Mirella türelmetlenül igazított egyet a pokrócán, miközben tekintete a tisztás túlsó szélén gomolygó homályt pásztázta.

– Elég volt a fagyoskodásból. Ha itt ülünk, a nyakunkra hűl a köd – vetette oda élesen, és határozott mozdulattal talpra ugrott a kormos pad mellől.

Borda egyetlen mordulással válaszolt. Bár a sötét ágak közti mozgást leste, kinyújtotta kérges kezét, és megragadta a loholó igásállat gyeplőjét. A szekér kereke megcsikordult a kormos földön, ahogy maguk mögött hagyták a mészégető elhagyatott tanyáját.

Néhány tucat lépés után a sűrűsödő tölgyesben kettévált az erdei út. A felső nyomvonal meredeken kapaszkodott fel a sziklás gerincre, míg az alsó csapás a mélyedés védelmében, a nyirkos párafelhő kanyarulataiban veszett el.

Borda nem teketóriázott: a biztonságosabb, alsó csapás felé terelte a lovat. Mirella

elégedetten bólintott a homályban. A mélyedés ködje elnyelte a lépteik zaját, s a csöndes erdő újra védelmező takaróként borult rájuk.

111. Pára és puha léptek

Mirella

Az alsó csapás puha, mohás talaján a szekér kerekei szinte hangtalanul gördültek előre. A sűrű köd elnyelte a ló kimerült horkantásait és a tengely halk nyikorgását is, mintha maga a tölgyes próbálná elrejteni a vándorokat a kíváncsi szemek elől.

Mirella hátranézett, de a háta mögött elterülő útból már semmi sem látszott: a szürke párafelhő úgy zárult be mögöttük, mint egy nehéz, nedves bársonyfüggöny. Egy halk, elégedett mosoly suhant át az arcán, ahogy az udvarbíró gőgös embereire gondolt, akik most alighanem a sziklás felső gerincen tüskés bokrokkal és a hideg széllel viaskodnak.

– Ezt jól eltaláltuk, Borda – jegyezte meg könnyedén, miközben szorosabbra húzta vállán a pelerinét. – Ott fent most alighanem a káromkodásuktól visszhangzik a hegyoldal, míg mi szépen, csendben elpárolgunk a mélyedésben.

Borda nem felelt, de a szája széle megrándult egy kurta pillanatra. Lépteit az igásállat ritmusához igazította, s kérges kezét egyetlen percre sem engedte el a gyeplőről. Az út itt már érezhetően lejtett, s a tisztás kormos emléke végleg elmaradt mögöttük.

Mirella fellépett a bakra, s ujjai között elégedetten pörgetett meg egy kis szárított gyógynövényes szelencét. A hűvös, tiszta erdei levegő lassan átjárta a tüdejét, elmosva a mészégető kunyhójánál érzett fojtogató füst szagát.

112. Az alsó völgy csendje

Mirella

A szekér zökkenőmentesen gördült a mélyebben fekvő völgy aljában, ahol a köd még sűrűbb, de sokkal békésebb fátylat font a fák köré. A magaslati gerinc éles szélrohamai és a kopár sziklák kellemetlenségei messze elkerülték őket; itt, a mohalepte tölgyek védelmében csak a talaj avarszőnyegének lágy surranása kísérte az útjukat.

Mirella kényelmesen hátradőlt a bakon, s kikeresett a szekér oldalából egy kis darab aszalt szilvát. Egy szemmel Borda komoly profilját méricskélte, majd gondolkodás nélkül

átnyújtotta neki a csemegét.

– Tessék, te néma védelmező, jár a jutalom a jó irányzékért – kacsintott rá vidáman. – Míg a vitézek fent a bozótban tépkedik a drága gúnyájukat, mi az ősz legfinomabb falatjaival vigasztalódunk.

Borda elvette az aszalt gyümölcsöt, s bár a szeme sem rebbent, egy alig észrevehető bólintással megköszönte. A ló egyenletes, puha léptekkel haladt előre a párolgó ösvényen. A köd átláthatatlan szürkességéből hirtelen egy régi, korhadt faoszlop bukkant elő, amely a völgybéli jobbágytelkek régi határát jelezte.

Mirella megkönnyebbülten sóhajtott fel. Tudta, hogy ezt a határjelet elhagyva végképp kikerültek a tisztartó kapzsi fennhatósága alól. A nehezen túljutottak, a párás csend pedig most úgy ölelte körül őket, mint egy megérdemelt, meleg takaró.

113. A patakmeder csobogása

Mirella

A korhadt tölgyfaoszlop lassan elenyészett mögöttük a szürkességben, s vele együtt a tisztartó hajdúinak fenyegetése is a múlté lett. A szekér kerekei mélyebb, puha talajba mélyedtek, ahogy a csapás meredekebben lefelé indult a völgy aljában húzódó patakmeder irányába.

Mirella az ülés alatt meglazította a rejtett rekesz kenderkötélét, csendben ellenőrizve, hogy a pokrócok közé hajtogatott portékák nem mozdultak-e el a rázkódásban. Minden a legnagyobb rendben pihent: a finom holmik biztonságban maradtak, a szegényebbeknek szánt gyógynövényes szelencék pedig épségben várhatták a következő falut.

– Látod, Borda, a csend a legjobb útitárs, ha az ember nem akar adót fizetni a semmiért – jegyezte meg Mirella halk, huncut mosollyal, miközben igazított egyet a ponyván. – Odafent a tisztartó hajdúi biztosan a saját árnyékuktól is megijednek a sűrűben, mi pedig kényelmesen leereszkedünk a gázlóhoz.

A völgy alján felbukkant a sekély patak egyenletes csobogása. A gázlóhoz érve a ló megtorpant egy pillanatra, meglengetve sörényét a hűvös párában, de Borda határozott, mégis gyengéd mozdulattal terelte előre a fogatot. A vízmosás kövei halkan koccantak a kerékabroncsok alatt, ahogy átszelték a sötétszürke vizet, maguk mögött hagyva a veszélyes zónát.

114. Saras kaptató a túlparton

Mirella

A túlparti kaptató meredeken kapaszkodott fel a sűrű bozótos felé. A szekér bal hátsó kereke csúnyán cuppanva ragadt a nedves, partmenti agyagba, alig pár lépéssel azután, hogy kiérték a vízből. Borda halkán, élesen káromkodott egyet, feszült izmokkal rántva meg a gyeplőt, de a ló csak horkantva toporgott a csúszós emelkedőn.

– Ne a szegény párát szidd, inkább cselekedj! – vágott közbe Mirella, szemeiben szikrázó ingerültséggel. A tisztartó hajdúinak emléke még mindig forralta a vérét, s a pusztá gondolat, hogy most akadnak el a vízparti sárban, végképp kihozta a sodrából.

Pattant is le a bakról, mit sem törődve azzal, hogy a ragadós talaj rögtön beszippantotta a csizmája szárát. A szekér mögé kerülve megragadott egy vastag, kidőlt tölgyfaágat, és határozott, gyakorlott mozdulattal a megrekedt kerék küllőit alá feszítette.

– Most húzd, Borda! – kiáltott rá élesen a férfira.

Borda nem pazarlott szót a válaszra. Kurta, dühös morgással rántott egyet a fogaton. Az állat megfeszült, a szétpattanó ág roppant egyet Mirella tenyere alatt, s a szekér végül egy vaskos sárfreccsenéssel kiszabadult a gázló csapdájából. Fenn, a szilárdabb csapáson álltak meg fújtatva; a patakmeder csobogása mögöttük maradt, a feszültség pedig lassan oldódni kezdett a hűvös erdei levegőben.

115. Erdei keréknyomok

Mirella

Mirella fanyar mosollyal nézett le a csizmájára, amelyet vastag, sötét agyagréteg borított. Egy közeli fa törzséhez dörgölte a talpát, miközben a szoknyája szélét porolta le némi pimasz eleganciával.

– Na látod, Borda, a tisztartó hajdúi legfeljebb a port nyelhetik utánunk, mi meg cserébe megkaptuk a völgy legjobb agyagpakolását – jegyezte meg könnyedén, bár a szeme sarkában még ott bujkált az átkelés feszültsége.

Borda nem felelt, de a szája széle megrezrent a sűrű szakáll mögött. Odalépett a szekérhez, s gondos mozdulatokkal végigsimította a bal hátsó kerék küllőit, ellenőrizve, nem repedt-e meg a tengely a nagy feszítésben. Amikor meggyőződött róla, hogy a

vaskos faszerkezet kiállta a próbát, intett a nőnek, majd fellendült a bakra.

A lovak megkönnyebbülten szedték a lábukat a szilárdabb, avarral borított erdei csapáson. A gázló hűvös párája lassan elmaradt mögöttük, ahogy a szekér bevette magát a ködös tölgyes oltalmazó fái közé. A lombkoronán átszűrődő halk fénysugarak aranyló csíkokat rajzoltak a nyirkos avarra, s a kerekek egyenletes zörgése végre nyugalmat hozott az alsó völgy csendjébe. Mirella megigazította a ponyvát, s a csikorgó szekérrel együtt maguk mögött hagyták a veszélyes határt.

116. Súlyos kordék nyomán

Mirella

A tölgyes fái között húzódó puha, avaros csapáson Borda hirtelen megtorpantotta a lovakat. A szekér előtt szokatlanul mély, még friss erdei keréknyomok vágtak bele az avar alatti nyirkos talajba. Sokkal nehezebb, vassal pántolt kordé vájhatta ezeket a sötét barázdákat, mint amilyen az ő megrakott szekerük volt.

Mirella előrehajolt a bakon, elsimítva szoknyája ráncait, és vékony szemöldökét felvonva tanulmányozta a felforgatott földet. A szeme sarkában pajkos derű villant.

– Hát ezek nem a mi nyomunkat követik, az bizonyos – jegyezte meg könnyed, cseppet sem aggódó hangon. – Úgy tűnik, valaki jóval nagyobb terhet cipel ezen a félreeső úton. Vagy a környékbeli mészégető hordja a portékáját, vagy a tisztartó emberei hurcolnak valamit, amit jobb nem firtatni.

Borda nem felelt, de sötét tekintetével figyelmesen pásztázta a fák sűrűjét. Óvatosan hajtott tovább a friss nyomok mentén, míg végül elértek egy csendes, kormos tisztást. A tölgyek ölelésében egy régen elhagyott mészégető kúpja sötétlett, mellette pedig egy koromtól fekete, megviselt fapad állt a bokrok tövében.

– Álljunk meg egy szusszanásra, Borda – intett Mirella, és cseppet sem teátrális kecsességgel leugrott a bakról. A kormos padhoz lépett, hogy kinyújtóztassa gémberedett tagjait, miközben elégedetten nézte a mély keréknyomokat, amelyek a tisztást elhagyva a sűrűbb erdő felé kanyarodtak.

– Ha a hajdúk a nyomunkba erednének, egészen biztosan ezeket a mély árokszerű nyomokat választják majd. Így legalább az ő buzgóságuk viszi őket tévútra, minket meg békén hagynak – tette hozzá fanyar mosollyal, miközben Borda némán ellenőrizte a

gyeplőt.

117. A ködfátyol oltalma

Mirella

Mirella felállt a kormos fapadról, és elsimította szoknyája szegélyét. A köd finom fátyolként kúszott be a tölgyfák közé, lassan elnyelve a mészégető kunyhójának sötét körvonalait.

– Mehetünk – morogta Borda szaggatottan, miközben tekintetével a fák közötti félhomályt pásztázta. Kézkefe-keményységű ujjai feszülten szorították a gyeplőt.

– Maradni semmiképp sem egészséges – suttogta Mirella, s visszalépett a szekérhez. – A hajdúk orra úgyis a mély barázdákba fúródik majd, ha erre vetődik a sorsuk.

Egyetlen könnyed mozdulattal felkapaszkodott a bakra Borda mellé. A férfi halkan rászólt a lovaknak, s a szekér zökkenőmentesen megindult. Ahelyett azonban, hogy a feltűnő, vassal pántolt kordék mély árkat követték volna, ügyesen kitértek oldalra, és a puha, avaros csapáson haladtak tovább a domboldal felé.

A nedves avar csendben elnyelte a paták kopogását. Mirella még egyszer visszanézett a ködbe burkolózó tisztásra, ahol a koromtól feketéllő pad már alig látszott. A távolból tompa, fémes zörrenést hozott a szél, de a sűrű tölgyes védelmező falat emelt közéjük és az üldözőik közé.

– Jó lesz így – intett Borda, s a bakon előredőlve szaporázta a lépteiket.

Mirella fanyar mosollyal húzta szorosabbra vállán a kendőt. A veszély nem múlt el, de a csalóka nyomok készen álltak, a köd pedig vigyázta lépteiket.

118. A mohos határkőnél

Mirella

A szekér halkan döcögött a sűrűsödő ködben, amely úgy terült el a tölgyek alatt, mint valami csendes, védelmező takaró. Mirella nyújtott nyakkal az erdő fojtott neszeit leste, miközben a nedves avar illata keveredett a fák közül szivárgó hűvös párával. Borda nem szólt egy felesleges szót sem, kézkefe-kemény ujjai feszülten markolták a gyeplőt, míg végül a lovak patája alatt megváltozott a talaj: a puha talajt keményebb, kavicsos

csapás váltotta fel.

- A régi határjel - bökött előre szűkszavúan Borda az ostor nyelével.

A homályból egy mohos, félig eldőlt mészkőhasáb tűnt elő a törzsek árnyékában. Innen a csapás meredeken lefelé tartott, egyenesen a sűrű cserjésbe burkolózott patakmeder felé. A köd a völgyhajlatban még sűrűbbnek hatott, a hűvös levegőben halk vízcsobogás nesze keveredett a szekérszerkezet finom nyikorgásával.

- Ha átérünk a túlpartra, a vízmosás mögötti bozótos teljesen elnyel bennünket - suttogta Mirella, s óvatosan hátrapillantott. - Azok a pöffeszkedő hajdúk sosem merészkednek a saras mederbe a nehéz kordéikkal.

Borda csak bólintott, s óvatosan visszatartotta a lovakat a csúszós, nedves köveken. A patak sekély volt ugyan, de a leplező pára miatt alig látszott, hol rejtőzik a legbiztosabb átkelő. A szekér eleje lassan megbillent lefelé a lejtőn.

119. A fűzfák takarásában

Mirella

A patak hideg vize csobbanva csapódott a szekér kerekeinek, amint a feszült tekintetű lovak az első óvatos lépéseket megtették a kavicsos gázlón. Mirella ösztönösen megkapaszkodott a bak szélében, miközben a köd sűrű, szürke leple szinte teljesen elnyelte a partvonalat. A víz csupán tengelyig ért, de a sebes sodrás és a köves meder minden egyes fordulatnál próbára tette Borda ügyességét.

- Lassan, csillagom, csak lassan - mormolta Borda fojtott hangon a baltás lónak, ujjai fehéredtek a feszülő gyeplőn.

Mirella hátrapillantott a sűrűbe: a túlparti lejtő már teljesen elenyészett a párában, mintha a világ véget ért volna a víz szélén. Egyetlen ágroppanás, egyetlen lónyerítés sem hallatszott a távolból - az őket üldöző hajdúknak nyoma sem volt. A köves meder recsegése hamarosan megenyhült, ahogy a túloldali, mélyebb homokzátonyra értek.

A szekér zökkenve kapaszkodott fel a part menti bozótos védelmébe. A fűzfaágak suhogva simultak végig a ponyván, mint egy rejtett kapu szárnyai, amely bezárult utánuk. A lovak megálltak, megrázták a fejüket, s a hűvös erdei csendben csak a kerekekről lecsurgó víz koppanásai hallatszottak. Mirella mélyet sóhajtott, s bár a félelem még ott bujkált a mellkasában, a szoros ölelésű bozótos végre védelmet ígért.

120. Puha avar felett

Mirella

Borda csendben lecsusszant a bakról, s óvatosan megveregette a gőzölgő nyakú lovak szügyét. A fűzfák sűrű, összefonódó ágai szinte teljesen bezárták a szekér feletti teret, tökéletes elrejtőzést nyújtva a folyóparti pára kellős közepén. A túlpartról egyetlen kiáltás vagy patkócsattogás sem szűrődött át; a hajdúk végleg elveszítették a nyomot a kavicsos gázlónál.

– Átjutottunk, csillagom – suttogta Mirella, miközben kibontotta a vállára nehezedő kendőt, s mélyen beszívta a vizes avar friss, földes illatát. A megkönnyebbülés melege átjárta a tagjait. – Az uraságok most bizonyára a túlparti sárban tocsognak, és a vizes puszkaporukat szidják.

Borda csak bólintott egyet a bajsza alatt, de éber tekintete már a bozótos mögött húzódó, félhomályos erdei csapást kémlelte. Benyúlt a szekérponyva alá, ellenőrizte a hevederek feszességét, s meggyőződött róla, hogy a dupla fenekű rekesz sem mozdult el a zötykölődésben. Minden értékes teher és rejtett áru a helyén maradt.

Mirella előhúzott a zsebéből két marék szárított almatiszttal kevert zabot, s a hűségecs pálák halk horkantva csemegéztek a tenyeréből. A szekér lassan újra megindult: a puha, gombaillatú avaron a kerekek alig adtak ki hangot, ahogy a biztonságot adó, mélyebb tölgyes felé vették az irányt.

121. Kormos pad a sűrűben

Mirella

A tölgyes mélyén a köd még sűrűbbé vált, szinte teljesen elnyelte a szekér kerekének halk neszeit. Mirella minden idegszálával a fákat pásztázta. A félhomályban lassan kirajzolódott a régi mészégető tisztása.

– Ott megállhatunk egy pillanatra – mutatott előre Mirella. Hangja fojtott volt, óvatos.

Borda nem pazarlat a szót, csak megrántotta a gyeplőt. A lovak szót fogadtak, s megálltak a kormos fapad mellett, amely magányosan állt a rég elhagyott katlan szomszédságában. Mindketten lecsusszantak a bakról.

Borda keze a tör markolatán pihent, füle a sűrű csendre tapadt.

- Tiszta a környék? - kérdezte szaggatottan, míg a fatörzsek közötti homályt kémlelte.
- Egyelőre igen - felelte Mirella, s átsimította gyűrött szoknyáját. A szíve még gyorsan vert a feszültségtől. - De az uraságok dühösek. Előbb-utóbb megpróbálnak megkerülni minket.

A kormos pad mellé léptek. A vizes avar fanyar illatába itt a kihűlt faszén hűvös szaga keveredett. Mirella ellenőrizte a köpenye alatti rejtett erszényét, míg Borda moccanatlanul állt a pad mellett, felkészülve az erdő legkisebb gyanús reccsenésére is.

122. Sietős léptek a lejtőn

Mirella

Borda kurta intéssel jelezte, hogy a tisztáson egyelőre csend uralkodik. Nem volt idő hosszabb pihenőre, az üldözők lovainak távoli dobogása ugyan még elmosódott visszhang volt csupán, de a köd csalóka játékot űzött a hangokkal a fák között.

- Nyomás tovább, mielőtt a nyakunkra gyúlnak - suttogta Borda szaggatottan, s már lendült is vissza a bakra.

Mirella meglepő könnyedséggel pattant fel mellé, és gyorsan megigazította a ponyva szélét. A gyeplő halk rántására a lovak készségesen meglódultak. A kordé zökkenőmentesen gördült ki a mészégető katlanja mellől, hátrahagyva a kormos pad nyomasztó árnyékát, míg a ködfátyol nyomban elnyelte a friss keréknyomokat.

- A patakmeder felé tartunk - jegyezte meg Mirella halkán, de cserfesen, bár a szíve még sebesen vert. - A víz átveszi a nyomainkat, s a gázlón túl a pandúrok úgylis elbizonytalanodnak.

A szekér lassan ereszkedni kezdett a ködös lejtőn. A tölgyek törzsei között hamarosan felsejlett a régi határjel köves körvonala, amely a völgybe vezető ösvényt mutatta. Borda feszesen tartotta a szát, nehogy a kerekek megcsússzanak a nedves avaron, míg mindketten feszülten figyelték a mélyből felszálló párát.

123. Kavicszátony a fűzfáknál

Mirella

A kerekek halkan locsogva érték el a patak sekély vizét. A hús habok nyomban körbeölelték a küllőket, miközben az apró kavicsok ropogása elnyomta az erdő távoli, gyanús zörejeit. A ködös lejtő sarát a víz szinte pillanatok alatt lemosta a faabroncsokról, így az üldözők hiába keresték volna a szekér nyomát a meredek völgyaljban.

Borda rutinos mozdulattal terelte a lovakat a meder mentén, kihasználva a sekély gázló adottságait. Nem siettek túlzottan, nehogy a túlzott csobogás elárulja jelenlétüket, de a lépteik megbízhatóan vitték őket előre a vizes kövek között.

– Na, most aztán vakarhatják a fejüket a pandúrok – jegyezte meg Mirella halk kuncogással, s pajkosan hátratekintett a gomolygó homályba. Óvatosan benyúlt a bak alá, hogy meggyőződjön róla, a rejtett rekesz portékái és a száraz takarók védve vannak a fröccsenő víztől. – A víz nem hagy nyomot, a köd pedig csodásan zár mögöttünk.

A túlparti fűzfák homályos sziluettjei lassan közelebb kúsztak. A szomorúfüzek hajlékony ágai zöldes-szürke függönyként borultak a kordéra, amint a kerekek kijutottak a túloldali kavicszátonyra. A lovak elégedett horkantással rázták meg sörényüket, megérezve a védett liget relatív biztonságát.

Borda egyetlen rövid bólintással jelezte, hogy a nehezen túl vannak, de a gyeplőt nem engedte ki a kezéből. A fűzfák sűrű takarása tökéletes átmeneti oltalmat nyújtott, mielőtt útra keltek volna a völgy mélyebb, ismerősebb csapásain.

124. Kanyargós erdei csapás

Mirella

A szekér zökkenőmentesen gördült le a vizes kavicszátonyról, amint a lovak határozott léptekkel húzták fel a kordét a szilárdabb, emelkedő erdei földútra. A sűrű fűzfák hajlékony ágai zöld függönyként záródtak be a hátuk mögött, végleg elrejtve a patakmedret és a víz által lemosott keréknyomokat. A folyó csobogása fokozatosan elhalkult, ahogy a fák közt elterülő nyugodt csend visszavette a helyét.

Mirella elégedetten simította végig a szoknyáját, s gondosan felitatta a ruhájára fröccsent pár csepp vizet. Egy gyors, gyakorlott mozdulattal előrehajolt a bakon, s ujjai finoman érintették a dupla padlólemez rejtett zárját: a fűszerszelencék, a finom kelmék s a rászorulóknak szánt orvosságok mind szárazon, tökéletes biztonságban pihentek.

– Ha a pandúrok ki is kotorásszák a lábukat a lejtő sárfészkéből, legfeljebb a gomolygó

köddel verekedhetnek meg – jegyezte meg elfojtott kuncogással, s pajkos mosollyal nézett végig a sűrűsödő fák közötti úton. – A patak elintézte a dolgát, a nyomaink elvesztek, nekünk pedig szabad az út a völgy mélye felé.

Borda halkan, elégedetten horkantott egyet, ami nála a feszültség feloldódását jelentette, de éber tekintete már a következő útkanyarulat feletti tölgyágakat pásztázta. A gyeplőt magabiztos kézzel igazította meg, s a fogatot zökkenőmentesen terelte be a tölgyes árnyas, védelmező ölelésébe.

125. A tölgyes kanyarulatában

Mirella

A kordé kerekei egyenletesen és tompán zörögtek a vastag, nedves avarrétegen, ahogy a kanyargós erdei csapás egyre mélyebbre vezetett a tölgyes védelmező sűrűjébe. A lombok sűrű kárpitja alatt a párás levegő kellemesen hűvös volt, s a korábbi üldöztetés feszültsége végleg feloszlott a fák közt. Mirella kényelmesen hátradőlt a bakon, meglazította a köpenye gombját, majd előhúzott a vászontarisznyából egy kis darab szárított gyümölcsöt és egy fél karéj kemény sajtot.

– Úgy tűnik, Borda, a pandúroknak mára elment a kedvük a fürdőzéstől – jegyezte meg könnyed, pajkos hangon, s egy vastagabb sajtfalatot nyújtott le a szekér mellett ügető fekete kutjának. Borda menet közben, egyetlen ügyes mozdulattal kapta be a csemegét, csendes horkantással jelezve köszönetét, de sötét szemei már a következő éles kanyart pásztázták.

Az erdei ösvény itt élesen megkerült egy mohával borított, öreg sziklatömböt, ahol a fák gyökerei mély barázdákat vágtak a földbe. Borda magabiztosan terelte a fogatot a szűk résen át, ügyelve arra, hogy a szekér kerekei ne akadjanak el a kiálló tuskókban. A lovak engedelmesen követték a gyeplő intését, szuszogásuk ritmusa összecsengő zeneként kísérte az út zörgését.

Mirella elégedetten tekintett szét a környező tölgyesben. A lombok között áttetsző halvány napfény aranycsíkokat festett az avarra, jelzésaként annak, hogy a ködfátyol lassan oszlani kezdett. A láthatatlan erdei vadak neszezése és a madarak halk csicsergése megerősítette bennük: a csapás ezen a szakaszon békés és néptelen. Előrehajolva megsimogatta az egyik ló nyakát, türelmesen várva, hogy a kanyargós út

kivezesse őket a völgy felé.

126. A korhadt fapadnál

Mirella

Ahogy a lejtő élesebben dőlt a völgy felé, a nyirkos levegőben égett kő és régi korom fanyar szaga keveredett a nedves avar illatával. Mirella finom kézmozdulattal terelte a lovakat a benőtt csapás szélére, ahol az öreg tölgyek tövében egy elhagyatott mészégető tisztása bukkant elő a ritkuló ködből.

A kiégett kemence maradványai mellett egy koromtól feketéllő, vaskos fapad állt, félreeső menedéket kínálva a sűrűben. Borda óvatosan előreügetett, feszülten szimatolva a nedves fűvet és a kormos deszkákat. Fekete szőre szinte egybeolvadt az árnyékokkal, de egyetlen rövid, halk horkantással jelezte: a környéken nincs idegen nyom.

– Egy rövid pihenő kijár nekünk is, öregem – suttogta Mirella, miközben finoman meghúzta a gyeplőt. A kordé halk nyikorgással állt meg a pad tőszomszédságában.

A lány gyors mozdulattal ugrott le a bakról. Bár a veszély látszólag elült, éber szemei a környező bokrokat pásztázták, miközben odalépett a kordé oldalára. Keze megszokott rutinnal tapintotta végig a dupla padlórekesz rejtett pántjait, ellenőrizve, hogy a védett áru sérülésmentesen vészelte-e át a rázós erdei utat. A rejtett holmi rendben volt, a csendes tisztás pedig tökéletes helynek bizonyult arra, hogy fújjanak egyet a patakmeder előtti utolsó szakaszon.

127. A tisztás elhagyása

Mirella

Mirella előhalászott a köpenye alól egy szárított húsos batyut, és gyors mozdulattal dobott egy vaskos falatot Bordának. A nagy fekete kutya még a levegőben elkapta a csemegét, de ahelyett, hogy nyugodtan elrágcsálta volna, feszülten méregette a kormos fapad alatti sötét árnyékot.

– Ne légy ennyire bizalmatlan, öregem! – suttogta a lány, bár a szemei neki is óvatosan pásztázták a ritkuló fák közét. – A mészégető már régen odébbállt, csak a kormot hagyta

ránk emlékebe.

Egyetlen gyors pillanatra dőlt csak hátra a bakon, hogy rendezze a gondolatait. Bár a veszély láthatatlan maradt, mindketten érezték a hátukban az erdei csönd nyomasztó súlyát. A rejtett rekeszek biztonságban voltak, a lovak szuszogása pedig megnyugtató ritmust adott a feszült pillanatnak.

– Na, gyere, áztassuk meg a kerekeket, mielőtt valaki a nyomunkba szegődik – döntött Mirella, s határozott mozdulattal igazította meg a gyeplőt.

Borda egyetlen halk horkantással jelezte az egyetértését, majd visszatért a szekér mellé. A kordé kerekei felnyikorogtak, ahogy a lovak megindultak lefelé a lejtőn. Maguk mögött hagyták a tisztást és a fekete padot, hogy leereszkedjenek a völgy felé, ahol a patak gázlója várta őket.

128. Friss párák a medernél

Mirella

A kordé kerekei egyenletesen duruzsoltak a völgybe vezető puha, sárgás erdei talajon. Ahogy a fáradt tölgyek árnyéka lassan elvékonyodott, az erdőből a közeli patak hűvös, frissítő párája áradt feléjük. Borda kényelmes ügetésbe váltott a szekér mellett, orrát magasan a levegőbe emelve szimatolta a nedves kövek és a vízinövények fanyar, tiszta illatát.

– Látod, öregem? A víz csobogása mindig jobb társaság, mint egy kormos, hallgatag mészégető – jegyezte meg Mirella halk kuncogással, miközben lazított a gyeplő fogásán. Néhány lépés után elhagyták a régen elfeledett, moha lepte határjelet, ahonnan a csapás meredekebben kanyarodott lefelé a meder irányába. A lovak megéreztek a víz közelségét, s megélénkült léptekkel húzták a kordét. A patak gázlója sekélynek és szelídnek tűnt ezen a szakaszon; a kristálytiszta víz simogatóan csillogott a simára koptatott kavicsos aljazaton.

Mirella óvatosan felmérte a túlpartot. Noha az út meredekje mögöttük maradt, a gázló átkelése mindig tartogatott némi bizonytalanságot. A túlparti fűzfák csendesen hajladoztak a gyenge szélben, mintha csak békés átkelést ígérnének. A lány megveregette a lovak nyakát, s Borda halk, jóváhagyó vakkantása kíséretében felkészült, hogy a szekér kerekei végre belecsobbanjanak a sekély habokba.

129. Túl a hűvös habokon

Mirella

A csobbanás hűsítő frissességgel törte meg a völgy csendjét, amint a kordé nehéz fagerendás kerekei belégördültek a kavicsos aljzatú mederbe. A lovak elégedett nyihogással hajtották le fejüket a kristálytisztá habokhoz, s Borda sem hagyta ki a kínálkozó alkalmat: vidám fröccsenéssel ugrott a sekély vízbe, és hosszúkat nyelve oltotta szomját.

– Na, csak csínján a habzsolással, öregem! Nem fürdőzni jöttünk, még ha a lábadnak jól is tesz ez a jeges áradat – szólt oda Mirella pajkos mosollyal, miközben a bakról a víz alatti köveket leste. A gázló pontosan olyan békésnek bizonyult, mint remélte; a víz alig érte el a kerekek tengelyét, teljesen biztonságos átkelést nyújtva.

Ahogy a szekér a túlparti selymes fűvel borított lapályra gázolt, a patak friss tiszta vize lemosta a kerekre tapadt kormos, sötét földet. A mészégető tisztásának nyomai nyomtalanul eltűntek a zuhogó nedvességben. A lány megkönnyebbülten sóhajtott fel: a sáros nyomok tisztára mosása volt a legjobb védelem a kíváncsi urasági hajdukok és portyázó tisztartók ellen.

A túlparti fűzfák oltalmában Mirella megállította egy pillanatra a fogatot, megszorította a ponyva köteleit, és a dupla padlórekesz irányába pillantott. Minden a legnagyobb rendben pihent a rejtekben. Borda megrázta nedves bundáját, záport zúdítva a környező páfrányokra, majd a túloldali dűlőút felé intett az orrával, jelezve, hogy készen áll a folytatásra.

– Helyes, csavargó. A túloldalon vár ránk a biztonságosabb dűlőút – bólintott Mirella, és finoman igazított a gyeplőn. A szekér döccenve gördült fel a kavicsos emelkedőre, végleg maga mögött hagyva a völgy hűvös medrét.

130. A malom vitorlája a távolban

Mirella

A száraz dűlőút napsütötte földje halkán porzott a kerekek alatt, ahogy a fogat kiért a völgy hűvös árnyékából. A vizes abroncsok sötét nyoma hamar fölszáradt a meleg köveken, végleg eltüntetve az utolsó áruló jelet is, amely a mészégető tisztásához

köthette volna őket. Mirella elégedetten engedte ki a tüdejéből a feszültséget, kényelmesen hátradőlt a bakon, s hagyta, hogy a kora délutáni nyári szellő meglebbentse szoknyája szegélyét.

Borda vidáman ügetett a szekér mellett, bundájáról még finom cseppekben szálldosott a patak friss vize. A nagy fekete kutya elégedett horkantással dörgölözött egy pillanatra a szekér oldalának, majd könnyed vágtaival előreszaladt a kanyarig, élvezettel szimatolva a füves mező meleg illatát. A távolban, a sárguló gabonaföldek fölött ekkor feltűnt a szomszédos uradalom malmának lassan forgó vitorlája.

– Látod, öregfiú? – mutatóujjával a távoli épület felé bökött a lány, s pajkos villanás jelent meg a szemében. – Ott az a gőgös molnár lakik, aki múlt hónapban még a tizedet is kiimádkozta a szegény zsellérek szájából. Ideje lesz meglátogatnunk, és eladni neki valami méregdrága, hűsítő csodaszert a képzelt köszvényére.

A lány belenyúlt az övére erősített bőrtarsolyba, s előhalászott belőle egy darabka szárított húst. Odadobta Bordának, aki a levegőben kapta el a finom falatot. A szekér zörögve haladt tovább a csendes dűlőúton, a napfényben fürdő domboldal felé, ahol újabb trükkös lehetőség várt a ravasz vándorárusra.

131. Árnyék a lisztporban

Mirella

A szekér zörgése alábbhagyott, amikor Mirella a malom melletti öreg fűzfa hűvös árnyékában megállította a lovat. A hatalmas faágak közt átszűrődő napfény aranyos foltokat rajzolt a kordé ponyvájára. A közelben a malomkerék ütemes csobogással forgatta a patak vizét, miközben a faépület belsejéből a lisztporos gerendák rekedt nyögése hallatszott.

Mirella nem teketóriázott. Leugrott a bakról, s a szekér rejtekrekeszéből kiemelt egy csiszolt üvegcsét, amelyben sötétzöld, mentaillatú folyadék gyöngyözött. Néhány csepp mezei kakukkfű és tiszta patakvíz keveréke volt csupán, de egy díszes pirulás dobozzal kiegészülve tökéletes „csodaszerré” vált a gyanútlan, gőgös uraságok szemében.

– Vigyázz a szekérre, Borda! – suttozta a kutyának, miközben elrendezte a ruháját és kecses tartást vett fel. – Ha a molnár túlságosan felvonja a szemöldökét, adj neki egy kis kóistolót a morajlásodból.

A fekete kutya méltóságteljesen letelepedett a tengely mellé, és sárgás szemeit a malom nyitott kapujára szegezte. Mirella könnyed léptekkel indult meg az udvar felé, ahol már felsejlett a lisztfoltos kötényű, pöffeszkedő gazda alakja, aki gyanakvó tekintettel méregette a váratlanul érkező vándorárust.

132. Lisztes torkok varázsszere

Mirella

- Jó napot adjon az Ég, nagyságos molnár uram! - zengedezte Mirella a legmézesmázosabb, legbizalomgerjesztőbb hangján, miközben elbűvölő mosolyt varázsolt az arcára. - Látom a tekintetén a fáradtságot, s hallom a torkában azt a gyanús, lisztporos rekedtséget, ami még a legtehetősebb mestereket is meggyötri ezen a vidéken.

A molnár pöffeszkedve fonta karba a mellkasát, majd köhögött egy teátrálisat, de a szeme rögtön megakadt a csiszolt üvegcsén. A hiúsága láthatóan gyorsabban győzött a gyanakvásánál.

- Hm. És miféle kotyvalék volna az, te leány? Csak hiábavaló patakvíz, vagy igazi gyógyír? - kérdezte fennhordott orral.

- Ah, dehogy hiábavaló! - hajolt közelebb Mirella bizalmasan, mintha ritka titkot súgna meg. - Ez a ritka éji menta és hegyi harmat esszenciája! Csupán három csepp a reggeli serbe, s a tüdeje tiszta lesz, mint a friss szellő, a dereka pedig olyan ruganyos, mint a malomkerék tengelye! Uraságnak egyetlen ezüstpénzért átengedem.

A gőgös gazda elbizakodottan elmosolyodott, a gyanakvása végképp elpárolgott a hízélgés hallatán. Benyúlt a kötényébe, s egy csillogó ezüstöt nyomott Mirella tenyerébe, majd kapzsin megragadta a fiolát.

Mirella mély alázattal hajlott meg, majd könnyed léptekkel fordult vissza a fűzfa felé. Ahogy elhaladt a szekér mellett, apró kacsintással jelzett Bordának, aki halk horkantással üdvözölte a gyors üzletet. Az ezüst már a szekér titkos rekeszében lapult - jó helyen lesz a völgyi nincsteleneknél.

133. Sietős út a gázló felé

Mirella

Mirella felpattant a bakra, s nyomban megragadta a gyeplőt. Borda már a szekér mellett ügetett, sűrűn hátrapillantva a malom felé, mintha a lisztes kapucnis alak árnyéka még mindig ott kísértene a porban. Mirella szeme is riadtan villant, szaporább lett a lélegzete, hiába lapult a rekeszben a frissen szerzett ezüst.

– Gyorsabban, Borda! Ne tehetetlenkedjünk! – suttogta feszülten a lány, s a lovak hátára csapta a gyeplő szarát. A kerekek csikorogva lendültek mozgásba a kavicsos dűlőúton.

A malom vitorlája még lassan forgott a távolban, de mögöttük már elhalkult a vízkerék morajlása. Mirella pontosan tudta, hogy a gőgös molnár hamarosan felhajtja a méregdrága „éji mentát”, s amint megérzi a szimpla patakvíz meg a kevés méz ízét, a pöffeszkedő gőg nyomban szörnyű dühbe csap át. Nem lett volna bölcs dolog megvárni, míg a lisztes torkából fenyegető ordítás tör elő.

A szekér zörögve ért el a fűzfák takarásából a nyíltabb, bozótos szakaszra. Borda füle feszülten hátravillant, a kutya halkan morgott, mintha lépteiket hallana a sűrűből. Mirella szorongva markolta a gyeplőt, s csak akkor lélegzett fel egy pillanatra, amikor a fák között feltűnt a folyó csillogó szalagja.

– Ott a gázló – suttogta Mirella halkan, és szemeivel a túlpart sötétedő bokrait pásztázta.

134. A meder kavicsai

Mirella

A lovak patái óvatosan merültek a hűvös, habzó vízbe. A kerekek küllői csapdosva verték fel a permetet, ahogy a nehéz kordé lassan behaladt a gázló sekélyébe. Mirella megfeszített izmokkal markolta a gyeplőt, fogaival a száját harapdálva. Borda a vízben gázolt a szekér mellett, szőre csuromvíz lett, szemei vadul villogtak a túlsó part sűrűjét vizslatva.

– Ne ázzál ott el, inkább figyelj a túlparti lombokra! – förmedt rá Mirella halkan, de élébe vágó hangon. Dühítette a kerekek lassú csikorgása a köves mederben, s még jobban a gondolat, hogy a liszttel lepett molnár bármelyik pillanatban lóra kaphat.

Borda válaszul csak egy éles, rövid morgást hallatott, miközben áttört egy sodróbb

vízfolyáson. A kutya láthatóan nem tűrte a bírálatot, feszült izmai és merev farka mutatták, hogy azonnal torkának ugrana bárkinek, aki a gázlónál utat állna nekik. A vízcseppek vadul röpködtek körülötte.

A tengelyig érő víz végül lassanként elmaradt mögöttük, amint a szekér felkapaszkodott a túlsó part saras, meredek emelkedőjére. A paták megcsúsztak a nyirkos agyagon, de a lovak egy utolsó rántással kimarkolták a kordét a mederből. Mirella dühösen hátrapillantott a túlparti fűzfák felé, de üldözőknek még nem volt nyoma.

- Na, ezt megúsztuk, de a következő falunál már más nevet kell mondanunk - sziszegte Mirella, miközben a rekeszben csörrenő ezüstpénzre gondolt. Borda megrázta magát, szétfröcskölve a patakvizet, majd éberén a sűrű erdő felé fordította a fejét.

135. Ezüst a fák árnyában

Mirella

A kerekek végre megszilárdultak az erdei úton, ahogy a lombkorona sűrű tetőt vont a kordé fölé. A nedves avar illata hamar elfojtotta a malom lisztporos, fojtogató levegőjét. Mirella kissé megeresztette a gyeplőt, s a szekérülőkefe alá nyúlt, ahol a titkos rekesz rugója csöndesen kattant.

Kihúzta a csillogó ezüstpénzt, s hüvelykujjával végigsimította a gőgös molnár kapzsi jussából elnyert jószágot. Dühös feszültsége gyorsan átadta a helyét a szokásos gúnyos jókedvnek.

- Bánja is a fene a lisztes szakállát! Ennyit bőven megért a torkot puhító varázsszörpje, ami valójában csak némi állott méz meg egy kevés kútvíz volt - jegyezte meg éles, csipkelődő hangon, majd az ezüstöt elrejtette a duplafenek mélyére.

Borda az út szélén trappolt, s bár a szőre még mindig csuromvíz volt, tartása érezhetően ellazult. Rövid horkantással jelezte, hogy az erdei levegőben már nem érez üldözők szagát, csupán a hegyi vadak nyomait.

Mirella a közeli útelágazásnál meghúzta a szárat. A korhadts jelzőfa a szegényebb falu felé mutatott. A nő tekintete megszelídült, mikor a hegyi kunyhók füstjére gondolt.

- Na, Borda, ott fent a didergő pulyáknak több hasznuk lesz a maradék mézből, mint annak a gőgös zsugorinak. Ránk fér már egy nyugodt este.

136. Füstös hajlékok árnyékában

Mirella

A kordé nyikorogva fordult rá a köves hegyi csapásra. A fák törzsei közül hamarosan feltűntek a szegényes, szalmázott kunyhók, melyek lyukas kéményeiből vékony, szürke füstszálak sántikáltak az ég felé. Az első rozsdáette kerítésnél egy rongyos ingű kisfiú guggolt, didergő kezével a nedves földet kapargatva.

Mirella azonnal meghúzta a gyeplőt. Dühös, méltatlankodó fintora egyetlen pillanat alatt simult át meleg, gondoskodó mosollyá. Leugrott a bakról, s a szekér ponyvája alól előhalászta a maradék mézes fazekat meg egy darabka szikkadt, de tápláló árpakenyeret.

– Na, te kis csavargó, ne a sárban kotorássz, mikor igazi ennivaló is akad! – mondta gyengéd, csipkelődő hangon, miközben a gyerek kezébe nyomta az ennivalót. – A torkodat meg kend be ezzel a mézzel, felmelegít az jobban, mint a szalmás derékalj.

A kisfiú tágra nyílt szemmel, szólni sem tudva szorította magához a váratlan kincset, majd hálás bólintással futott be a roskadozó hajlékba. Borda a kerítés mellett állt meg, éles tekintettel pásztázva az erdőszélt, figyelve, nem tűnik-e fel valami nemkívánatos hívatlan vendég vagy adószedő tisztartó.

Mirella visszalépett a szekérhez, s elégedetten porolta le a szoknyáját. A szíve mélyén forrongó indulat a kapzsi molnár iránt most némiképp elült, átadva helyét a csendes diadalnak. Az elorozott ezüst jó helyen pihent a duplafenekben, a szegények pedig legalább egy estére melegséget és ennivalót kaptak.

137. Kormos kémények mögött

Mirella

Mirella visszapattant a bakra, s szorosan megmarkolta a gyeplőt. Borda nem vesztegette a szót: morogva lépett a szekér mellé, s egyetlen éles pillantással jelezte, hogy a megállás már így is túl hosszúvá nyúlt. A falu szegényes kunyhói közül szálló kormos füst kaparta a torkukat, de a levegőben sokkal inkább a nyomorúság és az elnyomás fojtogató bűze terjengett.

– Ne bámészkodj, Mirella! – sziszegte Borda, hangjában vészjósló éllel. – Ha az ispán

hajdúi kiszagolják az ezüstöt, nem a gyermekek hálája fog megmenteni a kötélről.

– Haladjunk hát! – vágott vissza Mirella csípősen, szemeiben szikrázó méreggel. A kapzsi uraságok pusztá emléke is elegendő volt ahhoz, hogy felkorbácsolja benne a dühöt. – Nem hagyom, hogy akár egyetlen fityinget is visszaszedjenek abból, amit a molnártól elvettem.

A kordé kerekei mély nyomot vágtak a saras úton, ahogy maguk mögött hagyták a didergő falut. A sűrűsödő fák árnyékában a feszültség cseppet sem csökkent: mindketten tudták, hogy a környék még mindig a birtokúr fegyvereseinek vadászterülete. Borda keze a tör markolatán pihent, míg Mirella tekintete a kanyargó erdei ösvényt kémlelte, készen arra, hogy bármelyik pillanatban újabb cselhez folyamodjon, ha a sors eléjük vet egy nemkívánatos alakot.

138. Galagonyák takarásában

Mirella

A sűrű tölgyes homályában a kordé kereke élesen felnyikordult, amint ráfutott egy kiálló gyökerre. Mirella egyetlen határozott rántással kitérítette a lovat a járt útról, s a szekeret az elhagyatott, gallyakkal borított mellékösvényre kormányozta. Nem volt ideje tétovázni, a füstös falu emléke és a lehetséges üldözők gondolata még mindig forralta a véré.

– Nem megyünk a főcsapáson – vetette oda élesen Bordának, tekintetét le sem véve a sűrűsödő fákról. – Az ispán hajdúi a völgyi kapunál szoktak lesni. Inkább a sziklás kaptatón törjük a kerékküllőt, mint az ő marjaik között.

Borda szűkszavúan bólintott, bár az arca továbbra is csupa komorság volt. A tör markolatáról egy pillanatra sem engedte el a fogást. Amikor a szél elnyújtott lódobogást hozott a hátuk mögül, Borda cselekedett: intés nélkül elkapta a ló zabláját, és a szekeret egy hatalmas, elvadult galagonyabokor védelmező takarásába húzta.

A portyázó fegyveresek mit sem sejtve száguldottak el a főúton, alig karnyújtásnyira tőlük. A paták zaját hamar elnyelte a sűrűsödő avar. Mirella ajkán maró, gúnyos mosoly suhant át, bár dühe mit sem csillapodott a hajdúk láttán.

– Na, a nagyeszű vitézek megint vakon futnak a jussuk után – sziszegte, amint a por lassan elült. Megigazította a bakon a pokrócot, s a gyeplőt megszorítva noszogatta

tovább a jószágot a biztosabb menedék felé.

139. Kaptató a hegyi falu felé

Mirella

A galagonyás védelmező takarásából előbújva a kordé zökkenve tért vissza az elhanyagolt erdei csapásra. Mirella biztos kézzel tartotta a gyeplőt, s bár a jószág savanyú pozával tűrte a saras úton kiálló vastag tölgyfagyökereket, a szapora tempóból egy pillanatra sem engedtek. Az ispán hajdúinak dübörgő patazaját már régen elnyelte a távoli völgy, de a veszély szele még mindig ott kísértett a sűrű fák között.

Borda némán, sziklaszilárdan ült a bakon Mirella mellett. A tőr markolatát még mindig készenlétben tartva, sötét tekintetével a gyanús bokrokat pásztázta, felkészülve bármilyen váratlan bukkanóra vagy kéretlen kísérőre. Az ágak rejtekében fel-felröppenő erdei madarak riadt csicssergése jelezte csupán, hogy a természet is megérezte a hajsza feszültségét.

– Ha szerencsénk van, a meredek kaptató túloldalán már a hegyi falu füstje fogad bennünket – jegyezte meg Mirella halkan, miközben fél kézzel megigazította a vállára terített viseltes kendőt. – Ott legalább nem szaglászunk a tisztartó megvásárolt kopói. A hegyi nép mindig is jobban ügyelt a maga dolgára, mintsem a hajdúk zsebét tömjé.

A kaptató egyre meredekebbé vált, ahogy a fenyvesek határához közeledtek. A kerek alól apró kavicsok gurultak vissza a völgy felé, de a megpakolt szekér állta a sarat. Mirella elégedett mosollyal pillantott hátra: az ülés alatti dupla fenékben őrzött csodaszerek és a portékák sértetlenül pihentek a vastag pokrócok alatt.

140. Sziklás határon

Mirella

A meredek kaptató végén a fenyves hirtelen ritkulni kezdett, s a szekér kerekai végre kisimult, sziklás talajra értek. Odalent a völgyben sűrű ködpára ült a fákon, de itt fent, a hegyegerinc szélén már tisztábban harapott a hideg levegő. A kanyarulat mögött felbukkantak a hegyi falu első, alacsony, zsindelytetős házikói, melyek kormos kéményeiből vékony tőzegfüst kanyargott az ég felé.

Mirella finom mozdulattal meghúzta a gyeplőt, s a fáradt paripa megkönnyebbülten horkantott egyet. A hegyvidéki emberek zord és bizalmatlan természetűek voltak az idegenekkel, ám a vándoráros jól tudta, miként nyissa meg a legzárkózottabb szíveket is. Amikor a falu szélén, egy dőlt fa kerítés tövében meglátott egy didergő, vékony vászoninges kisfiút, aki a fagyos avarban rőzsét gyűjtött, azonnal intett Bordának.

A szikár férfi szó nélkül ugrott le a bakról, hogy megvettesse a lábát a csúszós sziklákon, miközben Mirella felnyitotta a szekérülés mögöttiládát. Egy friss karéj árpakenyeret és a csodaszer maradékát halászta elő, amit gondosan tiszta vászonba csavart.

– Nesze, fiacskám – hajolt le a gyermekhez Mirella, s hangjából teljesen eltűnt a nemeseknek tartogatott csípős gúny, helyét mély, anyáskodó melegség vette át. – Ezt edd meg, a kenőccsel meg kándicsáld meg anyád sajgó ízületeit, ha este hazatér.

A fiú megilletődve szorította magához az adományt, majd gyorsan elszaladt a legközelebbi hajlék felé. Mirella elégedetten igazította meg kendőjét, s visszanézett a hallgatag kísérőjére. Borda csendes bólintással jelezte, hogy a terep tiszta: a tisztartó hajdúinak nyoma sincs a sziklás ösvényeken. A kordé lassan meglódult a hegyi falu keskeny főutcája felé.

141. A kovácműhely előtti tér

Mirella

A kordé nyikordulva gördült végig a falu döngölt földű, köves főutcáján. A faépületek ablakai mögül óvatos, méregető tekintetek követték a szekér útját, de Mirella száján már ott bujkált a megszokott, könnyed mosoly. Pontosan tudta, miként kell felkelteni a zárt hegyvidéki népek kíváncsiságát: a szekér oldalán csüngő apró rézcsengőket finom mozdulattal szóra bírta, s a dallamos csilingelés azonnal kikandikáló fejeket eredményezett.

A falu apró terére érve, a kovácműhely és a korcsma szomszédságában állította meg a lovat. Borda szokás szerint a szekér hátuljához lépett, karba font kézzel, sziklaarccal pásztázva a báméskodókat. Rettegett, szótlan jelenléte épp elég volt ahhoz, hogy a tolakodóbb legények tisztos távolságban maradjanak.

– Hozzon a jóisten gyógyírt és jó portékát a hegyek közé! – kiáltott fel Mirella meleg, zengő hangon, miközben kecses mozdulattal kipattant a bakról.

A helyiek lassan, gyanakvó kíváncsisággal körük gyűltek. Mirella mesteri kézzel nyitotta ki a bőrrel bevont ládikát, amelyből a szárított gyógynövények és keleti fűszerek bódító illata áradt szét a hűvös hegyi levegőben. A szegényebb asszonyoknak barátságos bólintással intett, miközben szeme már a legmódosabbnak tűnő falusiakat kereste.

142. Pöröly és rézcsengő

Mirella

A kovácműhely nyitott ajtajából vörös fénnyel csapott ki a zsarátnok melege, s a pöröly ritmikus csattanása egy pillanatra elnyomta a csengők halk szavát. A füstös félhomályból egy köpcös, prémszegélyes dolmányt viselő férfi lépett elő. A falusi bíró volt az, gyanakvó tekintettel, vastag erszényét féltve méregetve a jövevényeket.

Borda halkán, alig hallhatóan felmordult Mirella háta mögött. Szorosra fogta a kordé rudát, miközben tekintete a műhely melletti árnyékban meghúzódó, hajdúformájú alakokra tévedt.

– Óvatosan – sziszegte Borda feszülten, szorosán a nő közelébe lépve. – Nem jó hely ez. Mirella belső remegését egy elbűvölő, magabiztos mosoly mögé rejtette. Egy apró, csiszolt üvegcsét emelt a magasba, amelyben aranyló, illatos olaj csillogott a hűvös napfényben.

– Csak a legtisztább hegyi balzsam, bíró uram! – zengte meleg, hívogató hangon. – Enyhíti a nehéz munkában megfáradt derék fájdalmát, és elűzi a rontást is a ház tájáról! A bíró gőgösen felhorkant, de a csodaszer ígérete és a nő csábos tekintete hamar feloldotta bizalmatlanságát. Mirella ravasz hízélgéssel, háromszoros áron adta át a portékát, s a kapott ezüstpénzt már csúsztatva is a szoknyája rejtett zsebébe, tudva, hogy ideje továbbállniuk.

143. A falu mögötti lejtő

Mirella

Mirella apró, sokatmondó pislantással jelzett Bordának, aki nem habozott. Megmarkolta a kordé rúdját, s a megrakott szekér nyikordulva indult meg a kormos kövezeten. Maguk

mögött hagyták a bíró elégedett, ám még mindig gyanakvó alakját, aki még hosszú másodpercekig a balzsamos üvegcsét forgatta a markában.

A hajdúk feszült árnyéka sötéten vetült a műhely falára. Borda lélegzete szaggatott volt, szeme sarkaiból folyamatosan a háta mögé méregetett. Nem bízott a hirtelen támadt csendben, sem a túl könnyen megszerzett ezüstpénzben.

– Gyorsítsunk – sziszegte Borda feszülten, miközben karja izmai megfeszültek a kordé fája alatt.

– Nyugodalom – felelte Mirella halkan, de a szíve neki is hevesebben vert a kelleténél. – Ha szaladunk, csak gyanút keltünk.

A csengettyűk még egy utolsót kondultak, ahogy befordultak a falu szűk, sáros mellékutcájára. A kormos kémények füstje lassan elmaradozott mögöttük, s a hegyi falu utolsó házai is eltűntek a kanyarulatban. A sziklás csapás most meredeken lefelé lejtett, a fák sűrűsödő lombjai felé.

A bokrok takarásában Mirella végre mélyebbet lélegzett. Megérintette a szoknyája rejtett zsebét: a bíró ezüstje ott lapult a korábbi csodaszerek árával együtt. A patak halkan csobogó medre már felsejlett a fák között, s a gázló hűvös párája biztonságos menedéket ígért.

144. Sekély vízen át

Mirella

A szekér zörgése megszélídült, amint a kerekek elérték a patakmeder nedves, süppedős homokját. A gázló hűvös vizében apró halak riadtak szét, ahogy Borda magabiztos kézzel kormányozta a kordét a sekély átkelő felé. A falu füstje és fojtogató gyanúja végképp elmaradt a hátuk mögött.

Mirella odafejlődött a szekér oldalára, s egy finom mozdulattal kioldotta a szoknyája rejtett ráncát. A frissen szerzett ezüstpénz vidáman csillant meg a fák között beszűrődő bágyadt napfényben.

– Látod, Borda? A gőg mindig drága mulatság – jegyezte meg Mirella halk, kacagó tónussal, miközben a dupla fenekű rekesz titkos fedelét eltolta. – A bíró most biztosan büszkén dörzsöli a homlokát az olajunkkal, s azt hiszi, maga a bölcsesség költözött a koponyájába.

Borda csendes morgással felelt, de tekintetében ott bujkált a jól megérdemelt megkönnyebbülés. Hatalmas tenyerével megtámasztotta a kordé dülöngélő oldalát, míg áttáncoltatták a tengelyt a kiálló mederköveken.

– Még egy mérföld a fenyvesig – morogta a férfi, s megállt egy pillanatra a túlparti fűzfák árnyékában, hogy leporolja a nadrágját.

Mirella gondosan a rejtett rekesz mélyére csúsztotta az ezüstöt, a szegényeknek szánt liszteszsákok és takarók mellé. Egy elégedett mosollyal simította el a szekér ponyváját: a mai nap merész csele nemcsak a saját bőrüket mentette meg, de a völgybéli nincsteleneknek is bőséges vacsorát ígért.

145. Gyantaillat a fenyvesben

Mirella

A kordé kerekei már a túlparti fenyves puha avarján gördültek halkan. A fák fűszeres, hűvös gyantaillata gyorsan felváltotta a falu nehéz füstjét, s a lucfenyők tűlevelein átszűrődő délutáni napfény arany csíkokat rajzolt a szekér poros ponyvájára.

Borda határozott mozdulattal pattant fel a bakra Mirella mellé, majd megrázta a gyeplőt. A lovak komótos, de egyenletes ügetésbe kezdtek az emelkedő erdei csapáson. A szeles völgy és a falu gyanakvó tekintetei végleg elmaradtak mögöttük a sűrű zöld fal mögött.

– No, Borda, a fenyves túlsó oldalán lakó mészégetők pulyái ma este nem üres hassal hajtják álomra a fejüket – jegyezte meg Mirella vidám mosollyal, miközben átrendezte a szekérderékban a finom vásznakat és a liszteszsákokat. – A gőgös bíró csillogó ezüstje sokkal jobb helyen lesz ott, mint az ő feneketlen erszényében. Remélem, buzgón dörzsöli a homlokát, s szentül hiszi, hogy a mi kenőcsünktől lett oly nagy okos.

Borda mély, elégedett morgással nyugtázta a szavakat, miközben a lovakat a kanyargós úton tartotta. Szemében eltűnt a korábbi feszültség, s izmos karja ellazult a gyeplőn.

Az erdei csendet csak a madarak csicsergése és a kordé megszokott, halk nyikorgása törte meg. A neheze elmúlt, a szerencse ismét melléjük szegődött, s a fenyves mélyén fekvő szegényes kunyhók felé haladva Mirella már a következő jótett lépéseit tervezte.

146. Szürke parázs felett

Mirella

A sűrűsödő fenyőágak mögül hamarosan vékony, szürke füstcsíkok kanyarogtak az ég felé. A mészégetők eldugott telephelye a völgykatlan alján rejtőzött: szegényes, gallyakból és sárból tapasztott kunyhók sorakoztak a feketéllő boksák szomszédságában.

Amint a kordé zörögve beért a tisztás szélére, egy rongyos ingű, koromfoltos arcú kisfiú bukkant elő az egyik alacsony hajlék mögül. Elsőre megtorpant a kerekek zajára, de amint felismerte a ponyva alól integető Mirellát, mosolya felragyogott, s izgatottan kiáltott vissza a kunyhók felé.

Mirella ruganyos mozdulattal pattant le a bakról, s szoknyáját igazgatva nyúlt is a szekérderékba. Borda szótlanul követte, majd a nehéz liszteszsákot egyetlen könnyed lendülettel emelte vállára, mintha csak pehelykönnyű batyu lett volna.

– Na, jöjjetek közelebb, apróságok! – szólt Mirella lágy, meleg hangon, amelyből most teljesen hiányzott a bíróval szemben használt maró gúny. – Hoztunk egy kis friss gabonát meg pihe-puha takarókat a hűvös erdei éjszakákra.

A kunyhókból megilletődött asszonyok és megfáradt férfiak léptek elő. Borda félkézzel lepakolta a zsákokat, miközben tekintetével vigyázva pásztázta a tisztást. A gőgös bíró csillogó ezüstje így vált tápláló élelemmel teli batyukká s védő takarókká ott, ahol a legnagyobb szükség volt rá.

147. Hálás szívű búcsú

Mirella

A köszönetnyilvánítások és megilletődött tekintetek gyűrűjében Mirella meleg mosollyal simogatta meg a koromfoltos kisfiú kócos fejét, miközben Borda az utolsó köteg vastag pokrócot is a földre helyezte. A tisztás lakói fellélegezve tapogatták a puha gyapjút és a nehéz liszteszsákokat, amelyek az elkövetkező fagyos hetekben a biztos túlélést jelentették számukra.

– Vigyázzátok a parazsat, s ne hagyjátok, hogy a dér egyetlen kunyhóba is befurakodjon!
– intett nekik Mirella bátorítóan, mielőtt visszalépett volna a kordéhoz.

Az egyik öreg mészégető, kinek szakállát már ezüstösre színezte a fa hamuja, hálásan lépett a szekérhez. Egy apró, gondosan csiszolt gyantagombócot nyújtott át a nőnek, amely a régi erdei regék szerint szerencsét hozott a vándoroknak a sűrű rengetegben. Mirella elismerő bólintással és lágy mosollyal csúsztotta el a vászonerszényébe a kis ajándékot.

Borda felugrott a bakra, s megragadta a gyeplőt. A kordé most jóval könnyebben zökkent meg a kiálló gyökerek között, ahogy visszafordultak az árnyas fák közé. Az elbizakodott tisztartó ezüstje jól végezte a dolgát, s a csikorgó kerekek ritmusára mindkettőjük mellkasát meleg elégedettség töltötte el.

– Nos, Borda barátom – dőlt hátra Mirella a bakon, arcát a lombok között áttetsző napfény felé fordítva –, úgy sejtem, a szomszédos völgyben a kapzsi bíró udvarháza épp most vár egy alapos gyógykúrára.

A Fekete Csatlós halkán elmorajlott egy egyetértő horkantást, s a kordé zökkenőmentesen gördült tovább a fenyvesből kivezető keskeny ösvényen.

148. A kapzsi bíró völgye

Mirella

A fenyves sűrűje lassan ritkulni kezdett, ahogy a kordé szekérútja felkapaszkodott az erdő széli magaslatra. A hűvös árnyak mögött feltárult a napfényben fürdő szomszédos völgy, amelynek közepén takaros, mégis gőgösen elkerített udvarház pöffeszkedett. A kapzsi bíró birodalma volt ez, aki a környékbeli pletykák szerint még az utolsó rézgarast is kipréselte a szegény jobbágyokból.

Mirella előhúzta a táskájából a mészégető öreg apró gyantagombócát, megforgatta finom ujjai között, majd hamiskás mosollyal Borda felé fordult.

– Látod, barátom? Az erdő népe a szívét adja, míg a fenti úr valószínűleg arannyal tömi a párnáját, mégis éjjelente a haláltól retteg – jegyezte meg könnyedén. – Azt csicssergik a madarak, hogy a bíró uraság hetek óta különös nyavalyára panaszkodik, s vagyionokat fizetne bármilyen varázskenyőcsért.

Borda halkán felmordult, s fél kézzel megerősítette a gyeplő fogását. Pontosan tudta, mi következik ilyenkor: Mirella varázslatos „gyógyfőzetei” zömmel erdei mézből, tiszta forrásvízből és némi kormos fűszerből álltak, ám az áruk mindig megegyezett az

úrhatnám szipolyozó legutóbbi adószedésének összegevel.

- Itt az ideje, hogy a tekintetes úr tárcája is átessen egy alapos tisztítókúrán – kacsintott a nő, s elégedetten igazította meg a szoknyája redőit. A kordé csikordulva megkezdte az ereszkedést a lejtőn, egyenesen a völgyi birtok kapuja felé.

149. A vaskapu előtt

Mirella

A kordé nehéz fémabroncsai csikordultak a kavicsos úton, amint befordultak a bírói udvarház magas, kovácsoltvas kapuja elé. A komor kőfalak tövében két szúrós tekintetű hajdú állta útjukat, kezükben súlyos lándzsákkal. A légkör fojtogatóan puskaporos volt; a birtok lakói láthatóan rettegve figyelték egymás minden mozdulatát.

Borda szorosabbra fogta a gyeplőt, bütykei belefehéredtek a szorításba. Gyomra összerándult a feszültségtől, szemei óvatosan pásztázták az örök fegyvereit.

- Nem tetszik ez – mormogta szaggatottan, szinte alig mozdítva a száját.

- Csak nyugalom – suttogta vissza Mirella. Bár a félelem benne is hideg nyilallásként futott végig a fegyveresek láttán, arcára nyomban álszent, nyájas mosolyt erőltetett.

- Megállni! Kik vagytok, s mit kerestek a tekintetes bíró úr birtokán? – lépett eléjük az idősebb hajdú, gyanakvóan végigmérve a kordé tartalmát.

- Áldás az úrhatnám házra! – csicseregte Mirella halkán, de határozottan. – Híre ment a vidékünkön a méltóságos úr kórjának. A fenyvesek mélyéről hoztunk ritka balzsamot, amely egyetlen cseppjével elűzi a gyötrelmet.

Az örök egymásra néztek. A bíró tombolt a fájdalomtól az elmúlt napokban, így senki sem mert kockáztatni. A nehéz kapu nyikorogva kitárult, s a szekér lassan begördült a feszült udvarra.

150. A bírói lak csarnokában

Mirella

A macskaköves udvar feszült csendjébe csak a szekér kerekeinek nyikorgása és a lovak horkantása hasított bele. Az emeleti ablakok mögött függönyök rebbentek, riadt cselédek lapultak az árnyékos tornácon. Borda szorosan fogta a gyeplőt, szeme sarkából

a faragott kőlépcső felé pillantott, ahol egy cifraszűrös, komor tekintetű kulcsár tűnt fel.

– Állítsák meg a gebéiket! – kiáltott rájuk a férfi, s lassú, fenyegető léptekkel lesietett hozzájuk. – Mit hoztatok? A tekintetes úr félrebeszél a fájdalomtól. Ha hiába zavarjátok, a hajdúk nyúzzák le a bőroteket!

– Ó, tekintélyes kulcsár uram – hajolt meg Mirella gúnyos alázattal, míg a félelem jéghideg tüskéként fúródott a gyomrába. – E cseppek nélkül a bíró úr aligha éri meg a reggelt.

Selymes mozdulattal előhúzott egy csiszolt üvegcsét, amiben sűrű, aranyló fenyőbalzsam csillogott. Borda közben lassan lecsúsztotta a kezét a kordé oldalán elrejtett tőre felé, felkészülve a legrosszabbra.

A kulcsár gyanakvóan megszagolta a kupak körüli levegőt, majd türelmetlenül intett, hogy kövessék. A ház nehéz tölgyfa ajtaja mögött fojtogató füstölőszag és tompa nyöszörgés fogadta őket, ahogy beléptek a bírói udvarház sötét csarnokába.

151. Aranyló cseppek a homályban

Mirella

A csarnok sötétjében félhomályos lépcsősor vezetett az emeleti lakosztály felé. A kulcsár nehézkesen szedte a fokokat, Mirella pedig éber figyelemmel követte, miközben Borda minden neszre megfeszülő izmokkal haladt a nyomukban. A levegőben avas faggyú és valami fanyar, orrfacsaró fűszer szaga terjengett, ami aligha használt a háziúr baján.

– Látjátok, nem tréfa ez – dörögte a kulcsár, s megállt egy nehéz, faragott ajtó előtt. – Ha a tekintetes úr kínjai nem enyhülnek regetegre, mindannyiunknak végünk.

Mirella szájszegletében alig látható, gúnyos mosoly bujkált. A csukott ajtó mögül ugyanis nem haldokló sóhaja, sokkal inkább egy túlevett, kapzsi ember teátrális nyögdécselése szűrődött ki. A nő finom mozdulattal előrelépett, s maga nyitott be a félhomályos szobába.

A bársonypárnák között a pöffeszkedő bíró vonaglott, arca vöröslött a méregtől és a bőség zavarától. Amint megpillantotta a belépőket, rekedten felhorkantott.

– Kik ezek? Az orvosságot hozták, vagy a koporsómat?

– A megmentését, tekintetes uram! – lépett közelebb Mirella, s a gyertyafényben megcsillogtatta az aranyló üveget. – E ritka cseppek ára vetekszik az aranyéval, de a

bíró úr élete minden garast megér.

Borda az ajtófélfának dőlve maradt, keze a tűre körül feszült, s gyanakvóan figyelte a sarokban lapuló két hajdút. A csapda készen állt, már csak a bíró kapzsiságán múltott, megeszi-e a csalit.

152. A csodaszer ára

Mirella

A bíró mohó tekintettel nyúlt a finom csiszolású üvegcsé felé. Hájas ujjai reszkettek a türelmetlenségtől, miközben a bársonypárnák közt teátrális nyöszörgéssel egyenesedett ki.

– Mindegy, mibe kerül! – horkantotta, s kapkodva tátotta ki a száját. – Csak mulaszd el ezt a perzselő nyavalyát!

Mirella lágyan visszahúzta a kezét, mielőtt a hájas ujjak rámarkolhattak volna az aranylő folyadékra. Szemében gúnyos szikra villant, de hangja mézesházos maradt.

– Türelem, tekintetes uram. A távoli napkelet ritka esszenciája nem adja magát olcsón. Három színarany garas az elixir ára, s egyetlen rézpennyivel sem kevesebb.

A bíró szeme fennakadt a pimasz összegén, s a sarokban lapuló két hajdú gyanakvóan megmozdult. Borda ekkor egyetlen néma lépést tett előre. Szótlanul, mereven állt, keze a övéen fityegő tűrmarkolaton pihent, s fenyegető tartása azonnal megtorpantotta az öröket.

– Ide az erszényt, kulcsár! – morogta a háziúr, s türelmetlenül a komor szolga felé intett.

– Fizesd ki a némbert, mielőtt előnt a forróság!

A nehéz szüszből három fényes arany garas gördült a kisasztalra. Mirella egyetlen teátrális, mégis elképesztően gyors mozdulattal felmarkolta a jussát, majd pontosan három sárgás cseppet csöppentett a bíró kinyújtott nyelvére. A sűrű, fanyar gyógynövényfőzet azonnal megtette a hatását: a kapzsi ember elképedve nyelte le, s a vak hit nyomán nyomban előntötte a megkönnyebbülés hamis melege.

– Működik... a torkom már nem is ég úgy! – nyögte ki elégedetten a bíró, miközben elernyedve dőlt vissza a párnák közé.

Mirella elégedett mosollyal intett Bordának. A csalit bekapta a hal, a pénz a markukban volt, így ideje volt kereket oldani, mielőtt a határozott hithűség alábbhagyott volna.

153. Aranyak az erszényben

Mirella

A három nehéz arany garas kellemes súllyal csörrent Mirella övére akasztott szüszében. A nő teátrális, mély meghajlással búcsúzott a párnák közt elterülő bírótól, miközben szája szegletében gúnyos mosoly bujkált.

– Egészségére, tekintetes uram! A csodaszer most már átjárja a testét, de ne feledje: a teljes gyógyuláshoz csend és pihenés kell! – búgta mézesmázos hangon, majd megfordult, s intett hűséges kísérőjének.

Borda egyetlen szó nélkül hátrált a szoba ajtajáig, szemét egyetlen pillanatra sem véve le a sarokban lapuló, megszeppent hajdúkról. A fegyveresek még csak megmozdulni sem mertek, míg a fojtogató hőségű betegszoba nehéz ajtaja csöndben be nem csukódott mögöttük.

A kinti, hűvös csarnokban a szigorú kulcsár várt rájuk, kulcscsomóját idegesen markolászva.

– Működik a varázslat? – sziszegte gyanakvóan, miközben szeme a nő megtömött erszényére tévedett.

– A tekintetes úr már csöndben lábadozik – ütötte el a dolgot Mirella egy könnyed kézlegyintéssel, s átlépte a küszöböt. – Csupán a csillagok állására kell ügyelnie.

A kulcsár tétovázott, de mielőtt felocsúdhatott volna, Mirella és Borda már a nehéz, tölgyfából készült udvari kapu felé vette az irányát. A ház feszült csöndbe burkolózott, a lakók az árnyékokból figyelték a távozókat. Mirella elégedetten simította meg az erszényt: három arany épp elég lesz ahhoz, hogy a hegyi falu koplaló gyermekei végre meleg ételhez jussanak.

154. Pajkos mosoly a félhomályban

Mirella

A nehéz kapu súlyos dörrenéssel záródott be mögöttük, kirekesztve a bírói lak fojtogató gőgjét és a gyanakvó pillantásokat. Mirella mélyet szippantott a hűvös esti levegőből, mintha csak le akarná mosni magáról az álszent alázat kellemetlen szagát. Az övén fityegő szüsz halk, aranyos csendüléssel kísérte minden egyes lépését.

– Na, mit szólsz, Borda? – fordult a nő a mellette szótlanul lépkedő kísérőjéhez, s szeme pajkosan megvillant a félhomályban. – A tekintetes úr most bizonyára buzgón várja a csodát. Pedig ha tudná, hogy a méregdrága elixír alig több némi melegített kúttónál s egy csipetnyi szárított mentánál!

Borda arca komoly maradt, de a szeme sarkában halvány derű bujkált. Óvatosan körbepillantott a kanyargós szekérúton, vigyázva, nehogy a bíró elkésett hajdúi vagy a kapzsi kulcsár utánuk eredjen. A veszély azonban elmaradt; a háziak túl gyávák és hiszékenyek voltak ahhoz, hogy megkérdőjelezzék a csodás gyógyulás ígérését.

A gázló felé vezető fák takarásában Mirella elégedetten simította meg a szűsz nehéz domborulatát. A három csillogó arany épp elég lesz ahhoz, hogy a hegyi kunyhók koplaló pulyáinak lisztet, meleg takarókat és tisztességes ételmet vegyenek a közeledő hideg napokra.

– Siessünk – kuncogott Mirella könnyű léptekkel haladva tovább –, mielőtt a tisztelt bíró úr rájön, hogy a láza nem a csodaszertől, hanem a saját dühétől fog felszökni!

155. Patkók zaja az éjszakában

Mirella

A hűvös esti szél zörgette a vízparti fűzfák ágait, ahogy a két alak elérte a gázló sekélyebb medrét. A víz tükrén halkán megcsillantak a hold fényfoltjai. Mirella egy pillanatra megtorpant a nedves fövényen, s feszülten hátrapillantott a mögöttük elterülő, sötétbe borult szekérútra.

– Hallod? – suttogta Mirella, s ujjával önkéntelenül is megszorította a szűsz száját. A félelem gombóca ott feszült a torkában; hiába lapultak a zsebében a bírótól megszerzett aranyak, a környék még tele volt veszéllyel.

Borda fülét hátracsapva figyelte az erdő felől érkező neszeket. Izmai megfeszültek a sötétben.

– Valaki jön. Lovas – vetette oda röviden, szaggatottan. Gyors mozdulattal a legközelebbi bokor árnyékába tolta a nőt, maga pedig védelmezőn elé lépett.

A galagonyás sűrűjében Mirella alig mert levegőt venni. A torkában dobogott a szíve: ha a bíró hajdúi azok, a kicsikart kincs veszélyben van, s vele együtt a hegyi pulyák téli lisztje is. Ám a kanyarban nem fegyveresek, hanem csak egy fáradt molnárlegény tűnt

fel, aki gyanútlanul terelte kehes lovát a sekély víz felé.

Mirella halk, megkönnyebbült sóhajt engedett ki, bár szemeiben még ott bujkált az óvatosság.

– Ártalmatlan flótás – suttogta feszülten. – Gyerünk át a vízen! Ne kísértsük a szerencsét.

156. A túlpárt oltalmában

Mirella

A hűvös habok hamar körbefogták Mirella bokáját, ahogy belépett a sekély mederbe. Borda szorosan a sarkában haladt, éber tekintettel kémlelve a túlsó part sötétben úszó körvonalait. A víz halk csobbanása elnyomta lépteik zaját, s a túlsó oldalon álló fűzfák oltalmában végre mindketten fellélegezhettek.

Mirella a partra érve megállt, s csípőjére simította a kezét. A szoknyája ráncai alatt lapuló erszény édes nehezékként húzta a derekát. A gőgös bíró csodaszere gyanánt eladott cukros víz ára ott lapult a maroknyi aranyban – a három fénylő érme, ami a hegyi pulyák téli lisztjét és meleg takaróit jelentette.

– Egyetlen kapzsi úr sem halt még bele egy kis szomjúságba – kuncogott halkan Mirella, míg Borda gyors mozdulattal megrázta a vízben ázott saruját. A szikár férfi szúrós szemei még mindig a visszavezető utat pásztázták, de a közvetlen veszély elült. A bíró gyanakvó háziak gyűrűjében feszengő kíséretét messze maguk mögött hagyták.

– Menjünk – mormolta Borda szaggatottan, s a fák közé vezető csapás felé intett. – A szekér a domb mögött vár.

Mirella bólintott, s határozott léptekkel indult meg a sűrűbe. Az éjszaka sötétje most nem ellenség volt számukra, hanem csendes, védelmező takaró.

157. Gördülő kerek a sötétben

Mirella

A fenyves sűrűjében kanyargó ösvény csendesen nyelte el lépteiket, míg meg nem pillantották a domb hajlatában megbúvó, letakart ponyvás szekeret. Borda előreosont, s mikor megbizonyosodott róla, hogy a lovak békésen horkantva várják őket a fák oltalmazó árnyékában, elégedetten intett a nőnek.

Mirella odalépett a jármű oldalához, s megszokott, szakszerű mozdulattal emelte fel a dupla padlórekesz titkos fedelét. A gőgös bírótól szerzett fénylő aranyak halk csörrenéssel hullottak a félretett meleg posztók és a felhalmozott liszteszsákok mellé.

– Remek vásár volt – jegyezte meg elégedett, csuncogó mosollyal Mirella, miközben gondosan visszaillesztette a faburkolatot. – A dacos tisztartó alighanem még most is azon töpreng, miféle ritka csodaszer édesítette meg a gazdája vizét. A hegyi pulyáknak mindenesetre nem kell vacogva tölteniük a közelgő telet.

Borda szótlanul bólintott, ruganyos mozdulattal fellépett a bakra, s kézbe vette a gyeplőt. A szekér vasalt kerekei nyikordulva mozdultak meg a puha avaron, ahogy a két vándor végleg maga mögött hagyta a feszült völgyet, s az éjszaka leple alatt elindult a fenti falvak felé.

158. Éjjeli kaptató a szikláknál

Mirella

A hűvös éjszakai szél halk süvítéssel szaladt át a fenyvesek lombjai között, míg a szekér kerekei ritmikusan zörögtek a kavicsos kaptatón. Borda szorosan markolta a gyeplőt, szemei feszülten pásztázták az út menti sötét bokrokat. Bár a bíró hajdúi messze elmaradtak a völgyben, a sötétség árnyai a fák között most minden sziklát és görbe törzset rejtőző alaknak mutattak.

– Figyelj – suttogta Mirella halkan, miközben hátranyúlt a ponyva alá, hogy ellenőrizze, a deszka retesze biztosan a helyén van-e. – A köves kanyarnál lassíts. Nem hiányzik, hogy egy eltört tengely miatt maradjunk itt.

Borda csak egy rövid, sziszegő intő hangot adott ki válaszul, s óvatosan megrántotta a bal szárat. A lovak patái halkan koppantak a lapos sziklákon, ahogy a szekér ügyesen kikerült egy mély, vizes kátyút. Egy hirtelen szárnycsapás zaja a közeli ágról mindkettejüket megriasztotta; Mirella kiskése gépiesen villant meg a félhomályban, míg Borda válla megfeszült a bakon.

Ám a sötét árnyék csupán egy megriadt éjjeli madár volt. A nő halk, feszült sóhajjal tette vissza a tört a hüvelyébe.

– Úgy látszik, a bírói udvar aranya nemcsak a rekeszünket nyomja, de az idegeinket is – jegyezte meg félhangosan, miközben az útkanyarulatot figyelte, ahol a távolban már

derengeni kezdtek a hegyi falu szélső hajlékai.

159. A hegyi falu szélén

Mirella

A hegyi utca első düledező kőkerítései hamarosan kibontakoztak a sötétségből, ahogy a lovak fáradtan, de kitartóan felkaptattak az utolsó meredek sziklagerincre. Borda gyengéden visszahúzta a szárat, s a szekér megtorpant a falu szélső, alacsony boronaháza mellett. A csendet csak a párás levegőt ziháló lovak s a fenyvesek felől érkező éjjeli szél zúgása törte meg.

– Na látod, Borda, a kaptató nehezen túl vagyunk – kacsintott Mirella, miközben leugrott a bakról, hogy megvizsgálja a kerekek tengelyét. – A bíró úr bizonyára még most is az orvosságom varázserejében bíz, miközben mi a nehezen megszerzett aranyaival állunk a hegyvidék kapujában.

Borda egyetlen moccanás nélkül figyelte a sötétbe burkolózott utcaszakaszt. A falu mélyen aludt, csupán egy-két kormos ablak mögött derengett halovány mécsesfény. A férfi elégedetten morgott egyet, amikor meggyőződött róla, hogy senki sem leselkedik az árnyékok rejtekén.

Mirella odaállt mellé, s egy apró, csillogó aranyat pöckölt fel a levegőbe, majd bravúros mozdulattal kapta el.

– Holnap hajnalban ennivalót veszek a helyi szegényeknek, s jut belőle a kopláló gyerekeknek is – kuncogott halkan, a ponyva titkos rekeszére pillantva. – De most először keressünk egy védett zugot a sziklák tövében, ahol éjszakára elrejtethjük a fogatot.

Borda helyeslően bólintott, és óvatosan a kőkerítés mögötti sűrű galagonyás felé terelte a lovakat.

160. Csendes éj a sziklák alatt

Mirella

A sűrű galagonyás gallyai halkan végigszántották a ponyvát, ahogy a szekér bebucskázott a sziklafal melletti természetes mélyedésbe. Borda gyakorlott

mozdulatokkal fogta ki a két fáradt párát, lecsatolta a hámokat, s egy-egy marék friss szénát terített eléjük a sziklák tövében. A lovak elégedett horkantással láttak neki a késői vacsorának.

Mirella közben felmászott a bakra, s óvatosan ellenőrizte a ponyva alatti titkos rekesz zárját. A bíró nehéz aranyai biztatón csörrentek a keményfában, mintha csak maguk is türelmetlenül várták volna a másnapi osztozkodást. A lány elégedett mosollyal húzta össze magán a vastag gyapjúköpenyt, miközben Borda a ponyva szélénél telepedett le, háttal a hűvös sziklafalnak.

– Holnap felkeressük a falu pékjét meg a mészárost, s mielőtt a bíró hűvösre tenné a saját udvarnokait, megtöltjük a szegények kamráit – suttogta Mirella, és letelepedett a férfi mellé a száraz avarra. – Hidd el, a gögös uraságnak jót fog tenni egy kis kényszerű böjt.

Borda csak egy halvány, elégedett vigyorral felelt, s szótlanul átnyújtott egy kulacs tiszta forrásvizet. Az éjszakai szél halkan fűtyült a sziklahasadékok között, de a galagonyás védelmében, a köpenyek alatt már kellemes meleg honolt. A hegyi falu elcsendesedett házai felett lassan kigyúltak az első hajnali csillagok, békés pihenést ígérve a fárasztó utazás után.

161. Hajnali kanyarulat a kapuknál

Mirella

A pirkadat első sugaraival friss hajnali szellő söpört végig a sziklahasadékon. A galagonyás védelmében alvó páros szinte egyszerre nyitotta ki a szemét; a hegyek közti éjszakák megtanították őket arra, hogy a derengés már munkát jelent. Borda egyetlen szó nélkül pattant talpra, s míg kioldotta a pányvát a halkan horkantó lovak nyakáról, Mirella a ponyva alatt eligazította a portékát, óvatosan megcsördítve a titkos rekeszben lapuló nehéz erszényt.

– A nap még alig bújt ki a csúcsok mögül, de a pékség kéményéből már kanyarog a füst – mutatott a lejtő aljában fekvő házak felé Mirella, miközben elrendezte a haját. A lány szeme pajkosan csillogott, a fáradtságnak már nyoma sem volt az arcán. – Ha elegendő lisztet és szalonnát akarunk venni a népnek, még azelőtt végeznünk kell, hogy a bírói udvarházban felébrednének a lusta hajdúk.

Borda elégedett hümmögéssel fogta be a két derék párát a szekér elé. A kerekek halkan gördültek ki a galagonyás rejtéséből, s a harmatos fűben alig hagytak zörgő nyomot. Ahogy beértek a hegyi település első kanyarulatába, az alacsony, kormos falak mögül kiszűrődő friss kenyérillat azonnal útba igazította őket.

A mészáros és a pék éppen a kapujuk előtt sepregettek, meglepődve méricskélve a korán érkező vándorszekeret. Mirella a legkedvesebb mosolyát öltötte magára, ahogy a bakról leugorva megállt előttük.

– Jó reggelt, jóemberek! Hozzatok a legnagyobb zsákokat meg a kövér füstölt sonkákat! Ma a tekintetes bíró úr tudtán kívüli nagylelkűségéből lakomázik az egész falu – kacsintott a lány, s az első aranyat máris a pék lisztes tenyerébe nyomta.

162. Kenyérosztás a derengésben

Mirella

A pék lisztes ujjával megforgatta a nehéz aranyat, s miután meggyőződött annak valódiságáról, szinte kézen fogva rángatta ki a segédjét a fülledt raktárból. A mészáros sem teketóriázott sokat: az állványról azonnal akasztotta le a legkövérebb füstölt combrészeket, és sietős léptekkel hordta azokat a vándorszekér platójára.

Borda szótlanul vett át minden egyes nehéz liszteszsákot és oldal szalonnát. A szikár férfi kimért, határozott mozdulatait látva a falubéli mesterek meg sem mertek mukkanni; csak kapkodták a levegőt a szokatlanul bőséges fizetség láttán, miközben a kora reggeli hidegben didergő, rongyos ruhájú falusiak is közelebb merészkedtek az áradó illatokra.

– Gyertek csak közelebb, ne féljete! – intett nekik Mirella meleg, hívogató hangon, miközben a frissen sült kenyérből máris törött egy hatalmas karéjt egy mezítlábas kisleánynak. – A tekintetes bíró úr az éjjel úgy döntött, hogy ma a népéé az abrak. Egyetek, amennyi belétek fér!

Mire a nap teljesen áttörte a sziklás bérceket, a szekér körül már örömteli mormogás és hálás nevetés támadt. Borda azonban a dombtetőn álló udvarház felé pillantott, ahol az ablakréseken át már derengtek az első fáklyafények. A hajdúk ébredtek, így ideje volt továbbállni.

Mirella pimasz kacsintással búcsúzott a szorgos pékmestertől, majd ruganyos

mozdulattal felugrott a bakra. Borda egyetlen gyeplőrántással a gázló felé vezető kanyargós útra terelte a lovakat. A falu népe még javában osztozkodott a bőséges adományon, mikor a szekér kerekei már a patak hűvös habjait súrolták.

163. A túlparti sűrűségben

Mirella

A hűvös patakvíz frissítően fröccsent fel a szekérvázra, ahogy a lovak megfontolt léptekkel átgázoltak a sekély medren. Mirella hátrapillantott a sűrűsödő fűzfák közt: a hegyi falu füstjei még éppen látszódtak, de odaát, az udvarház felől kiáltások és fáklyák visszfénye zavarta meg a pirkadatot. A hajdúk észrevették a bíró üres kincsesládáját.

– Gyorsabban, Borda! – suttogta Mirella, és önkéntelenül is megszorította a bak szélét. – Ha meglátják a keréknyomot, nyakunkon a kopók.

Borda nem válaszolt, csak megrántotta a gyeplőt. Szeme a szemközti part sűrű fenyvesét pásztázta. A nedves sziklák közt a patkók csattogása veszélyesen hangosnak tűnt a csendes reggelben.

– Balra – morogta szaggatottan a férfi, amint a túlparti homokzátonyra értek. – A kanyarulat elrejtí a szekeret.

Mirella bólintott, és mélyen meghajolt a bakon, nehogy egy belógó fenyőág végigkarcolja az arcát. Bár a félelem jéghidegen bizsergette a gerincét, a szeme sarkában ott bujkált a jól ismert, csipkelődő mosoly. A kapzsi bíró minden bizonnyal még most is tajtékozott, miközben a pék és a mészáros az ő aranyára hivatkozva etette a falu éhes gyermekeit.

A szekér zökkenve kapaszkodott fel a partoldalra, s a fenyőgallyak sűrű zöld függőnye azonnal mögéjük zárult, elnyelve a patak csobogását és a távoli udvarház kibontakozó lármáját.

164. Vadcsapás a hegygerinc felé

Mirella

A fenyőgallyak sűrű homályában a szekér megállt egy mohával borított sziklakiszögellés alatt. Borda azonnal leugrott a bakról, s halk, gyakorlott mozdulatokkal egy sűrű

fenyőágot húzott végig a keréknyomokon, elsimítva a puha avaron maradt barázdákat. Egyetlen árulkodó jel sem maradhatott a bíró hajdúi előtt.

Mirella közben kiszállt, és megigazította szoknyája redőit. A fenyves hűvös, gyantaillatú levegője kellemesen hűsítette az arcát a hajszás éjszaka után. Összenéztek Bordával, s a férfi komor ábrázatán is átvillant egy halvány, elégedett fintor. A hajdúk távoli kiabálása már csak alig hallható morajként szűrődött át a fák sűrűjén.

– Ha a bíró rájön, hogy az aranya mostanra a falu gyermekeinek hasában pihen, aligha kap levegőt a méregtől – kuncogott Mirella halk gúnnyal, miközben kicsatolta a szekér oldalára rögzített kulacsot. – Különösen, ha a pék még a számlát is benyújtja neki a ropogós cipókért.

Borda csak bólintott, s miközben a lovak szügyét paskolta meg nyugtatóan, a fejszéjével néhány alacsonyan csüngő gallyat vágott le, hogy még jobban elrejtse a járművet a mellékcsapáson. A veszély ugyan még nem múlt el teljesen, de a sűrűség védelmében végre fellélegezhettek.

– Odébb kell állnunk, mielőtt a nap teljesen felkel – morogta a férfi, s a berek mélye felé mutatott, ahol egy alig látható, régi vadcsapás kanyargott felfelé.

Mirella egyetértően bólintott, s visszapattant a bakra. A szekér csendben megindult az új ösvényen, maga mögött hagyva a völgybéli lármát és a rászédett bíró tehetetlen haragját.

165. Kapaszkodó a fák felett

Mirella

A meredek kapaszkodó alaposan feladta a leckét a fáradt lovaknak. A szekér kerekely mélyen vájtak a korhadtt avarba, ahogy a rejtett vadcsapás egyre szűkebbé s veszélyesebbé vált a sziklafal és a meredély között. Mirella habozás nélkül leugrott a bakról, hogy könnyítsen a terhen, s feszülő izmokkal maga is beállt tolósúlynak a hátsó tengelyhez.

– Nyomjad rendesen, ne csak támaszkodj! – vetette oda Borda élesen, miközben a gyeplőt szorítva, pusztá kézzel húzta előre a vezető lovat. A homlokán kövér izzadságcseppek gördültek le, s szúrós tekintete szüntelenül a fejük feletti sziklahajlatot kémlelte.

- Ha kevesebbet jártatnád a szádat, több erőd maradna! - vágott vissza Mirella csípősen, de közben teljes testsúlyával a szekér oldalának feszült. Egy utolsó, nyögvenyelős lendülettel a kerekek végül átgördültek egy kiálló fagyökéren, s a jármű kiért egy keskeny, laposabb sziklapadra.

Odalentről, a völgy homályából tompa, zavart kiabálás hallatszott. A bíró hajdúi még mindig a gázló környékét fésülték át, teljesen téves nyomon járva. Mirella kárörvendő vigyorral törölte le a port az arcáról, s elégedetten nézett le a vakon rohangáló alakokra.

- Elnézve őket, estére sem találják meg a nyomunkat - mormogta Borda, s bár a hangja még mindig ingerült volt, az éles feszültség lassan engedni kezdett a vállában. - Nyeregben vagyunk. Ha átérünk a gerincen, a bíró hatalma már egy fityinget sem ér.

166. A gerincen túl

Mirella

A szekér kerekek halkán zörögtek, ahogy az ígáslovak kényelmesebb léptekre váltottak a fenyőtűvel borított hegygerincen. A lucfenyők sűrű gallyazata végre teljesen eltakarta őket a völgyben tévelygő hajdúk szeme elől. A hűvös hegyi szél kellemesen hűtötte a megizzadt arcokat, s az erdő gyantaillatú csendje lassan felváltotta az üldözés feszültségét.

Mirella fellépett a szekér oldalára, s magabiztos mozdulattal ellenőrizte a dupla fenékrekesz rejtett reteszét. A bírótól szerzett erszények kényelmesen lapultak a deszkák alatt, s a szegényeknek szánt szárított hússal és liszteszsákokkal teli ponyvás rész sem mozdult el a nagy kaptatón.

- Na látod, Borda, a szerencse megint a mienk - kacsintott a férfira egy pikírt mosoly kíséretében, miközben visszaugrott a bakra. - A bíró hajdúi még órákig a sárban kaparnak a gázlónál, mire rájönnek, hogy a zsákmányuk már a felhők közt jártatja a lovait.

Borda megrázta a fejét, de a szája szélén fanyar megkönnyebbülés bujkált. Megigazította a vezető ló hámszíját, majd fellendült Mirella mellé a bakra, s a gyeplőt lazán a kezébe fogva indította meg a fogatot a hegyi falu felé vezető dimbes-dombos úton. A távolban már felsejlettek a sziklás lejtő szélén álló kunyhók füstcsíkjai, jelezve, hogy a veszély elült, s a hegyi népek hamarosan meleg ételt és szívélyes fogadtatást

kapnak tőlük.

167. Kőházak árnyékában

Mirella

Ahogy a szekér kigördült a fenyves oltalmából, a sziklás hegyoldalban megbúvó apró falu első faragott kerítései már alig pár lépésre magasodtak előttük. A hűvös alkonyati levegőben füst és sült lepény illata terjengett, megszelídítve a vad hegyvidék zordságát. A zsuppfedeles kunyhók udvarairól gyanakvó, ám kíváncsi tekintetek követték a szekér komótos közeledését.

Mirella széles, meleg mosollyal intett a kerítések mögött lapuló, didergő pulyáknak. Borda óvatos mozdulattal húzta meg a gyeplőt a település közepén álló öreg kút mellett, s a lovak meglegedetten horkantva álltak meg a csendes téren.

– Hoztunk lisztet, finom húst meg egy kevés gyógyírt is, jó emberek! – kiáltotta Mirella csengő, derűs hangon, miközben lendületesen lepattant a bakról. – A tekintetes bíró úr volt olyan rendkívül nagylelkű, hogy önként lemondott a kamrája tartalmáról... még ha erről egyelőre nem is szerzett tudomást.

A hegyi népek lassan, megilletődötten közeledtek a fogathoz. Borda szótlanul, de végtelen gyengédséggel emelte le az első nehéz liszteszsákot a szekérről, miközben a gyerekek már bátrabban sereglettek a kerekek köré. Mirella nevetve szórta a szárított gyümölcsöt a legkisebbek markába, s a megpróbáltatások feszültsége végképp feloldódott a falu melengető vendégszeretetében.

168. Meleg lepény a tornácon

Mirella

Amint az utolsó liszteszsák is megtalálta a helyét egy didergő öregember kamrájában, a falusiak nem maradtak adósak a hálával. A kút szomszédságában álló apró, de vaskos kőház tornácára rögtön egy nagy tál gőzölgő, frissen sült krumplis lepényt és egy kancsó forró aszaltgyümölcs-teát hoztak ki a megfáradt vándoroknak.

Borda a szekér mellett maradva igazította meg a lószerszámot, éber tekintetét a völgy felé vezető sötétedő ösvényen tartva. Bár a falu eldugott szeglete biztonságot nyújtott,

a férfi pontosan tudta, hogy a bíró hajdúi lassúak ugyan, de nem teljesen vakok. Mirella nevetve nyújtott felé egy darab meleg, ropogós tésztát, amit Borda egy kurta, ám hálás bólintással fogadott el.

- Úgy tűnik, a tekintetes úr kamrája kiválóan szolgálja a hegyi levegőn megéhezett népet - jegyezte meg Mirella halkan, pikírt mosollyal az ajkán, miközben beleivott a fűszeres italba. - Remélem, a hajdúk még mindig odalent vakarják a fejüket a tüskés bozótban.

A helybeliek bizalmasan köréjük gyűltek, s míg a gyerekek jóllakottan szaladgáltak a kőházak védelmében, az öreg faluvezető halkan megerősítette a jó hírt: a bíró emberei odalent tévelyegtek a gázlónál, teljesen elvértve a hegyi nyomot. Mirella és Borda csendes elégedettséggel pillantottak össze, felkészülve a jól megérdemelt éjszakai pihenőre.

169. A hegyi ösvény hajnala

Mirella

A kőház száraz, szénillatú istállójában eltöltött békés éjszaka után a hajnal hűvös, tiszta levegővel köszöntött a hegyi falura. Mirella kipihenten lépett ki a tornácra, s míg Borda a lovak abrakolásával és a szerszámok átvizsgálásával foglalatoskodott, még egyszer átnézte a szekér alját. A dupla padlózat rekeszei kiürültek, ám a rakomány sokkal jobb helyre került: a falusiak elégedett mosolyába és a jóllakott gyerekek nyugodt álmaiba.

Az öreg faluvezető a kerítésnél lépett hozzájuk, kezében egy kerek hegyi sajttal és egy csokor szárított gyógynövénnyel. Halkan biztosította őket, hogy a bíró hajdúi még javában az alsó gázló környéki tüskés bozótban szentségelnek, teljesen feladva a nyomkövetést. Mirella egy pajkos mosollyal fogadta a hálás ajándékot, s cserébe egy apró, csillogó üvegcsét csúsztatott az öreg markába - némi illatos mentaesszenciát, amit a helyiek biztonnal csodaszerként forgatnak majd a téli köhögés ellen.

Borda kurtán intett, jelezve, hogy a lovak készen állnak. A szekér zökkenőmentesen indult meg a falu túlsó oldalán kanyargó, emelkedő szekérúton. Ahogy a kőházak lassanként elmaradtak mögöttük, a völgyben megülő vastag páratakaró végleg elrejtette őket a lenti világ elől. A hajnali napsütésben Mirella elégedetten dőlt hátra a bakon, Borda pedig egy ritka, bajusz alatti félmosollyal nyugtázta, hogy a hegyi út

szabadon nyitva áll előttük.

170. Friss víz a sziklák közt

Mirella

A szekér halk nyikorgással kapaszkodott egyre feljebb a fenyvesekkel övezett kanyarulatok közt. A tiszta hegyi szellő friss fenyőillatot hozott a magaslati sziklák felől, s a szelíden melegítő napsugár lassan áttörte a sűrű ágak hálóját. Mirella mélyet szippantott a ropogós levegőből, s miközben a tájat kémlelte, megelégedve nyúlt vissza a bak mögé rögzített kerek sajtért, amit a falusiaktól kaptak búcsúzóul.

Borda gyakorlott kézzel terelte a lovakat a keskeny sziklapadkán. Tekintete hébe-hóba még végigpásztázta a mélyben fekvő völgyet, de a sűrű párafelhő és a nagy távolság tökéletes védelmet nyújtott: a bíró szerencsétlen hajdúi jó darabig aligha bányásszák ki magukat a tüskés bozótosból. A hegyi út biztonságosnak bizonyult.

Hamarosan egy kis kiszélesedéshez értek, ahol kristálytiszta forrás csobogott a mohás kövek között, egyenesen a sziklafalból fakadva. Borda egyetlen szót sem szólva, csupán finoman meghúzta a gyeplőt, s a lovak elégedett horkantással álltak meg a hűsítő víz mellett.

Mirella könnyed mozdulattal ugrott le a bakról. Előhúzta övéből a szerszámos bicskáját, s két kövér szeletet vágott a hegyi sajtból. Az egyiket mosolyogva nyújtotta Borda felé, aki egy bólintással s bajusza alatt megbúvó félmosollyal fogadta az ételt. A sajt zamatos volt, a magaslati legelők gyógynövényeinek ízét őrizte.

- Ha a szerencsénk s a lovak lába kitart, még a naplemente előtt elérjük a hegy gerincének túlsó oldalát - jegyezte meg Mirella élvezettel rágcsálva a falatot. - Ott pedig már vár ránk a mezőváros, s velük együtt a kapzsi adószedők, akik csak arra várnak, hogy kicsit könnyítsünk a szerszámos ládáik súlyán.

Borda elégedetten morgott egyet, mint aki teljes mértékben egyetért a tervvel, majd a lovak itatása után alaposan átnézte a tengelyeket. A csendes pihenő után a szekér ismét útra kelt, komótosan gördülve tovább a napsütötte sziklák mentén.

171. Szélfúttá magaslat

Mirella

A szekér zökkenőmentesen kapaszkodott fel az utolsó meredek szakaszon, míg végül elérték a hegygerinc kopárabb, szélfúttá magaslatát. A fenyvesek itt már ritkultak, s a kitáruló horizonton túlra kirajzolódott a szomszédos völgy széles síksága. Mirella elégedetten hunyorogva nézett le a távoli tájra, ahol a mezőváros házai apró porszemekként ültek a kanyargó folyó partján.

Előredőlvé a bakon megigazította szoknyája redőit, majd hátranyúlva ellenőrizte a szekérben rejlő dupla aljú láda rejtett zárját. A falubeliektől kapott úti elemőzsia mellett a kis fiókokban finoman összezőrrentek az apró fiolák s a csillogó csiszolt üvegcsék. A rézporral és aromás gyógynövényekkel kevert „csodaolajok” csak arra vártak, hogy a vásári forgatagban jó pénzért elkeljenek a gyanútlan kapzsi uraknak.

Borda némán mutatóujjával a síkság felé bökött, ahol az országút mentén már látszott egy parányi szekérkaraván. A férfi arca semmitmondó maradt, de éber szemeivel pontosan felmérte a terepet és az előttük álló ereszkedőt.

– Egy óra múlva lenn vagyunk a kapuknál – állapította meg Mirella viccesen meghajtván a fejét. – A bíró hajduk odalenn valószínűleg még mindig a túskebokrokat szidják, míg mi a városi korhelyek aranyát számoljuk majd. Ugye, milyen szép is a hegyi élet?

172. Lejtő a völgykapuig

Mirella

Borda nem felelt a megjegyzésre, csupán egyetlen rövid gyeplőrántással indította útnak a lovat. A szekér nehézkesen gördült át a gerinc sziklás élén, majd megkezdte a meredek, kanyargós ereszkedést a völgy felé. A hűvös hegyi szél még utoljára megborzolta Mirella szoknyáját, ám ahogy a fenyvesek sűrűje újra körbezárta őket, a fák védelmében csendesebb, melegebb levegő fogadta a vándorokat.

Ahogy a szerpentin köves kanyarai egymás után maradtak el mögöttük, a lenti mezőváros kőfalai és kormos kéményei mind közelebb kerültek. Mirella az úti elemőzsiás kosárból előhalászta a maradék kemény sajtot, s egy kövér darabot Borda felé nyújtott, míg a másikat maga kezdte majszolni. A szekér zörgő ritmusára elégedetten dúdolt egy

apró vásári nótát, fél szemmel mindig a szekér aljában lapuló csodaszereket vigyázva. Az út szélén hamarosan feltűnt az első dűlőút menti fészület, amelynek tövében egy szegényesen öltözött, mezítlábas zsellérfiú gubbasztott. Mirella azonnal intett Bordának, hogy lassítson. A fiú ijedten húzódott volna vissza a galagonyás bokrok közé, de a nő pajkos mosollyal egy még meleg lepényt nyújtott le felé a bakról.

– Egyél csak, öcsém, a hegyi gazdák jóvoltából! – kiáltott oda neki vidáman, miközben a gyermek ámulva szorongatta a váratlan adományt. Borda csendes bólintással kísérte a gesztust, s mire a szekér kerekei elérték a völgybe vezető szélesebb országút porát, Mirella már a csillogó fiolák végső elrendezésével foglalatoskodott.

173. Árnyak a völgykapunál

Mirella

A szekér zökkenve fordult be a fűzfákkal szegélyezett dűlőútra, s a kerekek alatt felverődő finom por szürke fátylat vont a kordé hátsó rácsaira. A távolban már tisztán kirajzolódott a mezőváros vaskos fagerendás kapuja, ahol a bíró fegyveresei strázsáltak. Borda kissé megrántotta a gyeplőt, mire a fújtató ló lassított. A férfi tekintete nyugtalanul pásztázta a sötétedő kapualjat.

– Túl csendes – sziszegte Borda fojtott hangon, s keze a bak alatt pihenő vastag bot felé siklott. A szorongás hideg gombócként ült a torkán.

Mirella halkán fellélegzett, bár a mellkasában hevesebben vert a szív a kelleténél. Gyorsan megigazította kendőjét, s elfedte a csodaszerekkel teli kosár tetejét egy tiszta vászondarabbal. Tudta jól: ha a bíró felbérelt hajdúi gyanút fognak, nem hagyják őket csupán egy jókívánsággal besétálni a főtéri vásárba.

– Nyugalom – suttogta a nő, s bár pajkos mosolyt próbált az arcára erőltetni, a hangja enyhén megremegett. – Csak a szokásos vámvizsgálat. Fel a fejjel, Borda.

A szekér végül megtorpant a völgykapu komor árnyékában. A strázsa lassan előlépett az őrházból, s lándzsája fémhegye élesen megcsillant a lemenő nap utolsó sugaraiban. Borda feszülten hallgatott, míg Mirella máris az erszénye után nyúlt.

174. Garasok a vámháznál

Mirella

A lándzsás hajdú közelebb lépett, s gyanakvó pillantással méregette a kordét és a bakon ülőket. Arcára rásült az adószedők kimért szigorúsága, amint megállt a szekérkerék mellett.

– Állj! Kik vagytok és miben sántikáltok így szürkületkor? – mordult fel a férfi, miközben lándzsája nyelével megkocogtatta a fa küllőket.

Mirella édes, elbűvölő mosollyal hajolt előre a bakról, mintha a világ legkedvesebb ismerősét köszöntené.

– Adjon az ég jó estét, tekintetes vitéz uram! – csicseregte pajkosan. – Csak egyszerű vándorárusok vagyunk, akik a holnapi vásárra igyekeznek némi szárított gyógynövénnyel és kenőccsel.

Az erszényéből közben ügyes mozdulattal halászott elő két fényes rézgarast, s kinyújtott tenyérrel kínálta a strázsának. A hajdú szeme megcsillant a garasok láttán, ám gőgös tartását próbálta megőrizni, s a vászonra mutatott.

– Bíró urunk szigorúan meghagyta: a különleges portékák után duplájára rúg a vám!

– Ugyan, mi lenne itt különleges? – pörgette a szót Mirella könnyedén, miközben éppen csak annyira hajtotta fel a vásznat, hogy a strázsá csak a közönséges gyógyfüveket láthassa. – Csak kamilla s galagonya a fájós derekúaknak.

Borda eközben némán, fenyegető sziklaként magasodott a nő mellett, izmos karját összefonva, s komor tekintetét a hajdúra szegezte. A strázsá elkapta a Fekete Csatlós szigorú pillantását, s nyomban elment a kedve a mélyebb turkálástól. Gyorsan zsebre vágta a rézgarasokat, majd hátrakiáltott az órház felé.

A nehéz tölgyfakapulánc csörrent, s a gerendák nyikorogva tárultak ki előttük, utat engedve a szekérnek a mezőváros sötétedő utcái felé.

175. Esti zsongás a mezővárosban

Mirella

A kordé nehéz kerekei döcögve gördültek át a kapualj árnyékán, s a macskaköves utca zörgő visszhanggal fogadta az érkezőket. Ahogy a kapu szárnyai nyikorogva bezáródtak

mögöttük, Mirella arca azonnal elveszítette a strázsának szánt mézesmázos mosolyt. Haragos pillantást vetett a laposodó erszényére, ahonnan a kelleténél több rézgaras hiányzott.

– Kapzsi haramiák mind egy szálig! – sziszegte élesen, miközben összehúzta magán a kendőt. – Minden egyes lépésért sarcot szednek a becsületes vándoroktól, miközben az a pöffeszkedő bíró aranykészleten pöffeszkedik a palotájában.

Borda mellette mély, fenyegető horkantással válaszolt, miközben a gyeplőt tartó ujjai elfehéredtek a dühtől. Komor tekintetével a sötétedő ablakokat s a sikátorok torkát pásztázta, keresve a legközelebbi csendes mellékutcát, ahol a kordé meghúzódhat. A főtér felől már elért hozzájuk a holnapi vásárra készülők kofák és kézművesek lármája.

Mirella gyors, gyakorlott mozdulattal igazította meg a vásznat a kordé hátulján. Meggyőződött róla, hogy a dupla fenékre rejtett holmik – a koplaló falusiaknak szánt ajándékok és a szegények gyógyírjai – teljes takarásban maradjanak. Elhatározta, hogy a bíró gőgös fegyveresein még ma éjszaka behajtja a vám árát, s egyetlen garassal sem hagy többet ezeknél a harácsolóknál.

– Keresünk egy eldugottabb utcát, Borda – mondta határozottan, szemeiben veszélyes szikrával. – Ahol a bíró tisztartói nem ütnek azonnal az orrukra.

176. A Tímár-sikátor árnyékában

Mirella

A kordé kerekei zökkenve fordultak be a keskeny Tímár-sikátorba, ahol a kiugró faházak emeletei szinte összeértek a magasban. A főtér felől idáig hallatszott a kofák kiabálása és a szekerek robaja, de ebben a sötét szögletben csak a falak mentén végigcsorgó víz csobogott. Borda egyetlen szoros rántással állította meg a lovat egy romos előtető alatt, éber szemei a sikátor mélyét kutatták.

Mirella könnyedén leugrott a kordé bakjáról, s megigazította selyemkendőjét. A harag még ott lüktetett a halántékában, de a szeme sarkában már álnok mosoly bujkált. Elég volt a bosszankodásból; a bíró felesleges vámját ideje volt kamatostul visszaszerezni a gőgös városiaktól.

– Várd meg, míg körülnézek, Borda – mondta éles, halk hangon. – Ha valaki a ponyva alá akarna kukkantani, mutasd meg neki a fogad fehérjét!

Borda csak egy komor morranással felelt, s fenyegetően keresztbe fonta karját a mellkasán. Mirella közben óvatosan kilépett a sikátor szájához, ahonnan rálátás nyílt a nyüzsgő főtérrre. A kelmeárusok már pakolták a portékáikat, míg a tehetősebb polgárok a fogadó felé sereglettek. Egy kövér, aranyláncot viselő kalmár éppen a bíró írnokával nevetgált a lámpás fényénél. Mirella elégedetten simította meg a ruhája szegélyét: megtalálta a tökéletes célpontot a ma esti játékhoz.

177. A csillogó erszény

Mirella

Mirella nem teketóriázott tovább. Övénel lógó selyemszütyőjéből előhalászott egy finoman csiszolt üvegcsét, amelyben borostyánszínű, fűszeres illatú olaj csillogott – amiről természetesen csak ő tudta, hogy egyszerű kamilla és tiszta repce keveréke. Magabiztos, ringó léptekkel indult meg a fogadó bejárata felé, míg Borda komor, éber tekintete mindvégig a hátát vigyázta a kapualj árnyékából.

– Méltóságos uraim, csak nem a mezőváros legfőbb döntéshozóit látják szerény szemeim? – csendült meg Mirella édes, selymes hangja, ahogy pontosan a két férfi elé lépett. A kövér írnok azonnal kibővítette a mellkasát, míg a kalmár kapzsi szemekkel méregette a lány csillogó kendőjét.

Mirella lehengerlő álszentséggel dicsérte az írnok finom posztómellényét, miközben a „napkeleti csodaeszenciát” kínálta fel nekik, ami állítása szerint kioltja a fáradtságot és megfiatalítja a szemet. A gőgös írnok, bízva a saját érinthetetlenségében és a szemrevaló vándoráros mosolyában, készséggel nyúlt az övéhez a jól kitömött erszényért. Mirella meleg kézszorítása és pajkos kacintása kíséretében nemcsak a kialkudott három garas cserélt gazdát, de a lány ügyes ujjai észrevétlenül kikötötték az írnok nehéz selyemtasakjának zsinórját is.

– Használja egészséggel, tekintetes uram! – suhogott a suttogó búcsú, s mielőtt a kalmár közbevetethetett volna valamit, Mirella már fel is szívódott a kövezeten hömpölygő esti tömegben. Visszatérve a Tímár-sikátor homályába, büszke mosollyal rázta meg a zsákmányt. Borda fenyegető morajlása erre halk, elégedett horkantássá szelídült: a bíró igazságtalan vámját sikerült kamatostul visszaszerezni.

178. Ezüst garasok a sötétben

Mirella

Mirella nem pazarolta az időt a sikátor védelmében. Pontosan tudta, hogy a kövér írnok hamarosan ráébred a veszteségére, amint felhajtja az első kupa bort a meleg ivóban, és hiába keresi majd az övéről hiányzó zsinórt. Borda mellette ügetett, sötét bundája szinte teljesen egybeolvadt az éjszakai macskakövek árnyékával.

A mezőváros széle felé vették az irányt, messze a főtér lámpásaitól és a strázsák fürkésző pillantásaitól. Egy omladozó faakol tövében didergő alakok körvonala bontakozott ki a homályból: egy elszegényedett zsellércsalád húzódott meg a metsző esti szél elől, rongyokba csavart pulyákkal. Mirella léptei megenyhültek, pajkos mosolyát felváltotta a jól ismert, meleg gyengédség.

Anélkül, hogy nagy zajt csapott volna, közelebb lépett a csendes csoporthoz. Az írnok nehéz tasakjából bőséges markolásnyi fényes garast szedett ki, majd csendben az édesanya elnyűtt ölébe ejtette azokat. Az asszony ámultan kapta fel a fejét, de Mirella egy halk intéssel hallgatásra intette, s már fordult is vissza az árnyak közé.

– Jobb lesz átkelnünk a gázlón, mielőtt az írnok úr elrendeli a riadót – suttogta Borda felé, aki halk horkantással hagyta jóvá a döntést. A mezőváros szélén kanyargó víz csobogása felé haladva lépteik újra magabiztosak és gyorsak voltak.

179. Csobogás a fűzfák alatt

Mirella

A gázló hűvös vize csendesen csobogott a sötétben, amikor Mirella és Borda elérték a folyópartot. A mezőváros szélén még éppen csak pislácoltak az utolsó lámpások, de a távolból már hallani lehetett a kövér írnok rekedt, felháborodott kiabálását.

– Későn ébredt az úrfi – kuncogott halk, gúnyos mosollyal Mirella, miközben felhúzta szoknyája szélét, és óvatosan a sekély vízbe lépett. A jéghideg áramlat kényelmetlen volt, de a szabadság és a sikeres átverés íze kárpótolta mindenért.

Borda már a túlparti bokrok közül figyelte a vízfelszínt. Sötét bundájáról lepergett a víz, fülei kényesen hátracsaptak, valahányszor a távoli főtér felől strázsák riadt kiáltása sodródott feléjük a széllel. A bíró háza táján nyilván most lepleződött le a csodás,

„minden nyavalyát gyógyító” elixír igazi természete, ami valójában csupán színezett kútvízből és egy kevés ecetből állt.

Amikor Mirella is kiért a száraz fűre, elégedetten lapogatta meg az övén lógó maradék tasakot. Néhány fényes garas még megmaradt a didergő zselléreknek adott adomány után is – épp elég arra, hogy a következő faluban bőséges vacsorát vegyenek, s tán még egy jófajta, meleg takaróra is fussa.

– Gyere, Borda, a patakmenti ösvényen senki sem keres majd minket – intett a kutyának, s csendben eltűntek a fűzfák sötét árnyékában, maguk mögött hagyva a várost.

180. A régi kőhíd maradványai

Mirella

A sűrű fűzfák ágai nedvesen verődtek Mirella arcába, ahogy a patakmeder mentén haladtak előre. A sötétség borította ösvényen még mindig tisztán hallatszott Borda halk, ideges morgása; a kutya bundájáról csöpögő víz lassankán eláztatta a földet a lábuk alatt.

– Hagyd már abba a morgást, Borda! – vetette oda Mirella élesen, miközben mérgesen csavarta ki szoknyája átázott szegélyét. – Megvan a pénzünk, a didergő zsellér sem fagy meg ma éjjel, te meg úgy fújtatsz, mintha a városháza előtt felejtettük volna a szekeret. Borda egyetlen vágó vakkantással felelt, fülét hátracsapva. Szemeivel szüntelenül a mögöttük elterülő sötétséget kémlelte. A távoli lármát már elnyelte a szél, de a kutya feszült tartása jól mutatta, hogy egyetlen lépéssel sem érezte magát nagyobb biztonságban.

Mirella a derekára erősített szütyőhöz kapott, s bosszúsan morogva igazította meg csuromvíz csizmáját. Nem volt kedve a nedves avaron éjszakázni, de tudta, hogy a gázlótól még jó pár ezer lépést kell tenniük, mielőtt pihenőt engedhetnének maguknak.

A patak csobogása kísérte lépteiket, amíg az ösvény egy régi, romos kőhíd maradványaihoz nem vezetett. Mirella megállt egy pillanatra, végigmérte a homályos tisztást, majd határozott mozdulattal intett a kutyának: a köves emelkedő felé veszik az irányt.

181. Menedék a kőív alatt

Mirella

A köves emelkedő kapaszkodóján Mirella óvatosan lépkedett, hogy a laza kavicsok ne csikorogjanak a talpa alatt. A régi híd vaskos, mohás ívei félig-meddig még állták az idő sarát, s a leomlott pillérek között meglepően száraz, szélvédett zug kínálkozott. A lány elégedetten huppant le az egyik lapos zárókőre, miközben Borda alaposan megrázta magát, apró vízcsepp-záport zúdítva a környékre.

– Na látod, te szőrmók, mégiscsak akad itt egy tisztességes zug az éjszakára – suttogta Mirella, miközben kibontotta az átázott köpenyét. – Jobb ez, mint a mezővárosi fogadó méregdrága szobái, pláne, ha a bíró írnoka épp most ébredszik a mákonyos bódulatból, és az üres erszényét szolongatja.

A lány felhúzta a térdét, s halkán kuncogva hallgatta a szél zúgását a fák koronájában. A megmaradt aprópénz csendesen csörrent a szütyőjében; a didergő zsellérnek adott garasok után is maradt még annyi, amennyivel a következő faluban kenyeret és füstölt szalonnát vehetnek. Borda elégedett morgással heveredett le a lábához, hatalmas fejét Mirella térdére hajtva, de fél szemét a völgy felé vezető úton tartotta.

Mirella megsimogatta a kutya nedves füle tövét, s feltekintett a romos kőhíd holdfényben derengő maradványaira. Tudta, hogy pirkadatig itt biztonságban lesznek: a városi hajdúk lusta népek, s a sötétben sosem merészkednének ilyen messzire a patak mentén. Csendesen fújta ki a levegőt, felkészülve a rövid, de nyugodt pihenőre.

182. Virradat előtti suhanás

Mirella

A szél egy pillanatra elült, s a kőív tövében olyan sűrű csönd telepedett rájuk, hogy Mirella még a saját szívverését is tisztán hallotta. Borda füle hirtelen megremezt. A hatalmas fekete kutya lassan felemelte a fejét a lány térdéről, s mély, feszült morgás szorult a torkába.

– Nyugalom, szőrmók... – suttogta Mirella, de a keze maga is megállt a levegőben.

Lent, a völgy hajlulatában imbolygó sárga fény villant. A mezővárosi írnok vesztesége túlságosan fájó lehetett, mert a kapzsi bíró mégis útnak indított néhány álmoságtól

morgó hajdút. A lovak patkói tompán koccantak a patakmeder kövein, a fáklyák füstje pedig lassan felkúszott a domboldalra.

– Úgy látszik, mégsem lusta népek – sziszegte a lány, s máris magára kanyarította a nyirkos köpenyét. – Jobb a békesség, Borda. Nem várjuk meg, míg idáig szaglászunk az uraság kopói.

Mirella egyetlen gyors, gyakorlott mozdulattal övére csatolta a megszerzett garasokkal teli szütyőt. Megsimogatta a kutya tarkóját, majd a romos híd háta mögött futó, sűrűbb tuskés ösvény felé intett. Borda feszülten, nesztelen léptekkel indult meg előre, óvón haladva a lány előtt.

A lány még egy utolsó pillantást vetett a völgyben tévelygő fényekre, majd csendesen belépett az éjszakai erdő óvó árnyai közé.

183. A fenyves derengésében

Mirella

A tuskés ágak halk reccsenéssel hajoltak félre Borda vaskos fura türelmével szemben. A hatalmas fekete kutya árnyékként osont a sűrűben, orrával szimatolva a nedves avart, míg Mirella mozgékonyan tért ki a kinyúló gallyak elől. A völgyből áradó sárgás fáklyafények lassan elhalványultak a sűrűsödő lombkorona mögött; a hajdúk káromkodása már csak tompa, távoli morajlásnak hatott a szélben.

Ahogy a meredek kaptatón felértek a hegyoldalba, a fenyves hűvös, gyantaillatú levegője fogadta őket. A keleti horizonton a vaksötétség lassan szürkéskékre szelődött, jelezve, hogy a virradat már nincsen messze. Mirella egy kidőlt, mohás tölgyfatönknél torpant meg egyetlen nyújtózás erejéig. A derekára csatolt erszény kellemes, súlyos szerszámként koppant a combjának minden egyes lépésnél.

– Hadd kotorásszanak csak a hideg patakmederben – kuncogott halkan a lány, s csendben odadobott Bordának egy darabka szárított húst a tarisznyájából. – A tekintetes bíró úr bizonyára sárga a méregtől, de mire teljesen felkel a nap, mi már a dombon túl járunk.

A kutya egyetlen elégedett roppantással nyelte le a jutalmat, majd éber tekintetét a tisztás túlsó felére szegezte. A derengő fényben lassan kirajzolódtak a hegyi ösvény kanyarulatai, s a távolban egy szegényes zsellérkunyhó vékony füstje kúszott az ég felé.

Mirella szeme megvillant: pontosan tudta, hol lelik majd a legjobb helyét a kapzsi városházáról elhozott garasok.

184. A zsellérház küszöbén

Mirella

A hűvös hegyi szél halk morajlással söpört végig a fenyők csúcsán, amikor Mirella és Borda kiléptek a sűrűből. A szegényes kunyhó elnyűtt fakerítése előtt egy pillanatra megtorpantak. A roskadozó tető alól vékony füstcsík emelkedett a magasba, odabentről pedig halk, gyermeki köhögés hallatszott. A lány tekintete megenyhült, miközben feszülten kémlelte a fáradt kis udvart.

- Vigyázz a hátunkra, Borda – suttogta Mirella alig hallhatóan. A feszültség még mindig ott bujkált benne, a hajdúk emléke nem hagyta nyugodni. A fekete kutya megfeszülő izmokkal, éberén figyelte a fák közötti derengést, készen arra, hogy figyelmeztessen a legkisebb nesztelen mozgásra is.

Mirella nesztelen léptekkel osonva közelítette meg a roskatag tornácot. A derekára csatolt erszényből fél tucat csillogó ezüstgarast markolt ki – azokat a kövér bírói garasokat, amiket nemrég csalatkozott el a mezővárosban. Óvatosan a kopott küszöbre helyezte a nehéz érméket, közvetlenül egy törött fapapucs mellé.

- Nesztek, a tekintetes bíró úr nagylelkű adománya – mormolta maga elé pikírt mosollyal, miközben szívét melegség járta át.

Mielőtt a bentiek meghallhatták volna a neszt, Mirella már vissza is suhant Borda mellé a fák oltalmába. A hajnal első arany sugarai áttörtek a tűlevelek között, ahogy a páros csendben folytatta útját a magasabb hegyi gerincek felé.

185. A hegyi gázló felett

Mirella

A kaptató meredekebbé vált, ahogy a tűlevelűek sűrűjéből a sziklásabb hegyoldal felé haladtak. Mirella gyors léptekkel követte a fekete kutyát, aki feszült figyelemmel szaglatta a nyirkos avart. A völgy mélyén feltámadó szél még visszahozta a hajdúk távoli kiáltásainak elmosódott visszhangját, de itt fent már a sebesen rohanó hegyi patak

zúgása uralkodott.

- Csak még ezen a gázlón jussunk át, Borda - mormolta a lány, s sálját szorosabbra húzta a nyakán. - Aztán keresünk egy száraz kőfülkét.

A patakmederhez érve a kövek sikamlósak voltak a reggeli deréktól. Borda óvatosan lépkedett a habzó vízben kiálló sziklákon, füleit hátracsapva a sodrás morajától. Mirella egy pillanatra megtorpant a gázló közepén, s visszatekintett a ködlepte völgyre, ahol a zsellérkunyhó füstje lassan egybeolvadt az ég szürkéségével. Kuncogva nyúlt az övéhez, felmérve a maradék garasok súlyát. Kevesebb volt, de a szíve lényegesen könnyebb.

Egy kövér mohás sziklára lépve azonban Borda hirtelen halk morgással torpant meg: a túlparti bozótban gally reccsent, s a fák lombjai között megrebbent egy csapat riadt madár. Mirella mozdulatlanra dermedt, ujjával töre kopott markolatát szorítva.

186. A bozótos titka

Mirella

A sűrű ágak közül nem vérszomjas hajdúk csörtettek elő, hanem egy borzas, meglehetősen makacs hegyi kecske, nyomában egy riadt tekintetű, mezítlábas pulyával. A fiúcska a sziklán álló fegyveres lány és a fekete kutya láttán azonnal megtorpant, s úgy nézett rájuk, mintha maga a hegyi szellem jelent volna meg előtte.

Mirella ujjá nyomban elernyedte a tör markolatán. Halk, derűs nevetéssel engedte ki a tüdejében rekedt levegőt, miközben Borda mély morgása csendes szimatolásba szelődött. A veszélyhelyzet egy pillanat alatt szétfoslott a friss hegyi levegőben.

- Nohát, öcsém, már azt hittem, a tisztartó hajdúi csaptak le ránk! - kuncogott Mirella, miközben átszökkent az utolsó vizes sziklán, s kikötött a túlparti fövényen. - De látom, te nagyobb harcot vívsz ezzel a szakállas ördöggel, mint mi a vármegyével.

A fiú megszeppenve motyogta, hogy a gida elcsavargott a közeli akolból, s a meredély szélén próbálta elfogni. Mirella meleg szívvel elmosolyodott. Benyúlt az övében lévő szütyőbe, s kihúzott egy kis marék szárított aszalt szilvát meg egy darabka sajtot. A bojtárgyerek maszatos tenyerébe nyomta a zsákmányt.

- Nesze, ez erőt ad a hajszához. S ha legközelebb a patakhoz készülsz, szálkás botot hozz, ne a pusztá kezedet! - kacsintott rá.

Azzal intett Bordának, s elégedetten lépdelt tovább a fák közötti kanyargós ösvényen,

maguk mögött hagyva a csobogó gázlót és a hálás tekintetű kis kanászt.

187. A ködös szirtív felett

Mirella

Az meredek ösvény lassan kibontakozott a fenyves sűrűjéből, s a nyirkos mozaikköveket felváltotta a sziklás, szélfúttá hegyoldal. Mirella könnyed, magabiztos léptekkel haladt előre, csizmája szinte alig hagyott nyomot a nedves avaron. Borda hűségeseen lépkedett mellette, fülei minden halk roppanásra felrebentek, orrcimpái a hegyi levegőt kószolgatták.

Egy merész sziklakiszögelléshez érve Mirella megtorpant, s megtámaszkodott az egyik mohás gránittömbön. Innen pazar kilátás nyílt a mélyben kanyargó völgyre, ahol a reggeli pára még fehér lepelként ült a lombkoronákon. A lány elkeskenyedett szemmel kémlelte a lenti vidéket.

Távol, a lenti fűzfák és a folyóhurok szélén parányi, sötét alakok mozgolódtak. A tisztartó hajdúi még mindig a rossz nyomon tapicskoltak, teljesen lemaradva a hegyi kaptatóról. Mirella ajkán gúnyos, csípős mosoly suhant át.

– Nézd csak, Borda – suttogta derűsen, megsimogatva a kutya marját. – A tekintetes urak a sárban kotorásznak, míg mi a felhők felé tartunk. A gőgös fejükbe be sem fér, hogy szegény ember nem a főúton menekül.

Borda halk horkantással válaszolt, majd tekintetét a felettük kanyargó sziklafal felé fordította. A hegyi ösvény tovább emelkedett a biztonságot nyújtó fenyvesek felé.

188. Ösvény a mogyorósba

Mirella

Mirella hátat fordított a völgyben szerencsétlenkedő hajdúknak, és egy hanyag kézmozdulattal intett Bordának. A fekete kutya nyomban megindult, sötét szőre megmegcsillant a sziklák közt átszűrődő halvány reggeli fényben. A kopár szirtívet maga mögött hagyva a páros benyúlt a sűrű, vöröses törzsű fenyves hűvös árnyékába.

A vastag tűlevélszőnyeg puha párnaként nyelte el lépteik zaját. A fenyőgyanta édeskés, fanyar illata gyorsan kiszorította a lenti sár nyirkos szagát, s a csípős hegyi szél is elült a

sűrű ágak védelmében. Mirella meglazította a köpenye kapcsát, majd egy vaskos törzsnek támaszkodva fellélegzett.

– Egy darabig eltart nekik, míg rájönnek a turpisságra – kuncogott halkán, miközben övére csatolt kulacsából ivott egy korty friss vizet. – Addigra mi már régen a patak túloldalán pihenünk.

Borda figyelmesen méregette a fákon túl kanyargó csapást. Az eb fülét hátracsapva szagolgatott a hűvös avaron, de mivel veszélynek nyomát sem érezte, elégedett horkantással indult tovább. Mirella elrakta a kulacsot, és a kutya nyomában magabiztosan lépkedett a gerinc túlsó oldalán futó rejtett ösvényen. A fenyvesből kiérve a lejtő lassan a völgykapu feletti mogyoróbokros felé kanyarodott, ahonnan már sejtelmesen odalént csobogott a hegyi patak.

189. Mogyoróágak árnyékában

Mirella

A sűrű mogyoróbokrok hajlékony ágai ruganyosan hajoltak félre Mirella léptei nyomán, ahogy a meredek lejtőn ereszkedett lefelé. A fanyar, zöld mogyoró fűszeres illata keveredett a völgy mélyén csobogó hegyi patak hűvös párájával. Borda elöl járt, sötét szőre szinte teljesen egybeolvadt a bokrok alatti mély árnyékokkal, de hallgatag jelenléte most is nyugalmat árasztott.

– Látod, öregem? A mogyorós mindig jó barát – kuncogott Mirella halkán, miközben kiszabadította köpenye szélét egy beakadt gally szorításából. – Míg a hajdúk odaát a kopár szirteken tévelyegnek, mi kényelmesen élvezzük a lombok hűvösét.

A sűrű lombkorona alatti ösvény puha volt és csendes, a száraz avar alig roppant meg talpuk alatt. Mirella léptei egyre magabiztosabbá váltak, ahogy a meder csobogása egyre tisztábban hallatszott. A mogyorós alagútja lassan kinyílt, s a levelek résein át már felsejlett a hegyi patak csillogó tükre és a sekélyebb gázló köves átkelője.

Borda hirtelen megtorpant az utolsó bokorsor előtt. Orrát a sűrű, párás levegőbe emelte, s füleit megrezrezegtetve szagolgatott a túlparti bozót irányába. Mirella óvatosan megállt a kutya mellett, s a gallyak mögül méregette a vizet.

190. Kecske a gázlónál

Mirella

A feszült csendet hirtelen éles gallyroppanás törte meg a túlparti sűrűben. Mirella önkéntelenül is megragadta Borda nyakörvét, a kutya azonban nem morgott fel: fülei visszalapultak, háta felett elsimult a borzolódott szőr. A bokrok közül fegyveres hajdúk helyett egy elcsavargott, makacs kecske bukkant elő, szarván kuszán lógó kötélrészlettel, nyomában pedig egy megszeppent, lihegő bojtárgyerek kapaszkodott a nedves sziklába.

– Állj már meg, te dög! – nyöszörögte a fiú halkán, kétségbeesetten kapkodva a levegőt, miközben elnyúlt saruja megcsúszott a vizes köveken.

Mirella fojtott kuncogással engedte el Borda nyakát. A félelem szorítása egy csapásra elpárolgott belőle, átadva helyét a szokásos melegségnek. Óvatosan kilépett a mogyoróágak takarásából, egyenesen a sekély patakágy lapos köveire.

– Lassan, öcsém! Még belecsobbansz a habokba – szólította meg a fiút finom, nyugtató hangon.

Borda halk szuszogással lépett úrnője mellé a gázló hűvös vizébe, széles hátával ügyesen elállva a megriadt kecske útját. A jószág megtorpant, a kis bojtár pedig tágra nyílt szemekkel bámult a semmiből felbukkanó párosra. Mirella elkapta a lógó kötelet, és a jószágot könnyedén a fiú felé terelte.

– Na, most már eléred – mosolygott a gyerekekre, miközben kezébe adta a kötelet. – Húzdj vissza a hegyoldalba, mielőtt a hajdúk megneszelik a lármát!

A bojtár szólni sem tudott a meglepetéstől, gyorsan bólintott, s már húzta is a kecskét a bokrok védelmébe. Mirella és Borda pedig száraz lábbal átért a túlpartra, elhagyva a gázló köveit.

191. Léptek a harasztban

Mirella

A nedves avar halk sercegéssel engedett Mirella csizmája alatt, ahogy beljebb kerültek a túlparti sűrűben. Borda még egyszer hátranézett a bozót felé, ahol a kis bojtár eltűnt a makacs jószággal, majd füleit hegyezve ügetett tovább úrnője oldalán. A

mogyoróbokrokat lassan magas törzsű tölgyek váltották fel, s a patak csobogása is halk morajlássá szelődött a hátuk mögött.

Mirella megállt egy pillanatra, és meglazította köpenye gombját. A korai hűvös pára lassacskán feloszlott a fák lombjai között, s a fenyőtűk friss illata betöltötte a párás erdei levegőt. Bár a hajdúk esetleges közelsége miatt a figyelmük egyetlen pillanatra sem lankadhatott, a kecskés közbjáték után a nyomasztó félelem érezhetően engedett bennük.

– No, öregfiú, legalább a vacsorát nem nekünk kellett kergetnünk – jegyezte meg Mirella halk kuncogással, miközben Borda széles, nedves marját veregette meg. A fekete kutya elégedett horkantással válaszolt, de orrát szorgalmasan a földhöz közel tartva pásztázta a halvány vadcsapást.

Az ösvény egy éles kanyarral emelkedni kezdett, a sziklás gerinc felé vezetve őket. Mirella megigazította vállán a tarisznyát, melyben óvatosan lapultak a zsellérházból magával hozott garasok, és határozott léptekkel indult el a kaptatón. Tudta, hogy a gerinc túloldalán elterülő elhagyatott kunyhó sötétjében végre menedéket találhatnak.

192. Árnyak a sziklás kaptatón

Mirella

A meredek kaptató alaposan megizzasztotta őket. A laza kövek apró kőlavinaként gurultak vissza Mirella csizmája nyomán, s a fák között átderengő szürke sziklák jelzés nélkül figyelmeztettek: a gerinc már nincs messze. Borda fülei azonban nem a csúcs felé fordultak, hanem élesen vissza, az avarba burkolózó lejtő irányába.

Egyre kivehetőbb volt a zaj. Nem a kecske suta bukdácsolása volt az, s nem is a szél játéka a száraz tölgylevelek között. Ritmikus, nehéz léptek ropogtatták a harasztot valahol alant, alig egy kőhajításnyira a hátuk mögött.

– Pszt, öregfiú! – suttogta Mirella, miközben guggolásba ereszkedett egy mohás sziklatömb árnyékában. Egyik kezével Borda szőrös nyakát simította meg, hogy csillapítsa a kutya torkában feszülő halk morgást.

A fák törzsei között egy sötét sziluett bukkant fel, majd még egy. Fegyveresek voltak, de nem a megszokott portyázók alázatos tempójával haladtak, hanem céltudatosan, a csapást követve. A lábuk alatt száraz ágak törtek el, ahogy a gerinc felé tartó emelkedőt

küzdötték le.

Mirella szíve hevesebben vert, de az esze gyorsan forgott. Még mielőtt az üldözők kibukkantak volna a kanyarból, óvatosan megemelte a tarisznyáját, s egyetlen határozott intéssel a szikla mögötti rejtett rész felé terelte a fekete kutyát. A menedéket adó kunyhó még odébb volt, de a gerinc szirtjei között most az árnyék volt a legbiztosabb pajzsuk.

193. Félrevezetett léptek

Mirella

A fegyveresek nehéz léptei csikordultak a laza sziklákon, alig pár lépésre attól a mozaikos moharétegtől, amely mögött Mirella és Borda meghúzódott. A két katona fújtatva állt meg a tisztás szélén, csörpölő páncélingük s száraz köhögésük megtörte a hegyvidéki erdő csendjét.

– Az az átkozott dőre kecske biztosan feljebb szaladt! – morogta az egyik, s megtörölte az izzadt homlokát. – A tisztartó meg levágja a fejünket, ha nem visszük vissza a jószágot az urasági áristomba.

Mirella ajkán halvány, maró mosoly bukkant fel. Tátott szájjal figyelte a hajdúk ostobaságát: még csak fel sem tűnt nekik a friss lábnyom a puhább avarmélyedésben. A lány óvatosan benyúlt a köpenye zsebébe, kivett egy apró, kiszáradt mogyoróágot, és egy hirtelen, laza csuklómozdulattal a lejtő ellentétes oldalán álló bokros felé hajította.

A gally száraz reccsenéssel ért földet a bozótban. A két fegyveres azonnal felkapta a fejét, s káromkodva vetették magukat a zaj irányába, mélyebbre a sűrűségben.

– Na, gyere, Borda, hagyjuk a vitéz urakat vadászni – suttogta Mirella, amint az üldözők csöörtetése elhalkult.

Megpaskolta a fekete kutya oldalát, majd ruganyos léptekkel megindultak a sziklás gerinc peremén futó rejtett ösvényen. A fennsík sárgálló fűcsomói mögött már kirajzolódott a magányos zsellérház elmozdult tetővonala.

194. Aszalék és rézgaras

Mirella

A roskatag zsellérház falai már oly közel magasodtak, hogy Mirella tisztán látta a szélfúttá nádtető beszakadt zugait. A fegyveresek átkozódó kiabálása végleg elenyészett a bozótos mélyén, de Borda még mindig feszülten szimatolta a száraz avart. Fekete szőre borzolódott, fülei minden halk sziklaroppanásra megrándultak.

– Nyugi, öregem, a vitézek most épp a túskebokrokkal vívnak élethalálharcot – suttogta Mirella, bár szaggatott lélegzete elárulta, hogy a veszély még benne is lüktet.

Óvatosan léptek a kunyhó roskatag tornácára. A korhadt faajtó félig nyitva állt, halkan nyikordult meg a hegyi szellőben. A lány gyors, éber pillantást vetett a félhomályos belső térre. A házikó üresen tátongott, ám a gerendáról csüngő száradt gyógynövényfonatok és a kemence padkáján felejtett pár szem aszalt gyümölcs azonnal felkeltette a figyelmét.

Mirella nem teketóriázott. Gyakorlott, laza mozdulattal lopott el pár maréknyi aszalékot és egy kis csomó szárított kakukkfűvet, de a biztonság kedvéért egy fényesre dörzsölt rézgarast hagyott a koromtól fekete asztallapon.

– A hegyi hajlékok lakói úgyis megérdemlik a vámot – kacsintott Borda felé, s gyorsan megveregette a kutya feszült oldalát.

Nem időzhettek. A zsellérházat elhagyva megindultak feljebb, ahol a sziklák közül már tisztán idelátszott a hegyi patak csobogó gázlója.

195. Átkeltés a hegyi patakon

Mirella

A patak habzó vize hűvösen csillant a szürke kőszirtek lábánál. A gázlóhoz érve Mirella megállt egy pillanatra, és feszülten hallgatózott. Mögöttük, a zsellérház felőli völgyben már elcsúlt a katonák lármája, de a magaslati szél suttogása mögött még mindig gyanús zörgés matatott a fenyves szélén.

Borda óvatosan, meg-megtorpanva lépkedett a síkos, mohás köveken. Ijedt, szapora szuszogása tisztán hallatszott a csobogó vízzajban; fekete szőre még mindig borzolódott a feszültségtől. Mirella a szoknyája szélét kissé felhajtva lépett a gázló nyirkos köveire, miközben fél kézzel a kutya hátát simogatta, próbálva eloszlatni a benne lüktető félelmet.

– Ne félj, öregem, a víz elmossa a szagunkat – suttogta Mirella halkan, bár tekintete

éberén pásztázta a túlparti sűrűséget. – A derék fegyveresek meg mostanság aligha vágnak egy alapos lábfürdőre ezen a jeges hegyi vízben.

A túlpartra érve behúzódtak egy kinyúló kőperem rejtekébe. A lány előhalászta a zsellérházból elhozott aszalt szilvát, s egy puha szemmel megkínálta a feszülten figyelő kutyát, a többit pedig jóízűen elrágcsálta. Az édes íz kissé elűzte a rettegést, s feltöltődve indultak tovább a sziklás gerinc emelkedője felé.

196. A fenyves széli csapás

Mirella

A sziklás emelkedő lassan megszelídült, ahogy a gerinc vonalát követő keskeny vadcsapás beért a fenyves sűrűjébe. A fenyőtűk puha szőnyege csendesítette el lépteiket, s a magaslati, friss levegő végképp elűzte a gázlónál átélt feszültség maradványát is. Borda még egyszer, utoljára visszafordította sötét pofáját a völgy irányába, de a fenyegető neszek helyett már csak a fenyőgallyak közötti szél duruzsolását hallhatta.

Mirella halkan felkuncogott, ahogy elképzelte a fegyvereseket, amint a hideg patakvízben tocsogva káromkodnak a tévútra csalta kecske nyomában. Könnyed mozdulattal igazította meg a vállán átvetett tarisznyát, majd megállt egy pillanatra a sziklaorom szélén, ahonnan csodás kilátás nyílt a napfényben fürdő alsó völgyre.

– Ugye mondtam, Borda? A nehézkes katonák nem szeretnek hegyet mászni, pláne nem ázott csizmában – jegyezte meg hamiskás mosollyal.

A fekete kutya halkan felhorkant, mintha csak egyetértene, majd közelebb dörgölözött a lány szoknyájához. A veszély elmúltával a szorongásuk végleg feloldódott a hegyi szellőben. Mirella elégedetten intett a kutyának, s csendes, magabiztos léptekkel haladtak tovább a gerinc mentén kígyózó ösvényen.

197. A villámsújtotta tölgy

Mirella

A fenyves sűrűje lassan ritkulni kezdett, s a gerincvonalat követő keskeny ösvény egy sziklás tisztásra vezetett. A magasban kavargó szél hűvös volt, de Mirella keblében még

mindig forrt a méreg. Bár a katonákat sikerült csúfosan túljárni az eszükön, a hajdúk gátlástalan gőgje és a tisztartók dőlyfe még mindig csípte a szemét. Borda halk, fenyegető morgással kísérté lépteit; a fekete eb borzolt szőrrel, éber tekintettel méregette a távolban húzódó völgyi utakat, mintha csak a következő elbizakodott pandúr feltűnésére várna.

A tisztás közepén egy régi, villámsújtotta tölgyfa csonkja állott, melynek tövében korhadtt útjelző oszlop dacolt az időjárással. Mirella megtorpant a fánál, s feljebb húzta vállán a nehéz tarisznya pántját. Az ösvény itt kétfelé ágazott: az egyik meredek csapás lefelé kanyargott a mészégetők füstös telepe felé, míg a másik szorosan a szirti perem mentén haladt tovább az északi hágó irányába.

– Nem megyünk vissza a völgyi útra, Borda – jegyezte meg Mirella maró gúnnyal, s szemeiben dühös szikra villant. – A tekintetes urak pandúrjai még javában a sarat meg a patakvizet kaparják a csizmájukról. Mi inkább a mészégetők felé vesszük az irányt. Ott legalább didergő, tisztességes emberek laknak, akiknek több hasznára válik a takaró meg a gyógyír, mint az adószedők kapzsi falkájának.

Borda egyetlen határozott horkantással hagyta jóvá az elhatározást, majd feszült izmokkal átvette a vezetést a lejtőssé váló csapáson. A lány még egy utolsó, kihívó pillantást vetett a völgyben terülő uradalmi birtokok felé, mielőtt elmerültek volna a mészégetők völgyébe vezető bozótosban. A feszültség nem múlt el nyomtalanul, de a döntés meghozatala után lépteik újra céltudatossá és gyorsá váltak.

198. Füst és hamu a lejtőn

Mirella

A szedres bozótos tüskés ágai csapkodták Mirella szoknyájának szegélyét, ahogy a meredek lejtőn lefelé igyekeztek. A levegőben hamarosan fanyar, jellegzetes füstszag keveredett a fenyőgyanta illatával: a mészégetők bokzsái már javában izzottak a völgykatlan mélyén. Borda orrlyukai kitágultak, ahogy beszívta a szürke szmogot, éles szemeivel a bokrok sűrűjét kémlelte, de léptei biztosak maradtak a morzsolódó kőgörgögetegen.

Mirella megtorpant egy kidőlt bükkfatörzsnél, s válláról lecsúsztatva a tarisznyát ellenőrizte a csomag tartalmát. A szegény sorban élő mészégetőknek nem volt pénzük

selymekre vagy drága fűszerekre, de a hideg éjszakák ellen védő vastag posztódarabokért és a megrepedezett bőrre való gyógyírokért mindig hálások voltak. A lány szájának sarkában halvány, elégedett mosoly suhant át: jobb helyre nem is kerülhetett volna a tisztartó uraság hajdútól kijátszott zsákmány.

– No, öregem, mindjárt ott vagyunk – intett Borda felé, aki halkán horkantva telepedett mellé a harasztba. – A pandúrok a völgyi úton még órákig kereshetnek bennünket, míg mi a füst fedezékében biztonságban megpihenhetünk.

A lejtő aljában feltűntek az első alacsony, földbe vájt kunyhók és a kőbányák oldalában gőzölgő mészégető kemencék. A feszültség, bár még mindig ott bujkált az izmaikban, lassan átadta helyét a megérkezés céltudatos nyugalmának.

199. Meleg posztó a szürke hamuban

Mirella

Mirella megkönyörült a lábain, s a finom hamuval borított talajon óvatosan leereszkedett az első gőzölgő bokzsa mellé. A mészégetők kormos arcú, megviselt munkásai riadtan néztek fel az átizzadt faágyak mellől, de a lány biztató, derűs nevetésére és Borda barátságos farokcsóválására nyomban megenyhültek a tekintetek.

– Nem pandúrok vagyunk, atyámfiai, hanem jóbarátok! – kiáltotta Mirella könnyed hangon, miközben már csatolta is ki a tarisznját. Az első földbe vájt kunyhó tövében didergő asszony felé lépett, és a tisztartó gőgös hajdútól megszerzett, vastag posztódarabot gálánsan a vállára terítette. – Ez jobban melegít a hajdúk fenyegetőzéseinél, vigyázzon rá!

Borda közben alaposan körbeszaglásztta a rakásolt mészköveket. Egy halkat hüssentett a szálló pernyétől, majd elégedetten telepedett le az egyik kemence kellemes meleget sugárzó kőfala mellé. A mészégetők hamar körük gyűltek; a megrepedezett bőrre való gyógyír és a száraz kelme igazi kincsnek számított a fojtogató völgykatlanban.

– A tekintetes hajdú úr még órákig portyázhat a főúton, míg mi itt melegedünk – jegyezte meg Mirella elégedett mosollyal, s az utolsó tégely gyógykenőcsöt egy kormos kezű öregember tenyerébe nyomta. A szegény ember hálás morajlása közepette a feszültség végképp szertefoszlott, s a sűrű füst most már nem akadályt, hanem biztos menedéket nyújtott nekik.

200. A füstön túl

Mirella

Mirella elégedetten porolta le a kezét, bár a türelmetlenség szikrája ott bujkált a tekintetében. Borda halkan felmordult, ahogy a kemence meleget adó falától feltápászkodott, majd türelmetlenül megrázta koromfoltos bundáját. Nem volt idő a hosszas pihenésre; a hajdúk ugyan még a főúton tévelyegtek, ám a fojtogató völgykatlan hamarosan csapdává válhatott.

- Na, gyerünk végre, mielőtt a tiszt úr rájön, hogy a posztója nem magától kapott szárnyat - sziszegte Mirella élesen, s intett a hűséges kísérijének.

A mészégetők hálás pillantásokkal kísérték őket a tisztás széléig, ahonnan egy meredek, sziklás csapás kanyarodott a patak felé. Ahogy távolodtak a kunyhóktól, a füst lassan elvékonyult, s a fák dús ágai újra sűrű védőhálót fontak a fejük felett. Borda haladt elől, füleit hátracsapva, éber szaglással méricskélve minden egyes gyanús bokrot.

- Ne morogj már ennyit, Borda! Legalább a hajdúk dohos szagát nem kell szagolnunk - vetette oda a lány csípősen, miközben ügyesen átlépett egy kidőlt fenyőtörzsön.

A patak halk csobogása hamarosan felváltotta a kemencék pattogását. A gázlóhoz érve a víz sekélynek tűnt, de a túlsó part sűrűjében mély árnyak húzódtak meg. Mirella megtorpant a sziklás parton, s a száját keskenyre húzva méricskélte a kiálló köveket.

201. Csobbanás a mohás köveken

Mirella

Borda nem teketóriázott sokat. Egyetlen magabiztos lendülettel a vízbe gázolt, füttyülve a fel-felfröccsenő, hideg cseppekre. A patak csupán a térdéig ért, így a lompos fekete bunda jórészt száraz maradt, miközben átsétált a túlparti kavicságyra.

Mirella könnyed mosollyal követte a kutyát. Szoknyáját ügyesen fél kézzel felcsapva lépkedett végig a vízfolyásból kiálló, mohás kötömbökön. Egyik szikla a másik után, mint egy jól begyakorolt tánc lépései - az utolsó ugrással már a part menti puha pázsiton termett, anélkül, hogy a bőrcsizmája átázott volna.

- Na látod, nem is volt olyan ördögösség - jegyezte meg halkán, s megsimogatta Borda nedves oldalát. - A pandúrok a nehéz csizmaikban biztosan elmerülnének ebben a

gázlóban.

A túlparti sűrűbb erdőrészen fűszeres fenyőillat fogadta őket. A völgy fojtogató füstje mostanra teljesen elmaradt a hátuk mögött, s a fák között átderengő napfény aranszálakat szőtt a patakparti páfrányok közé. Egy régen használatos mogyoróbokros ösvény vezetett tovább a domboldalnak, ahol már biztonságban tudhatták magukat.

Mirella előhúzott a tarisznyájából egy kis darab szárított húst, s elfelezve odadobta kísérijének. Borda egyetlen ügyes mozdulattal elkapta a falatot a levegőben, majd elégedett farokcsóválással jelezte, hogy az út folytatódhat. Az ösvény a hegygerinc felé kanyarodott, messze a portyázók járásától.

202. A fekete törzs árnyékában

Mirella

Az erdei ösvény meredekebbé vált, ahogy a mogyoróbokrok lassan átadták helyüket a magasba nyúló fenyvesnek. Mirella szaporázta lépteit, sűrűn pillantgatva a háta mögé. Borda orra szinte a sziklás talajt súrolta, feszült izmai minden apró neszezésre megmegrándultak. A hajdúk kiabálása ugyan már elhalt a mélyben, de a fenyegető csönd nem hozott valódi megnyugvást.

A sűrű fenyvesből kiérve egy hatalmas, villámsújtotta tölgyfa csonkja tornyosult előttük. A szénfeketére égett, felhasadt törzs sötét kapuként állt a hegygerinc szélén. Mirella a korhadt fa árnyékába húzódott, s megállt egy pillanatra, hogy visszanyerje a lélegzetét.

– Maradj! – szisszent a kutyára halkan, szinte alig mozdítva a szája szélét.

Borda azonnal megtorpant, fülei hátralapultak, halk mormogással lapult a száraz páfrányok közé. Szeme a sziklafok alatti bokrosra szegeződött. Gally roppant a közelben. Mirella elfojtotta a lélegzetét, keze a tarisznyájában rejtőző gyógykenőcsös szelencékre simulva kereste a megkapaszkodást. A veszély nem múlt el: ha a hajdúk portyája idáig is elér, nem marad idejük a pihenésre. Óvatosan a törzs mögé lépett, s a hegycsúcs felé mutató keskeny vadcsapást jelölte ki új útirányul.

203. Tövisek a vadcsapáson

Mirella

Mirella nem várt meggyőzőbb bizonyítékra. Egyetlen sokatmondó pillantást váltott Bordával, s a következő pillanatban már a vadcsapás sűrűjébe lapultak. A sziklás ösvény meredeken emelkedett a szurdok felett, ahol a száraz páfrányosok és szederindák közt csak a vadak vájtak nyomot maguknak. Borda halkán horkantva, feszült izmokkal lépdelt a lány mellett, szemeiben vészjósló, éles harag izzott.

– Ha egyetlen fegyveres is utánunk jön a hegyre, alaposan megkeserüli ezt a napot – sziszegte Mirella élesen, miközben a kiálló gallyakat félretolva tört előre. A szoknyája szegélyét belepte a szürke por, s a lába alatt elpattanó rőzsék éles hangja visszhangzott a fák között. A hajdúk gőgös pimaszsága mindig kihozta a sodrából, s most legkevésbé sem volt kedve álszent hajbókolással vesztegetni az időt.

A hegycsúcs felé emelkedő csapás végül a patak gázlójához közeledett. A sziklák közül felhallatszó rohanó vízmorajlás végre elnyomta a völgy irányából érkező zajokat. Mirella megállt egy mohás szikla peremén, s türelmetlenül törölte le a homlokát, miközben Borda a víztükröt kémlelte, szőrét felborzolva a feszültségtől.

– Itt már nem találnak ránk, legfeljebb a saját vakgőgjükben tévelyegnek odalent – vetette oda a lány, s a kutya éles, vágó mormogással hagyta jóvá a szavait. A gázló hús párája megnyugtatóan simogatta átforrósodott arcukat, felkészítve őket a sebes vízfolyáson való átkelésre.

204. A sodrás túloldalán

Mirella

Mirella nem habozott sokáig: az uszályát fél kézzel felhúzza lépett a hideg, rohanó habok közé. A hegyi patak csípős vize azonnal átázta a lábbelijét, de a lány fittyet hányt a kellemetlenségre, csak a túlsó partot kémlelte. Borda szorosan a sarkában haladt, óvatosan egyensúlyozva a csúszós, mohás köveken. A kutya fülei feszülten hátralapultak, ahogy a sodrás a combjáig ért, de szótlanul követte úrnőjét.

– Csak még néhány lépés, öregem – suttogta Mirella halkán, inkább csak önmaga bátorítására.

Amint elérték a túloldalt, a bokrok sűrűje nem várt akadályt gördített eléjük. Vadszederindák és szúrós csipkebokrok fonódtak össze az ösvényen, mintha maguk a fák akarták volna feltartóztatni a menekülőket. A hegyvidéki tuskék kegyetlenül

beleakadtak Mirella szoknyájába, s egy éles tüske mélyen karcolta meg a karját. A lány halk szitkozódással rántotta ki a szövetet a bozót szorításából.

Borda halkan morogva, széles vállával igyekezett utat törni a szúrós gallyak között. A kényelmetlen akadály ellenére a veszély érzete még mindig ott lebegett felettük, de a füstös völgy zaja mostanra végleg elhalt a hátuk mögött. Mirella elszántan, csípős nyelvét sem kímélve törte előre az utat a tüskés vadcsapáson, türelmetlenül várva, mikor bukkannak végre elő a mészégetők kunyhóinak szürke tetői.

205. A mészégetők völgye

Mirella

A szúrós gallyak szorítása végül engedett, s a meredek vadcsapás hirtelen kiszélesedett. Mirella megtorpant a sziklás lejtő peremén, kapkodva szedte a levegőt, miközben óvatosan letörölte a vért a karjáról. Előttük, a völgy védett hajlulatában végre felderengtek a mészégetők alacsony, szürke tetős kunyhói. A köves udvar közepén emelkedő kemencékből halvány, fehéres füstcsík kúszott az ég felé.

– Látod, Borda? Ott a menedék – suttogta Mirella halkan, feszülten figyelve a fák közötti mozgást. – Már nem kell sokat kibírnunk.

A fekete eb azonban egyetlen porcikájával sem lazított. Borda halkan, szinte a torkában morogva torpant meg úrnője mellett, sötét tekintetével a kunyhók körüli homályos zugokat pásztázta. Feszült izmai, hátracsapott fülei elárulták, hogy a fenyegető közelséget még mindig a bőrén érzi.

Mirella nem tehetetlenkedett: óvatosan leereszkedett a morzsalékos, csúszós ösvényen, ügyelve arra, hogy a mozdulatai ne csapjanak felesleges zajt. A kunyhóknál első pillantásra szélcsend és némaság uralkodott, ám a földön heverő friss faforgács és a félbehagyott munkára utaló szerszámok azt jelezték, hogy a mészégetők nemrég még itt jártak. Mirella szorosan magához vonta tépázott köpenyét, s egyetlen intéssel intette Bordát a közeledő falak árnyékába.

206. Kelme a hamu alatt

Mirella

A legközelebbi kunyhó falához lapulva Mirella gyors pillantást vetett az udvar szélére szerkesztett faállványzatra. Borda feszült izmokkal szagolt a hűsülő levegőbe, szőre még mindig borzolódtott a tarkóján, mintha bármelyik pillanatban az oszolni kezdő füst mögül törne rájuk valami újabb veszedelem.

– Maradj! – vetette oda Mirella élesen a kutyának, miközben tekintete a kemencék mögötti nyitott fészere tévedt.

A felhalmozott tűzifa alatt szalmabálák és fekete szénpor borítottak egy gyanús szögletes kupacot. A vándoráros gyors, nesztelen léptekkel odasietett, és félrehajtotta a korhadtt deszkákat. A szürke porréteg alatt finom, nehéz posztótekercek lapultak – pontosan az a portéka, amit a gőgös hajdúk napok óta hiába kerestek a környékbeli mészégetőknél.

– Nahát, a tekintetes urak szaglása mégsem ér fel a miénkkel – sziszegte Mirella gúnyos mosollyal, miközben ujjai végigsiklottak a vastag kelmén. – Ebből a posztóból még sok didergő jobbágnak jut meleg gúnya a télre.

Borda rövid, szaggatott horkantással jelzett, türelmetlenül bökve az orrával a kunyhók mögül kivezető emelkedő felé. Nem volt idő az álldogálásra: a hajdúk járőre bármikor visszatérhetett. Mirella gyorsan magához vette a legértékesebb kelmét, majd felnézett a fenyves felé vivő keskeny ösvényre, ahol a gerincen már tisztán látszott az útelágazást jelző, villámsújtotta tölgyfa fekete sziluettje.

– Igazad van, öregem. Tűnjünk innen, mielőtt valakinek megjön a kedve a számonkéréshez – vetette oda csípősen, és a zsákmányt felkapva megindult a fák védelmébe.

207. A kettéhasadt törzsnél

Mirella

A fenyves hűvös, gyantaszagú homálya hirtelen nyelte el őket, amint maguk mögött hagyták a mészégetők udvarát. A nehéz, értékes posztóbála alaposan húzta Mirella vállát, de a hajdúk közelsége miatti feszültség szinte szárnyakat adott a lépteinek. Borda alacsonyan tartott fejjel, éberén trappolt mellette; a fekete eb szőre még mindig borzongott a tarkóján, minden ropogásra fojtott horkantással reagált.

Lentről, a katlan mélyéből hirtelen tompa kiáltások és lovak horkantása ütötte meg a

fülüket. A hajdúk járőre visszatért, és a hamu alatt tátongó üres rejtekhely alighanem felkorbácsolta a méregjüket.

– Látod, Borda? A tekintetes vitézek már számolják a hiányt – sziszegte Mirella gúnyos fintorral, bár a szívverése a torkában kalapált. – Remélem, a tiszt úr nem kap gutaütést, amikor rájön, hogy a jobbágyok helyett a szél hordja el a gúnyájukat.

A kaptató meredekebbé vált, mígnem kiértek a gerincre. Ott magasodott előttük az elágazást jelző, villámsújtotta tölgyfa: a koromtól feketéllő, kettéhasadt törzs baljós mementóként állt a kétfelé ágazó csapás felett.

Borda a jobb oldali, sziklás emelkedő felé bökött a nedves orrával. Mirella nem teketóriázott: gyorsan lecsatolt egy gallyat, elsimította a puha avarban hagyott lábnyomaikat a bal oldali ösvény torkolatában, majd felkapta a zsákmányt.

– Erre, öregem! A sziklákön nem akad el a nyomuk – vetette oda halkan, és belevetette magát a köves csapás sűrűjébe.

208. Zsákmány a szurdokban

Mirella

A sziklás emelkedő kemény kövein nem maradt nyom, ám a meredek kaptató alaposan megizzasztotta Mirellát. A posztóbála nehéz volt, vágta a vállát, de a lány egyetlen halk nyögés nélkül kapaszkodott felfelé. Borda megelőzte egy léptékkal, füleit hátracsapva néha visszanézett, sötét szemeiben a veszély éber fénye villogott.

Lentről, a fák közül hamarosan megérkezett a visszaigazolás: a hajdúk patkóinak tompa robaja a bal oldali, puha avaros ösvény felé kanyarodott. A katonák bekapták a csalt. Mirella megállt egy pillanatra egy nagyobb sziklatömb árnyékában, s megtörölte az izzadt homlokát. A szívverése még mindig vadul lüktetett a torkában, de szájszélén megjelent a megszokott, gúnyos mosoly.

– Úgy tűnik, a tekintetes urak lovai jobban szeretik a puha avart – suttogta Borda felé hajolva, mire a kutya halkan horkantott egyet, jóváhagyva a megállapítást. – Futhatnak a semmi után, míg a lovak tüdeje ki nem szakad.

Nem vesztegethették az időt. Mirella átlendítette a szorosabban átkötött bálát a másik vállára, és követte a fekete ebet a szurdok peremén futó keskeny párkányra. Odalenn a fenyves fekete tengerként hullámozott, de felettük, a sziklák mögött már derengeni

kezdt az ösvény biztonságosabb szakasza. A zsákmányolt posztó jó helyre kerül majd: a hegyi falu didergő gyermekeinek nem kell többé rongyokban fázniuk a téli szélben.

209. A sziklaszoros túloldalán

Mirella

A szirtpárkány egy szűk, mohás sziklahasadékba torkollott, ahol a szél süvítése elnyomta még a lenti erdő neszeit is. Mirella óvatosan oldalazott végig a szoroson, miközben Borda néha megtorpant, s orrát a magasba emelve szimatolta a friss hegyi levegőt. A hajdúk távoli kiabálása már csak halvány visszhangként derengett a völgy túlsó felén; a tekintetes urak vitézei gyanútlanul csörtettek a csalóka, süppedős avarban.

– Remélem, egészen a mocsaras lápig beszágulnak – kuncogott halkán Mirella, miközben átemelte a nehéz posztóbálát a másik vállára. – Legalább megtanulják, milyen a tisztességes testedzés, amikor a saját kezükkel kell kihúzniuk a kényes paripáikat a gázlóból.

A sziklászirt túloldalán kiszélesedett az ösvény, s eléjük tárult a hegyi falu felé vezető, rejtett csapás. Mirella megállt egy pillanatra a köves magaslaton, s elégedett mosollyal simított végig a jó meleg, sűrű kelmén. Borda odalépett mellé, halk mukkanással a térdéhez dörgölözött, majd elszántan nekilódult a lejtőnek.

A lány szorosabbra húzta a bála kötelét, és ruganyos léptekkel követte a hűséges ebet. A zsákmány végre biztonságban volt, s a falubéli pulyáknak a közelgő télen már nem kell rongyokban didergő testtel várniuk a hajnalt.

210. Mészillat a patakparton

Mirella

A sziklás lejtő aljában a sűrű fenyves végre megszelídült, s a ritkuló fák között megütötte az orrukat a faszén meg a nedves mész jellegzetes, fanyar szaga. Mirella megállt a csobogó patakparti égerfáknál, levetette válláról a nehéz posztótekercset, és óvatosan megdörzsölte sajtó nyakát.

– Na, te derék hajdúvitézek, remélem, kellemes a fürdőzés a lápban! – morogta Mirella,

miközben gúnyos pillantást vetett vissza a ködbe vesző szirt felé. Dühös moroghatnékja még nem csillapodott teljesen, amiért a tekintetes urak hadnagya el akarta kobozni a szegényeknek szánt jussot, de a kijátszásuk öröme legalább kissé enyhítette a bosszúságát.

Borda halkan felmordult, s hegyezett füllel a völgy mélye felé fordult. Nem fenyegető morgás volt ez, csupán a tőle megszokott, szigorú éberség. A mészégetők elhagyatottabb kunyhói felől vékony füstcsík kanyargott a szürke ég felé, jelzésként, hogy a helyiek már elkezdték a napi munkát.

Mirella fellebbentette a bálát borító durva vásznat, s gyorsan átvizsgálta a zsákmányt. A sűrű szövésű, meleg posztó szerencsére teljesen sértetlen maradt, még a hegyi patak permete sem áztatta át. A lány csípős mosollyal igazította meg a derékszíját, majd határozott mozdulattal intett a fekete ebnek.

– Gyere, Borda! Rejtsük el a kelmét a régi szénégető gödörben, míg a környék teljesen csendes nem lesz. A hajdúknak úgyis elmegy a kedvük a hajsztól, mire kiszabadítják a gőgös paripáikat a mocsárból.

211. Hamuba rejtett kelme

Mirella

A hegyoldal elhagyatott szegletében a régi szénégető gödör szinte alig látszott ki a túlnőtt páfrányok és a vastag koromréteg alól. Mirella határozott mozdulatokkal rugdalta félre a nedves avart, majd a mélyedés legaljára csúsztotta a súlyos posztóbálát. Borda közben a gödör peremén állt őrt; fekete szőre tökéletesen összefolyott a sziklák árnyékával, feszült tartása és hátracsapott fülei jelezték, hogy a legkisebb neszre is készen áll az összezapásra.

– Helyén van a juss. A hamu meg a korom jó barátunk, elrejtí a meleg kelmét a buzgó hajdúszemek elől – sziszegte Mirella, miközben gondosan betakarta a csomagot egy réteg száraz gallyal meg fekete fadarabkákkal. A tenyere ugyan csupa korom lett, de a szája sarkában ott ülő éles mosoly jelzése volt annak, hogy a póru jár hajdú hadnagy bosszúsága kárpótolta a fáradtságért.

Borda halkan felmordult, s a patak kanyarulata felé kapta a fejét. Odalenn, a völgy mélyén a mészégetők kemencéiből vékony fehér füst kanyargott a szürke ég felé, s a

mész fanyar, szúrós illata keveredett a vizes avar szagával. A hajdúk távoli átkozódása teljesen elhalt a sziklák mögött; a mocsaras avar alighanem végleg maradásra bírta a nehézkes paripákat.

Mirella gyors mozdulattal törölte meg a kezét a köténye szélében, majd a patakparti fűzfák takarásába lépett. A posztó most biztonságban pihent a koromban, ám a falubéli didergő szegényeknek még ma este meg kellett kapniuk a jussukat.

212. Fények a zsellérháznál

Mirella

A fűzfák takarásában Mirella intett Bordának, s csendben megindultak a patakmeder szélén, a falu felé vezető alsó gázló irányába. A mészégetők kunyhóit széles ívben elkerülve a nedves avaron suhantak. Mielőtt a sötétség teljesen rájuk borult volna, meg kellett bizonyosodniuk arról, hogy az út szabad-e a posztó éjféli elszállításához.

Borda pár lépéssel a nő előtt haladt, orrát a hűvös esti szélbe emelve kémlelte a terepet. Feszült tartása mutatta, hogy még nem lazíthatnak, noha a hajdúk kiáltozása már régen elhalt a mocsaras szurdokban. A patak csobogása szerencsére elfedte a lépteik zaját.

A gázlóhoz érve Mirella megtorpant egy idős fűzfa mohás törzse mögött. A túlsó parton, a legszélső zsellérház udvarán halovány fény pislákol. A kerítésnek támaszkodva egy idős ember kémlelte az utat, vékony gúnyájában vacogva a fagyos szélben.

– Az út tiszta, Borda – suttogta Mirella alig hallhatóan. – Éjfélkor visszatérünk a meleg kelmével, s a zsellér pulyái nem fognak többé didergni.

A fekete kutya halkan intett a fejével, majd mindketten visszahúzódtak a sűrű bozótos mélyére, hogy megvárják a teljes sötétséget.

213. Melegség a sötétben

Mirella

A sötétség percek alatt rátelepedett a mocsaras völgyre. A fagyos szél halkan fűtyült a kopár fűzfák között, s a zsellérház udvarán végleg kialudt a halovány mécses. Mirella óvatosan intett Bordának, majd kibújtak a bozótos védelmező takarásából. A veszély nem múlt el teljesen, de az éjszaka leple biztonságot nyújtott.

Visszasuhantak a rejtőhelyhez, ahol a szénégető gödör mélyén lapult a jóféle, meleg posztó. Mirella megragadta a súlyos bálát, Borda pedig feszülten kémlelte az ösvényt. A patak csobogása szerencsére elfedte a lépteik zaját, ahogy visszatértek a gázlóhoz.

A zsellérház udvara mély álomba merült. Mirella nesztelenül közeledett a roskatag kőfalhoz, s a szélvédett küszöbre óvatosan letette a vastag kelmét. Borda fülei feszülten rezdültek, amint a távoli szomszédságból erőtlen kutyaugatás ütötte meg a fülüket. A nő egy pillanatra megtorpant, de a házból nem érkezett válasz.

- A pulyák nem fognak fázni - suttogta Mirella megkönnyebbülten, majd egy nehéz kövecskét helyezett a posztó szélére, nehogy a szél elfújja.

Borda a ruhája szegélyét húzta meg sűrgetően. Egyetlen szót sem vesztegettek többet: a két árnyalak átvágott a patakon, s nyomtalanul elmerült a túloldali sűrűben.

214. A vadcsapás csendje

Mirella

A túlparti sűrűben végre megálltak egyetlen röpke pillanatra. A nyirkos éjszakai hideg gyorsan átjárta Mirella átázott szoknyájának szegélyét, mégis elégedett mosoly bujkált a szája szegletében. Borda halkán megrázta magát, a bundájáról apró vízcseppek záporoztak a száraz harasztra, majd nyomban a nő lábához simulva kémlelte a sötétet.

- Jó munka volt, öregem - suttogta Mirella, miközben feszülten hallgatózott. A falu felől már csak a fagyos szél zúgása hallatszott, az iménti erőtlen kutyaugatás is végleg elhalt. A veszély azonban nem múlt el egészen: ha a tisztartó hajdúi éjszakai portyára indulnak, jobb, ha minél messzebb kerülnek a gázló környékétől.

Lassan, megfontolt léptekkel nyomultak előre a mogyoróbokrok homályában. Borda haladt elől, orra majdnem a nyirkos avart érintette. Egy régi, elfeledett vadcsapás vonalát követték, amely a völgy mélyén lapuló mészégető kunyhók felé vezetett. A szekér ott pihent a sűrűben elrejtve, a dupla fenekű rekeszben lapuló maradék áruval.

A sötétben hirtelen éles gallyreccsenés ütötte meg a fülüket. Borda azonnal megtorpant, teste megfeszült, a szőr felborzolódott a marján. Mirella csöndben a csempészkése markolatára csúsztotta az ujjait, és egyetlen mozdulat nélkül várt. A bokrok közül azonban csak egy riadt őz ugrott ki, s vágatott el a sziklás kaptató irányába.

- Kár volt a riadalomért - sóhajtott Mirella halkán, s a feszültség apránként felengedett

a vállában. – A zsellér pulyái hajnalban nem fognak fázni. Mi pedig hamarosan a szekérnél leszünk.

215. Fenyőágak védelmében

Mirella

A mészégetők elhagyatott gödréhez érve a fák sűrűje alábbhagyott, s a tisztáson végre felsejlett a fenyőágakkal gondosan leplezett szekér körvonala. Borda elégedett nyüszítéssel szaladt előre, majd alaposan körbeszaglászta a kerekeket, mintha csak ellenőrizni akarná, nem nyúlt-e valaki a birodalmukhoz.

Mirella félretolta a tüskés gallyakat, és halkan megszólította a mogyoróbokrok mögött pihenő szürke lovat. A jószág erőtlen horkantással üdvözölte, felismerve gazdája szagát. A nő könnyed mozdulattal felpattant a kerékagyra, és benyúlt a bak alatti duplafenekhez. A titkos rekeszben maradt csipkék és rézedények sértetlenül pihentek a száraz szalmában.

– Látod, öregem? A tisztartó hajdúi alighanem még mindig a kocsma melegében kártyáznak, mi meg gond nélkül eltüntettük a nyomunkat – kuncogott Mirella, s a tarisznyája mélyéről előhalászott egy szárított húsos falatot. Borda már a levegőben elkapta a jutalmat, majd elégedetten letelepedett a bak tövébe.

Mirella az égboltra pillantott: a csillagok fagyos fénye már halványult, de a hajnal még elég messze járt. Igazított a ponyva kötelein, eloldotta a lovat, s felkészült rá, hogy mire a faluban megszólal az első harangszó, ők már a hegyi hágó túloldalán guruljanak tovább.

216. A sötét szoros felé

Mirella

A szekér halk nyikorgással indult meg a puha avaron, ahogy Mirella óvatosan a gyeplő után nyúlt. A szürke ló engedelmesen feszült a hámba, patái szinte hangtalanul süllyedtek a fenyőtűkkel borított talajba. Borda feszült figyelemmel ügetett a bak mellett, fülei folyamatosan hátrafelé pörögtek, lesve az éjszaka neszeit.

– Csak még a szorost érjük el gond nélkül, öregem – suttogta Mirella halkan, a száját

szorosan összerándítva. A félelem gombóca még mindig ott bujkált a torkában; tudta jól, ha a hajdúk felébrednek a kocsmában és észreveszik a hűlt helyüket, épp ezen az egyetlen hegyi ösvényen vághatnak eléjük.

A kaptató meredekebbé vált, ahogy a fenyves sűrűje rágyúlt a keskeny vadcsapásra. A vastag, tűlevelű gallyak sötét tetőként borultak följük, elrejtve a szekeret az égfátyol derengésétől. Borda hirtelen megtorpant, és halk morajlással a bozót felé fordította a fejét. Mirella azonnal meghúzta a szárat, s a töre markolatára simította hideg ujjait.

Egy ág roppant a sötétben, de nem emberi léptek nyomán: egy ijedt őz ugrott ki a mogyoróbokrok mögül, s futott fel a sziklás oldalban. Mirella mélyet lélegzett, Borda pedig fújtatva simult a kerék mellé. Nem volt idő várakozni; a nő megint meglegyintette a gyeplőt, s a szekér lassan belépett a védelmező fenyves sötét alagútjába.

217. Átkelés a hágón

Mirella

A szoros szájában a sziklafalak szinte teljesen összeértek a fejük felett, elnyelve a csillagok halvány derengését is. A szekér tengelye fojtott nyikordulással fordult rá a szűk, köves ösvényre, miközben Mirella biztos kézzel igazította meg a gyeplőt. Borda óvatosan, megfeszült izmokkal lépdelt a kerék mellett, orrát a nyirkos sziklák felé fordítva, lesve az éjszaka minden neszt.

A szűk járatban még a szekér kerekének halk gurulása is baljóslóan visszhangzott, ami nem tett jót Mirella pattanásig feszült idegeinek.

- Csak csendben, öregem, mindjárt átérünk a gerincen - suttogta a nő a kutyának, miközben feszülten figyelte a sötétséget.

Amikor a szekér végre kigördült a szoros szűkületéből a hágó sziklás tetőpontjára, a hűvös hegyi szél frissítően csapott az arcukba. Mirella azonnal megtorpantotta a lovat, és óvatosan visszanézett a völgy sötétbe vesző mélyébe. Odalenn, a távoli kocsmakörnyékén sötétség honolt: egyetlen fáklya sem villant, a hajdúk még mélyen alhattak a csalfa boruk felett.

A nő száját fanyar, elégedett mosoly görbítette el. A félelem szorítása végre engedni kezdett a mellkasában.

- No látod, Borda? A gőgös uraságok megint lemaradtak a zsákmányról - suttogta

pajkosan.

A szürke ló halkán fújtatott egyet, ahogy az ösvény végre lefelé kezdett melegíteni a túlsó völgy irányába, ahol a didergő zsellérpulyák már várhatták a rejtekhelyről hozott meleg posztót.

218. Avarszőnyeg a völgyben

Mirella

A hegyoldal lejtője már jóval barátságosabb arccal fogadta őket. A metsző hegyi szél szép lassan megszélídült, helyét a völgy mélyéről felszálló, nyirkos föld- és fenyőillat vette át. A szekér kerekének kerepelése is lecsendesedett, ahogy az ösvény sziklás felületét felváltotta a puha, erdei avartakaró.

Borda nesztelenül ügetett a fogat előtt, fekete bundája szinte teljesen egybeolvadt a mogyoróbokrok sötétjével. A kanyarulatnál egy pillanatra megtorpant, magasba emelte a fejét, és mélyet szippantott a hűvös levegőbe. Nem veszélyt érzett, csupán a közeli patak csobogását és a zsellérkunyhók felől szálló, fojtott fafüst szagát sodorta felé a szellő.

Mirella halkán megeresztette a gyeplőt, hagyva, hogy a szürke ló maga válassza meg a legbiztonságosabb lépteit a szerpentinén. A szekér dupla fenéklemeze alatt lapuló, vastag gyapjúposztó tökéletes épségben vészelte át az utat. A nő szeme előtt már azok a didergő zsellérgyerekek lebegtek, akiknek az éj leple alatt szánta a meleg kelméket.

– Még egy kevés, öregfiú, és odalenn vagyunk – suttogta a kutyának, miközben a fák közül már felsejlett a patakpartot szegélyező fűzfák sötét sziluettje.

A gázló előtti tisztáson a szekér végre megállt egy hatalmas, matuzsálemi tölgy lombkoronája alatt. A völgy aljában csend honolt, a finom pára lassan megtelepedett a víztükör felett, tökéletes takarást biztosítva a készülő átadásnak.

219. A fatároló árnyékában

Mirella

Mirella könnyed mozdulattal ugrott le a bakról, csizmája szinte hangtalanul süppedt a nedves avarmederbe. Egyetlen intésére Borda már ott termett a szekér oldalánál,

feszült figyelemmel pásztázva a fűzfák közt szitáló völgyi párát. A csendet csak a patak egyenletes csobogása törte meg, jelezve, hogy az éjszaka leple tökéletes védelmet nyújt az áru kiemeléséhez.

A nő a szekér hátuljához lépett, s egy jól begyakorolt mozdulattal kioldotta a dupla fenéklemezt rögzítő rejtett kapcsot. A vastag, meleg gyapjúposztó bálák teljesen szárazon, sértetlenül bukkantak elő a sötét rejtekből. Mirella szájszegletében elégedett mosoly bujkált: a szigorú adószedők most aligha sejtették, hová tűnt a féltve őrzött szállítmány.

– Gyere, öregfiú, hordjuk át a szárazba, mielőtt a nyirok átítatja – suttogta, s a rugalmas kötegek közül az elsőt könnyedén a vállára emelte.

Borda némán haladt előtte a mészégetők közeli, félig nyitott fatárolójáig. Az öreg fészertetőzete megvédte a rakásokat a harmattól, így a meleg kelmék biztonságban várhatták a hajnalban szendergő zsellérgyerekeket. Mirella gyors, határozott mozdulatokkal halmozta fel a kötegeket a száraz felhalmozott fa tőszomszédságában, felkészülve az utolsó simításokra.

220. A gázló tükre

Mirella

Mirella néhány marék száraz fakérget és fenyőforgácsot szórt a felhalmozott bálák tetejére. A csel egyszerű volt: a mészégetők reggel azonnal rábukkannak a meleg kelmére, ám egy felületes tekintet csupán közönséges tűzifa-tartalékot látott volna a fészert mélyén.

– Ennyi elég is lesz – suttogta a nő, miközben óvatosan visszalépett a szekérhez.

Borda mellette termett, fülei feszülten elsimultak. A fekete eb nem a fészert, hanem a patak kanyarulatát kémlelte, ahol a párás sötétségben a víz csobogása egy pillanatra megváltozott. Egy elszabadult gally koppant a sziklákon a gázló felől. A közvetlen veszély csekély volt, de az éjszakai nyirok minden apró neszt felnagyított.

A nő határozott mozdulatokkal helyére illesztette a szekér rejtett fenéklemezét. A retesz halkán kattant, visszaállítva az ártalmatlan, üres kordé látszatát. Semmi sem árulta el, hogy a kerekek alig egy órája még a sziklás hágón zörögtek.

– Nézzünk szét a víznél! – intett csendesen a kutyának.

Azzal a patakparti mogyoróbokrok sűrűjében osontak tovább a gázló irányába. A nedves köveken óvatosan lépkedtek, hogy felderítsék az éjszakai átkelőhelyet. A sekély víz tükrén megcsillant a holdfény, s a túlparti sötét erdősáv felkészülten várta az áru végső elszállítását.

221. Kavicsgúla a víznél

Mirella

Mirella a vízparti fűzfa mohás törzséhez lapult, s leheletfinom mozdulattal igazította meg szoknyája szegélyét. A gázló lassú sodrása látszólag sekély volt, ám a holdfényben megcsillanó vízfelszín alatt éles sziklák és süppedős iszap rejtőzött. Az éjszakai átkeléshez elengedhetetlen volt, hogy a teherhordók pontosan tudják, hova léphetnek a sötétben.

Borda nesztelenül gázolt be a parti vízbe, mancsával óvatosan kimérve a szilárd medret. A fekete eb fojtott horkantással jelezte, hogy a köves csapás tartja a súlyt, majd feszült tekintetét a túlpart sötétfeketébe burkolózó égerfáira szegezte. Odaát még csend honolt, ám a megállapodás szerint a jelzésnek már állnia kellett.

A nő lehajolt, s a partmenti lapos kavicsok közül hármat gúlába rakott közvetlenül a víz szélén. Ez volt az egyezményes jel a mészégetők megbízható embereinek: a gázló tiszta, az áru biztonságban pihen a fatárolóban, s az éjféli átkelés megkezdődhet. Egy csípős, elégedett mosoly futott át Mirella arcán, amikor belegondolt, mekkora gutaütést kapna a gőgös vámszedő, ha tudná, mennyi meleg posztó csúszik át ma éjjel a markán ingyen és bérmentve.

- Helyén van minden, öregfiú - suttogta Mirella, s megtörölte nyirkos kezét a kötényében. A felderítést elvégezték, már csak vissza kellett osopniuk a tisztás védelmébe, hogy kivárják az átadás pillanatát.

222. A mészégetők előőrse

Mirella

A vizes köveket maguk mögött hagyva Mirella nesztelenül lépdelt vissza a fűzek jótékony árnyékába. Borda csak annyira rázta meg nedves bundáját, hogy a vízcseppek

ne csapjanak zajt, majd a nő sarkában osonva követte őt a tisztás széle felé. A patak csobogása lassan elhalkult mögöttük, átadva helyét az éjszakai erdő megszokott morájának.

A fák között megbúvó fatároló sötét tömbje szinte teljesen egybeolvadt a lombok közt átszűrődő árnyakkal. A gondosan elrejtett meleg gyapjúposztó biztonságban pihent a száraz fahasábok mögött, távol a gőgös vámszedők szemeitől és a parti szél nyirkosságától. Mirella óvatosan megkocogtatta a faállvány oldalát, meggyőződve róla, hogy a ponyva továbbra is takarja az árut.

A nő letelepedett egy mohás tölgyfatuskóra, ahonnan egyszerre tarthatta szemmel a tisztást és a gázlóhoz vezető ösvényt. Zsebéből előhalászott egy marék szárított almát, s a felét a mellé kuporodó fekete eb szájába pottyantotta. Borda egyetlen halk roppantással tüntette el a csemegét, miközben hegyes fülei éberén forgtak az erdő sötétje felé.

A távolból, a hegyoldal felől hirtelen hármas bagolyhuhogás törte meg a csendet. Nem igazi madár volt az, hanem a mészégetők megbízható embereinek egyezményes jele: a teherhordók megindultak lefelé a völgybe. Mirella arcán csípős mosoly jelent meg, s Borda fejét megsimogatva felkészült az éjszakai átadásra.

223. A völgyi teherhordók

Mirella

Suhogó léptek neszezték a hegyi ösvény felől, s hamarosan három sötét alak bontakozott ki a fák sűrűjéből. A mészégetők előőrse érkezett meg: koromtól fekete arcú, szívós legények, akik jobban ismerték az erdő rejtett csapásait, mint a saját tenyerüket. Az élükön lépkedő fiatalember megállt a tisztás szélén, s halk füttyentéssel jelezte jelenlétüket.

Mirella ruganyos léptekkel lépett ki a fatároló rejtekéből, Borda pedig nesztelenül követte, mint egy mozgó árnyék.

– Pontosan érkeztetek, fiúk – suttogetta a nő, s cserfesen elmosolyodott. – Már azt hittem, a vámszedők elől kellett kerülnöt tennetek a szurdokban.

– Azok a mamlaszok most is a kocsma melegében kártyáznak – vigyorgott vissza a legény, miközben levetette válláról a nehéz hordzsákot. – De a mester már várja a finom

gyapjút. A falu didergő pulyáinak meleg takaró kell, mielőtt megérkeznek az első hegyi fagyok.

Mirella odalépett a száraz fahasábok mögé, és félrehúzta a takaróponyvát. A gondosan hajtogatott, vaskos bálák érintetlenül feküdtek a deszkákon. A legények nem teketóriáztak: gyakorlott mozdulatokkal kezdték a teherhordó keretekre rögzíteni a meleg szövetszállítmányt. Borda kíváncsian megszaglásztta az egyik zsákot, majd elégedetten horkantva vigyázta a gázló felől érkező zajokat.

- A gázlónál ott a kőjel, az út tiszta - igazította útba őket Mirella, miközben egy kis zacskó szárított gyógynövényt nyomott a csapatvezető kezébe. - Ezt meg adjátok oda az öreg bábának a köhögésére. És most szaporán, mielőtt a hold áttöri a felhőket!

224. A völgyi út kanyarulata

Mirella

A legények guggolva, mint a sötétségben suhanó árnyak, már el is tűntek a fenyves mélyén a nehéz málhákkal. Egyetlen roppanó ág vagy suttogás sem maradt utánuk, csupán a friss mész és a nedves avar semmivel össze nem téveszthető szaga lebegett még egy pillanatig a hűvös éjszakai levegőben.

Mirella elégedetten csúsztotta vissza az elnyűtt ponyvát a fahasábok közé. A fatároló most pontosan úgy festett, mint bármelyik elhagyatott hegyi rakodóhely, amit a favágók hosszú hetek óta nem látogattak. Borda egy halk, tompa horkantással jelezte, hogy a köves csapás felől már semmilyen neszt nem hallani: a szállítmány jó kezekben úszott tovább a völgy felé.

- No, öregem, a nehezén túl vagyunk - veregette meg Mirella a kutya vaskos nyakát, majd a derekára csatolt bőrtarsolyba nyúlt. Kikapart belőle egy darabka szárított húst, és odadobta a hűséges kísérőnek, aki a levegőben kapta el a jussát. - A gyapjú megérkezik, a vámszedő uraságok meg holnap reggel kereshetik a szellemeket a gázlónál.

A nő óvatosan kilépett a sziklák takarásából, s intett Bordának. A patak csobogása most tisztábban szólt, ahogy a szél elült a bükkök koronájában. Nem volt már maradásuk a rakodónál: ideje volt visszatérni a szekérhez, amely a völgybe vezető út kanyarulatában várta őket, felkészülve a másnapi vásár zsibongására.

Borda ruganyos léptekkel haladt elöl, orrát a földhöz közel tartva, de feje gépiesen fordult minden apró éjszakai neszre. Mirella könnyedén lépkedett mögötte, s magában már azon mosolygott, milyen ártatlan ábrázattal fogja kínálni a tisztartó urat a csodás kenőccsel, amikor legközelebb összeakadnak.

225. A ponyva alatt

Mirella

A völgyi út kanyarulata mögött, a lucfenyők sűrű árnyékában szinte észrevehetetlenül lapult a ponyvás szekér. A két öreg ló türelmesen bóbiskolt a rúdnál, csak a fülük rándult egyet-egyet, mikor Mirella és Borda halkán előbukkantak a sziklás ösvényről. A köves úton még ott sötétlettek a korábbi szekérnyomok, de az éjszakai pára már lassanként behálózta a völgy alját.

Mirella odaosont a szekér oldalához, és guggolva, egyetlen rutinos mozdulattal végighúzta a kezét a duplafenék rejtett reteszén. A vasgolyó halk kattanással fordult el, a tölgyfa deszka pedig tökéletesen illeszkedett a helyére: kívülről senki meg nem mondta volna, hogy a szekér aljában még lapul néhány tekercs finomabb szőttes, amit nem a mészégetők vittek magukkal. Borda egyetlen könnyed ugrással fent termett a bakon, s összegömbölyödve azonnal elhelyezkedett, mintha világéletében a szalmabálákon őrizte volna a rendet.

– Jól van, öregfiú, pihenj csak – suttogetta Mirella, miközben betakarta a kutya hátát egy durva pokróccal. – Hajnalban már indulunk is a vásártérre.

A nő felhúzta a szekér hátsó ponyváját, és ellenőrizte a gyógynövényes meg a csodakenőcsös tégelyeket. A holdsugár halvány fényében csillogtak a színezett üvegcsék. Elképzelte, ahogy a kapzsi tisztartó méregdrágán megveszi tőle a szentföldi kenőcsöt a köszvényére, s a gondolatra halk, meleg kuncogás szaladt át rajta. A posztó már biztonságban járt a hegyen túl, a völgyi őrségnek pedig holnapra csak a hűlt helye marad.

Mirella kényelmesen elhelyezkedett a szalmán, köpenyébe burkolózva. Odakint a szél lágyan zörgette a fenyőágakat, s a távolban megszólalt egy magányos kuvik – ezúttal már az igazi madár.

226. Gyeplő a kézben

Mirella

A hajnali derengés hűvös pírrel festette meg a fenyőcsúcsokat, amikor Borda halkan felmordult, s orrát Mirella vállának nyomta. A lány kinyitotta a szemét, elfojtott egy kényelmes ásítást, majd felkönyökölt a puha szalmán. A völgy aljában még sűrű ködpászmák úsztak, de a két öreg ló már türelmetlenül toporogott a rúd előtt, mintha megérezték volna a kora reggeli indulás idejét.

Mirella egyetlen könnyed mozdulattal kiugrott a ponyva alól, s gyorsan ellenőrizte a hámokat. A szekér aljában lapuló titkos rekesz változatlanul biztonságban rejtette a maradék finom kelmét, a ládában pedig katonás rendben sorakoztak a csodakenőcsös üvegcsék. Borda elégedett horkantással ugrott fel a bakra, s büszkén pöffeszkedett a pokróc közepén, mint egy birodalmi őrszem.

Mirella kezébe vette a gyeplőt, s egy halk csettintéssel útnak indította a szekeret. A kerekek halkan zörögtek a köves úton, amint elhagyták a lucfenyők sűrűjét, s a vásártér felé vezető kanyargós csapásra fordultak. A lány szájszélén gúnyos mosoly bujkált: a posztó már jó úton járt a mészégetőkkel, az ébredő tisztartóra pedig hamarosan egy igencsak borsos árú köszvénykenőcs várt.

227. A tisztartó lépcsője

Mirella

A kerekek egyenletes zörgése hamarosan a vásártér szélén álló fahíd dobbanásaira váltott. A nap már meleg, narancssárga fényt szórt a tarka sátrak kúpjaira, ahol a korán kelt kofaasszonyok és gyanakvó kalmárok épp a portékáikat rakosgatták ki.

Mirella ügyesen manőverezett a mészárosok sora mellett a legkedvezőbb sarok felé, éppen a tisztartó cífraságos hivatala elé. Ott állította meg a szekeret, ahonnan a leginkább szem előtt lehetett az epekedő uraságoknak.

– Na, Borda, itt az ideje felvenni a legjámborabb ábrázatodat – suttogta a lány, miközben behúzta a féket. A fekete eb erre csak egy gúnyos horkantással válaszolt, de szigorúan kihúzta magát a bakon, mint egy birodalmi őrszem.

Mirella gyors mozdulatokkal elrendezte a ládákat. A finom kelme rejtett rekesze fölött

most kóc és száraz kamillavirág illatozott, a pult tetején pedig büszkén sorakoztak a csinos, mázas agyagtégelyek.

Nem kellett sokat várniuk. A hivatal faragott tölgyfa ajtaján megjelent a tisztartó görnyedt, selyemköntösös figurája. Egyik kezével a combját szorongatta, s fanyar pofával, szemmel láthatóan sajgó lábbal sántikált ki a lépcsőfokokra.

Mirella ajkán halvány, alázatosnak tetsző, ám mélyen csúfolódó mosoly suhant át. Előhalászta a legszebb, piros viasszal lepecsételt tégelyt, s türelmesen várta a pompás áldozat közeledtét.

228. A köszvényes alku

Mirella

A tisztartó minden egyes lépcsőfoknál nyögött egyet, s mire a szekér mellé ért, az arca már a bíborvörös és a hamuszürke különös keverékében játszott. Szúrós tekintetével végigmérte a lány portékáját, majd megállt a piros viasszal lezárt tégely előtt.

– Mi ez a máz, leányzó? Csak nem újabb haszontalan kotyvalék a hegyvidékről? – horkantott fel a hivatalnok, miközben óvatosan a jobb sarkára nehezedett.

– Jaj, tekintetes uram, szentségtörés lenne így nevezni ezt a kenőcsöt! – hajolt meg Mirella mélyen, miközben hangjában a leghuncutabb áhítat bujkált. – Ez a ritka hegyi gyógynövényekből és kecskevelőből főzött balzsam a legmakacsabb csúz és köszvény egyetlen ellenszere. A császári udvarban is aranyat érne, de én kifejezetten az ilyen méltóságos urak segítésére tartogattam.

A tisztartó szeme felcsillant a gyógyulás reményétől. Kapzsi ujjai már nyúltak is az agyagtégely felé, ám amikor túl közel lépett a bakhoz, Borda egy halk, de annál mélyebb horkantással jelezte a határokat. Az uraság hirtelen megtorpant, és zavartan simította végig selyemköntösét.

– És... mennyit kérsz ezért a szentmázért? – kérdezte, miközben hüvelykujjával a szorosra húzott erszényét tapogatta.

– Három ezüstgaras, s hozzá egy pecsétes vásári engedély, hogy a szekerem bántatlanul állhasson a főutcán – felelte Mirella elbűvölő mosollyal, pontosan tudva, hogy az elkeseredett úr az egész vagyonát odaadná egyetlen fájdalommentes lépésért.

229. Pecsétes papiros

Mirella

A tisztartó arca eltorzult a kapzsiság és a kínzó fájdalom küzdelmétől. De amint a jobb térdébe újra belenyilallott a hasogató görcs, reszkető kézzel halászott elő három csillogó ezüstöt a bőrelszíjából, s a szekér bakjára csapott egy előre lepecsételt, írott papirost is.

– Tessék, te leányzó! De ha nem használ, a kalodába záratlak! – sziszegte, miközben kapkodva elragadta az agyagtégelyt, s a lépcső tövében már kente is a bokájára a bűdös faggyúkeveréket.

Mirella alázatosan meghajolt, miközben a garasok gyorsan a köténye zsebébe vándoroltak. Borda egy utolsó, halk morgással kísérte a sántikálva távolodó hivatalnokot, aki szinte azonnal magyarázni kezdte saját magának, hogy a hűvös zsír máris enyhíti a kínjait.

– Jó munka volt, cimbora – suttogta Mirella, s megveregette a fekete eb nyakát. – Ez a pecsétes papír többet ér a garasoknál. Most már senki sem zaklat minket a vásártéren.

A lány nem tehetetlenkedett tovább: gyorsan igazított egyet a ponyván, majd a rejtett rekeszből előhalászott egy durva szövésű pokrócot meg egy szakadt tarisznyát. A vásártér szélén didergő, ázott ruhájú zsellérgyerekek kíváncsian figyeltek a kerék mellől.

Mirella feléjük fordult, s arcáról nyoma is veszett a hivatalnoknak mutatott csalfaságnak; szeme meleg szeretettel telt meg, amint kiosztotta köztük a száraz kenyeret.

230. Út a gázló felé

Mirella

Miután a gyerekek hálás mosollyal majszolták a falatokat, Mirella elégedetten csúsztatta be az övébe a tisztartótól kicsikart pecsétes papirost. A védelmet nyújtó írás birtokában a vásártéren már biztonságban tudhatták magukat, ám az igazi feladat még csak most várt rájuk. A szekér dupla fenekében lapuló értékes posztóbálákat még az éjjel át kellett juttatniuk a vízen, messze a fináncok árgus tekintetétől.

– Gyere, Borda, nézzük meg azt a gázlót – intett a lány a fekete ebnek, aki halk horkantással rögtön a nyomába szegődött.

A vásártér zaját hamar felváltotta a patakparti füzek halk suhogása. Mirella óvatos,

megfontolt léptekkel haladt a kanyargó ösvényen, s éber szemmel méregette a gázló környékét. A víz ezen a szakaszon sekélyen csobogott a kavicsokon, ám a sodrás és a csúszós meder így is alapos terepszemlét kívánt az éjszakai teherhordáshoz. Borda feszült figyelemmel trappolt elől, orrát a nedves avarhoz nyomva ellenőrizte, nem leselkedik-e nemkívánatos tanú a bokrok sűrűjében.

Kicsit odébb, a fák lombjai között már kirajzolódtak a mészégetők alacsony, füstös kunyhói. A fanyar mézszillat és a felszálló finom füstcsík jelezte, hogy a munkások a kunyhóik mélyén pihennek. Mirella jól tudta, hogy a mészégetők sosem ütötték az orrukat más dolgába, így a gázló melletti part ideális rejtekhelynek ígérkezett.

– Tökéletes hely – suttogta a lány, s elégedett mosollyal simított végig Borda sűrű bundáján. – Ha beköszönt az éjszaka, a posztó biztonságban átér a túlsó partra.

231. Szekér a dűlőúton

Mirella

Mirella halk füttyentéssel intett Bordának, s a fűzfák takarásában gyors léptekkel visszatértek a vásártér szélén rejtőző szekérhez. Az alkonyati árnyak már megnyúltak a fák között, a kordély körül pedig még teljes volt a csend. A lány gyanakvóan nézett körül, mielőtt átvizsgálta volna a rakteret: a finom posztó bálái sértetlenül lapultak a dupla fenék sötétjében, felettük csupán néhány köteg olcsó kecskeszőr és ócska gubanc hevert a gyanútlan szemek megtévesztésére.

– Na, öregem, ideje útra kelni, mielőtt a fináncok felébrednek a délutáni kábultságukból – mormolta Mirella, s könnyed mozdulattal simított végig a ló sörényén.

A tisztartó pecsétetes papirosa ott lapult a kebelében; ha útközben mégis megállítaná őket egy buzgó hajdú, a csodaszert vásárolt úr védelme elegendő lett volna a gyanú eloszlatására. Ám a lány nem bízott semmit a vakszerencsére: a járatlan dűlőutat választotta, teljesen elkerülve a vámszedők kunyhóját.

Borda éberen szimatolt a kerék mellett, miközben a szekér halkan megindult a süppedős avarban. A kerekek alig csikordultak, ahogy maga mögött hagyták a vásártér utolsó fényeit. Az út szélén didergő kis koldusfiú lépett elő a bokrokból; Mirella meleg mosollyal nyúlt a táskájába, s egy markolatnyi aszalt szilvát nyomott a gyermek tenyerébe.

– Szaladj haza, kicsim, s ha bárki kérdi, nem láttál itt senkit – suttogta gyengéden. A fiú

bólintott, és elenyészett a homályban.

Mirella elégedetten fogta szorosabbra a gyeplőt. A gázló hús párája már érződött a levegőben, a mészégetők kunyhóinak füstje pedig biztonságos fedezéket ígért az éjszakai átkeléshez.

232. Hús habok között

Mirella

A kordély zökkenőmentesen gördült le a lankás dűlőn, ahol a mészégetők kemencéinek fanyar, meleg füstje már beborította az utat. A fák törzsei között itt-ott felsejlett a kihunyó parázs vörös fénye, de a kunyhók körül csend honolt. A nehéz fizikai munkában elfáradt mészégetők már rég nyugovóra tértek, így a környék teljesen néptelennek tűnt.

Mirella intésére Borda megállt a sűrű fiatalos szélén, a lány pedig nesztelenül leszállt a bakról. Megpaskolta a ló nyakát, majd a sekély patakpart felé lépkedett, hogy saját szemével győződjön meg a gázló állapotáról. A tavaszi áradások néhol kimosták a medret, ám a mészégetők által ideterelt lapos kövek még mindig biztos alapot nyújtottak a kerekéknek. A víz alig érte volna el a tengelyt, s a hús pára kellemesen hűsítette a lány arcát.

– Kiváló – suttogta Mirella, miközben visszalépett a szekérhez. – Egyetlen buzgó hajdú sem sejti, hogy ezen a saras csapáson próbálkozunk.

A fekete kutya halkan felmordult, s fülét hegyezve a túlsó part sötétjébe kémlelt. Csupán egy kóbor őz riadt meg a közeli bokrokban, s surrant el a fák közé. Veszedelemnek nyoma sem volt. Mirella megragadta a gyeplőt, s óvatosan a víz szélére kormányozta a jóságot. A szekér kereke halk csobbanással merült a habokba, s a dupla fenéken rejtőző finom posztó zavartalanul haladt tovább a túlsó part felé.

233. A túlparti csend

Mirella

A víz meglocsolta a felniket, de a gázló lapos kövei szilárdan megtartották a nehéz kordélyt. A ló magabiztosan kapaszkodott fel a túlsó part meredekebb, saras rézsűjén, s

a kerekek halk csikordulással hagyták maguk mögött a patak medrét. Mirella egyetlen pillanatra sem engedte el a gyeplőt, míg a szekér teljesen ki nem ért a szárazra, az árnyas fák oltalmazó sötétjébe.

Borda a partra érve alaposan megrázta magát, szőréről apró szikrákként fröccsent szét a hűs vízcseppek sora. A fekete kutya fülét hegyezve nyomban a kordély elé ügetett, hogy az éjszakai vadcsapást kémlelje. Az erdő csendjét a mészégetők távoli kemencéinek pattogása már alig bontotta meg, a fojtott koromillat lassan elenyészett a fenyves friss, gyantás levegőjében.

A lány a sűrűbb fiatalos védelmében egy pillanatra megállította a jószágot, és a kordély aljához hajolt. Begyakorolt, gyors mozdulattal nyúlt a kettős fenék rejtett reteszéhez. Végighúzta ujjait a finom, sűrű szövésű posztóbálákon: a viaszos vászon borítás megtette a magáét, egyetlen csepp víz sem érte a féltve őrzött portékát.

- A szerencse s a lapos kövek ma velünk voltak - suttogetta megelégedetten, miközben megveregette a ló párálló nyakát. - Most már csak a domb mögötti kerülőutat kell elérnünk, mielőtt a hajnal első fényei felfednék a nyomainkat.

Borda halk horkantással jelezte, hogy a csapás szabad. Mirella lágyan megrántotta a gyeplőt, s a szállítmány csendben gördült tovább a sötét erdei út mélyébe.

234. Köd a fenyves felett

Mirella

A fenyves sűrűjében a kerékörgést teljesen elfojtotta a vastag avarszőnyeg. A szekér szinte hangtalanul gurult felfelé a dombvidék felé vezető avas vadcsapáson, miközben az éjszakai hűvös pára lassan beült a fák közé. Mirella magabiztosan tartotta a gyeplőt; fejében már a környékbeli szegénytelepek képe lebegett, ahol a rejtett posztóbálák hamarosan meleg ruhává változnak a fázós gyerekek vállán.

Borda néha vissza-visszanézett, fekete bundája szinte egybeolvadt az árnyakkal. A kutya egy öreg, kidőlt bükkfánál megtorpant, s orrát a nyirkos kéreghez nyomta. Nem morgott, csupán a fülét billentette hátra, jelezve, hogy a környék teljesen kihalt - sem patkócsattogás, sem az adószedők lámpásainak fénye nem zavarta meg a rengeteg nyugalmát.

- Helyes jószág - suttogetta a lány halk mosollyal, s egy picit megeresztette a gyeplőt. - A

tisztartó uraság most biztosan az ivóban melegíti a köszvényes lábát, s azt hiszi, a főúton próbálunk átcsúszni a portékával.

Ahogy elérték a dombhát gerincét, a fák ágai között felbukkant a völgy felett lebegő ködfátyol. A hegyi szellő friss borókaillatot hozott a magaslat felől. A túlparti csend, amely kezdetben feszült várakozást hordozott, mostanra a legbiztosabb szövetségesükké vált. Mirella elégedetten paskolta meg a ló marját: a nehezen túl voltak, s a rejtektút biztonságos sötétje egyenesen a céljuk felé vezette a szállítmányt.

235. Derengő lejtő

Mirella

A dombhátról lefelé vezető szerpentinén a köd lassan ráborult a szekérre, mintha csak egy puha, szürke takaróval akarná elrejtetni őket a kíváncsi szemek elől. A fenyőtűk illata elnehezült a nyirkos levegőben, s a kerekek halk kattogását most már a közeli patak egyenletes csobogása kísérte. Mirella finoman meghúzta a gyeplőt, s a szekér lassan megállt a lejtő alján, alig pár lépésre a mészégetők elhagyatott kunyhóitól.

Borda egyetlen halk, nesztelen mozdulattal ugrott le a bakról. Fekete szőre borzolódtott a hűvös párában, amint körbeszaglászott a nyirkos bokrok tövén. Az öreg mészégető boksa felől még érződött a fanyar, hamus füst távoli emléke, de a helyszín teljesen néma volt. Sem emberi léptek, sem az adószedők járőreinek nesztét nem hordta a szél.

– Tiszta a levegő, öregfiú – suttogta Mirella, miközben lecsusszant a szekér oldalán. A lány a ponyva alá nyúlt, s ellenőrizte a gondosan becsomagolt posztóbálákat. A vastag gyapjú teljesen száraz maradt. A völgyi köd pontosan úgy ülte meg a gázló környékét, ahogyan számította: a vízfelszín szinte alig látszott a fehéres párafátyoltól.

Borda visszaért a meder széléről, s egy halk horkantással jelezte, hogy a vízállás sekély, s a köves aljzat elbírja a nehéz tengelyt. Mirella elégedetten paskolta meg a ló nyakát, majd visszalépett a gyeplőhöz. A köd védelme alatt elérkezett az idő, hogy átvágjanak a medren, mielőtt a hajnal eloszlatná a szürke leplet.

236. A túlsó emelkedő

Mirella

A gyeplő halk rezdülésére a ló óvatosan belépett a patak nyirkos medrébe. A szekérekerekek alig csattantak a lekerekített patakköveken, a víz csak visszafogottan loccsant a küllők körül. Borda fél lépéssel a tengely előtt haladt, szórén megcsillant a pára, szemeivel feszülten pásztázta a túlsó part meredekebb hajlatát.

A vízszint alig érte el a tengelyagyat, s a köd oly sűrűn ült a meder felett, hogy a túlsó partvonal csupán elmosódott árnyékként bontakozott ki a szürkéségből. Mirella magabiztos kézzel tartotta a szárat, miközben a szekér zökkenőmentesen gördült fel a túlparti, kavicsos zátonyig.

Amint a kerék szilárd földet ért a fenyves szélén, Mirella megállította a lovat. Azonnal a szekér hátuljához sietett, és felemelte a ponyva szélét. Ujjai végigsimítottak a dupla fenékre rejtett, gondosan bebugyolált bálákon. A gyapjú hűvös volt, de teljesen száraz; a patak habjai egyetlen cseppel sem érték el a féltett posztót.

– Ügyes munka volt, Borda – mosolyodott el halkan a lány, s meglapogatta a mellé lépő kutya oldalát. – A teher ép, az út pedig szabad előttünk.

Borda meglegedett horkantással intett, majd a fák közötti emelkedő felé fordította a fejét. Mirella visszaugrott a bakra, s a szekér lassan bevette magát a dombi kerülőút sötét fenyvesébe. A völgyi köd és az erdei csend védelmében biztos léptekkel haladtak tovább a szürke éjszakában.

237. A köves kapaszkodó

Mirella

A szekérekerekek nyikorogva kapaszkodtak fel a köves emelkedőn. A fenyves éjszakai sötétje sűrűn borult az útra, ahogy a kaptató egyre meredekebbé vált. Mirella feszülten markolta a gyeplőt. Minden egyes kövecske koccanásánál megszorította a szívverése; a lovat óvatosan, mégis határozottan ösztökélte felfelé, nehogy a teher hátrafröccsenjen.

Borda halkan morogva lépegetett a szekér mellett. Szőre felborzolódt a hűvös párában, fülei feszülten forgak a sötétben suhogó fenyőágak felé. Az erdő neszei – egy távoli bagoly szárnycsapása vagy a szél okozta ágroppanás – mindkettejükből apró riadalmat váltottak ki, de a szekér nem állhatott meg.

– Lassan, öregfiú, csak óvatosan – suttozta Mirella a lónak, rövid, szaggatott lélegzettel.

A meredekebb részen a bal hátsó kerék megcsúszott a nedves avaron, ám a paci megfeszített izmokkal újabb lendületet vett.

A lány hátrapillantott a ponyva alá. A gondosan elrejtett posztóbálák mozdulatlanul ültek a dupla fenéken. Ha eléri a domb gerincét, a völgyben maradó köd elrejtí őket a kíváncsi szemek előtt. Borda hirtelen megtorpant egy kiálló gyökér mellett, szimatolt a levegőben, majd rövid, jóváhagyó horkantással jelezte: a veszély egyelőre elkerülte őket.

Mirella megkönnyebbülten sóhajtott fel, ahogy a szekér végre kiért a dombtető egyenletesebb szakaszára. A nehéz emelkedőt maguk mögött hagyták.

238. A fenyves gerincén

Mirella

A dombtető szellős tisztásán Mirella egy pillanatra megeresztette a gyeplőt, hagyva, hogy a fáradt ló kifújja magát. A hűvös éjszakai szél átsüvített a fenyőcsúcsok között, elosztatva a homlokára tapadt izzadságcseppeket. Borda halkán lihegve telepedett le a szekér kerekének árnyékában, de sötét szemei továbbra is a völgy irányát kémlelték, ahonnan a mészégetők kunyhóinak halovány füstszaga szivárgott felfelé.

– Jó munka volt, pajtás – suttogta Mirella, miközben átsétált a bak előtt, és óvatosan betúrta a felcsúszott ponyva szélét. A dupla fenék alatt lapuló finom posztóbálák sértetlenül vészelték át a zötykölődést. Egyetlen rőfnyi kelme sem ázott meg, és a rakomány sem mozdult el a zord emelkedőn.

A lány kinyitotta a bak melletti kis fa rekesz fedelét, és elővett egy marék szárított almaszeletet. Felét a hűséges hátnak adta, a másikat pedig odadobta Bordának, aki a levegőben elkapva roppantotta szét a csemegét. A nyugalmas pillanatban Mirella már a következő lépést mérlegelte. A domb túloldalán kanyargó lejtő puha tűlevelekkel borított talaja szelídebbnek ígérkezett, ám a völgy fenekén húzódó patak gázlóját még azelőtt el kellett érniük, hogy a hajnali szürkület eloszlátná a védelmező ködfátylat.

Igazított egyet a köpenyén, visszapattant a bakra, majd határozott pittyentéssel újra útnak indította a fogatot. A szekér halk nyikorgással gördült tovább a derengő fák között, elindulva a mészégetők kunyhói felé.

239. Füst és pára

Mirella

A lejtő puha avarszőnyege csakugyan megkímélte a kerekeket, a fogat majdnem teljesen zajtalanul siklott lefelé a sűrűsödő fenyvesből. A fák törzsei között egyre testesebbé vált a szürke pára, amely a völgy alján gyűlt össze. Ahogy közeledtek a patakmederhez, a hűvös éjszakai levegőben fanyar, jellegzetes illat terjengett: a mészégetők bokzsáiból szivárgó lassú füst összekeveredett a nedves avar és a vadvíz szagával.

Mirella egy óvatos mozdulattal meghúzta a gyeplőt a partot szegélyező fűzfák árnyékában. Borda ruganyos léptekkel ugrott le a bak mellől, és mint egy fekete árnyék, azonnal kisurrant a sűrű bokrok közé, hogy felderítse a gázló környékét. A víz sekély volt, selymes szürkességben derengtek a meder simára kopott kőgátjai, s sehol nem látszott sem emberi nyom, sem váratlan akadály.

A kutya percekben belül visszatért a partra, halkán hozzádörgölözött Mirella csizmájához, majd elégedett horkantással jelezte: tiszt a levegő. A mészégetők kunyhói még mélyen aludtak a ködös félhomályban, csupán a felhalmozott mészhalmok halvány fehérsége rajzolódott ki a távolban.

Mirella elégedetten mosolyodott meg a sötétben. A természet sűrű párahulláma tökéletes fedezéket nyújtott: mire a szekér kerekei a hűs gázló vizébe csobbantak, a völgy teljesen magába nyelte őket, biztonságba helyezve a dupla fenék értékes terhét az ébredező világ szeme előtt.

240. A fehér gúlák között

Mirella

A vízmosás hűvös nedvessége után a túlparti kavicsos ösvény langyos kőport köpült a szekérekerekek alá. A mészégető bokzsák szürkésfehér, elmosódott gúlái úgy álltak a sűrű tejelő párában, mint valami alvó óriások. Mirella nem teketóriázott: amint a patak csobogása elhalt mögöttük, finom kézmozdulattal a kunyhók mögötti alacsony töltés felé terelte a lovat.

A fojtogató mézszag és a nyirkos köd keveréke hamarosan a torkukat kaparta. A ló

idegesen horkantott egyet, de Mirella tüstént lehajolt a bakról, s egy darabka szárított almaszeletet dugott az állat szájába. – Pszt, öregem, még nem vagyunk kinn a pácból – suttogta derűsen, miközben simogató keze nyomán a jószág megnyugodva rágcsálni kezdte a csemegét.

Borda nesztelenül osont a szekér előtt, orrát a földre szorítva. Egy megrakott fatuskó mögött hirtelen megtorpant, s felemelte a fejét. A bokzsák aljából felszálló forró füstoszlop épp feléjük csavarodott, teljesen elfedve a csapást, ám a sűrű gomolygás mélyén hirtelen felparázslott egy alvó szénkupac narancsos fénye. Mirella tudta, hogy a mészégetők hajnalban kelnek elhordani az árut, így nem maradhatnak a füstcsapdában. Egyetlen határozott rántással kitérőt vett a domboldalba vágott mélyút felé. A füst és a pára kettős fala vakon ölelte körbe őket, de a lány biztos kézzel tartotta a gyeplőt. Mire a szénégetők kunyhójából meghallatszott az első álmos köhögés, a szekér csöndben felért a völgyből kivezető, védettebb erdőszélre.

241. A dombtető rejtekében

Mirella

Az erdőszél hűs, gyantaszagú árnyékában Mirella végre visszahúzta a gyeplőt. A ló megkönnyebbülten fújtatott egyet, s a magas fenyők védelmében elégedetten rázta meg a hámat. Odalenn, a füstbe burkolózó völgyben már éledeztek a mészégetők, de a sűrű lombkorona tökéletes takarást nyújtott a pihenőre készülő szekérnek.

– Ügyes voltál, öregem – simogatta meg a ló nyakát Mirella, majd könnyed mozdulattal leugrott a bakról. Borda nesztelenül lépett mellé, orrát az avarba fúrva. A fekete kutya füle még hegyezve maradt a völgy irányába, de feszült tartása lassan felengedett.

A lány a szekér derékhoz lépett, és óvatosan felhajtotta a nehéz takaróponyvát. A rejtett rekeszben lapuló finom posztóbálák sértetlenek voltak: sem a maró mészpor, sem a szénfüst nem érte a drága kelmét. Mirella elégedett mosollyal simította végig a puha anyagot. Ez a szállítmány bőven elegendő lesz arra, hogy a koplaló zsellércsaládok meleg gúnyához jussanak a közelgő tél előtt.

– Minden a legnagyobb rendben – suttogta Borda felé fordulva. – Lőjünk be egy rövid pihenőt, ellenőrizzük a szerszámot, aztán kiderítjük, tiszta-e a levegő a gázló környékén. Borda halk horkantással nyugtázta a tervet, s komótosan letelepedett a küllők

árnyékába, résen lévő tekintetét a völgyi útra szegezve.

242. Fűzfák takarásában

Mirella

A szerszámok gyors átvizsgálása nem tartott sokáig: a tengelyek nem nyikorogtak, a hám szíjai pedig teljesen épek maradtak. Mirella némi friss fenyőgallyat vágott a közeli bokrokról, s művészi gondossággal a szekér oldalára igazította őket. Így a jármű tökéletesen egybeolvadt a lombok sűrűjével, biztonságban tartva a dupla fenékben rejtőző posztóbálákat.

Borda fojtott horkantással jelezte, hogy készen áll a terep ellenőrzésére. A lány egy halk csettintéssel felelt, s miután a lovat biztonságosan kikötötte a dús fűvű tisztáson, ketten indultak lefelé a meredek lejtőn. A völgy aljából felszálló sűrű köd és a mészégetők gomolygó füstje védőlepelként borult rájuk, elrejtve minden mozdulatukat.

Ahogy elérték a patakpartot a mészégetők kunyhóinak közelében, a víz hús párája meglegyintette az arcukat. A sűrű köd és a fojtogató füst elegye szinte teljesen eltakarta őket a külvilág elől. Borda orrát a nedves avarhoz közel tartva, nesztelen léptekkel haladt előre, míg Mirella a vízparti fűzfák rejtekéből kémlelte a gázló környékét.

A sodrás itt szelídebb volt, a köves meder pedig elég keménynek látszott ahhoz, hogy éjszaka elbírja a megrakott szekeret. Sehol egy nem kívánt tekintet, sehol egy járőröző urasági hajdú.

– Megvan a csapás – mosolyodott el Mirella könnyedén. – Az éjszaka leple alatt itt visszük át a posztót a túlpartra.

Borda halk, elégedett mordulással hagyta jóvá a tervet, majd óvatosan elindultak vissza a rejtekhelyükre.

243. Az alkonyati készülődés

Mirella

Visszafelé a meredek lejtőn már sokkal könnyebben haladtak. A mészégetők telepe lassan elcsendesedett; a bokzsák füstje vékony, szürke csíkká szelődött a hűvösödő alkonyati égbolton. Mirella ügyesen kikerülte a kiégett fadarabokat és a csúszós

avarfoltokat, míg Borda pár lépéssel előtt haladva kémlelte a fenyves alját.

Amikor felértek a sűrűvel borított dombtetőre, a ló halk horkantással üdvözölte őket. Az állat békésen legelészett a fenyőágakkal álcázott szekér mellett, mit sem törődve a völgyből felszálló párologással. A lány megsimogatta a paripa nedves orrát, majd elővett az övére erősített szütyőből egy marék szárított almaszeletet, és igazságosan elosztotta a húséges eb és a ló között.

A nap utolsó sugarai aranyárgára festették a fák legfelső lombkoronáját. Mirella még egyszer átvizsgálta a szekér álcázását: a frissen vágott gallyak még tökéletesen takarták a jármű körvonalait, s a dupla fenékben lapuló értékes posztónak semmi nyoma nem látszott kívülről.

Borda a szekér kerekének támaszkodva telepedett le, fejét a mellső mancsaira hajtva, de fülei minden apró neszre rebbentek. Mindketten tudták, hogy a neheze – a patakon való éjszakai átkelés – még hátravan, de a sikeres felderítés után a várakozás percei csendes nyugalomban teltek. A sötétség lassan beborította a völgyet, felkészítve őket a döntő indulásra.

244. Néma indulás

Mirella

Amikor a csillagok első halvány fényei megjelentek a fenyők csúcsai felett, Mirella nem teketóriázott tovább. Halkan lefejtette a szekérről a vágott gallyakat, vigyázva, hogy egyetlen száraz ág se roppanjon a talpa alatt. A lószerszámok halk fémes koccanással kerültek a helyükre, miközben Borda már a bokrok szélén szimatolta a hűvös esti levegőt, jelezve, hogy az erdei csapás tiszta.

A lány gyengéden megveregette a ló nyakát, majd megragadta a zabolát. Nem ültek fel a bakra; a meredek, sötét lejtőn saját lábukon kellett óvatosan egyensúlyozniuk a nehéz teher mellett. A tengelyek halk nyikordulással indultak meg, de Mirella már korábban gondoskodott róla, hogy faggyúval bőségesen megkenje a kerekeket, így a szekér szinte hangtalanul gördült lefelé a puha avaron.

Borda néhány lépéssel a menet előtt haladt, mint egy fekete árnyék. Ha a füle hátracsapódott vagy megtorpant egy pillanatra, Mirella azonnal megállította a fogatot. A völgy aljában a mészégetők kunyhói felől már nem látszottak fények, csupán a kihűlő

bokzsákok alatt rejtőző parázs fanyar szaga terjengett a hűvös éjszakában.

Lassan elérték a sűrűbb fűzfasort, ahol a patak csobogása már tisztán hallatszott. Mirella elégedetten mosolygott a sötétben: a dombtetői várakozás véget ért, a gázló már alig egy kőhajításnyira várt rájuk. A posztó biztonságban lapult a dupla fenékben, felkészülve a víz túloldalára való átjutásra.

245. A patakmeder hűvöse

Mirella

Mirella belépett a bokáig érő, hideg vízbe, megérezve a kavicsos meder szilárd egyenetlenségét. A ló óvatosan, meg-megtorpanva követte a lányt, míg Borda könnyed szökellésekkel haladt előttük a vízfelszínen átderengő gázló mentén. A szekér kerekei halk csobbanással csaptak a mederbe, de a bőségesen megkent tengelyek továbbra is némák maradtak.

A patak közepén a sodrás kissé megerősödött, a hűvös pára átjárta Mirella szoknyájának szegélyét. A lány szorosan markolta a gyeplőt, biztatóan csúsztatva kezét a ló nyakára. Egyetlen rossz mozdulat vagy elcsúszó kavics felfedhette volna jelenlétüket, ám az állat hűségesen és biztos léptekkel követte vezetőjét a sötét gázlón át.

Borda a túlsó parton rázta meg magát halkan, vigyázva, hogy a bundájáról repkedő vízcseppek se csapjanak túl nagy zajt. Amikor a szekér hátsó kerekei is kigördültek a homokos zátonyra, Mirella megkönnyebbülten fújta egyet. A mederben hagyott nedves nyomokat a sodrás pillanatok alatt eltörölte, mintha fel sem bukkantak volna a dombtetőről.

A lány csupán egyetlen pillanatra fordult vissza a sötét völgy felé, majd elégedetten megigazította a lószerszámot. A túlparti cserjés már biztos fedezéket nyújtott, s a dupla fenékben rejtőző posztó épségben várt a szekéren a további útra.

246. A biztonságos tisztás

Mirella

A sűrű cserjés mélyén a talaj szerencsére puha volt, így a nehéz tölgyfa kerekek alig hagytak zörejt maguk után. Mirella nem teketóriázott: amint kikerültek a nyílt vízparti

sávból, magabiztosan igazította útra a kordét. A sötétség itt már nem ellenség volt, hanem hűséges szövetséges, amely fekete köpenyként borult a szekérre és az értékes rakományra.

Borda megelőzte őket a keskeny vadcsapáson, orrát a földhöz közel tartva pásztázta az avar. Néhány lépés után elégedett nyüszítéssel jelezte, hogy a környéken egyetlen hívatlan poroszló vagy buzgó erdőkerülő sem szimatol. A csendet csupán a lószerszám halkan csilingelő karikái és a szorgalmas póni egyenletes zihálása törte meg.

- Jól van, öregfiú, túl vagyunk a nehezén - suttogta Mirella a lónak, miközben elégedett mosoly suhant át az arcán. A csempészett finom posztó biztonságban lapult a dupla fenék alatt, s a lány már előre élvezte a pillanatot, amikor a szomszédos falvak didergő asszonyainak oszthatja majd szét a meleg kelméket, orrot fricskázva a vámszedők gőgös tisztartói alá.

A fák között átderengő éjszakai égbolt alatt a földút lassan emelkedni kezdett, távolabb pedig a sűrűből felsejlett a mészégetők felé vezető tisztás körvonala. Mirella megállította a fogatot egy öreg tölgyfa védelmező lombjai alatt, hogy egy rövid pihenőt engedélyezzen a fáradt állatnak, mielőtt végleg elérik a menedéket.

247. A mészégetők menedéke

Mirella

A póni elégedett horkantással rázta meg a sörényét, mikor Mirella gyengéden megrántotta a gyeplőt, s a fogat lassan továbbgördült a tisztás felé. A sűrű lombkoronák hirtelen visszahúzódtak, s az éjszakai égbolt halvány fénye megvilágította a mészégetők magányos kunyhóit. A bokrok közül lágyan kavargó, kihűlőben lévő fadarabok fanyar füstszaga szivárgott elő, jelezve, hogy a szorgalmas mészégetők már órákkal ezelőtt nyugovóra tértek.

Borda nem teketóriázott: halkan kotorászva a száraz avaron megelőzte a szekeret, s elsurrant a legnagyobb, szalmával fedett viskó fala mellett. Néhány pillanat múlva a sötétből bukkant elő újra, a farkát komótosan csálézva, ami világos jele volt annak, hogy sem őrök, sem hívatlan poroszlók nem zavarják a csendet.

Mirella a kunyhók árnyékában, egy vaskos farakás tövében állította meg a kordét. A pónit egy gyengéd nyaksimogatással jutalmazta, majd óvatosan benyúlt a nehéz ponyva

alá. A dupla fenék titkos rekeszének fa retesze halkan engedett a szorításának. Ujjai alatt érezte a finom posztó puha, meleg tapintását; a drága kelmék szárazak és sértetlenek maradtak a völgyi átkelés után is.

- Na látod, Borda, a kapzsi tisztartó ma éjjel üres markába haraphat - súgta halkan kuncogva a lány, miközben lazított a ponyva tartókötelein. A tisztás nyugalma védelmet nyújtott, s Mirella tudta, hogy az áru biztonságban várja az éjszakai szétosztást.

248. Éjszakai ajándék

Mirella

Mirella ügyes mozdulatokkal emelte ki a nehéz, puha posztóbálák első kötegét a titkos rekeszből. A finom gyapjútartalmú kelmét nem a gazdag urak gőgös asszonyainak szánta, hanem azoknak a didergő zselléreknek, akiknek a kunyhójában az őszi szél már most akadálytalanul fújt át a faforgácsos repedéseken. Borda óvatos léptekkel követte a lányt, miközben az a legnagyobb szalmafedeles viskó felé sündörgött, s a bálát elhelyezte a fáskamra mögötti védett szögletben.

A mészégetők reggel, mikor felébrednek a füstös álmukból, hamar rábukkannak majd az éjszakai meglepetésre. Pontosan tudni fogják, ki járt náluk, hiszen a völgyben gyorsan terjedt a híre a furfangos vándorárusnak, aki a kapzsi tisztartó orra előtt szedi el a legszebb portékát.

Borda hirtelen felkapta a fejét, s hegyezni kezdte a fülét, de morgás helyett csak egy apró, elégedett szuszogással jelezte: a tisztáson továbbra is teljes a nyugalom. A poroszlóknak eszük ágában sem volt ilyen késői órán az elhagyatott mészégető kunyhók körül portyázni.

Mirella elégedetten simította le szoknyáját, majd visszasétált a szekérhez. A póni türelmesen horkantott egyet, míg a lány gondosan visszaillesztette a dupla fenék fa reteszét, s elrendezte a nehéz ponyvát a megmaradt áru felett. Eljött az ideje, hogy a hajnali továbbindulás előtt ők is megpihenjenek a kunyhók árnyékában.

249. Csendes elvonulás

Mirella

Mirella egy kopott pokrócot húzott elő az ülés alól, majd letelepedett a félig nyitott fatároló száraz szalmájára. Borda nyomban követte, s a lány lábához kucorodva terült el, állát a mellső mancsaira hajtva. A csendet csak a patak távoli csobogása és a póni egyenletes, nyugodt abrakolása törte meg. A szellő lágyan mozgatta a fenyők ágait, de semmi sem utalt arra, hogy a környéken kíváncsi szemek figyelnének.

A lány megsimogatta a kutya sűrű, sötét szőrét, s halkan kuncogott maga elé. Arra gondolt, mekkora öröm és meglepetés éri majd a mészégetők családjait, amikor a reggeli műszak előtt rábukkannak a puha, meleg posztókötegekre. Nem kellett magyarázat vagy papiroson átadott ajándékozási levél: az itt élők pontosan tudták, ki törődik velük a zord hegyi telek előtt.

Amikor a horizont szélén a sötétség szürke derengésbe fordult, Mirella már nem várta meg a kakasszót. Nesztelen mozdulatokkal keveredett fel a szalmából, megigazította a póni hámját, s egyetlen intéssel jelt adott Bordának. A fekete kutya némán ugrott a szekér mellé, miközben a lány óvatosan kiterelte a fogatot a kunyhók árnyékából.

Úgy távoztak, ahogyan érkeztek: mint az éjszakai szellő, amely csak melegséget hagy maga után. A szekér kerekei alig surrantak a harmatos fűvön, míg a tisztás lassanként elmaradt a fák mögött.

250. Hajnali pára a gázlónál

Mirella

A fenyves mélyén a hajnali pára még sűrűn ült az avaron, ahogy a kis szekér lassan gördült előre a kanyargós erdei csapáson. Mirella szorosan markolta a gyeplőt, szemeit a fák közé vetve figyelte az ébredező erdőt. Minden egyes roppanás a gallyak alatt fokozta benne az óvatosságot; jól tudta, hogy a kora reggeli órákban a hajdúk vagy a földesúri portyázók is könnyen útra kelhetnek.

Borda feszülten, alacsonyan tartott fejjel haladt a fogat előtt. A fekete kutya fülei néha megrándultak, orra a nyirkos levegőt szimatolta, készen arra, hogy a legkisebb gyanús nesznél figyelmeztesse gazdáját. Mirella egy halk intéssel lassításra intette a pónit, amikor a fák mögött feltűnt a patak csillogó szalagja és a sekély gázló körvonala.

– Csak csendben, Borda – suttozta a lány feszülten, halk, szaggatott hangon. – Átérünk a vízen, s odébb állunk.

A kutya halk, alig hallható morajjal jelezte, hogy megértette, s nem tévesztette szem elől a túlsó part sűrűjét. A víz csobogása szerencsére elnyelte a kerek halk loccsanását, ahogy a póni óvatosan a sekély mederbe lépett. Mirella még egyszer visszanézett a háta mögé: a mészégetők tisztása már végleg a homályba veszett, s velük együtt a rejtett posztókötegek titka is védve maradt. Amint a szekér kiért a nedves kavicságyból a túloldali emelkedőre, a lány közelebb húzta magához a köpenyét, s éberen terelte tovább a fogatot a hűvös erdei árnyak között.

251. A bükkös dűlőútján

Mirella

A kapaszkodó tetején az erdő sűrűje lassan ritkulni kezdett, s a gomolygó párán át végre felsejlett a domboldalba vágott öreg dűlőút. Mirella megkönnyebbülten eresztette meg a gyeplőt: a nehezén már túl voltak, s a hűvös reggeli szél lassan feloszlatta a fák között megrekedt szürkéséget.

Borda elégedetten horkantott a bozót mellett, majd egy mohás tölgyfa tövében elterülő vastag avarrétegre bökött az orrával. Nem veszélyt szimatolt már, csupán a természet ébredező rezdüléseit figyelte. A kistermetű póni komótos léptekkel követte a kutyát, élvezve, hogy a meredek emelkedő után végre kisimult alatta a talaj.

– Ügyes voltál, komám – simogatta meg Mirella a póni nyakát, miközben egy pillanatra lepattant a bakról, hogy megmozgassa elgémberedett tagjait. – A hajdúk most biztosan a meleg kemencék mellett kortyolják a fanyar bort, eszük ágában sincs a nyirkos medernél téblábolni.

A szekér oldalán lógó rézkanna ritmikus koccanása kísérte lépteiket, ahogy a sötét fenyvesből a szelídebb bükkösbe értek. A lány a ponyva alá nyúlt, s ellenőrizte a maradék portékát. A rejtett rekesz kiürült, így már csak a vándorárosok megszokott készlete maradt: pár üveg kesernyés füvesolaj a hiszékeny uraságok köszvényére, s egy kevés szárított gyógyír a rászorulóknak.

Borda halk vakkantással jelzett, amikor a dűlőút szélén feltűnt a völgybe vezető ösvényjelző kő. A nap első aranyló sugarai áttörtek a lombkoronán, s a nyirkos levegő szinte ragyogni kezdett. Mirella elmosolyodott, majd lendületesen visszahágott az ülésre: a szegényeknek szánt kelme már jó helyen pihent, a vásári nap pedig még csak

most kezdődött.

252. A völgyi vásár felé

Mirella

A dűlőút kanyarulatában a bükkös végleg átadta helyét a napsütötte lejtőknek, ahonnan már jól látszott a völgyben nyújtózó kisváros. A távolból tehenek bőgése, korai kakasszó és fapadlós szekerek zörgése keveredett a szellővel, hirdetve, hogy a heti vásár már javában készülődik.

Borda büszkén lépegetett a póni előtt, füleit forgatva a környék neszeire. Veszélynek nyoma sem volt: az erdei járőrök messze jártak, a reggeli frissesség pedig könnyeddé tette a haladást. Mirella a bakon ülve igazította meg tarka kendőjét, majd csintalan mosollyal megkocogtatta a padló melletti kis fadobozt. Abban lapultak a legdrágább csiszolt üvegcsék, tele egyszerű kútvízzel és pár csepp illatos olajjal – a gőgös uraságok csodás köszvényírtóival.

Az út szélén egy korán kelt, fát gyűjtő zsellércsalád pihent meg a szikláknál. A didergő gyerekek tágra nyílt szemmel nézték a cifra ponyvás szekeret. Mirella azonnal megennyhült: megállította a pónit, s a bak alól előhalászott egy kis zacskó aszalt szilvát meg egy puha cipót.

– Ezt vigyétek, apróságok, a vásári forgatagban úgylis hamar megéhezik az ember! – kacsintott a legkisebbre, aki megilletődve szorongatta a váratlan ajándékot.

Borda elégedetten vakkantott egyet, jóváhagyva a gazdája bőkezűségét, majd intett a póninak, hogy folytathatják az utat. Ahogy bekanyarodtak a vásártérre vezető főútra, Mirella kiegyenesedett, felöltve a ravasz vándoráros magabiztos mosolyát. A szegények már megkapták, ami nekik járt, most a gazdag uraságok bukszájának kiforgatása következett.

253. A vásártér forgatagában

Mirella

A vásártér szélén, az öreg templomkerítés árnyékában Mirella ügyes mozdulattal állította meg a pónit. A tarka ponyva alól pillanatok alatt előkerült a selyemterítővel

letakart kis asztalka, amelyre a kútvízzel és illóolajjal töltött, mutatós üvegcsék kerültek. Borda komótosan elterült a szekér mellett, de éber tekintete egyetlen közeledő csizmát sem tévesztett szem elől.

- Lépjenek közelebb, tekintetes uraim, ne sajnálják a megfáradt tagoktól a keleti bölcsek titkát! - csendült fel Mirella selymes, ígéző hangja, s a csalogató szavakra hamarosan odasereglettek a módosabb vásárlók.

Elsőként egy pöffeszkedő, prêmes süvegű kalmár állt meg a stand előtt, gyanakvóan méregetve a napfényben csillogó folyadékokat. Az úr szemlátomást nehezen nehezedett a bal lábára, s Mirella éles szeme nyomban kiszúrta a finom posztón át sejthető duzzanatot.

- Csak nem a csúz gyötri a tekintetes urat? - vont fel szemöldökét Mirella alázatosnak tettetett együttérzéssel, miközben kiemelte a legformásabb üveget. - Ezt a ritka párlatot a távoli tengerentúli szerzetesek párolták. Három csepp a zsibbadó ízületre, s még este táncra perdül a városháza bálján!

A kalmár hiúsága győzött a fukarsága felett: a csillagászati árat hallva ugyan felfortyant, de mikor Mirella ígézőn rámosolygott, máris nyúlt a selyemerszényéért. A nehéz ezüstpénzek csilingelve hullottak Mirella tenyerébe, míg Borda a fűben egy elégedett horkantással nyugtázta a gazdája ravasz diadalát.

254. Ezüst a didergőknek

Mirella

Alig hogy a pöffeszkedő kalmár elbotorkált a csodaszertől remélt gyógyulás boldog tudatában, Mirella a nehéz erszényt a ponyva alá rejtett titkos rekeszbe csúsztatta. A szája szélén bujkáló maró gúny villámgyorsan elenyészett, amint tekintete a szomszédos bódé mögött gubbasztó kiscsaládra tévedt. Egy rongyos gúnyájú, mezítlábas kislány didergett a szekerek közt átsüvítő hűvös szélben, míg édesanyja fáradtan próbált néhány szál száraz rózsét eladni a közönyös báméskodóknak.

Mirella halk fütttyel jelt adott Bordának, s a fekete kutya nyomban felpattant a fűből. A lány elővett egy vastag, meleg posztókendőt a szekér mélyéről - éppen abból a szállítmányból, amelyet éjszaka hoztak át a gázlón -, majd egy tisztességes karéj friss kenyeret mellécsapva a didergők felé lépett.

– Nézze csak, jóasszony! – szólította meg a nőt szelíd, gondoskodó hangon, s a kislány vállára terítette a kelmét. – Ez a hűséges jószág itt a szekér mellett nagyon megszerette a kisasszonyt. És mert ma a szerencse is mellénk szegődött, a tekintetes kalmár úr jóvoltából jut egy kevés a legkisebbeknek is.

A nő szeme megtelt könnyel, amint Mirella még két fényes ezüstöt is a tenyerébe csúsztatott. Borda barátságos horkantással bökdöste meg a kislány kezét, feloldva a megilletődöttséget. Mirella elégedetten mosolygott: a kapzsi úrtól elcsalt ezüstök végre a legjobb helyre kerültek.

255. Újabb vevő a pultnál

Mirella

A szegény asszony hálás tekintetét maga mögött hagyva Mirella visszalépett a szekérhez. A vásári forgatag időközben még sűrűbbé vált, s a kapzsi kalmár csodás gyógyulásának híre úgy terjedt a sátrak között, mint a futótűz. Mirella alig igazította meg a ponyvát, máris egy köpcös, prémszegélyes mentét viselő uraság furakodott az állványok elé, kapkodva szedve a levegőt.

– Tekintetes kisasszony! – lihegte az úr, miközben izzadt tenyerét a meglehetősen teli erszényén nyugtatta. – Azt beszélik, a környék legjobb cseppjei nálad találhatók! Ha a köszvényemet kigyógyítod, arannyal mérem a portéka súlyát!

Mirella szájszegletében megbújt a jól ismert, hűvös mosoly. Egyetlen kacsintással jelt adott Bordának, aki azonnal felvette a szigorú kapuőr pózát a szekérrúd mellett. A lány kényelmesen visszadőlt a fapadon, majd halkán, de sokatmondóan megszólalt:

– Áh, a nagyságos úr köszvénye bizony kényes jószág. De szerencséjére a távoli kolostorok ritkaságából még maradt egyetlen aprócska fiolám... Persze az ilyen holmi nem a köznép vékony erszényéhez van mérve.

Mirella előhúzott a rekeszből egy sötét üvegcsét, ami valójában nem tartalmazott mást, mint tiszta forrásvizet némi csipkebogyóléval színezve. Az uraság szeme felcsillant, s habozás nélkül a pultra csapott három fényes ezüstöt, mit sem sejtve arról, hogy a pénze percekben belül újabb rászorulóknál talál majd gazdára.

256. Ezüst a zsebben

Mirella

Mirella a mentés úr tenyerébe nyomta a sötét üvegcsét, s mézes-mázos hangon még hozzáfűzte a szigorú utasítást: naplementekor pontosan három cseppet kell belőle meleg kecsketejbe csöpögtetni, különben a varázs azonnal elenyészik. A köpcös uraság buzgón bólogatva, szinte áhítattal szorította magához a csodaszert, majd a tömegbe vegyülve elsietett, rettegve attól, hogy valaki elhalássza előle a drága portékát.

– Remélhetőleg a kecsketej legalább a gyomrának jót tesz – kuncogott Mirella halkán, miközben a három csillogó ezüstöt a szoknyája rejtett zsebébe süllyesztette. Borda egy elégedett horkantással felelt, de éber tekintete egyetlen pillanatra sem lankadt: a vásári forgatag szélén lébecoló hajdúkat kémlelte szigorúan.

A nap már hanyatlóban volt, sárgás fénye végigsöpört a tarka sátortetők felett. Mirella pontosan tudta, hogy a szerencséjüket nem szabad a végtelenségig kísértetniük; a félrevezetett kalmár vagy a köszvényes uraság hamarosan rájöhet a turpisságra, ha a varázsital nem hozza a várt csodát. Egyetlen lendületes mozdulattal behúzta a szekér ponyváját, és elrakodta a megmaradt üvegcséket.

– Na, Borda, a könnyű ezüstök megvannak, most jön a dolog nehezebbje – suttogta a lány, s a gyeplőt a kezébe vette. A szekér lassan kigördült a vásártér zajából, s a völgy mélye felé vette az irányt, ahol a patakparti mészégetők kunyhói és a csendes gázló várt rájuk az éjszakai posztószállítás előtt.

257. Lesben a patakparton

Mirella

A szekér zörgése lassan elhalt, ahogy beértek a mészégetők füstös katlanai mellé. A levegőben égett fa és fanyar mész szaga terjengett, a fák mögött pedig halk csobogással kanyargott a patak. Mirella óvatosan megállította a lovat a fűzek jótékony takarásában, s azonnal Borda felé fordult.

– Figyelj – suttogta fojtott hangon a lány, s ujjaival görcsösen szorította a ponyva szélét.
– Csendben kell bejárnunk a szakaszt. Ha a hajdúk neszt fognak, oda a posztó meg az ezüst is.

Borda nem morgott, csak sötét bundáját borzolva leste a fák sűrűjét. Fülei hátralapultak, szemei éberen pásztázták a víztükröt és a túlsó part meredek csapását. Egyetlen halk neszre is felkapta a fejét, miközben Mirella mellett lépkedett a süppedős, nedves talajon. A lány megkerülte a kiégett mészgödröket, s a gázló gázolható köveihez lépett. A sekély víz tükreben visszatükröződtek a lemenő nap utolsó, halovány sugarai. Megvizsgálta a partot: a meder itt kellően homokos volt, alkalmas arra, hogy az éj leple alatt a szekér csendben átgördülhessen a túlsó oldalra, ahol a teherhordók már várták a posztóbálákat.

– Tiszta az út, de nem lazíthatunk – pillantott Mirella a fák sötétedő árnyaira. Rettegés bujkált a szívében, hogy a vásári csalás híre eléri a völgyet, mielőtt végeznének. Megigazította szoknyáján a rejtett zsebet, s egyetlen óvatos mozdulattal intett kísérijének, hogy térjenek vissza a szekérhez az áru előkészítésére.

258. Árnyak a gázlónál

Mirella

A sötétség lassan, észrevétlenül terült el a völgy felett, miközben Mirella és Borda visszatértek a fűzfák védelmében álló szekérhez. A lány nem teketóriázott tovább: ügyes mozdulatokkal elhúzta a vastag ponyvát, s meglazította a kordé duplafenekének rejtett pántjait. A nehéz, jó meleg posztóbálák finom gyapjúsága azonnal megtöltötte a fülledt estéli levegőt.

– Na, te fekete ördög, most jön a dolog érdemi része – suttogta Mirella halkán, miközben elégedett mosollyal simított végig a puha kelméken. – Ha a teherhordók pontosak, éjfélre egyetlen rőf bálánk sem marad a szekéren, s a hajdúk csak a hűlt helyünket lelik. Borda megrázta magát, halk horkantással jelezve, hogy a posztó biztonságban van, majd a kerekék mögé kuporodott, szemét egy pillanatra sem véve le a patakmederről. Mirella kihasználta a várakozás csendes perceit: elővette az övébe rejtett bőrszüttyőt, s gyors mozdulatokkal átszámolta a vásárban kicsalt ezüstöket. A pöffeszkedő uraság nem sajnálta a pénzt a színes lötytyért, a megszerzett tallérok pedig pontosan jó helyre kerülnek majd.

A túlsó partról ekkor halk madárfütty csattant – a megbeszélte jelzés. Három szívós árnyék bontakozott ki a vízparti fűzekből, s óvatos léptekkel megindultak a sekély gázlón

át a szekér felé. Mirella elégedetten felállt, s félreérthetetlen intéssel jelezte a megérkező helyi teherhordóknak: az áru készen áll az átkelésre.

259. Gyapjas teher a habokban

Mirella

A férfiak szótlanul, gyakorlott mozdulatokkal léptek a kordéhoz. Egyikük sem fecsérelte a szót felesleges udvariaskodásra; az éjszakai csempészet nem a bájolásról szólt. Mirella villámgyorsan adogatta le a nehéz, jó szagú posztóbálákat a szekér duplafenekéből, miközben feszülten leste a közeli bükkös sötétedő kontúrjait.

– Gyorsan, fiúk – suttogta Mirella halkan, de szaporán. – A hajdúk a mészégetőknél járnak, nem akarom, hogy ránk nyissanak!

Borda hirtelen megmerevedett, füleit felcsapta. Két halkan moccanó árnyat vett észre a patak feletti bozótról. A kutya torkából tompa, fenyegető morgás törte meg a víz csobogását. Mirella szíve kihagyott egy ütemet, ujjaival azonnal Borda marjába markolt.

– Nyugi, Borda – sziszegte halkan a lány. – Csak egy kóbor őz... vagy mégsem?

A teherhordók sem tétováztak: az utolsó bálát is vállukra kapva gázoltak vissza a hűvös habokba. Borda feszülten kísérte őket a szemével, hátán felborzolódott a szőr. Szerencsére az árnyak eltűntek a domboldalban, s a teherhordók bizton elértek a túlparti sűrűbe.

Mirella gyorsan visszazárta a rejtett rekesz lapját, és a ponyvát is rásimította az üres kordéra.

– Tűnjünk innen, mielőtt rosszabb árnyak keresztezik az utunkat! – intett a kutyának, majd megragadta a gyeplőt.

260. A szurdok emelkedője

Mirella

A gyeplő megfeszült Mirella ujjai között, a kordé pedig éles reccsenéssel indult meg a köves úton, gyorsan eltávolodva a hűvös patakmedertől. A sötétség úgy borult rájuk a sűrű bükkösben, mint egy nehéz, nedves pokróc, de Mirella nem a sötétől bosszankodott. A méreg marta a gyomrát: a hajdúk túl közel szaglászta a

mészégetőknél, s ha a teherhordók csak egyetlen percet késnek, most mindannyian láncra verve nyöghetnének a tömlőben.

Borda halkan mordult egyet a szekér kereke mellett ügetve, füleit hátracsapva. Nem tetszett neki az erdő éjszakai neszezése; minden elpattanó gallyra éles, fenyegető pillantással felelt, készen arra, hogy bárkinek a torkának ugorjon.

– Ne morogj már, Borda, így is elég baj, hogy a posztóért alig kaptunk többet a veszélydíjnál – sziszegte a lány, miközben gátlástalan magabiztossággal terelte a kordét a szurdok szűk emelkedőjén. – Holnap a vásárban úgyis a háromszorosát csalom ki a kapzsi tisztartó zsebéből az ál-csodaszerekkel!

A szekér nagy zökkenővel hagyta maga mögött a gázló sártengerét. Ahogy kiértek a magasabban fekvő sziklagyepre, Mirella egy pillanatra hátrapillantott a sötét völgyre, majd elégedetten megigazította a tört az övén. A veszély egyelőre elmúlt, s a kordé most már megállíthatatlanul haladt a hegyi dűlő biztonságosabb szakasza felé.

261. Kapaszkodó a hegygerincre

Mirella

A meredek kapaszkodó alaposan próbára tette a kordét húzó igásállatot. A kerekek csikorogva forgó sziklatörmeléken verekedték előre magukat, míg Mirella éles pattintással meg nem rántotta a gyeplőt a szurdok tetejéhez közeli szélesebb kanyarulatban. A méreg még mindig ott forrt a vérében: az adószedők kapzsisága és a veszélyes gázlói átkelés sovány nyeresége alaposan felhergelte a lányt.

Borda halkan, élesen felmordult, ahogy a bozótos szélén felcsattant egy száraz gally. A fekete szőrű védelmező egyetlen fenyegető mozdulattal pörrent meg az úton, sörényét borzolva szimatolt a sötét hegyoldal felé. Mirella fél kézzel a tör fa markolatára csúsztatta ujjait, de nem történt semmi; csupán egy ijedt borz suhant át a száraz avaron.

– Nyugodj már meg, Borda, a hajdúk ennél jóval lustábbak – sziszegte élesen a lány, miközben szeme sarkából éberén pásztázta a fák közötti homályt. – Nem fognak idefent sziklát mászni az éjszaka közepén.

Gyorsan ellenőrizte a szekér kettős fenekének rejtett rekeszeit. A megmaradt fiolák és kencék épek maradtak a zötykölődő kapaszkodón. Amint meggyőződött a teher

épségéről, határozottan megcsattintotta a gyeplőt: az emelkedő lassan megszelídült, s az erdő szélén végre kirajzolódott a fennsík tágas, csendes háta.

262. A fennsík éjszakája

Mirella

A fennsík szeles peremén végre megkönnyebbülten fújtatott fel az igásállat. A csillagfényes tisztáson a kordé végre simább talajra ért, s Mirella egy öreg, terebélyes tölgyfa védelmében húzta meg a gyeplőt, hogy adjon egy szusszanásnyi pihenőt a fáradt lónak.

Borda éberén körbeszimatolta a kerekeket. Bár a sötétség még mindig tartogathatott meglepetéseket, a kutya szigorú tartása halkan engedett a feszültségből. A szurdok szűk, fenyegető sziklafalai messze elmaradtak mögöttük.

- Na látod, öregfiú, túléltek - suttogta Mirella, s leguggolva türelmesen megsimogatta a fekete eb borzas nyakszirtjét. - A kapzsi adószedők most bizonyára a meleg ivóban dőzsölnek, és sejtelmük sincs róla, miféle kincs suhant át az orruk előtt.

A távoli völgykatlanban már felsejlettek a másnapi vásárosváros halovány, derengő fényei. A lány ajkán gúnyos mosoly bujkált: fejben gyorsan átszámolta a gázlónál megkapott ezüstöket, meg a rejtett rekeszekben lapuló, méregdrágán kínálandó kencék várható hasznát.

- Hajnalban beérünk a piactérre - igazította meg a szekér ponyváját határozott mozdulattal. - Ott aztán a gőgös uraságok mélyen a zsebükbe nyúlhatnak a portékámért.

Borda egyetlen rövid vakkantással felelt, majd letelepedett a kerék mellé, éber szemeit a fennsíkra vezető útra szegezve.

263. Halk zörgés a sötétben

Mirella

A szél hirtelen megerősödött a fennsíkon, s az öreg tölgyfa ágai fészkelődve reccsentek meg. Borda füle nyomban hátracsapódott; a fekete eb megfeszült izmokkal, fojtott morgással emelkedett fel a hűvös avarról.

Mirella szíve egy pillanatra gyorsabban vert. Keze ösztönösen a szoknyája ráncai közé nyúlt, ahol a kis tűr lapult. A sötétségben a bokrok árnyai mintha megmozdultak volna. Bár a szurdokot sikeresen maguk mögött hagyták, az adószedők fegyveresei vagy a kóbor haramiák bármikor feltűnhettek a fennsík nyílt egyenesén.

– Pszt, Borda! Maradj! – suttogta a lány feszülten, éber szemeit a hegygerinc felé vezető ösvényre szegezve.

A sűrűből azonban csak egy megriadt erdei vad surrant ki, majd nyomban el is tűnt a bozótban. Mirella mély levegőt vett, de a feszültség nem szállt el teljesen. Tudta, hogy a nyílt fennsíkon túlságosan is sebezhetőek. Az éjszaka leple alatt kellett eljutniuk a város szélső dűlőig, mielőtt a hajnali őrzőjáratok elfoglalják a főbb ellenőrző pontokat.

Határozott mozdulattal pattant fel a bakra, s óvatosan megigazította a kettős padlózatot takaró gúnyákat. Borda egyetlen ruganyos ugrással mellette teremve foglalt helyet a szekéren. A gyeplő meglendült, a kordé halk zörgéssel vágott neki a lejtős útnak.

264. Körvonalak a hajnalban

Mirella

A kordé kerekei egyenletesen zörögtek a lejtős dűlőúton, maga mögött hagyva a sötét fennsíkot. A hűvös éjszakai szél fellebbentette a szekérre terített gúnyák szélét, de a dupla fenék mélyén lapuló portéka biztonságban pihent. Mirella megeresztette a gyeplőt, s hagyta, hogy a fáradt ló saját ritmusában haladjon a völgy felé.

Borda a lány lábainál kuporgott, sötét bundája szinte egybeolvadt az árnyékokkal, de fülei még mindig minden apró neszre rezdültek. A lány megsimogatta a kutya fejét, és halkán elmosolyodott. A veszély elmúlt, a hegyvidéki járőrök messze jártak, a horizont szélén pedig már halványan rajzolódott ki a vár komor sziluettje.

– Na, öregem, ezt is megúsztuk – kuncogott Mirella, miközben a kordé egy éles kanyarral elérte a városszéli gyümölcsösöket. – A hajnal már a mi oldalunkon áll. Pár óra múlva kinyit a vásártér, és a gőgös tisztartók megint versenyt futhatnak a rézgarasaikért.

A füstszagú hajnali pára ráült a fák ágaira. Mirella egy félreeső, sűrű fűzesben állította meg a fogatot, ahol a vásárba igyekvő többi kofa előtt elrendezhette a portékát. A rejtett rekeszből előkerültek a finom posztók és az ingyenesen osztandó meleg takarók is. A közeledő reggel nemcsak új üzleteket, de újabb rászorulókat is ígért.

265. Hajnali portya a piacon

Mirella

Az első aranyló napsugarak éppen csak áttörtek a várfal feletti vastag párárétegen, amikor Mirella a szekérével átdöcögött a vásártér déli kapuján. A piactér szélén, az öreg tölgyfa árnyékában állította le a fogatot, ahol a korán kelő kofák már elkezdték kipakolni a portékáikat. A sült kenyér és a füstölt kolbász illata elkeveredett a hajnali hűvössel, barátságos morajlással töltve meg a teret.

Borda megfontolt, halk léptekkel haladt a kordé mellett. Sötét szőre még nyirkos volt a gyümölcsös harmatától, de a fülei éberen figyeltek minden közeledő léptet. Mirella gyakorlott, könnyed mozdulatokkal terítette ki a tarka pultabroszt a rögtönzött faállványra, majd sűrű mosoly kíséretében kirakta a közönségesebb árukat. Ám amikor egy vékony, didergő kisas haladt el a szekér mellett fogvacogva, a lány mozdulata meglendült.

Egyetlen halk füttyel magához intette a megriadt fiút, s a dupla fenékből már húzta is elő az egyik legvastagabb, meleg gyapjútakarót. Lágyan a gyerek nyakába borította, figyelmen kívül hagyva annak elképedt pillantását.

– Ne verd össze a fogaidat, öregem, mert még elijeszted a gazdag vevőimet – kuncogott halkan Mirella, és egyetlen rézgarast sem fogadott el. A fiú hálásan megszorította a pokróc szélét, majd sietve eltűnt a bódék között.

Borda ekkor halk, figyelmeztető morgással jelzett. A kapu felől egy kövér, selyemkabátos kalmár közeledett gőgös léptekkel, méricskélve a korai kínálatot. Mirella ajkán azonnal megjelent a legálszentebb, legnyájasabb mosoly, s megigazította a ruhája kivágását. A nap elkezdődött, és a jó módúak rézgarasai csak arra vártak, hogy jobb helyre kerüljenek.

266. A selyemkabát ára

Mirella

– Tekintetes uram, igazán áldott a mai reggel, ha ilyen nemes úr tiszteli meg szerény pultomat! – csicseregte Mirella, miközben leplezetlen áhítattal hajolt közelebb. – Látom a mozdulatán, a hűvös hajnali pára megviseli az ízületeit... De mily szerencse! Éppen

maradt egyetlen üvegcsém a messzi délről származó, méregdrága gyógybalzsamból.

A kalmár gyanakvóan felvonta a szemöldökét, de a lány álszent mosolya és a csiszolt fiola aranyló csillogása azonnal elaltatta a gyanúját.

- Mennyit kérsz ezért a csecsebecséért, leányzó? - kérdezte pöffeszkedve, miközben hüvelykujjával a vastag ezüstgyűrűjét forgatta.

- Egy ilyen ritkaságért a várbéli urak aranyat adnának, de a tekintetes úrnak megelégszem három fényes ezüsttel - suttogta Mirella bájoló hangon.

Borda ekkor lassan, kimérten előlépett a szekér árnyékából. Sötét bundája borzolódott, s egyetlen halk, mély morgással nyomatékosította az alku tisztaságát. A kalmár reflexszerűen hátrahőkölt, s a fenyegető fekete dög láttán sietve a szüszébe nyúlt, nehogy alábbhagyjon a jóindulat.

A három ezüstgaras villámgyorsan landolt Mirella tenyerében. Miután a pöffeszkedő vevő elégedetten odébbállt az egyszerű, illatosított repceolajjal, a lány szemében csintalan szikra gyúlt. Az ezüstöket azonnal a szoknyája rejtett zsebébe süllyesztette, tudva, hogy a rászorulóknak este bőséges vacsorát kapnak belőle.

267. A bíborselyem úrfi

Mirella

Mirella elégedett mosollyal igazította meg a szoknyája redőit, majd csendes intéssel jelzett Bordának. A szőrös védelmező egyetlen halk horkantással nyugtázta a sikeres üzletet, miközben a vásártér lassan megtelt a kofák kiabálásával és a friss kenyér illatával.

Nem kellett sokat várniuk a következő lehetőségre. A szomszédos faszobrász pultjánál egy pöffeszkedő úrfi tette a szépet. Cifrán hímezett, méregdrága selyemkabátja sárga fénnel világított a reggeli szürkességben, miközben pimaszul alacsony árat kínált az öreg mester gondosan faragott kelengyésládájáért.

- Ilyen silány holmiért egyetlen rézgaras is sok, öregem! - fintorgott az úrfi, s közben kecsesen megigazította selyemkabátja ujját.

Mirella szemeiben pajkos szikra gyúlt. Könnyed léptekkel odasétált a pult elé, és csicsergő hangon csatlakozott a beszélgetéshez.

- Ó, tekintetes uram, mily éles szemmel forgatja a szót! Ám egy ilyen pazar selyemkabát

viselőjének igazán kijár a szerencse: a mester ládája varázslatos rejtett rekeszeket őriz, amelyben a féltett ezüstök sosem lelik rablójukat.

Borda közben komótosan előlépett, és mint aki a legtermészetesebb dolgot teszi, ráült az úrfi selyemkabátjának finom uszályára. Az úrfi mozdulni próbált, de a hatalmas fekete eb mozdulatlan súlya s a lány bűvös mosolya gyorsan jobb belátásra bírta. A cifrába öltözött vevő végül mélyen a szüszébe nyúlt, s a kért ár dupláját tette le az öreg kézműves remegő tenyerébe, csak hogy épségben kiszabadítsa drága kelméjét.

268. A vásárcapu árnyékában

Mirella

A bíborselyemben feszítő pimasz alak szinte futva menekült a tömegben, miközben kétségbeesetten porolta finom kelméjét. Az idős faszobrász remegő kézzel szorongatta a tenyerébe pottyant ezüstöket, s hálás tekintettel fordult a lány felé.

– Leányom, a jóisten áldjon meg! Fogadd el legalább ezt a kis faragott figurát köszönetképpen!

Mirella azonban éles kézmozdulattal intette le az öreget, hangjában szikrázó ingerültséggel.

– Tartsa csak meg, mester! Inkább vegyen belőle meleg ételt meg tisztességes fát, ahelyett hogy ingyen munkálkodna az ilyen pöffeszkedő úrfiaknak! – vágta rá metsző határozottsággal.

Borda morogva méregette a tömeget. Az eb fülei hátracsapódtak; pontosan érezte, hogy a megszegyenített selyemkabátos aligha nyeli le a keserű pirulát, s hamarosan a városi hajdúkkal térhet vissza.

– Gyerünk, Borda, nincs időnk itt ácsorogni! – sziszegte Mirella, és gyors mozdulattal felkapta a portékás kosarát.

Gyors, elszánt léptekkel indultak meg a piaci bódék sűrűjében. A lány szeme még mindig szikrázott a gőgös uraság pimaszsága miatt, de lépteit egy pillanatra sem lassította. A kofák kiabálása és a kordék zörgése lassan mögöttük maradt, amint átvágtak a vásártér déli kapuján, a városszéli dűlőút felé.

269. A kanyargó dűlőúton

Mirella

A poros dűlőútra kiérve a város zaja végleg megcsillapodott mögöttük. Mirella fújt egy mélyet, ahogy a délutáni napfény megcsillant a fák lombjai között, s lépteit végre kényelmesebbre fogta. A kordé halk zörgése megnyugtató ritmust adott a meneteléshez, Borda pedig éber füllel, de lényegesen lazább tartással ügetett a lány oldalán.

– Látod, pajtás? Az ilyen selyemruhás pávák mindig azt hiszik, hogy az egész világ az ő lábaik előtt hever – jegyezte meg Mirella halk, huncut mosollyal az arcán. – De legalább a szobrász öregnek jut ma estére tisztességes vacsora.

Borda egy rövid horkantással felelt, mint aki teljes mértékben egyetért a döntéssel, majd orrát a szél felé fordította. A gázló felé vezető út még jó pár mérföldet ígért, de a szorongató városi levegő után a nyílt mező szabadsága valóságos felüdülés volt mindkettőjük számára.

A lány benyúlt a szoknyája rejtett zsebébe, s ujjai között megcsörrentek a korábban megszerzett ezüstök. Nem kérkedett a zsákmánnyal, de a megelégedettség melegsége járta át: a csalóktól és fennhéjázóktól elvett garasokból hamarosan újabb takarókat és orvosságot vesz a szegény sorsúaknak.

Ahogy a dűlőút egy fűzfákkal szegélyezett kis patakmederhez ért, Mirella megtorpant egy pillanatra. Leoldotta a kulacsát a kordé oldaláról, ivott egy korty hús vizet, majd a tenyeréből a húséges ebnek is adott. Borda hálásan lefetyelte a vizet, miközben szemeivel a távoli kanyart pásztázta. A porfelhő mögöttük lassan elült, s a városháza hajdúinak sem volt nyoma – a póru járta úrfi valószínűleg jobbnak látta, ha nem csinál nagyobb nevetséget magából.

270. A rőzszeszedő anyóka

Mirella

Mirella gondosan elrakta a kulacsot a kordé oldalára, majd egy utolsó, elégedett pillantást vetett a mögöttük elterülő tájra. A nap már alacsonyan járt, aranyló fénnel vonva be a porzó dűlőt. Nem vesztegették tovább az időt: megragadta a kis szekér

rúdját, Borda pedig halk mordulással vett fel a ritmust a lány oldalán.

A dűlőút hamarosan kanyargósabbá vált, s a fűzfák takarásából lassan kirajzolódott a folyó ezüstös szalagja. A gázló hűvös, párás levegője már messziről érződött. A part menti bokrok tövében, alig néhány lépésre az úttól, egy görnyedt hátú, elnyűtt ruhájú öregasszony kuporgott, s fagyos ujjakkal próbált összefogni egy csekélyke rőzseköteget. Mirella léptei maguktól lelassultak. A gőgös urakkal szembeni maró cinizmusa pillanatok alatt elpárolgott, átadva helyét a benne lakozó gyengéd figyelemnek. Odalépett a didergő anyókához, miközben Borda éber tekintettel őrizte a közeledést. A lány benyúlt a szoknyája rejtett zsebébe, s a bíborselyem úrfitól szerzett ezüstökből egy nehéz érmét nyomott a meglepett asszony kérges tenyerébe.

– Vegyen rajta egy jó meleg takarót meg ennivalót, néném – mondta Mirella halk, meleg hangon, s mielőtt a néni megszólalhatott volna, már vissza is fordult a kordóhoz.

Borda elégedett horkantással csatlakozott hozzá, ahogy a szekér kerekei elérték a gázló első kavicsos zátonyait.

271. A túlsó elágazás

Mirella

A víz hűvösen fecskendezett a kordé kerekére, ahogy a sekély sodrásban tengelyig merültek. Borda magabiztos léptekkel tört utat a zátonyok csiszolt kavicsain, miközben Mirella fél kézzel a szekér rúdját tartotta, másikkal pedig a ponyvát igazította el, nehogy a felverődő habok átáztassák az értékes portékát.

A túlparti bozótos mögött az út kétfelé ágazott: az egyik ág a hegyi vámház felé vezetett, a másik egy elhagyatott, csendes erdei csapás irányába kanyargott.

– Na, öregem, a vámőröknek ma biztosan nem fizetünk fityinget sem – kuncogott halk, csilingelő hangon Mirella, és finoman megveregette Borda széles, sötét vállát.

A kutya jóváhagyó morajjal fordult balra, a ritkábban járt, bokrokkal benőtt ösvény felé. Mirella szeme elégedetten villant: pontosan tudta, hogy a gőgös uracs ezüstjeiből maradt még annyi, amennyivel a következő falucska nincstelenjeit is megörvendeztetheti. Ahogy kiértek a vízmosásból, a szekér alá rejtett titkos rekesz szárazon és sértetlenül zökkent át a kiálló gyökereken.

Az alkonyat lassan ráborult a tájra, de a lány arcán ott bujkált az a jól ismert, csintalan

mosoly, amely mindig egy újabb sikeres csel és jótett után ragyogta be a tekintetét.

272. Az avar zizzenése

Mirella

A sűrűsödő homályban a tölgyek árnyéka rányújtózott a kordéra, s a bükkös mélye csendes menedéket kínált. A kerék alatt halkán ropogott a száraz avar, ám az erdő esti zúgását hirtelen egy távoli, furcsa zörej törte meg. Borda hegyezni kezdte a fülét, felhorkant, s egy pillanatra megtorpant a nyirkos ösvényen.

– Mi az? – suttogta Mirella. Szeme a sötétedő fatörzseket pásztázta. – Vámőrök?

A fekete kutya óvatosan lépett egyet előre, mialatt háta szőre enyhén felborzadt. Nem a hajdúk lovainak pattogó trappolása volt ez: valahol az elhagyatott tisztás felől fojtott, vékony gyereksírás hallatszott. Egy roskadozó mészégető kunyhó fala mögött maroknyi pislákoló parázs fénye vetült a törzsekre.

– Várj – intette le Borda morajlását a lány. – Nem zsandár.

Óvatosan közelebb húzták a szekeret a sűrű cserjés takarásába. A félig beomlott tető alatt egy riadt jobbágyasszony kuporgott két didergő gyermekével, rettegve figyelve a gallyak roppanását. Amikor meglátták a karcsú lányt s a mögötte kirajzolódó hatalmas eb alakját, a nő riadtan magához ölelte a pulyákat.

Mirella tekintetéből azonnal elpárolgott a gyanakvás. Gyengéden felemelte a kezét, s a kordé ponyvája alá nyúlva egy vastag gyapjútakarót meg egy friss veknit halászott elő.

– Nyugodalom, jóasszony – mondta halkán. – Nem az úr embrei vagyunk.

273. Útbaigazítás a homályban

Mirella

Az asszony reszkető kézzel vette át a meleg gubát, s mikor a friss kenyérillat megcsapta a gyerekek orrát, a legkisebb máris apró fogakkal harapott a puha bélbe. Mirella csendesen letelepedett melléjük a szalmára, míg Borda feszült figyelemmel őrködött a félig beomlott ajtónyílásban, füleit az éjszakai bükkös zörejeire szegezve.

– Merre tartanak, jóasszony? – kérdezte halk, együttérző hangon a lány. – A vámházat jobb messziről elkerülni, az úr hajdúi ma este még az üres tarisznyát is megvámolják.

- A túlsó partra, a rokonsághoz – suttogta a nő, miközben könnyeit törölgette. – Nem maradt semmink, a tisztviselők még a tűzrevalót is elvették.

Mirella nem sokat teketázott. A szoknyája belső zsebéből előhalászott egy csillogó ezüstöt – azt, amit a vásárban a gőgös úrfitól csalt ki ravasz álszerénységgel –, s a meglepett asszony marjába nyomta. A jobbágyasszony szeme tágra nyílt, megszólalni sem tudott a hirtelen jött jóságtól.

- A gázló alsó kanyarulatánál keljenek át, ott sekély a víz és nincs őrség – igazította el őket Mirella könnyed mosollyal, majd talpra ugrott. – Gyerünk, Borda, nekünk is szednünk kell a lábunkat!

A fekete kutya halkan felmordult, jelezve, hogy a környék csendes. Intettek a hálás családnak, s a kordét visszahúzva a nyirkos dűlőútra, nekilendültek az erdő mélyének.

274. A ködös elágazásnál

Mirella

A nyirkos avaron csak halk surranással haladt a kordé. Az éjszakai pára csontig hatolt, de Mirella belső mosolya mit sem veszített melegéből: a pöffeszkedő úrfitól ravaszul kicsalt ezüst végre oda került, ahol valóban életeket mentett. A megmentett jobbágycsalád már a sekély gázló felé tartott, biztonságban a hajdúk kapzsi tekintetétől. Borda azonban nem lazított a feszültségen. Alacsonyan tartott orral, szinte némán suhant a kordé mellett, szőre borzolódott a nyakán. A fák törzsei között sűrű köd kúszott elő, s a kanyargós erdei csapás hirtelen egy homályos elágazáshoz ért. A korhadttól útjelző száralmasan fityegett az egyik öreg bükkfa törzsén, a felirata rég elenyészett az időjárás viszontagságaiban.

- Na, szép kis útbaigazítás a semmi közepén – suttogta Mirella halk, csípős humorral, miközben megtorpantotta a kordét. – A jobb oldali ösvény a köves gerincre visz, a bal meg le a mocsaras égeresbe.

Borda halkan, óvatosan felmordult, s a bal oldali, sötétségbe vesző csapás felé bökött a nedves orrával. Pompás ösztönei megsúgták: a sáros égeresben ugyan nehezebb a haladás, ám a sziklás gerincen messzire visszhangozna a kerekek zörgése.

- Igazad van, öregem – bólogatott a lány, s átrendezte a szekéren a gubákat, hogy semmi se zörögjön. – A sár tisztítható, a tömlőc viszont maradandó. Megragadta a kordé

rúdját, s a sűrűsödő homályban magabiztosan vágott neki az ismeretlen völgyi ösvénynek.

275. Süppedős ösvényen

Mirella

A cuppogó sár gyorsan befedte a kordé kerekeit, de a nedves égeres mély csendje minden fáradságot megért. Mirella megfontolt léptekkel dőlt a rúdnak, cipője orra mélyen besüppedt a puha talajba, miközben Borda a sűrűbb fűcsomókon egyensúlyozva haladt mellette. A kutya időről időre felpillantott a lányra, mintha csak azt ellenőrizné, bírja-e még a kordé nehéz tolását.

A völgy aljában megrekedt a párás, hűvös levegő. A nyirkos égerfák törzsei között a sűrű köd szinte paplanként borult az útra, elnyelve a kerekek halk nyikordulását is. Fent a gerincen egy kései bagoly kurjongatott, de idelent, a mocsaras tisztás védelmében semmi sem árulta el a jelenlétüket. A ravasz úrfitól szerzett ezüst emléke még mindig kellemes meleggel töltötte el Mirella szívét: a didergő jobbágycsalád már messze járt a biztonságot adó túlsó parton.

Egy mélyebb pocsolyánál a bal kerék hirtelen megakadt egy víz alatti gyökérben. Mirella nem fújtatott méltatlankodva; csak csendesen intett a kutjának. Borda nyomban a szekér hátuljához fúrta a vállát, s egyetlen összehangolt mozdulattal kiszabadították a járművet a sáros csapdából. A kordé lágyan gördült tovább a puhuló avaron.

Néhány száz lépés után a talaj érezhetően keményebbé vált, s az ösvény lassan emelkedni kezdett a nedves völgyfenékről. A fák ritkultak, s a tisztás szélén egy öreg tölgy védelmező lombkoronája tűnt fel. Mirella megállította a kordét, megtörölte sáros kezét a kötényében, s halkán elmosolyodott. Az éjszaka neheze mögöttük volt, s a biztonságos menedék már alig karnyújtásnyira feküdt tőlük.

276. Pirkadat a vén tölgynél

Mirella

A vén tölgy vastag törzse mögött végre szilárd volt a talaj, s a harmatos fű kíméletesebben fogadta a kordé nehéz kerekeit. Mirella elengedte a rudat, s mélyet

sóhajtvá nyújtóztatta ki sajgó hátát. A fák ágai között derengeni kezdett az első halvány pirkadat, lassan eloszlata a mocsári völgy nehéz, nyirkos ködét.

Borda egy alapos rázkódással szabadult meg a szőrére tapadt lápiszaptól, majd elégedetten telepedett le a lány lábához. Mirella elmosolyodott a fekete kutya fontoskodó ábrázatán, s a kordé ponyvája alól előhalászott egy darab füstölt sajtot meg egy szikkadt kenyércsücsköt. A falat felét bajtársának dobta, aki azt még a levegőben elkapva nyelte le.

Míg a kutya a jutalmát élvezte, Mirella óvatosan benyúlt a szekér dupla padlólemeze alá. A rászorulóknak adott ezüst után megmaradt apró, meg a jól elrejtett kelmék épek voltak, a láp nyirkossága nem férkőzött a titkos rekeszbe. A ravasz úrfi alapos megvámolása és a mészégető kunyhóban hagyott segítség után a lány lelke éppoly könnyű volt, mint a hajnali szellő.

A nap első aranyos sugarai már átderengtek a tölgyfa koronáján, jelezve, hogy az erdei ösvény veszélyesebb szakasza a hátuk mögött maradt. Mirella felhajtotta a kulacsát, ihatott egy korty friss vizet, majd intett Bordának: ideje volt felkészülni a gázló felé vezető út utolsó szakaszára.

277. A kavicsos meder szélén

Mirella

Mirella megigazította a hámat, majd egy határozott, mégis könnyed reccsentséssel lendületbe hozta a kordét. A nehéz kerekek végre szilárd, döngölt földúton gördültek tovább, örökre maguk mögött hagyva a láp fojtogató, nyirkos páráját. Borda vidáman ügetett a szekér előtt, fülét hegyezve figyelte az ébredező erdő neszeit, mintha csak a saját birodalmát járná körbe a harmatos reggelben.

A lejtő kanyarulatánál a fátyolos fák mögül lassan kirajzolódott a patak széles, kavicsos medre. A gázló felé vezető út aranyló napfényben fürdött, s a hűvös hajnali szellő üdítően simogatta a lány fáradt arcát. Mirella halk, pajkos dallamot dúdolt, miközben a magaslati pontról figyelmesen felmérte a terepet: a vízállás sekélynek tűnt, s sem a parton, sem a fák takarásában nem látszottak hívatlan hajdúk vagy szigorú adószedők.

– Na, te fekete vitéz, nézzük, ázik-e ma a hasad! – intett a kordé mellől Mirella, s Borda egy gurgulázó vakkantással felelt, miközben máris a sekély szegélyvízbe gázolt. A

fröccsenő vízcseppek csillogó gyöngyökként szóródtak szét a pirkadati fényben.

A lány biztos kézzel kormányozta a szekeret a meder szilárdabb, kerek kövei között, ügyelve arra, hogy a kordé titkos rekesze biztosan száraz maradjon. A túlpárt már karnyújtásnyira feküdt, nyitott kapuként a békésebb erdei dűlőút és a távoli vásárok világa felé.

278. Átkelés után a napfényben

Mirella

A kordé kerekei zökkenőmentesen gördültek fel a túlparti, aranyló gyepre. A sekély patak frissítő hűvöse még ott bujkált a levegőben, de a túloldalon már a délelőtti nap melengető sugarai fogadták a vándorokat. Borda, amint szilárd talajt érzett a mancsa alatt, hatalmasat horkantott, majd alaposan megrázta magát, ezer csillogó vízcseppet szórva a kinyíló vadvirágokra.

Mirella egy pillanatra megállította a szekeret a fűzfák árnyékában, hogy ellenőrizze a rakományt. Ravasz mosollyal nyúlt le a kordé alsó deszkájához, s ujjai gyakorlott mozdulattal tapogatták végig a titkos rekesz illesztéseit. Szerencsére egyetlen csepp víz sem jutott be: a féltett portékák, a gyógykenőcsök és az ínségesebb időkre elrejtett holmik mind teljesen szárazak maradtak. A gázló zökkenőmentes leküzdése mindig jó ómennek számított a hosszú úton.

– Na látod, te fekete vitéz, a szerencse megint a mi oldalunkon áll! – kacsintott a kutyára a lány, miközben kissé meglazította a hámat, hogy kényelmesebb legyen az ügetés. – Most pedig nyakunkba vesszük az utat, mielőtt valami buzgó hajdúnak eszébe jutna vámszedő bódét kanyarítani erre a csöndes szakaszra.

Az erdei dűlőút békésen kanyargott tovább a fenyvesek és tölgyesek ölelésében. A madarak vidám csicssergéssel töltötték be a lombkoronát, s Mirella maga is halk, pajkos nótára gyűjtött. A nehéz, mocsaras szakasz fojtogató emléke végleg szerteoszlott, s a kordé ritmikus döcögése új erőt öntött beléjük a távoli vásár felé vezető úton.

279. Árnyak az irtáson

Mirella

A fenyves sűrűsödő lombjai alatt az erdei út lassan emelkedni kezdett. A hűvös árnyékok ölelésében Mirella a madarak énekét hallgatta, ám tekintete egyetlen pillanatra sem lankadt. Borda hegyezett füllel lépkedett, teste megfeszült, amint a távolból lódobogás halk zaja ütötte meg a fülüket. A gázlón ugyan szerencsésen átjutottak, de az urasági hajdúk járőrei bármelyik kanyar mögött felbukkanhattak, így az aggodalom csendesen ott lappangott a levegőben.

– Halkan, Borda – suttogta Mirella, s óvatosan a szekér rúdja csúsztatva a kezét. – Csak semmi kapkodás.

A kutya szaggatottan szimatolt a levegőbe, halk morgása alig hallatszott a kerécsikorgás mellett. A lány egyetlen gördülékeny mozdulattal egy kopott, szürke gyapjútakarót terített a kordé alsó deszkájára, még biztosabb takarásba vonva a titkos rekesz fedelét. Bár a pulzusuk felgyorsult a bujkálás állandó veszélyétől, Mirella arca pillanatok alatt felvette a gondtalan vándoráru-kereskedők megszokott, ártatlan kifejezését.

Az irtás széléhez érve a napsugarak újra áttörték a lombkoronát, elosztatva a baljós árnyakat. A távoli patkókoppanások csendesedtek, s hamarosan kiderült, hogy csupán egy málhás öszvér haladt át a szomszédos csapáson. Mirella mélyet sóhajtva mosolyodott el, miközben Borda is lassan elengedte a feszültséget, s megújult lendülettel ügetett tovább a távoli vásár felé vezető dűlőúton.

280. Cipó a kőkeresztnél

Mirella

A délutáni napfény melegen árasztotta el a sűrű fenyvesből kivezető dűlőutat. A korábbi feszültség végleg elpárolgott a hűvös erdei levegővel együtt, ahogy a kordé zötykölődve követte a kanyargó szekérnyomot. Mirella elégedetten hátradőlt a fapadon, felengedte a szorosra fogott gyeplőt, és mélyen beszívta a kiszáradt avar édeskés illatát. Borda megnyugodva ügetett a kerekek mellett, nyelvét lógatva, néha egy-egy kíváncsi pillantást vetve a szedres bokrokra.

Hamarosan egy kopott, mozaik mohával borított kőkereszt bukukkant elő az út szélén, melynek árnyékában egy kimerült, vékony gúnyájú fiatal suhanc csücsült. Poros lábai előtt csak egy szakadt tarisznya hevert, s a fiú behúzott nyakkal, üres tekintettel

bámulja a port. Mirella szeme azonnal megenyhült, amint meglátta a didergő vállat s a dologban megfakult, foltozott ingvállat. Megállította a kordét, s óvatos szisszenéssel intett Bordának, hogy maradjon nyugodt.

- Na, ne nézz úgy rámszorult szemmel, öcsém, nem a tisztartó hajdúja vagyok! - kiáltott oda vidám, meleg hangon a lány, s ruganyos mozdulattal leugrott a bakról. A ponyva szélét fellebbentve egy sárgára sült cipót és két szárított halat húzott elő a raktér felső kosarából. - A gyomrod korrogása még a rigók énekét is elnyomta. Nesze, edd meg, míg az uraságok el nem adóztatják a levegőt is!

A fiú hálásan megilletődve, remegő kézzel fogadta az ételt, míg Borda komoly ábrázattal megszaglászta a jövevényt, majd elégedett horkantással elnyúlt a porban. Mirella felnevetett, s miközben a kordé ponyvájának köteleit igazította meg, elégedetten konstataulta: a vásár felé vezető út még tartogat jó cselekedeteket, mielőtt újra a kapzsi kalmárokkal kellene megküzdeniük.

281. A kapzsi írnok híre

Mirella

A fiatal suhanc szinte egyben nyelte le az első falat kenyeret, miközben könnytelt szemmel mormolt köszönetet a váratlan lakomáért. Mirella csak legyintett egy lágy mosollyal, s intett a fiúnak, hogy lassan rágjon, a hajdúk úgysem futnak a jóllakott szegények után.

- Ha a városszél felé tartotok, vigyázzatok a lankás kanyarnál! - nyögte ki két falat között a legényke, a szája szélét törölgetve. - A vámszedő írnok ma különösen morcos, a tisztartó emberei meg ott sündörögnek a kapuknál!

Mirella szeme pajkosan megcsillant a figyelmeztetés hallatán. Kuncogva borzolta meg a suhanc csuhas haját, majd egy halk csettintéssel a bakhoz szólította Bordát. A fekete kutya egyetlen ruganyos szökelléssel pattant fel a kordéra, s éber tekintettel telepedett a ponyva széléhez.

- Köszönöm a szót, öcsém! Majd teszünk róla, hogy az a tekintetes úr ne ingyen tömjé a zsákját - kacsintott a lány, s ruganyosan visszapattant a bakra.

Megrázta a gyeplőt, s a kordé kerekei nyikorogva lódultak meg a napfényes dűlőúton. A kőkereszt és a hálásan integető legény lassan elmaradt mögöttük, ahogy a szekér

leereszkedett a lankás völgybe, ahol a távolban már felsejlett a vásárváros szélén kanyargó út.

282. Csel a vámkapunál

Mirella

A dűlőút lassan kiszélesedett, s a kanyar mögött feltűnt a városszéli vámház kopott cseréptetője. Az út mentén strázsáló tisztartói hajdúk tunyán támaszkodtak lándzsáikra, míg az asztal mögött pöffeszkedő írnok sötét tekintettel méregette a közeledő szekereket. Tollát nagyhirtelen tintába mártva már előre dörzsölte a tenyerét a szaftos vám reményében.

Mirella nem jött zavarba a fenyegető látványtól. Egy csinos mozdulattal meglazította a fűzőjét, s az ülés alatti rekeszből előhalászott egy díszes, faragott fadobozt. Borda halkan dörmögött egyet, mintha pontosan tudná, miféle komédia készülődik, s büszkén kihúzta magát a bakon.

– Csend legyen, öregfiú, most megmutatjuk, hogyan kell a kapzsiságot megsarcolni – suttogetta Mirella pajkosan, s a szekeret pontosan a vámvizsgáló asztal elé kormányozta. Az írnok felhorkant, s pápaszemét az orrára igazítva lépett a kordéhoz. Fenyegetően bökte ki a szavakat, miszerint a vásári portékák után ma kétszeres illeték jár, különösen az ismeretlen vándoroknak. Mirella azonban ártatlan, meleg mosollyal nyitotta ki a facsipkés dobozkát, melyben egy csillogó, illatos balzsam lapult.

– Ó, tekintetes uram! – rebegette halkan, bájos tekintettel. – Hát csak nem a híres-neves tudós úrhoz van szerencsém? Ezt a csodás kenőcsöt a császári udvarból hoztam, mondván, hogy a legfáradtabb elmének is visszahozza a fiatalságát... De ha a vámot követeli, lemondok róla a nagyságos úr javára!

Az írnok szeme szinte szikrázott a kapzsiságtól, s a nagyravágyás pillanatok alatt elhomályosította a hivatali szigorát.

283. A megpecsételt engedély

Mirella

Az írnok reszkető ujjakkal nyúlt a díszes dobozért, mintha a fiatalság örök forrását tartaná a kezében. Mirella egy pillanatra még visszahúzta a dobozkát, épp csak annyira, hogy a hivatalnok kapzsisága a tetőfokára hágjon, s a szemei elhomályosuljanak a vágytól.

– De természetesen a hivatalos áthaladási pecsét is jár a császári csodakenőcs mellé, ugye? – suttogta Mirella ártatlan, megnyerő mosollyal, s kissé közelebb hajolt a fakó pult felett.

Az írnok kapkodva bólintott, s már nyomta is a piros viaszos pecsétet a pergamenre, fittyet hányva a duplázott illetékre s a szigorú rendszabályokra. Egyetlen szót sem szólt, nehogy az illatos kincs elillanjon a kezei közül.

Borda a bakon halkan felmordult. Habár a feszültségtől az izmai még mindig pattanásig feszültek, s sötét szeme éberén követte a lándzsás hajdúk unott mozdulatait, jól tudta, mikor kell csendben maradnia. A félelem csak még élesebbé tette a figyelmét.

A megpecsételt engedély csöndben gazdát cserélt, s a szekér kerekek megcsikordultak a vámház előtti kavicsos úton. Ahogy maguk mögött hagyták a vámszedők fenyegető árnyékát, Mirella elfojtott kuncogással igazította meg a ruháját.

– Látod, öregfiú? Egy kevés sima disznózsír meg pár csepp levendulaolaj csodákra képes, ha kapzsi hivatalnokkal van dolga az embernek – kacsintott halkan a feszülten figyelő kutyára, s magabiztosan igazította útnak a lovat a vásárváros felé.

284. A vásárváros kapuja előtt

Mirella

A szekér zökkenőmentesen gördült tovább a porzó dűlőúton, s a vámház komor kőépülete lassan elenyészett a sűrűsödő fák mögött. Mirella elégedetten simította végig a még friss, piros viasztól nehéz pergamencsíkot, majd gondosan elrejtette azt a szoknyája legbelső redői közé. Borda hegyezett füllel vigyázta a mögöttük hagyott tájat, de a szorító feszültség láthatóan engedett a lapockájából; a fekete kutya orra már a közeledő vásárváros szagait ízlelgette.

A zöldellő tölgyek árnyékából kilépve hamarosan felsejlettek a vásárváros kapujának körvonalai. A távolban vastag porfelhő kavargott a nehéz kordék s a behajtott állathordák nyomában, a szél pedig tisztán hozta feléjük a kofák kiabálását és a tömeg

zsivaját. Az út szélén, egy régi kőkereszt tövében egy rongyos ruhájú suhanc csücsült, s fáradt, kiéhezett tekintettel méregette a közeledő fogatot.

Mirella egyetlen pillantásból megértette a helyzetet. Intett Bordának, hogy fogja vissza a lovat, majd a tarisnyájából előhalászott egy jókora karéj cipót meg egy kis szárított húst. Amikor a szekér megállt, kedves, anyáskodó mosollyal nyújtotta át az ételt a meglepett fiúnak.

– Egyél csak, öregem, hosszú még a nap – szólt szelíden.

A suhanc hálásan megragadta a falatokat, de mielőtt eltűnt volna a bokrok között, halkan, óvatosan visszasúgta:

– Vigyázzatok a kapunál! A vásárbíró hajdúi ma minden szekeret átkutatnak, és a szigorított engedélyeket kerestetik!

Mirella kacsintott egyet, megveregette Borda nyakát, s elégedetten hajtotta tovább a fogatot a nyüzsgő kapu felé. A cseles pecsét ott lapult a zsebében, s tudta, hogy a vásári forgatagban már senki sem állíthatja meg őket.

285. Viaszpecsét a hajdú előtt

Mirella

A szekér megállt a hosszú, porzó sor végén, közvetlenül egy megrakott szénásszekér mögött. Mirella türelmetlenül méregette a kapunál pöffeszkedő két hajdút, akik mérges ábrázattal lökdösték a vásárba igyekvő kofákat, s minden portékát alaposan felforgattak.

Borda halk, fenyegető morajjal jelezte nemtetszését, amint az egyik egyenruhás gőgösen közeledett a bak felé. A fekete kutya szőre égnek állt, szemei villámlottak – láthatóan nem sok hiányzott hozzá, hogy elkapja a kötekedő őr bokáját.

– Na, mi lapul a ponyva alatt, menyecske? – mordult fel a hajdú, miközben gyanakvóan végigmérte Mirellát, majd a vicsorgó kutyát. – Megvan a szigorított pecsét, vagy fordulhattok is vissza?

Mirella éles, maró mosollyal húzta elő a friss viasszal megnyomott pergamencsíkot, s közvetlenül az őr orra alá tartotta. A kapzsi írnoctól megszerzett hivatalos nyomat még szinte meleg volt, a cifra címer pedig kétséget kizáróan hirdette a belépési jogot.

– Viasz is van, írás is van, tekintetes uram! – vágta rá Mirella csípős éllel a hangjában. –

Vagy talán a vásárbíró úr pecsétje sem elég jó a tisztos hajdúknak?

A hajdú zavartan hűmmögött, majd hátrahőkölt Borda vészjósló morgásától. Kelletlenül intett a lándzsájával, hogy szabad az út, Mirella pedig egyetlen rántással lendítette mozgásba a fogatot, maguk mögött hagyva a kapu fojtogató porát.

286. A kalmár selyemsátra

Mirella

A kapu mögött kitárult a vásárváros zsibongó forgataga. A ponyvás bódék, fűszerillatú sátrak és kiabáló kofák sűrűjében Mirella magabiztosan igazgatta a gyeplőt, s félrehúzta a fogatot az első tágasabb mellékutcába. Borda még mindig halk, vészjósló morajjal kísérte a közeledő járókelők lépteit; a kapunál szerzett méreg nem párolgott el belőle egykönnyen.

– Nyugodj meg, Borda, bent vagyunk – sziszegte Mirella éles hangon, miközben türelmetlenül igazított egyet a csípőjén lévő szüsön. – De a java még csak most következik.

A piac közepén, egy díszes selyemsátor árnyékában a városszerte hírhedt, pöffeszkedő kalmár épp egy megszeppent kisfiút szidott fennhangon, mert az véletlenül rálépett a drága kelméjére. Mirella szeme vészesen megvillant. Maró cinizmussal az arcán rángatott elő a szekér rejtett rekeszből egy szép, csiszolt üvegcsét, amelyben csillogó, ám valójában teljesen értéktelen kútvíz és illatos olaj keveréke lötyögött.

– Lássuk csak, mennyit ér meg a rátarti úrfinak a csodás bőrfiatalító balzsam – mormolta Mirella, s a suhanc megmentésére indulva, határozott léptekkel vágott át a forgatagon. Borda szorosan a sarkában lépdelt, készen arra, hogy a legkisebb intésre vicsorogva lépjen közbe.

287. Balzsam a ficsúrnak

Mirella

– Állj meg egy szóra, tekintetes uram! – csillant fel Mirella csábító, mégis határozott hangja, ahogy kecsesen befurakodott a reszkető kisfiú és a kárpált ruhájú kalmár közé. – Nem méltó egy ilyen pompás megjelenésű, előkelő úriemberhez, hogy egy éhes

jobbágyorontyra pazarolja a drága idejét s az erejét!

A rátarti ficsúr meglepődve meredt a váratlanul feltűnő vándorárusra. Haragja nyomban alábbhagyott, amint végigmérte Mirella pajkos mosolyát és a finom ujjai között csillogó, csiszolt üvegcsét.

– Ritka kincsre leltem a távoli Itáliában – suttogta Mirella bizalmasan, egy lépést téve a selyemsátor árnyéka felé. – A fiatalság és a hibátlan bőr titkos elixírje ez. Egyetlen cseppje eltünteti a gondok legkisebb barázdáját is, s olyan ragyogást ad az arcnak, amelyet csak a királyi udvarokban látni. Igazi úrfiaknak való, mint amilyen kelmed.

Borda ekkor egy halk, mély morajlással lépett Mirella mellé. A feszült kutya vészjósló sötét árnyéka láttán a kalmár kissé megrázkódott, s önkéntelenül a szüsztőjéhez kapott. A félelem és a kapzsiság keveréke gyors döntésre sarkallta a rátarti kereskedőt.

– Mennyit kérsz érte, menyecske? – kérdezte kapkodva, miközben már rángatta is elő a csörgő ezüstöket a belső zsebéből.

Mirella pikírt mosollyal vette át a vaskos maroknyi érmét, miközben a megszeppent kisfiú a háta mögött észrevétlenül kislisszolt a forgatagba. Az üzlet megkötetett: az értéktelen, illatos kútvíz gazdát cserélt, Mirella pedig elégedett kacsintással intett Bordának a továbbállásra.

288. Ezüstök a facserep tövében

Mirella

Mirella nem teketóriázott: amint a kapzsi ficsúr a csodásnak hitt kútvízzel az arcán elmerült a selyemsátor árnyékában, elégedetten csörrentette meg az övére akasztott szüsztőt. A nehéz ezüstök kellemes súllyal húzták a bőrt, ám tudta jól, hogy az ilyesféle szerencse pünkösdi királyság, ha az ember sokáig tétovázik a csalatkozott balek közelében.

– Gyere, Borda, ne várjuk meg, míg rájön, hogy a királyi udvarok ragyogása helyett sima kútvizet simogat a pofájára – morogta Mirella halk, vágó hangon a kutya felé, miközben átsuhantak a zsibongó vásártér sűrűjén.

A fekete fenevad éles horkantással kísérte úrnőjét. Szemei folyamatosan a tömeget pásztázták, vészjósló tartása és merev háta azonnal jobb belátásra bírta a tolakodóbb kupeceket. Borda nem kedvelte a vásári lármát, de még kevésbé az öntelt nagyurakat.

A bódék sora mögött, egy roskadozó facserep árnyékában egy idős, meggörnyedt asszony ülte végig a forgatagot, aki megfagyott ujjakkal próbálta kopott szőtteseit rendezgetni. Mirella lépte lelassult. A ficsúr pöffeszkedő képéről lehúzott ezüstökből tétovázás nélkül ejtett hármát a mamóka kötényébe, még mielőtt az megszólalhatott volna.

– Hogy jusson meleg levesre is, anyókám – suhogta éles, mégis meleg tónussal, majd Borda oldalát megveregetve sietős léptekkel a vásárváros belső kapuja felé fordultak.

289. A kövér szatócs bódéja

Mirella

Az öregasszony hálálkodó suttogása gyorsan elhalt a vásári forgatag morájában. Mirella gyanakvón hátrapillantott, meggyőződve arról, hogy a selyemsátortól senki sem követte őket. Borda fülei hátralapultak, a fekete eb feszülten pásztázta a nyüzsgő tömeget; minden hirtelen mozdulatra apró, figyelmeztető morajlással felelt a torkából.

– Nyugi, öregem, a nehezén túl vagyunk – suttogta Mirella halk, vágó hangon, de a léptei gyorsak maradtak. Óvatosan kanyarodtak be a vásárváros belső sora közé, ahol a szűk átjáróban az árusok kikiáltásai keveredtek a sült húsok és a friss kenyér illatával.

A következő bódé mellett egy kövér kalmár épp vörös arccal rángatott el a portékájától egy rongyos ruhájú kisfiút. A kisfiú reszkető kézzel próbált egy marék száraz bogyót felajánlni egyetlen karéj kenyérért, de a kalmár gőgösen félrelökte a gyermeket.

– Hordd el az irhát, koldus fattya! – ordította a szatócs, és már emelte is a botját, hogy rásózzon a megrémült suhancra.

Mirella szeme azonnal felcsillant. A ficsúrtól szerzett szüszőben még maradt néhány fényes ezüst, a tenyere pedig már bizsergett a pöffeszkedő alak láttán. Borda egyetlen halk, de velőig ható morgással lépett úrnője mellé, miközben Mirella kihúzott derékka, magabiztosan elindult a kalmár és a kisfiú közé.

290. A csodaital ára

Mirella

Mirella dallamos, csengő nevetéssel kapta el a szatócs felemelt karját, épp mielőtt a fa bot lesújtott volna. A mozdulat olyan gurgulázó bájjal és magabiztossággal történt, hogy a kövér kalmár megtorpant a lendületben. Közben Borda árnyékként surrant Mirella mellé, és halk, mélyről jövő morgással mutatta meg hófehér agarait a szatócs hájas combja mellett.

– Ugyan már, tekintetes uram! – csicseregte Mirella, miközben a másik kezével gyengéden intett a reszkető kisfiúnak, aki megragadta az alkalmat, és azonnal elillant a pultok sűrűjében. – Egy ilyen pompás portékájú, tekintélyes kalmár mégsem pazarolhatja nemes erejét egy haszontalan utcai gyerkőcre!

A kalmár gyanakvóan, mégis pöffeszkedve húzta ki magát, árgus szemmel méregetve a lány finom köpenyét és a mellette feszengő, hatalmas fekete ebet.

– Mit akar, leányzó? – mordult fel a szatócs, de a botot már lassanként leengedte.

Mirella teátrális intéssel húzott elő övének rejtekéből egy apró, csiszolt üvegcsét. A benne gyöngyöző, víztiszta folyadék valójában a vásártéri kút egyszerű vize volt, ám a napfényben úgy csillogott, mint valami folyékony drágakő.

– A keleti bölcsek legféltettebb elixírje – suttogta Mirella csupa bizalmas titokzatossággal. – Csak egyetlen csepp ebből az orvosságból, s a kelmed teste elfeledi a fáradtságot, a portékája pedig tízszeres áron kél el még ma este! Egy ilyen elismert úrnak alig tíz ezüst, s az egész vásárváros irigyelni fogja a szerencsáját.

A kapzsiság azonnal átvette az uralmat a kalmár arcán. A pufók ujjak habozás nélkül nyúltak a szüszőbe, s már adta is át a csillogó ezüstöket a megváltó varázsitalért. Mirella kecsesen zsebre vágta az érméket, majd Borda kíséretében elégedett mosollyal tágitott a bódétól, sorsára hagyva a méregdrága kútvízzel büszkélkedő szatócsot.

291. A belső sorok kapuja

Mirella

Mirella szapora léptekkel haladt a vásárváros belső sora felé, miközben a frissen megszerzett ezüstök kellemesen csörögtek a szüszőjében. Borda még mindig fojtott morgással, éber tekintettel kísérte, az izmai feszültek a tömeg nyüzsgésében. A lány keblében forrongó harag nem csillapodott teljesen a pimasz szatócs láttán, de a kapzsi kalmár rászédése legalább némi elégtételt nyújtott.

Ahogy befordultak a ponyvás bódék mögötti árnyékos szegletbe, egy kiszáradt facserep tövében didergő suhancra bukkantak. A fiú rongyos gúnyában kuporgott, sötét szemeiben reményvesztett félelem bujkált. Mirella azonnal felismerte benne a rászoruló gyermeket, akit a szatócs imént botvállra akart venni.

– Nesze, kölyök, ezt a kövér ficsúr fizette a sérelmeidért! – mormolta Mirella éles, mégis gondoskodó hangon, s habozás nélkül a fiú piszkos markába szórta a csillogó ezüstöket. A suhanc szeme tágra nyílt a csodálkozástól, s szóhoz sem jutott a váratlan szerencsétől, mert a lány máris továbblépett. Borda még egy fenyegető pillantást vetett a közelben ólálkodó zsebmetszőkre, biztosítva, hogy senki se merje elvenni a fiú jussát. Mirella erszénye ismét kiürült, ám léptei annál eltökéltebbé váltak. A vásárváros kapujában felállított ellenőrzőpont felé tartva szigorú hajdúk alakja bontakozott ki a tömegből.

292. Sürgős gyógyír a hajdúnak

Mirella

A hajdúk fegyverein megcsillant a délutáni nap fénye, ahogy a belső sorok felé igyekvő vándorokat ellenőrizték. Mirella egy pillanatra megtorpant, majd feszült pillantást váltott Borda éber, szőrét borzoló alakjával. Pénz már egy fitying sem maradt a szüszőjében, de a meggyőző ereje és a leleményessége sosem hagyta cserben.

– Állj csak, fehércseléd! Hol a garas a belépőre? – horkantott rájuk a strázsa, és vaskos lándzsanyelével elállta a keskeny átjárót.

Mirella nyomban felöltötte a magabiztos, méltóságteljes kereskedő ábrázatát. Szelíd, mégis határozott mosolyt villantott a fegyveresre, majd csípőre tett kézzel lépett közelebb.

– Hogyhogy hol, vitéz uram? Hát nem kapott értesítést a tekintetes tisztartó úrtól? A belső sorok főpatikáriusának viszek sürgős gyógyírt a nagyúr köszvényére! Ha miattam késik a csillapító balzsam, a tekintetes úr még ma este személyesen számoltatja el a kapuőröket.

A hajdú bizonytalanul megcsuklott a határozott fellépés láttán. Tekintete gyanakvón futott végig Mirella üres erszényén, ám ekkor Borda lépett közelebb. A fekete kutya fojtott, mély morgása és fenyegető tartása azonnal eloszlatta a katona maradék

kötekedő kedvét.

– Menjetek hát, mielőtt meggondolom magam! – morogta a strázsa, és lándzsáját félrehúзва utat nyitott a belső sorok nyüzsgő kavargása felé.

293. Csalóka tégely a tömegben

Mirella

Ahogy átléptek a kapu sötét boltíve alatt, a belső sorok tömény fűszer- és bőrszaga azonnal körülölelte őket. Mirella meg sem állt, szaporán szedte a lábait a rikító ponyvák és megrakott kordék sűrűjében, nehogy a félrevezetett hajdúnak eszébe jutson utánaordítani. Borda szorosan a szoknyája mellett ügetett, halkan morgó torkából fenyegető rezgés futott végig a tömegben, hatásosan kitérítve az útból a tolakodó kupeceket.

– Jobb lesz, ha gyorsan felmutatunk valami látszatot, mielőtt az a bugris rájön, hogy egyetlen csepp balzsamunk sincs – sziszegte Mirella a foga között, éles tekintettel pásztázva a nyüzsgő forgatagot.

Pár lépéssel odébb, a gazdag kalmárok sorának elején egy selymes borítású bódé tűnt fel. Előtte gőgös tisztartói hajdú pöffeszkedett, éppen a lábát fájlalva panaszolta bántalmát az orvoságosnak. Mirella ajkán maró, pikírt mosoly villant. Egyetlen kecses mozdulattal előhúzta a tarisznyájából az utolsó, fűzfából faragott tégelyét – amiben valójában semmi más nem volt, csak friss kútvízbe áztatott dörzsölt mentalevél meg egy kevés finomliszt.

– Na, Borda, lássuk, mennyit ér a tisztartó úrfiak gőgje – suttozta a kutyának, majd kihúzott háttal, magabiztos eleganciával egyenesen a pöffeszkedő elöljáró felé lépett.

294. A kisfiú jussa

Mirella

– Ezt a ritka balzsamot még a császári patikáriusok is megirigyelnék, tekintetes uram – lépet közelebb Mirella, miközben bájitalos mosollyal nyújtotta át a fűzfából faragott tégelyt. A hangja mézesmázos volt, de tekintetében ott ólálkodott az éber feszültség. Borda fenyegetően megfeszült izmokkal törte át a tömeget, és halk morgással állt meg a

tisztartó kényeskedő csizmája mellett.

A gőgös hivatalnok gyanakodva szagolt bele a mentás lisztpépbe, ám a térdét gyötrő nyilallás és Borda villanó szemfoga gyorsan eloszlatta a kételyeit. Nem volt kedve akadékoskodni egy ekkora fenevaddal a háta mögött.

- Ezüstöt kapsz érte, asszony, de ha nem használ, kerestetni foglak! - horkant fel, és már csúsztatott is két csillogó érmét Mirella tenyerébe.

- A szentek vigyázzák a léptét! - felelte maró alázattal Mirella, majd gyorsan megperdült. Nem szándékozott megvárni, amíg a kútvízzel kevert liszt kiszárad a tisztartó bőrén.

A vásári forgatag szélén, egy dőlt kordé árnyékában megriadtan lapult egy rongyos suhanc. Didergő kezeit vékony ingébe rejtve figyelte az urakat. Mirella lelassította lépteit, és míg Borda eltakarta őket a kíváncsi tekintetek elől, a csalással szerzett ezüstöket tétozás nélkül a fiú markába nyomta.

- Egyél valamit, kölyök, és tűnj el a szemek elől - suttogta gyengéden.

A suhanc szeme tágra nyílt a csodálkozástól, majd némán köddé vált a ponyvák között. Mirella Borda felé intett. A vásárváros szigorú ellenőrzőpontja már alig néhány lépésre magasodott előttük, ahol a fegyveres őrök gyanakvóan kémlelték a közeledőket.

295. Garasmentes átkelés

Mirella

A városon belüli ellenőrzőponthoz érve két dacos, fegyveres őr állta útjukat. A kövérkés őrmester gyanakvóan mérte végig Mirella kopottas, mégis büszke tartását, majd türelmetlenül köszörülte a torkát.

- Pénz nélkül nincs belépés a belső sorokra, menyecske! Egy rézgaras a te fejedre, kettő meg a dögért - morogta, és félresöpört egy tolakodó kofát.

Mirella szemeiben szikrát vetett a feszült indulat, de az arcára tüstént maró, fagyos gúny költözött. Csípőre tett kézzel lépett közelebb, fittyet hányva a feléjük szegezett lándzsahegyre.

- Dögnek nevezed a tekintetes tisztartó úr kedves szelindekét, te esztelen? - emelte fel a hangját vágó élességgel. - Borda nem közönséges korcs, hanem az imént lekötelezett előljáró védelmezője! Épp a szörnyű lábfájására vásárolt ritka gyógybalzsammal sietek

vissza hozzá, míg ti itt lopjátok a napot! Ha egyetlen pillanatot is késlekedem miattatok, a ti bőrötökből kerekít majd nekem új sarut!

Ekkor Borda, mintha csak értette volna az alakoskodást, mélyből feltörő, vészjósló hörgéssel tette meg a döntő lépést. Hatalmas állkapcsát csattogtatva villantotta meg a szemfogait, mire a fiatalabb őr azonnal hátrált egyet, s a lándzsája tisztességgel megremegett a kezében.

Az őrmester elfehéredett. A tiszttartó dühével senki sem akart ujjat húzni, Borda fenyegető fellépése pedig bőven elég nyomós érvnek bizonyult. A fegyveresek nyomban kitértek az útból, Mirella pedig pikírt mosollyal, fizetség nélkül vonult át a kapu alatt a belső sorok nyüzsgésébe.

296. A tiszttartó nyavalyája

Mirella

A belső sorok forgataga nyomban elnyelte őket. A fűszeresek bódéi, a mészárosok pultjai és a selymet kínáló kalmárok sátrai között akkora tülekedés kerekedett, hogy alig lehetett egyenesen lépkedni. Borda szorosan Mirella szoknyája mellett sündörgött; bár a kapunál fenyegetően vicsorgott, a tömeg hirtelen közelsége és az idegen szagok láthatóan gyanakvóvá tették. Sötét szőre borzolódott, szemei feszülten jártak körbe-körbe.

Mirella azonban nem vesztegette az idejét. Ravasz tekintete végigsiklott a vásárolók során, míg meg nem állapodott egy díszes posztóba öltözött, kackiás bajszerű férfin. A gögös tiszttartó volt az, egyenesen a tartományi úr udvarából. A pöffeszkedő előljáró megvetően méregette a kofákat, ám a büszke tartást csúnyán elrontotta, hogy valahányszor a bal lábára nehezedett, fojtott nyögéssel görbült meg a háta.

– Látod, Borda? A sors mindig tálcán kínálja a balekot – suttogta Mirella a kutyának, miközben ujjával a köténye zsebében lapuló, olcsó faggyúval és illatos gazfűvel teli agyagtégelyt tapogatta.

Szelíd, ártatlan mosolyt öltött az arcára, majd kikerülve egy tolakodó hordárt, egyenesen a sántikáló tiszttartó felé vette az irányt. Mielőtt az előljáró ráripakodhatott volna a tömegre, Mirella álszent alázattal állt meg előtte.

– Micsoda gyötrelme lehet egy ilyen tekintetes úrnak a pórnép sarában sántikálnia! –

rebegte mézesmázos hangon.

297. Ezüst az éhes marokba

Mirella

A tisztartó gyanakvóan felhorkant, de a szűrő fájdalom azonnal újabb grimasszá torzította döllyfős ábrázatát.

– Mit akar, te fehérszemély? – mordult rá, miközben fejedelmi tartást próbált felvenni. – Nincs időm a kofák zagyvaságaira!

– Dehogy zagyvaság, tekintetes úr – hunyorított Mirella, és finom mozdulattal előhúzta zsebéből az agyagtégelyt. – Ritka, keleti gyógynövényekből és illatos faggyúból főzött csodabalzsam ez. Egyetlen dörzsölés, és a lábnyavalya úgy elillan, mintha sosem létezett volna!

A tisztartó megvetően végigmérte a nőt, ám mikor Borda óvatosan előrelépett, s egy halk, fenyegető morgással nyomatékosította gazdája szavait, az előljáró nyomban megenyhült. A sajgó végtag kínja végleg legyőzte a gőgjét.

– Bánom is én, adja ide! – vakkantotta, és kapkodva kikanalazott két csillogó ezüstöt a csecsebecsés erszényéből.

Mirella álszent alázattal nyújtotta át a közönséges faggyúval teli tégelyt, majd elégedetten zárta markát a csengő érmékre. Borda sötét árnyként vigyázta lépteit, miközben gyorsan maguk mögött hagyták a tisztet, aki már lelkesen dörzsölte lábára a haszontalan kenőcsöt.

Néhány lépéssel odébb, egy roskatag szekér árnyékában didergő, rongyos suhanc gubbasztott, vágyakozva bámulva a friss cipókat. Mirella mellé lépett, és a megszeppent fiú kinyújtott, koszos tenyerébe pottyantotta a tisztartó ezüstjeit.

– Vegyél valami meleget, öcsém, s emlegesd jó szívvel a tekintetes urat! – kacsintott a fiúra, majd Bordával az oldalán eltűnt a vásári forgatagban.

298. A sikátor árnyai

Mirella

A didergő suhancot maga mögött hagyva Mirella szorosabbra húzta vállán a szürke köpenyt. A vásári forgatag zivaja szinte elborította a belső sorokat, de a nő tekintete éles maradt, árgus szemekkel figyelte a tömeget. Borda közvetlenül a sarkában lépkedett, fülei hátralapultak, sötét bundája borzolódott a feszültségtől.

– Még hogy tisztességes vásár... – sziszegte Mirella halkán, miközben elhaladtak egy selyemkereskedő túlárázott portékái mellett. A méregdrága kelmék árnyékában éhes szemű tisztviselők lapultak, készen arra, hogy felmarkolják a maguk jussát minden egyes eladott garasból. A pöffeszkedő előljárók látványa csak még jobban szította benne a dühöt.

Ahogy a keskenyebb, árnyékosabb sikátorok felé fordultak, egy pimasz hajdú lépett ki az egyik bódé mögül, s durván állta útjukat. A férfi gyanakvóan mérte végig Mirella egyszerű öltözkését és a mellette morgó fekete kutyát.

– Állj csak meg, fehérszemély! – csattant fel a hajdú, miközben gőgösen a kardja markolatára tapasztotta a tenyerét. – Hol a vásári bárcád? Ezen a soron nem mászkálhat akárki!

Mirella szeme veszélyesen villant meg. Meg sem próbált alázatosnak tűnni; ajka gúnyos mosolyra húzódott, s egyetlen éles mozdulattal felmutatta a korábban kijátszott, megpecsételt írást. Borda eközben vészjósló, mély horkanással lépett a hajdú felé, villantva hegyes agarait.

– Keress magadnak más áldozatot, vitéz uram – felelte Mirella vágó hangon. – A kapuőreitek már ellenőrizték. Vagy talán velük akarsz vitatkozni a törvényről?

A hajdú megtorpant, tekintete a fenyegető kutyára, majd a pecsétre tévedt. Dühösen mormolt valamit az orra alatt, köpött egyet a porba, és hátralepett. Mirella egyetlen pillantást sem pazarolt rá többet, s Borda kíséretében határozottan haladt tovább a gázló felé vezető, eldugottabb utcákon.

299. Út a gázlóhoz

Mirella

A sikátorok nyirkos félhomálya hűvösen csapódott Mirella arcába, amint maga mögött hagyta a vásári forgatag zaját. A házak falai errefölé szinte egymásra dőltek, teljesen elzárva a délutáni fényeket a sárga saras macskakövektől. Borda csendes léptekkel

haladt az oldalán, de felborzolt szőre és éber tekintete jelzte: a veszély ezen a félreeső részen sem múlt el.

Az utca végén, a gázlóhoz vezető fahíd tövében két kapatos alak gubbasztott egy törött hordón. Amint meglátták a köpenyébe burkolózó nőt, gúnyos vigyorral tápáskodtak fel a sötétből.

– Hoppá, szép leányzó! – kiáltott rájuk az egyik, tolakodón közelebb lépve. – A folyópartra nem ingyen vezet az út. Pár garas a hídvám, vagy itt maradsz velünk!

Mirella megtorpant, ajka csípős, maró mosolyra húzódott, miközben szemeiben sötét harag szikrázott.

– A hídvámot a városházán szedik, nem egy rohadó hordó mögött, te söpredék – vágta rá jeges, vágó hangon. – Ha pedig hozzám érsz, a kutyám ingyen veszi le a kezetről az ujjat.

Borda nem teketóriázott: halkan, fenyegetően felmordult, s sárga szemeit a tolakodó férfi torkára szegezte. A két alak rögvest megtorpant; a fenyegető fenevad láttán gyorsan elillant a részeg bátorságuk. Dühösen mormogva félreálltak. Mirella emelt fővel lépett el mellettük, határozottan tartva a folyóparti gázló felé.

300. A sötét sodrás

Mirella

A fahíd után a talaj megváltozott: a sárga sarat felváltotta a folyóparti gubancos füves csuszamlás. A gázló vize sötéten, sebesen kanyargott a szürke kavicsok között. Mirella megállt a parton, halkan beszívta a párás, hideg levegőt. Szíve hevesen vert; a sikátorból hozott feszültség még nem ült el a mellkasában.

Borda a lábához lapult, fülei hátracsapódtak. A kutya nem kedvelte a mély vizet, és a túlparti sűrű homály most különösen fenyegetőnek tetszett. Mirella óvatosan felhúzta szoknyája szélét, és az első lapos kőre lépett. A kavics megmozdult alatta, de a lány ügyesen megtartotta az egyensúlyát.

– Gyere, Borda, csak pár lépés – suttogta halkan, szinte csak önmagát nyugtatva.

A sodrás a térdéig ért, a hideg víz azonnal átázta a csizmáját. Minden egyes lépésnél érezte a meder alatt megbúvó csúszós köveket. Ahogy a sodrás közepe felé értek, a túloldali bokrosból egy halk ágropanás hallatszott. Borda azonnal megtorpant a vízben,

szőre égnek állt, de nem ugatott ki: tudta, hogy a csönd most az egyetlen szövetségesük.

Mirella nem habozott. Gyorsított a léptein, átgázolt a mélyebb részen, majd magabiztosan kievickélt a túlparti homokzátonyra. Borda megrázta magát, sárga szemeivel a sötétedő erdősávot pásztázta. Sikerült átkelniük, de a veszély szele még mindig ott kísértett a fák között.

301. Árnyak a dűlőúton — új hang

Mirella

Mirella a partra érve azonnal kicsavarta vizes szoknyája alját, miközben a fogát csikorgatta a dermesztő hidegtől. A sötét bozótos csendbe borult, de a lány nem szándékozott megvárni, míg az árnyak közül valaki rátámad.

– Felőlem akáriki lapul a fák mögött, jobban teszi, ha tisztes távolságot tart! – sziszegte élesen, s megigazította övéen a nehéz erszényt, amelyben a gőgös tisztartótól kicsalt ezüstök csörögtek. – Gyere, Borda, a víz átáztatott, de a kedvemet nem veszik el ilyen könnyen.

A fekete kutya halkan, mélyről jövő morgással válaszolt. Csuromvizes bundáját megrázta, sárga szemeivel sötéten méregette a fekete lombkoronákat, de engedelmesen Mirella sarkában maradt. A csizmák alatt sűrű, cuppogó avar borította a meredek kapaszkodót, ahogy maga mögött hagyták a folyó sebes zúgását.

Az erdei ösvény kanyarulatában egy kidőlt tölgyfa törzse torlaszolta el az utat. Mirella ruganyosan átlépte a vastag kérget, s ekkor észrevette a fába csapott, friss fejszenyomot. Valaki nemrég járhatott erre, és sietve jelölte meg a csapást. A lány szája szélén maró mosoly jelent meg: ha pöffeszkedő úrfiak vagy kapzsi hajdúk hagyták itt a jelüket, hamarosan megtanulják, mibe kerül szembekerülni a vásárok tüzével.

302. A tengelytörött szekér

Mirella

Az erdei ösvény hamarosan szélesebb dűlőúttá szelídült, ahol a szekerek mély keréknyomaiban még ott sárgállott a megrekedt esővíz. Mirella meg sem állt, csizmája

magabiztosan szelte a sarat, miközben Borda az orrát a nyirkos földhöz szorítva szaglászott a sűrűsödő homályban. A bükkösből kanyarodva halk, ideges motyogás ütötte meg a lány fülét – egy ismeretlen, panaszos hang törte meg az éjszaka csendjét. Nem kapzsi hajdúk vagy erdei zsiványok lapultak a bokrok tövében, hanem egy mogyorócserjék közé csúszott, hevenyészve összetákolt szekér mellett szerencsétlenkedő suhanc. A fiatal fiú remegő kézzel próbált egy leszakadt fémkeretet a tengelyre feszegetni, miközben fojtott hangon szidta a helyi vámintézőket, akik elől a saras dűlőútra kényszerült.

– No, ha a káromkodás emelné fel azt a tölgyfagerendát, már régen a vásártér közepén csikorgatnád a fogad, öcsém! – lépett elő a sötétből Mirella maróan konnyed mosollyal, mire a fiú akkorát ugrott ijedtében, hogy majdnem a tengely alá borult.

Borda egyetlen halk, mély horkantással jelezte, hogy eszük ágában sincs bántani a megriadt fuvarost. Mirella ruganyos léptekkel a szekér mellé lépett, s míg az ezüstjeivel teli erszényt átrendezte az övéen, megsejmelte a kitört küllőket. Ahol egy rászoruló kisember akadt a bajban, ott a lány számára mindig nyílt egy újabb kapu is arra, hogy a gőgös urak orra alá törjön egy kis borsot.

303. Csel a dűlőúti kanyarban

Mirella

Mirella csípőre tett kézzel hajolt közelebb a megrongálódott tengelyhez. A kerékagy szétforgácsolódott, de a szekérderékban lapuló gabonászsákok még épek voltak. „Ha a vámvizsgálók ideérnek, nemcsak a gabonádat veszik el, de még a nadrágodat is elárverezik” – jegyezte meg halkan, majd Bordára pillantott. A hatalmas fekete kutya szavak nélkül is értette a feladatot: robusztus vállával a tengely alá feszült, megkönnyítve a teher emelését.

A megrettent suhanc tátott szájjal figyelte, ahogy Mirella egy kövér tölgyfakarót csúsztat a megemelt tengely alá, majd egy erős kenderkötéssel feszíti szorosra a hevenyészett támaszt. Nem volt ez végleges megoldás, de arra épp elegendő, hogy a roskatag szekeret elvonszolják a saras útról a sűrűbb mogyorócserjés védelmébe.

– Most pedig fogd a gyeplőt, s tekerd a rudat az erdei ösvény felé! – utasította a fiút a lány, miközben feszülten hallgatózott. Borda fülei felcsaptak, a homályból halk

lódobogás és lámpások imbolygó fénye szűrődött át. Az adószedő hajdúk már a közelben járhattak.

A suhanc hálásan egy rézgarast próbált Mirella tenyerébe nyomni, de a lány nevetve tolta vissza a fiú markát. A szekér épphogy befordult a lombok árnyékába, amikor a vámvizsgálók csapata vágatott át a dűlőúton – mit sem sejtve a bozótban lapuló árufelhalmozóról.

304. Friss nyomok az erdei ösvényen

Mirella

Mirella megvárta, amíg a vágató lovak patáinak dobogása végleg elenyészik a dűlőút kanyarulatában. Csak ekkor intett a bokrok között lapuló legénykének, hogy maradjon veszteg sötétedésig, majd forduljon vissza a szomszédos falu felé. A suhanc hálásan bólintott, s a sűrű bozót játékos homálya elnyelte a megmentett gabonásszekeret.

A lány Borda felé fordult, s egyetlen halk fütttyel jelzett a hatalmas fekete kutyának. Az erdei ösvény felé vették az irányt, amely a hűvös páráként terjedő folyógázlóhoz vezetett. A magas tölgyek árnyékában a saras talaj fokozatosan átadta helyét a nedves avarnak, a levegőben pedig föld és vizes moha fanyar illata terjengett.

Ahogy mélyebbre értek a fák közé, Borda hirtelen megtorpant. Hatalmas feje előrelendült, orrcimpái megremegtek, s halk morgás futott végig a torkán. Mirella követve a kutya tekintetét, egy kidőlt fa törzsére tévedt a szeme. A vaskos tölgy oldalán friss, fehér sávként világítottak a fejszeapások nyomai. A facsipszek még nedvesek voltak a törzs nedvétől – az erdei munkások vagy hívatlan leskelődők alig pár perce járhattak erre.

– Úgy tűnik, nem vagyunk egyedül a gázló felé vezető úton – suttogta Mirella, miközben ujjaival átsimította Borda sűrű bundáját. – Tartsd a füledet, öregem.

Óvatos léptekkel haladtak tovább a meredeken lejtő ösvényen, ahonnan már tisztán hallatszott a zúgó folyó csobogása.

305. A tutaj a fűzfák alatt

Mirella

A folyó partjára érve a hűvös pára rögtön átjárta Mirella könnyű köpenyét. A zúgó gázló kanyarulatában a szomorúfűzek ágai mélyen a víz fölé hajoltak, rejtekükben pedig ott lapult a válasz a friss fejszenyomokra: két vaskos, frissen kivágott fatörzset kötöztek össze erős fűzfavesszőkkel. Egy sebtében összetákolt tutaj ringott a sekélyesben, amelynél jobb átkelőt kívánni sem lehetett volna a vámmentes úthoz.

Borda figyelmesen körbeszaglásztta a nádast, majd elégedetten felhorkantott. Veszélynek nyoma sem volt, a fejszés erdei ember már régen odébbállt, s a tutajt hátrahagyta az utánuk érkező sorstársaknak.

– Lám, akadnak még rendes népek ebben a sötét rengetegben – mosolyodott el Mirella, és könnyed mozdulattal fellépett a szilárdan rögzített farönkökre. – A tisztelt tisztartó úr biztosan gutaütést kapna, ha tudná, hogy a méregdrága hidat hányan kerülik el ezen a két szál fán.

A lány egy hosszú mogyorófa rúddal lassan a túlsó part felé kormányozta a rögtönzött járművet. Borda büszkén terpeszkedett a tutaj közepén, mintha csak egy királyi gályán sétálna. A víz csillogó habjai halkan fecskendeztek a lábuk elé, míg végül a tutaj orra felkoppant a szemközti, kavicsos zátonyon.

Mirella kiugrott a partra, és gondosan visszatolta a fadarabokat a füzes árnyékába, hogy a következő rászoruló vándor is hasznát vehesse. A túloldalon kanyargó ösvény már a szomszédos domboldal felé vezetett.

306. A domboldali kapaszkodó

Mirella

A nedves kavicsok ropogása hamar elhalkult mögöttük, ahogy a meredeken emelkedő földútra léptek. A folyó zúgása már csak halk morajlásként kísérté lépteiket, a hűvös pára helyét pedig a domboldal sűrű avarszaga vette át. Mirella megtörölte saruját egy csomó fűben, s elégedetten tekintett vissza a völgyre, ahol a vámszedők háza parányi, jelentéktelen pontnak tűnt a fák között.

Borda halkan kísérté, léptei alatt alig reccsent a gally. A fekete eb farka alacsonyan lógott, fáradtan, mégis éberén pásztázta a bokrok alját. Bár mindkettőjük csontjaiban ott bujkált az átvirrasztott éjszaka és a megpróbáltatások súlya, a sikeres átkelés adta apró győzelem némi könnyebbséget hozott a lépteikbe.

- Látod, Borda, a kapzsiságnak mindig akad egy csendes hátulja - suttogta a lány, miközben áttörte magát egy belógó vadrózsabokron. - A tisztartó uraság most bizonyára a garasait számlálgatja a meleg szobájában, míg mi ingyen kaptunk friss levegőt meg vizes szoknyaszegélyt.

Az ösvény kanyarulatában friss keréknyomok metszették a megkeményedett sarat. A tengelytörött szekerét elrejtő fuvaros suhanc láthatóan errefelé vette az irányt, miután megmentették a hajdúk elől. A nyomok a dombtetőn álló öreg tölgyfa felé vezettek, ahol az erdei utak elágaztak a szomszédos település felé. Mirella szorosabbra húzta vállán a köpenyét, s elszántan indult meg a kapaszkodón.

307. A dombtetői pihenő

Mirella

A dombtetőre érve a meredek kapaszkodó végre megszelídült, s az öreg tölgy terebélyes lombozata alá értek. A magaslati szél kellemesen hűsítette Mirella átforrósodott arcát, miközben a tölgyfa vaskos törzsénél Borda megtorpant. A fekete eb finom mozdulattal megszaglászta az odvas gyökérfőt, majd halkan felhorkantva jelezte: nem csak a nedves avar illatát érzi.

A faodú mélyén egy gondosan elhelyezett, száraz gyertyánfa gally hevert, rátekerve egy darabka durva kenderzsinór. A megmentett fuvaros suhanc hagyta ott hála gyanánt; a környékbeli szegényemberek titkos jele volt ez, amely azt jelezte, hogy a jobb oldali, sűrűbb erdei csapás biztonságos, s nem leselkednek rajta az adószedők hajdúi.

Mirella szája szélén megjelent az a jól ismert, huncut mosoly.

- Látod, Borda, a szegény ember nem felejt, ha kezet nyújtanak felé - mondta halkan, miközben megsimogatta a kutya lapockáját. - Az ilyen csendes hála többet ér bármilyen kapzsi tisztartó csörgő ezüstjénél.

A lány nem teketóriázott tovább. Borda ruganyos léptekkel indult meg a kijelölt erdei csapáson, Mirella pedig szaporán követte, hagyva, hogy a lombkorona zöldje teljesen elrejtse őket a völgyben maradt hatalmasok szeme elől.

308. A forrásvidék csendje

Mirella

A sűrű lombkorona hűvös sátoorként borult fölénk, teljesen kizárva a völgybéli forráságot és a hajdúk kíváncsi tekintetét. Az erdei csapás puhán nyelte el lépteik zaját; a puha avarban még tisztán látszódtak a suhanc könnyű szekerének friss keréknyomai, amelyek biztonságos kalauzként vezették őket a fák között.

Borda előtt haladt, lógó nyelvvel, de éber figyelemmel szimatolva a páfrányok tövét. A korábbi feszültség teljesen feloldódott a fekete ebben: a faodúban talált gally üzenete nem csalt, az erdő ezen része békés volt, csupán a rigók éneke és a lombkorona halk zizezése törte meg a csendet. Mirella meglazította vállán a batyut, s miközben fellelegzett, szája szélén derűs mosoly bujkált. Az adószedők most alighanem a gázló túlsó oldalán portyáztak, mit sem sejtve arról, hogy a zsákmányuk már régen a hegyoldal védelmében jár.

Egy apró, árnyékos tisztásra érve hűs erdei forrás csörgedezett a mohos kövek között. A víz mellett újabb figyelmes jel fogadta őket: egy frissen levágott fűzfavessző volt a földbe szúrva, amely pontosan a völgybe vezető, lankás kijárat felé mutatott. Mirella letérdelt a forráshoz, tenyerébe merítette a kristálytisztá vizet, s hűsítővel frissítette fel arcát, majd megveregette a mellé telepedő kutya oldalát.

– Úgy tűnik, a mi kis fuvarosunk valóban alapos munkát végzett – kuncogott halkán a lány, s a tarisznyájából előhúzott egy darabka szárított húst, amit igazságosan megosztott hű kísérőjével.

A rövid, üdítő pihenő után mindketten újult erővel kerekedtek fel, hogy a megjelölt ösvényt követve lassan leereszkedjenek a békésebb alsó vidék felé.

309. A völgykapu csendje

Mirella

A lejtős ösvény puha avarja fokozatosan adta át a helyét a völgy felé kanyargó, napfényes dűlőútnak. A fák lassan ritkulni kezdtek, s az erdő hűs védelméből kilépve az alant elterülő lankák békés látványa fogadta a vándorokat. Odalenn a patak ezüstös szalagként tekergőzött a zöldellő kaszálók között, a távolban pedig halk kutyatakarodó

és füstcsíkok jelezték a legközelebbi falucska nyugodt mindennapjait.

Borda vidáman ügetett Mirella előtt, néha-néha visszanézve, mintha csak sürgetné a lemaradó lányt. A megmentett suhanc szekerének friss keréknyomai pontosan a völgyi főútba torkolltak, kétségtelenné téve, hogy a fiú szerencsésen kijutott az erdőből, messze elkerülve az adószedők portyázó csapatát. Mirella elégedetten simította végig a ruha redőit; a kölyök nemcsak gyors lábú volt, de a hálája is pontos eligazítást ért.

A dűlőút szélén álló, félig moha borította kőkeresztnél a lány megállt egy pillanatra, hogy újra eligazítsa a vállát nyomó batyut. Borda a kő tövében szaglászott, majd elégedett horkantással telepedett le a pormentes fűbe.

– Na, öregem, innen már tiszta a levegő – kuncogott Mirella, miközben végignézett a napfényben fürdő tájon. – A hajdúk még mindig a gázlónál áztatják a csizmájukat, nekünk meg nyitva áll az út a völgyi vásár felé.

A veszély elmúlt, a csendes forrásvidék pedig maga mögött hagyta a feszültséget, utat engedve az új lehetőségnek.

310. A híd előtti megtorpanás

Mirella

A dűlőút lassan kiszélesedett, ahogy elérték a völgy bejáratát övező sűrűbb fűzfatsort. Borda felcsapott fülekkel kocogott előre, orrát a virágzó rétek sűrű, édes illatának vetve. A távolban már tisztán hallatszott a közeledő vásár moraja: kalmárok kiabálása, kordék nyikorgása és a tehenek türelmetlen bögése keveredett a szellővel.

Mirella megigazította kendőjét, és elégedett mosollyal lépkedett a porban. A veszélyes erdőség mögöttük maradt, ám a völgykapu felé vezető hidacska előtt váratlan csend fogadta őket. A megszokott élénk zivaj ezen a szakaszon megtorpan, s a hidat vigyázó fakerítés tövében néhány helybéli gazda várakozott gondterhelt arccal. A kapu mellett egy kiásott árok és egy félretolt szekér zárta el a gyors áthaladást.

– Úgy tűnik, itt sem megy minden simán, öregfiú – suttogta Mirella, miközben kézzel intett Bordának, hogy maradjon az oldalán.

Az egyik korán érkező kalmár türelmetlenül toporgott a ládái mellett. A lány egy csillogó szembogárral és egy halkan mormolt, barátságos köszöntéssel lépett közelebb hozzá. A férfi elkeseredve legyintett: a völgyi előljárók új hídpénzt szedtek a vásárba tartóktól, s

aki nem tudott fizetni, annak a szélesebb kerülőutat kellett választania. Mirella szeme csintalanul megvillant. Pontosan tudta, miként használja ki az ilyen pökhendi szabályokat a saját javukra, mielőtt Borda egyáltalán elunhatná a várakozást.

311. Egérút a fűzesben

Mirella

A vámszedő kevélyen támaszkodott a hevenyészett sorompónak, egyre-másra szedve a garasokat a türelmetlenkedőktől. Mirella nem teketóriázott hosszan. Tarsolyából gyors mozdulattal előhúzott egy csillogó, sárgaréz tégelyt, s magabiztos léptekkel egyenesen a pompázó tisztartó-helyettes elé lépett.

- Tekintetes uram! - szólította meg alázatosnak ható, ám csípős éllel átítatott hangon. - Látom a homlokán a méltóságos gondok barázdáit! A vásári por és a hőség bizony felszítja a rossz vért. Ám e ritka balzsam, mit tengerentúli kalmároktól szerzeményeztem, azonnal hűsíti a sajgó halántékot.

A férfi gyanakodva pislantott a kenőcsre, de a kapzsiság és a hiúság hamar felülkerekedett rajta. Mirella kihasználta a pillanatnyi ingadozást: a mentás faggyúból kevert illatos szert a tenyerébe nyomta, miközben gúnyos mosolyát a kendője mögé rejtette.

- Fogadja tiszteletem jeléül, a vám fejében! - suttogta simogatóan.

Borda feszült izmokkal, mélyből feltörő halk morgással követte a lányt. A kutya éber szeme egyetlen pillanatra sem tévesztette szemelől az őt kezét. Amíg a vámszedő elragadtatva dörzsölgette a homlokát a hűsítő kenőccsel, Mirella és Borda határozott mozdulattal átvágtak a félretolt kordé melletti szűk résen. Mire a mögöttük álló tömeg feleszmélt volna, ők már a híd túlsó oldalán, a gázló felé kanyarodó ösvény biztonságos árnyékában lépkedtek.

312. A fűzes rejtekében

Mirella

A lombok sűrűje hamar elnyelte a vásári sokadalom távoli zúgását. Mirella visszacsúsztatta övére a kiürült réztégelyes tarsolyt, s elégedett kuncogással törölte

meg illatos ujjait a kendője sarkában. Borda halkan zihálva lépkedett mellette, fülei ugrásra készen figyeltek minden gyanús neszre, amint maguk mögött hagyták a vámszedők dűlőjét s elérték a folyóparti fűzest.

– No, öregem, ott a gázló – bökött a lány a víz fölé hajló ágak felé. – Ha a tisztartónak kitisztul a feje, s rájön, hogy a tengerentúli csodakenőcs csupán avas faggyú meg borsmenta, hamarosan errefelé szimatolnak a hajdúk.

A partmenti ingoványos talajon a fűzes sűrűje szinte falat vont köréjük. Mirella nem a nyílt átkelő felé vette az irányt, ahol a vásárba igyekvők tolongtak, hanem a fűzfák gyökerei közt kanyargó, rejtett ösvényre. A víz errefelé sekély volt, selymes kavicságyon futott át, de a süppedős iszap megkövetelte a lépések óvatosságát. Borda gondolkodás nélkül belépett a hűvös habokba, s hátra-hátrapillantva mutatta az utat a biztosabb gázolópontok felé.

Mirella felhajtotta szoknyája szegélyét, s könnyed léptekkel követte a kutyát a kavicsos mederben. Amikor átértek a túlsó part napfényesebb oldalára, a lány elégedetten tekintett vissza a fák rejtekéből: az egérút tökéletesen bevált, a vámszedők pedig odatúl a porban még mindig a csalóka mentolillatot szagolgatták.

313. Kanyargó ösvény a domboldalon

Mirella

Mirella megrázta nedves szoknyája szegélyét, s könnyű mozdulattal simította el ruháját. Borda alaposan megrázta magát a napfényben, sűrű vízcsepp-felhőt szórva a parti fűszálakra, majd elégedett nyüszítéssel azonnal a lány mellé szegődött. A folyóparti fűzes mögött keskeny, vadvirágos ösvény kanyargott fel a domboldalra, amely biztonságos távolságban kísérte a porzó főutat.

– Na, öreg harcos, innen már egyenes az út a vásárosok felé – mondta a lány halk, vidám hangon, s megveregette a kutya lapockáját. – Mire a tisztartó úr rájön, hogy a borsmentás faggyú nem gyógyítja a fejfájást, mi már régen a völgyben forgatjuk a garasokat.

Ahogy feljebb kaptak a lankás emelkedőn, aombok között szép kilátás nyílt a völgy bejáratára. Odalent, a kőhíd előtt még mindig hatalmas volt a torlódás: megrakott szekerek, béresek és málhás szamarak szorultak össze a szűk átkelőnél. A vámszedők

még mindig a sor elején értetlenkedtek, s a tisztartó láthatóan dühösen forgatta kezében a kiürült réztégelyt.

Mirella halkan felkuncogott, de lépteit nem lassította. Az ösvény kanyarulatában, egy öreg tölgyfa árnyékában hirtelen meglátott egy didergő, kosaras asszonyt, aki az út szélén ülve próbálta betakarni mezítlábas kislányát. A lány tekintete azonnal megenyhült, a vámszedők elleni pikírt elszántság gyengéd együttérzéssé szelídült. Megállt, intett Bordának, s selymes hangon megszólította a megfáradt utazókat.

314. Garasok a tölgyfa tövében

Mirella

– Jó napot, jóasszony – hajolt le hozzájuk Mirella, s a tarisznyájából nyomban előhalászott egy kis darab aszalt gyümölcsöt meg egy karéj friss kenyeret. – Ne dideregjenek itt a hűvösben, a vásár már nincs messze.

Az asszony riadtan nézett fel, de látva a lány nyílt, szelíd mosolyát és a mellette békésen letelepedő, hatalmas fekete kutyát, vállai megkönnyebbülten ereszkedtek meg. A kislány megilletődve nyúlt a mézes ízű falatért, míg Borda óvatosan odadugta az orrát a gyerek apró tenyeréhez, halkan szuszogva.

– A vámszedők minden garasunkat elvették volna, ha átmegyünk a hídon – panaszolta halkan az asszony, miközben betakarta gyermekét a kopott kendővel. – Így meg rekedtünk itt az útszélén.

Mirella halk kacagással nyúlt az erszényébe. Kivett belőle néhány csillogó rézpénzt – éppen azokat, amelyeket a kapzsi tisztartó adott a semmitérő balzsamért –, s habozás nélkül az asszony kérges tenyerébe nyomta őket.

– Vegyen a kicsinek egy meleg lábbelit ott fenn, a varga sátra előtt – mondta lágyan, de határozottan. – A hídnál álló zsidók pedig ne aggasszák: mire feleszmélnek a fejfájásukból, maguk már régen a vásári forgatagban eszegetik a meleg lepényt.

Az asszony szemeibe könnyek gyűltek a hirtelen jött jóságtól, de Mirella már fel is állt, s egy intéssel szólt Bordának. A kutyának sem kellett kétszer mondani: vidám farokcsóválással szegődött gazdája mellé, ahogy a kanyargó ösvényen tovább kaptak felfelé, a vásár morajló közeledte felé.

315. Sátrak a domb mögött

Mirella

A dombtetőre érve a hűvös völgyi szél végre átadta helyét a vásár melengető, nyüzsgő zivajának. Kürtszó és távoli kikiáltók hangja keveredett a faszénen sült kolbászok csábító illatával. Mirella megtorpant egy pillanatra, és meglazította vállán a tarisznya szíját, ahogy végignézett a színes ponyvákbl álló, hevenyészett sáortáboron.

Borda vidám horkantással szagolt a levegőbe, farka ritmusosan verte a lába melletti füvet. A hatalmas fekete kutya pontosan tudta: a vásári sokadalom nemcsak feladatot jelent, hanem bőséges falatokat is a mészárosok pultjai körül, ha elég ügyesen sündörög a tömegben.

– Látod, pajtás? A vámszedők még mindig a füzes szélén tanakodhatnak, mi meg már a java közepén járunk – kacsintott a kutyára a lány, ahogy egyetlen futó pillantással visszatekintett a völgybe. A folyó kanyarulata innét fentről csupán békés ezüst szalagnak tűnt, a lenti sikátorok árnyai pedig messzi emlékké törpültek.

Az első bódék között már megindult a kora délutáni tolongás. Kelmeárusok és fazekasok kiabáltak túl egymást, ám Mirella határozott, könnyed léptekkel haladt előre a tarka forgatagban. Tudta, hogy a mai nap még tartogat számukra néhány jóféle ügyletet, és talán még egy-két gőgös szatócsot is, akit érdemes lesz megleckéztetni.

316. A gőgös kalmár sátra

Mirella

Mirella és Borda beljebb nyomultak a színes sátorsorok sűrűjébe. A faszén füstje és a frissen sült lepények csábító illata megtöltötte a levegőt, de Mirella figyelmét hamar elterelte egy hangos szóváltás az egyik díszesebb ponyva tövéből. Egy selyemmellényes, pöffeszkedő szatócs épp egy megilletődött jobbágyfiút szidott fennhangon, amiért az véletlenül leejtett egy olcsó agyagkancsót.

Borda halkan meglökte Mirella combját, sötét szőre felborzolódott a hátán. A hatalmas kutya figyelmeztetően szegezte tekintetét a kiabáló kalmárra, de Mirella egyetlen intéssel lecsillapította társát.

– Nyugi, pajtás, az ilyen gőgös hólyagokat nem harapással kell elintézni, hanem

észjárással – suttogta a lány, miközben megigazította vállán a tarisznýt.

Mirella kihúzta magát, csípőre tette a kezét, és széles, álszent alázattal csillogó mosollyal lépett a sátor elé. A szatócs szeme azonnal megakadt a csinos jövevényen, s rögtön abbahagyta a megriadt suhanc szidását.

– Nohát, tekintetes uram! – kezdte Mirella mézédese, Olaszországot idézően hajlékony hangon, miközben végigsimított a pultra kirakott, kétes eredetű portékákon. – Kegyelmed portékája még a királyi udvar fényét is homályosítaná! De mondd csak, büszke kalmár úr, vajon lapul-e a pult alatt olyan csodakenőcs is, ami a kapzsiság okozta sárgaságot gyógyítja?

A kalmár elhűlve tátotta el a száját, míg a környéken bámészkodó vásárlók közül többen elfojtott kuncogásba kezdtek.

317. Rézpénz a megriadt marokban

Mirella

A kalmár pulykavörösre váltott dühében. Amint feleszmélt a váratlan gúnyos fintorból, éles hangon ordítani kezdett, s a városórségért kiáltott. Mirella azonban meg sem rezzent a fenyegetőzésre; éles, vágó pillantással mérte végig a szatócsot, miközben egyetlen fürge mozdulattal apró, csillogó üvegcsét húzott elő az övéből, amiben csupán színezett kútvíz lötyögött.

– Ne ordítson úgy, tekintetes úr, mert a guta ütése előbb éri el, mint a hajdúk! – vágta rá Mirella hideg, csípős hangon. – Tessék, itt ez a ritka itáliai elixír! Húsz garas, de kigyógyítja a kapzsiságból, ha kiissza egy szuszra!

A bámészkodó tömegből hangos hahota csattant fel. A kalmár tehetetlen méreggel a pultjára csapott, s megindult volna a lány felé, ám Borda ekkor fenyegetően elé lépett. A hatalmas kutya mély, vészjósló morajlással villantotta meg fehér agarait, világossá téve, hogy a kereskedő jobban teszi, ha veszteg marad.

Kihasználva a szatócs megrökönyödését, Mirella a pult szélén heverő rézpénzek közül teátrális mozdulattal felmarkolt kettőt, és nyíltan a megszeppent jobbágyfiú tenyerébe nyomta.

– Ez fedezi az agyagkancsó árát, atyafi. A többi meg tartsa meg a kalmár úr a jó tanácsért! – sziszegte a lány.

Mielőtt a ficsúr magához térhetett volna a meglepetésből, Mirella intett Bordának. A kutya még egy utolsó, vészjósló pillantást vetett a megrettent szatócsra, majd a lány sarkában azonnal kivágta magát a felbolydult tömegből, egyenesen a vásártér hátsó kivezetője felé.

318. Léptek a nyirkos sikátorban

Mirella

A vásári lárma lassan elhalt mögöttük, ahogy Mirella és Borda átvágtak a bódék mögött húzódó nyirkos, szűk sikátorba. A magas, komor kőfalak között még megült a reggeli hideg, a göröngyös macskaköveken állott pocsolák csillogtak. Mirella bosszúsan húzta szorosabbra magán a kendőt, s maró gúnnyal sziszegte el felháborodását:

– Hogy az a telhetetlen dög egye meg a saját ócska portékáját! Még hogy két garast kérni egy repedt agyagkancsóért attól a szerencsétlen gyerektől... A pofátlanságnak is van határa!

Borda mély, figyelmeztető garathanggal válaszolt, füleit hátracsapva lépdelt a lány sarkában. A fekete kutya szőre még mindig borzolódtott a feszültségtől, sötét tekintetével éberen pásztázta a sikátor árnyékos szegleteit. Nem szívelte a városon belüli fojtogató falakat, s alig várta, hogy újra nyílt terepre érjenek.

A sikátor kanyarulata után a kőházak sora végre ritkulni kezdett, s a nyirkos levegőben megcsapta őket a közeli víz friss illata. A gázlóhoz vezető kavicsos lejtőn a folyó sekélyen, habzó fodrokkal rohant át a meder simára kopott kövein.

Mirella megállt egy pillanatra a part menti fűzes szélén, s éles szemmel visszanézett a vásártér felé. Mivel nyomukat nem követte senki, megigazította az övére erősített szerszámos erszényt.

– Gyere, Borda, menjünk át gyorsan, mielőtt az a pöffeszkedő szatócs összeszedi a bátorságát meg a hajdúit! – intett a lány, majd szoknyáját kissé felhajtva határozott léptekkel megindult a hűvös sodrásban.

319. A túlparti galagonyás

Mirella

A hűvös habok gyorsan átjárták Mirella csizmáját, ahogy átlábolt a sekély sodráson, de a lány ügyet sem vetett a lábát csípő hidegre. Borda fröcskölve törtetett mellette, morgása elnyomta a víz csobogását; a kutya még mindig dühösen forgatta a fejét a mögöttük hagyott vásártér felé.

Amint elérték a túlsópartot, Mirella megragadta egy vízparti fűzfa gyökerét, és felhúzta magát a csúszós, agyagos partfalra. Borda egyetlen lendületes ugrással követte, majd alaposan megrázta nedves bundáját, kövér vízcseppeket szórva a lány szoknyájára.

– Na, most már fújhatja a jussát az a kövér rabló! – csattant fel Mirella, miközben kipréselte a vizet a szoknya szegélyéből. Haragja nem akart csillapodni, sötét tekintetével a domb tetejére vezető, kanyargó csapást méregette. – Azt hitte, majd egy ingyenélő adószedő megijeszt bennünket!

Borda rövid, éles vakkantással tette hozzá a magáét. Éles foga megvillant, ahogy az ösvény feletti bokros felé szimatolt, készen arra, hogy bárkire rárontson, aki eléjük mer állni.

A domboldalt sűrű galagonya és kökény szegélyezte, a csapás meredeken kaptatott a nyíltabb gerinc felé. Mirella megigazította vállán a batyut, s nem teketóriázott tovább: határozott, szapora léptekkel indult meg felfelé, maga mögött hagyva a meder morajlását.

320. Tüskék között a gerincen

Mirella

A szúrós galagonyabokrok éles tüskéi bele-belekaptak Mirella szoknyájának szegélyébe, de a lány hetyke mozdulattal söpörte félre az útba akadó ágakat. Haragja lassacskán átadta a helyét a rá jellemző, fanyar kárörömnnek, ahogy felidézte magában a rászédett kalmár döbbent ábrázatát. A kövér szatócs minden biztonnyal épp most jött rá, hogy a méregdrágán megváltott „csodaelixír” nem más, mint némi színezett ecet és vadrózsaméz.

Borda a csapás élén haladt, nedves szőréről még mindig hullottak a vízcseppek. Sötét orrát a földhöz közel tartva szimatolta az avart, fülei éberén forgóztak minden apró neszre. A meredek kapaszkodó végén a galagonyás sűrűje hirtelen kettéágazott: az egyik nyomvonal a nyíltabb gerinc felé kanyargott tovább, míg a másik, alig látható

csapás lefelé lejtett a tölgyes hús árnyékába.

Mirella megtorpant egy pillanatra a galagonyás védelmében, és előhúzta övéből a pultról származó rézpénzeket. A garasok halkan megcsendültek a tenyerében.

- Ez éppen elég lesz arra, hogy a dűlőúti nyomorúságos kunyhóban lakó favágó kölykei meleg ételt kapjanak - mormolta a lány csípős mosollyal, miközben visszacsúsztatta a rézpénzeket a szüszébe.

Borda halk horkantással jelezte, hogy a sűrűből idegen szagokat hoz az erdei szél. Mirella megkeményítette tekintetét, intett a kutyának, s habozás nélkül a rejtettebb, erdei csapás felé vette az irányt, végleg maga mögött hagyva a vásártér felől szűrődő morajlást.

321. Sárba ragadt kerek

Mirella

A tölgyes hús homálya gyorsan elnyelte lépteiket. A lombkoronán átderengő fényfoltok játékonosan takarták el a csapást, bár Borda háta még mindig feszült maradt, s sötét fülei minden gyanús erdei neszre hátrafordultak. Mirella szaporázta a tempót; tudta jól, hogy a becsapott kalmár talán már észrevette a csalást, de ezen a rejtett, gallyakkal borított ösvényen a nyomukba sem érhetett.

A meredek lejtő aljában, a patakmeder közelében halk nyöszörgés és tengelynyikorgás törte meg a fák csendjét. Egy korhadts tölgyfa tövében megrakott gallyas szekér vesztegelt: a keskeny fafejű kerék mélyen beszorult a süppedős sárba. A rúdnál egy vékony dongájú, rongyos gúnyájú kisfiú erőlködött hiábavalóan, arcán korom és megrepedt könnycseppek csíkjai keveredtek.

Mirella tekintetéből nyomtalanul eltűnt a korábbi éles óvatosság, s helyét a meleg, védelmező gyengédség vette át. Határozott léptekkel indult meg a lejtőn, míg Borda óvatosan, de barátságos horkantással kísérte a riadt gyermeket.

- Lassan a testtel, kispajtás, még megszakadsz a nehéz fától! - szólt a lány lágy, megnyugtató hangon.

A fiú megriadva hátrahőkölt, de amikor meglátta Mirella mosolyát és a mellé kucorodó fekete kutyát, megszeppenten leengedte a karját. A lány gondolkodás nélkül benyúlt a szüszébe, kibányászott egy szelet szárított gyümölcsöt meg a vásárban szerzett

rézpénzek egyikét, és a gyerek maszatos tenyerébe nyomta.

- Borda segít megnyomni azt a kerekét, te meg addig edd meg ezt - intett a lány, s míg a kutya izmos vállával a küllőnek feszült, Mirella egy vastag faággal aláékelve pattintotta ki a szekeret a mocsárból.

322. Könnyű léptek a gázlónál

Mirella

A kerék nyikorogva gördült ki a süppedős dagonyából, a megkönnyebbült kisfiú pedig tágra nyílt szemekkel bámulta a csodát. Mirella szilaj mosollyal törölte le a sarat a kezéről, majd szelíden megkocogtatta a gyermek maszatos orrát.

- Na, szaporázd a lépteidet, kispajtás, mielőtt a hús alkony rátok talál ezen a nyirkos vidéken! A tengely bírni fogja a faluig, te meg csak rágcsáld szépen a gyümölcsöt!

A fiú hálásan bólogatott, s a rézpénzt meg a csemegét szorongatva nekilódult a könnyebbé vált szekérrel a dombnak. Mirella elégedett pillantással kísérté útját, Borda pedig elégedett horkantással fordult a patak felé.

A meder hús párája már a bőrüket simogatta. A sekély gázló kristálytisza vize vígan fodrozódott a sima kavicsok felett, a túlsó parton azonban a sűrű galagonyás szúrós ágai szinte áthatolhatatlan sövényként magasodtak.

- Lássuk, átjutunk-e száraz lábbal, vagy a halak mulatnak rajtunk egy jót! - kacsintott Mirella a kutyára, s könnyed, ügyes szökellésekkel haladt kőtől kőig a hideg sodrásban. Borda csöndben, biztos léptekkel követte.

A túlparti galagonyás árnyékába érve a lány megtorpant, és átható kuncogással nyúlt a szüszébe, hogy számba vegye a gögös kalmártól szerzett szajrét. A fényes aprópénzek láttán elégedetten bólogatott: a pöffeszkedő szatócs kára ma este egy éhes család asztalára hoz majd meleg ételt.

323. Esti füst a szélső portánál

Mirella

Mirella gondosan elrejtette a réz- és ezüstgarasokat a szoknyája belső redőibe, s egy elégedett csettintéssel fordult Borda felé. A galagonyás szúrós ágai türelmetlenül

kapaszkodtak a ruhájába, mintha el akarnák marasztalni a sötétedő ártéri bozótban, de a lány egyetlen határozott, gyakorlott mozdulattal kiszabadította a posztószegélyt.

- Na, öreg harcos, ideje fellépkedni a dombra, mielőtt a falusiak zsábut húznak a füstös ablakokra - suttogta derűsen, és a cserjés szélén kibukkanó keskeny, kanyargó ösvényre mutatott.

A fekete kutya halkán felhorkant, alaposan megrázta a bundáját a patak hűvös párája után, s lépteit Mirella ritmusára igazítva elindult a felfelé kapaszkodó csapáson. A meredek ösvény mentén a sár már lényegesen szikkadtabb volt, s az alkonyati szél a közeli mészégető kemencék fanyar, megszokott füstjét hozta feléjük.

Ahogy a dombtető közeledett, a völgyben maradt gázló morajlása lassan elhalkult a hátuk mögött. Mirella könnyű, ruganyos léptekkel haladt előre, szeme sarkából már a szegénytelep kunyhóinak tetőiről felszálló vékony füstcsíkokat pásztázva. Tudta jól, hogy a megsegített kisfiú családja a szélső portán lakik - s ott ma este nem üres tálak kerülnek majd a kopott, illatos tölgyfa asztalra.

324. Hajdú a szegénytelepen

Mirella

A dombtetőre érve a szegénytelep szélső portájának alacsony, dőlt kerítése fogadta őket. A roskatag ablakon át kiszűrődő gyenge mécsesfény és a ropogó rőzse pattogása jelezte, hogy a megsegített kisfiú szerencsésen hazaért a garasokkal. Az udvaron álló öreg fűzfa tövében kopott, foltozott pokrócok lengedeztek a hűvös esti szélben, miközben odabent a család a meleg ételt ünnepelte.

Mirella megállt a kerítésleceknél, s könnyed mosollyal nézte a kunyhóból áradó békességet. Borda halkán megtelepedett a lábánál, a száraz avaron nyugtatva az állát, de éber fülei és szemei a portát övező sötétedő bokrokat pásztázták. A lány nem akart tolakodni, így már épp elfordulni készült, amikor a lejtős dűlőút felől nehéz csizmák dobogása törte meg a falu esti csendjét.

Egy gögös tartású, mészfoltos köpenyt viselő hajdú kanyarodott be az úton, s határozott léptekkel épp a szélső porta felé tartott. Kezében vaskos papírtekercset szorongatott, s fenyegető morajlással számolta a kunyhók felett szálló füstcsíkokat - a be nem szedett rovásadók biztos jeleit.

Mirella szeme maró gúnnyal és pajkos elszántsággal villant meg. Egy halk csettintéssel felállította Bordát, s az ösvény menti árnyak közé húzódott. Eljött az ideje, hogy a kapzsi tisztartót egy jóféle, méregdrága „csodaoldattal” mentesítse a pénztől, mielőtt az belépne a szegény család kapuján.

325. Bűvös tégely a dűlőúton

Mirella

A hajdú gyanakvóan megtorpant, amikor az árnyékok közül egy kecses, libbenő alak lépett elé. Mirella színpadias alázattal hajolt meg a mészfoltos köpenyt viselő tiszt előtt, miközben tekintete hamiskásan csillogott.

– Bocsásson meg a merészségemért, tekintetes uram! – kuncogott fel selymes hangon, és féltő aggodalommal szorította mellkasához a kezét. – De egy ilyen nemes, nagyraszabott úrnak nem szabadna ilyen sárga arccal járnia a dűlőutat! Az a rontó köhögés, az a nehéz légzés... Ó, hát nem látja? A mocsári láz sötét lehelete ül a homlokán!

A hajdú meglepetten horkantott fel, és akaratlanul is a torkához kapott. Kezében meglibbent a vaskos papírtekercs, gőgös pöffeszkedése egy csapásra bizonytalanságba csapott át.

– Miféle ostobaság ez, fehércseléd? Nincs nekem semmi bajom! – morogta, de a hangja már korántsem csengett olyan magabiztosan.

Ekkor Borda sötét alakja emelkedett ki a bokrok tövéből. A fekete kutya nem morgott, csupán egyetlen mély, jeges pillantást vetett az adószedőre, amitől a férfi önkéntelenül is hátrált egy lépést.

– Dehogy nincs, drága uram! – csapta le a magas labdát Mirella, miközben az övéből előhalászott egy apró, csiszolt üvegcsét. – Ez a császári udvar legritkább balzsama. Egyetlen cseppje elmulasztja a nyavalyát, és kétszeres erővel tölti meg a karját. Igaz, az ára nem csekély... de hát mit ér pár fitying az úr becses egészségéhez képest?

A hajdú mohón meredt a megcsillanó fiolára, a szegénytelep kunyhójáról teljesen elfeledkezve.

326. A kapzsiság ára a dűlön

Mirella

A hajdú reszkető kézzel nyúlt a szerszámos övéhez, és egy kövér, megbarnult bőrszényt halászott elő. A mocsári láz réme teljesen elhomályosította a józan esztét, a gőg helyét egy csapásra a pusztá rettegés vette át.

– Minden ezüstömet odaadom, csak add ide azt a nyavalyás orvosságot! – lihegte, és gyorsan Mirella markába nyomta a nehéz bukszát, miközben kapkodva elragadta a csillogó csiszolt üvegcsét.

Mirella hamisítatlan, édes mosollyal hajolt meg előtte.

– Hajtsa fel rögtön az egészet, tekintetes uram, de vigyázzon: amíg a balzsam kifejti áldásos hatását, szigorúan tilos a szegénytelep felé mennie, mert a kunyhók pora végleg elrontja a varázst!

A tiszt nem teketóriázott, azonmód rántotta ki a dugót, és egyetlen nagy hajtással lenyelte a kesernyés, csalánból és főtt fűzfagyökérből kevert lötytyöt. A csípős, mocsári íztől nyomban öklendezni kezdett, s vörös fejjel, hápogva rohant vissza a patak gázlója felé, hogy kiöblítse a száját.

– Szép csel volt – mordult fel halkan Borda, ahogy a hajdú futó alakja elenyészett a fűzetesben. A szikár védelmező feszülten figyelte az utat. – De nem marad sok időnk, mielőtt rájön a turpisságra.

– Éppen elég időnk van, hogy eljussunk a portáig – kuncogott Mirella, miközben a dagadó erszényt elrejtette a szoknyája redői között. Összenéztek, majd sietős léptekkel indultak tovább a domboldali ösvényen a kunyhók felé.

327. Garasok a korhadt küszöbön

Mirella

A domboldal roskatag kunyhói félénken húzódtak meg a szürkületben, mintha maguk is rejtőzködnének a kegyetlen végrehajtók előtt. Mirella és Borda szaporázta a lépteit, miközben a nehéz erszény halk fémes csikordulással mozdult a nő derekán. Minden apró neszre összenéztek; az ösvény melletti szűrős bokrok zörrenése is felriasztotta őket.

– Túl csöndes – suttozta Borda, s feszült tekintettel kémlelte a fák közötti homályt. Keze

szinte önkéntelenül simult a tőre markolatára. – Ha kiöblítette a száját a pataknál, nyomban dühödten keresni fog.

– De már késő lesz – vetette vissza halkan Mirella, jóllehet az ő torkában is ott dobogott a félelem. – Mire feleszmél, a nyomunkat sem leli ebben a sötétségben.

Elérték a szélső, roskadozó falú kalyibát, amelynek repedezett ablakából alig pislákolts valami mécsesfény. A korhadts küszöbön a megriadts kisfiú gubbasztott, rongyos pokrócba burkolózva, és tágra nyílt, riadts szemmel figyelte az árnyak közül kilépő alakokat. Mirella szíve nyomban megesett a didergő gyermek látványán; a benne bujkáló feszültséget egy csapásra felváltotta a gondoskodás melege.

– Nincs baj, kicsim – hajolt le hozzá gyengéden, halk szavait szinte elnyelte az esti szél. – A kapzsi hajdú ma már nem zaklat benneteket.

Előhalászta a tiszt övéről kicsalt kövér bőrrerszényt, s a nehéz ezüstök felét habozás nélkül a fiú csontos, piszkos tenyerébe borította. A maradékok Borda gondos őrizetére bízta, hogy a telep többi éhező családjának is jusson belőle falat.

– Ebből kiválthatjátok a rovást, és jut ennivalóra is – mondta simogatóan.

Borda türelmetlen, sürgető pillantást vetett az ösvény kanyarulatára.

– Induljunk! A kesernyés fűzfagally sem tartja vissza örökké.

Mirella még egy utolsó, bátorító mosolyt küldött a szótlanul álmélkodó kisfiúnak, majd Bordával együtt gyors léptekkel eltűnt a szegénytelep sötétedő sikátorai között.

328. A hűvös sodrásban

Mirella

A nyirkos sikátor mélyén a korhadts fakerítések szinte egybefolytak a csillagtalan éjszakával. Mirella és Borda csendben, de feszes tempóban kapkodta a lábát, miközben a füzes felől már átütött a gázló csobogó zaja. A sáros földút helyét lassanként süppedős, vizenyős kavicságy vette át.

– Hallod? – torpant meg egy pillanatra Borda, fojtott hangon sutogva. A háta mögé mutatott, ahol a kalyibák felett fáklyák vöröses fénye lobbant fel a távolban. – Rájött. Vagy legalábbis felriadts a tiszttartó háza népe.

– Csak a torkát köszörüli a keserű nedvtől – dörmögte Mirella, bár az ő tüdeje is zihált a szaporázástól. A szoknyája alját összefogta, hogy ne akadjon el a szederindákban. – Ha

időben átérünk a túlpartra, a nyomunkat sem találja a vadvízben.

A vízmosás szélén éles szél futott végig, meghajlítva a kákát. A gázló sötét, örvénylő szalagként terült el előttük, de nem volt idő habozni. Borda elsőként lépett a hűvös habok közé, vigyázva, hogy a csizmája ne csapjon zajt a síkos köveken, miközben fél kézzel Mirella könyökét tartotta.

Mire a sodrás közepére értek, a szegénytelep felől dühös kiáltás foszlányát hordta feléjük az esti légáramlat. Mirella halványan elmosolyodott a sötétben, de szorítása megkeményedett Borda karján. A túlpart már karnyújtásnyira feküdt, a meredek kapaszkodó pedig menedéket kínált.

329. Menedék a gerincösvényen

Mirella

A meredek partoldal csúszós gyökereibe kapaszkodva Mirella kiverekedte magát a szárazra, miközben a szoknyájából patakokban folyt a hűvös víz. Borda egyetlen lendülettel termett mellette a parton, éber pillantással pásztázva a túlsó oldalt. A fáklyák vörös fénye tanácstalanul kóválygott a szegénytelep viskói között, de a sodrás zaja végleg magába fojtotta az adószedő emberének dühös kiabálását.

- A kapzsi hajdúnak mostanra bizonyára alaposan megcsavarta a gyomrát a csodabálzsam - suttogta Mirella, miközben kicsavarta az átázott ruhaszállt, és elégedetten felkuncogott. - Remélem, jól megbecsüli azt a kis tégelyt, mert több gyógyírt már nem kap tőlem.

Borda nem pazarlóan bólintott, csak elégedett morgás futott át a torkán, miközben igazított egyet a hátán lévő zsák pántján. Intett a nőnek, hogy ideje nagyobb távolságot tenniük a vízmosás és a haragos tisztartó közé, mielőtt a hajdú rájönne a turpisságra és lóra kaptatná az embereit.

Az erdei ösvény gyorsan emelkedett a domboldalban. Az öreg tölgyek árnyékában végre megtorpantak egy szusz hissérére. Innen pazar kilátás nyílt a csillagfényes völgyre, ahol a fáklyák már csak apró, ártalmatlan szikráknak tűntek. Mirella elégedetten tapogatta meg az erszényét: bár kiürült a kapzsi hajdútól kiforgatott ezüst, tudta, hogy a didergő kisfiúnál a legjobb helyre kerültek azok a garasok.

- A gerincen futó ösvényen senki sem jár ilyen későn - morogta Borda, a szélirányt

kémlelve. – Nyeregbe már úgysem szállnak a sötétben.

– Akkor ne várassuk a szerencsénket – egyezett bele Mirella, majd könnyed, határozott léptekkel megindult a holdfényes úton tovább.

330. Tűzfény a mészégető kőfalán

Mirella

A gerincen süvítő éjszakai szél gyorsan kifújta a nedvességet Mirella átázott szoknyájából, bár a hűvös még így is a csontjaikig hatolt. Az ösvény meredekebbé és sziklásabbá vált, ahogy az öreg tölgyes lassan átadta helyét a szellősebb fenyvesnek. Borda pár lépéssel elől haladt, nesztelenül taposva a száraz tűleveleket, szeme pedig a sötét sűrűséget pásztázta. Mirella a csillagok állásából próbálta megbecsülni a hátralévő időt; még javában bent jártak az éjszakában, de a völgybéli veszély a sikeres átkelés után már a múlté volt.

– Ott elől áll egy régi mészégető kőkunyhó – mutatott Borda egy határozott mozdulattal a fák között kirajzolódó, roskatag tetőre. – A falai kitartanak, s a szél sem fúj át a réseken.

– Éppen ideje, mert a ruhám még mindig nyirkos – felelte Mirella éles, csípős hangon, bár a szája széle alig észrevehetően elégedett mosolyra húzódott. – Egy védett zugban még a félrevezetett hajdú csikorgó fogsorát is sokkal kényelmesebb felidézni.

A kunyhó alacsony bejárata mögött csendes, száraz menedék fogadta őket. Borda gyors, gyakorlott mozdulatokkal ellenőrizte a sarkokat, majd a korábbi mészégetők által hátrahagyott, fanyar illatú rőzsekötegből halmozott fel egy keveset a sarokban álló kőtűzhelynél. Mirella elővette a tűzszerszámát, és néhány éles szikrával életre keltette a száraz mohát. A felcsapó, meleg sárga lángok hamarosan barátságos fénnel töltötték be a kis menedéket. Borda a bejárathoz húzódott őrt állni, míg Mirella elégedetten telepedett le a tűz mellé, tudva, hogy ezen a magasságon már semmi sem zavarhatja meg a pihenésüket napfelkeltéig.

331. Térkép a korhadt fán

Mirella

A pattogó lángok hamar kellemes meleggel töltötték be a kis kőkunyhót. Mirella kényelmesen elhelyezkedett a tűzhely melletti sima kövön, s kibontotta a vállán átvetett bőrtarisznyáját. Megnyugtató volt érezni, hogy a nedves ruha alól lassan kiszökik a hideg, s a szárított füvek fűszeres illata összekeveredik a pattogó rőzse füstjével.

– A hajdúk mostanra valószínűleg a gázló túlsó oldalán lévő mocsárban tüskés galagonyabokrokat pofoznak – jegyezte meg Mirella halkan, miközben átrendezte a tégelyeket. A szája szélén gúnyos mosoly bujkált. – Remélem, a hadnagyuk legalább egy jókora adag csípős csalánt szerzett magának a csizmájába a nagy igyekezetben.

Borda egy halkan kiadott torokhanggal jelezte, hogy hallja a nő szavait, bár szemeit nem vette le a sötét erdei ösvényről. A kunyhó vastag fala szilárd védelmet nyújtott az éjszakai szél ellen. A férfi hirtelen meglendítette a fejét, de nem fenyegető neszt hallott, hanem a tűzhely melletti részben akadt meg a pillantása. Egy korhadt, de még egyben lévő fadarab hevert a fal tövében, amin réges-régi rovások látszottak.

Mirella odanyúlt, s a tűz elé tartotta a faragványt. Nem volt az más, mint a régi mészégetők egyszerű térképe a környező gerincösvényekről.

– Úgy látszik, a szerencse ma végképp a mi oldalunkra állt – suttogta, s végighúzta az ujját a kanyargó vonalakon. – Holnap hajnalban a keleti kaptatón haladunk tovább, így még a napfelkelte előtt elkerüljük az urasági vámházat.

332. Útiterv a parázs fényénél

Mirella

A fadarabot gondosan becsomagolta egy száraz vászondarabba, s elrejtette a tarisznyája fenekén, nehogy egy óvatlan pillanatban a tűzre kerüljön. A rovások vonalát addig tanulmányozta a halványodó parázs fényénél, míg a hegyi ösvények kanyarulatai pontosan kirajzolódtak a képzeletében: a két öreg bükkfa közötti csapás egyenesen a sziklás gerincre vezetett, messze elkerülve a völgyben terpeszkedő vámházat.

Borda elégedett torokhang kíséretében telepedett le a nehéz tölgyfa ajtó mellé. A szeme sarkából figyelte a kinti sötétséget, ám a feszültség láthatóan kioldódott izmaiból. A hajdúk fáklyáinak távoli villódzása már rég elenyészett a mocsaras hegyoldalban, a szél pedig barátságosan morajlott a kunyhót körülölelő fenyves lombjai között.

– Hagyjuk az uraság tisztartóit, hadd várják a vámot a dűlőúton – suttogta Mirella halk,

derűs kuncogással, miközben feje alá gyűrte a köpenyét. – Mire felkel a nap, mi már a gerinc túloldalán járunk, ahol a didergő jobbágypulyáknak több hasznuk lesz a gyógyírjeimből, mint a várúrnak a garasainkból.

A férfi csak egy apró bólintással hagyta jóvá a tervet, s a falnak vetve hátát vigyázta a nő álmát. A kőfalak tartották a parázs óvó melegét, s az éjszaka hátramaradt órái csöndes biztonságban teltek a menedékben.

333. Hajnali léptek a sziklagerincen

Mirella

A szürke derengés alig szűrődött át a fenyves sűrű lombjain, amikor Mirella már halkan szedelőzködött. A tölgyfa ajtó nyikorgás nélkül engedett Borda óvatos nyomásának, s a hűvös hajnali pára azonnal elborította az arcukat, eltörölve a mészégető kunyhó melegének utolsó nyomait is. A férfi egyetlen intésére elindultak felfelé a meredek avaron, szinte lépteik zaját is elnyelte a nyirkos mozaikszőnyeg.

A fatérképre rótt jelek nem csaptak be: a két öreg bükkfa mohás törzse pontosan ott magasodott a gerinc peremén, ahol a rovások ígérték. Mirella felkuncogott, ahogy odalentről, a sűrű ködbe burkolózó völgyből meghallotta a vámház udvaráról felferődő rekedt kutyaugatást. Az adószedő hajdúk valószínűleg még az igazak álmát aludták a meleg kuckóban, arra várva, hogy a gyanútlan utazók kísétáljanak a dűlőútra, s megtöltsék a várúr perselyét.

– Hagyjuk csak pihenni a tekintetes urakat, a végén még odaég a finom kásájuk – mormolta Mirella vidáman, s miközben a gerinc keskeny csapásán egyensúlyozott, megigazította a vállán nehezedő tarisznyát. Benne a fiolák halk koccintással jelezték, hogy a balzsamok épségben átvészelték az éjszakát.

Borda megelőzte a nőt a sziklás kanyarulatnál, éber tekintettel pásztázva a túlsó lejtőt. A hegyi levegő friss volt, a gerinc túloldalán elterülő szegénytelep kunyhóinak kéményéből pedig már vékony füstcsíkok kanyarogtak az ég felé.

334. Füstszalagok a völgyperemen

Mirella

A sziklás kanyarulat után az ösvény meredeken lejtett a falu széli borókás felé. Mirella biztos léptekkel követte Bordát, míg a köd lassan felszakadozott a lábuk alatt, feltárva a sáros szegénytelep szerény kőkunyhóit. Lent az élet már javában ébredezett: a korai órákban didergő zsellérek aprítottak fát a nyirkos udvarokon, s a vékony füstcsíkok lassan terjedtek a csípős, kora reggeli levegőben.

– Látod, Borda, ott lent nem köszörülik hiába a fogukat a várúr hajdúi – jegyezte meg Mirella halkán, miközben áttörtek egy harmatos galagonyabokron. – Ezen a vidéken a szegény embernek még a lehelete is kevés ahhoz, hogy felmelegítse a kunyhóját, nemhogy vámra valót kuporgasson a kapzsi tisztartónak.

Borda egy halk horkantással felelt, de tekintete már a szélső borovi fenyő mögött meghúzódó, roskatag zsellérházat pásztázta. A kerítés mellett egy rongyos kendőbe burkolózott asszony hiába igyekezett tüzet csiholni a vizes gallyakból: a szürke füst csak marón terjengett, a lángok képtelenek voltak erőre kapni a nyirkosságban.

Mirella megállt egy pillanatra a rézsűn, benyúlt a tarisznyájába, és előhalászott egy kis száraz nyírfakéreg-tekerceset meg egy üvegcsényi gyantaesszenciát. Mosolyogva intett Bordának, majd elindult lefelé az avaron.

335. Meleg láng a nyirkos udvaron

Mirella

Odalépett a didergő asszonyhoz, s egyetlen kecses mozdulattal a nedves gallyak közé csúsztatva a száraz nyírfakérget, majd ráhintett néhány csepp illatos gyantaesszenciát. A szikra pillanatok alatt vidám, sárga lángra kapott, megszelídítve a maró füstöt, s meleg fénnel világította meg a roskatag kőkunyhó falát. Az asszony hálaadó suttogását Mirella csak egy könnyed mosollyal nyugtázta.

– A nedvesség hamar elillan, ha az ember tudja, miből csiholjon meleget – jegyezte meg halkán, miközben tekintetét a völgyperem felett kanyargó ködsávokra függesztette. – De mondd csak, néném, a vámház környékén is ilyen álmosan indul a reggel, vagy ott már javában számolják a hajdúk a szegény ember garasait?

Az asszony óvatosan körülnézett, majd közelebb lépve halkán figyelmeztette őket a völgykatlanban portyázó őrekre. Elmondta, hogy a tisztviselők korán reggel rátörtek a szélső portákra, s most a falu széli kanyarulatban lesik az utazókat. Mirella

sokatmondóan Bordára pillantott; a hűséges kísérő csendes, de éber morajjal jelezte, hogy megértette a helyzetet.

Mirella egy kis darab szárított húst és pár kedves szót hagyott az asszonynál, majd Bordával együtt követte a kőkerítés mentén húzódó, elhagyatott ösvényt. A falu széli borókás takarásában haladva maguk mögött hagyták a szegénytelep ébredező kunyhóit, egyenest a vámház mögötti rejtett sziklahasadék felé véve az irányt.

336. Átkelés a rejtett sziklahasadékon

Mirella

A borókás szűrős ágai halk ropogással engedték át őket, ahogy felkapaszkodtak a vámház fölé magasodó, nyirkos sziklahasadékhoz. Odalenn, a saras dűlőúton két vaskos hajdú dörzsölgette álmosan a tenyerét egy füstölő vasfazék felett. Egyikük bosszúsan káromkodva próbált életet csiholni a vizes fadarabokba, teljesen figyelmen kívül hagyva a fejük felett húzódó, rejtett ösvényt.

Mirella elfojtott mosollyal húzódott a mohás kőfal árnyékába. Borda csendes, nesztelen léptekkel követte, vészjósló sziluettje szinte egybeolvadt a szürke sziklával. A lány egy apró, kavicsos rögöt penderített az ujjai között, majd gúnyos fintor kíséretében a kapu melletti bokros felé hajította.

- Ki van ott? - kapta fel a fejét a köpcösebb őr, s a dűlőút túloldalára szegezte a tekintetét, nehéz lándzsáját félig megemelve. A társasága morogva követte, vakon kutatva az árnyak között.

Mirella pontosan erre a pillanatra várt. Egyetlen kecses intéssel jelt adott Bordának, s meggörnyedve, mégis elképesztő ruganyossággal átcsúsztak a sziklahasadék szűk részén. Mire a hajdúk rájöttek, hogy csupán a szél játszik velük, a vándoráros és hű kísérője már biztonságos távolságban, a vámház mögötti lombos lejtőn folytatta útját.

337. Hírek a melegedőnél

Mirella

A lombos lejtő alján a szegénytelep roskadozó kalyibái bukkantak elő a sűrű, hűvös hajnali ködből. A szélső porta nyirkos udvarán egy vékony kendős zsellérasszony

didergett, s elkeseredetten próbált szikrát csiholni a vizes fadarabokba.

Mirella csendben intett Bordának, aki szikár árnyékként lapult meg a korhadt kerítés tövében. A lány a tarisznyájához nyúlt, s egy maréknyi száraz, szurokkal átitatott gyújtóst húzott elő.

– Nesze, néném, ez nyomban lángra kap! – lépett hozzá Mirella gyengéd mosollyal, s a nő didergő markába csúsztatta az aprófát.

A szikra pattanására a meleg láng azonnal beleharapott a száraz kéregbe. Az asszony hálásan pillantott a lányra, majd leszegett fejjel, alig hallhatóan suttogta:

– Jó szívért jót adok, lelkem. Vigyázzatok! A tisztartó ma kétszeres őrséget rendelt a dűlőútra, de a hajdúk lusták: a déli váltásig fel sem állnak a fazék mellől, s a hátsó gázlót teljesen felügyelet nélkül hagyták.

Mirella szeme megvillant a hasznos értesülés hallatán. Egyetlen halk szisszenéssel jelt adott Bordának, s mielőtt a portárol felszálló füst gyanút kelthetett volna, már el is tűntek a telep kanyargós sikátoraiban.

338. A hátsó gázló árnyékában

Mirella

A nyirkos sikátorok falai között a sűrű köd még tartotta magát, tökéletes takarást nyújtva a csendes haladáshoz. Mirella megállott egy roskadozó kerítés mögötti szögletben, s elégedetten hátrapillantott. Borda némán simult mellé a saras úton, szemeivel a telep szélét pásztázva, ahol a gázló felé vezető lapály terült el.

– A jóasszony hírei aranyat érnek – suttogta a lány csillogó szemmel. – Ha a hajdúk valóban a gőzölgő fazék felett kókadoznak, éppen elég időnk lesz, hogy átvágjunk az alsó kanyarulatnál.

A szegénytelep roskatag kalyibáit elhagyva a talaj ingoványossá, cuppogóssá vált. A fűzfák lehajló, nyirkos ágai mögül már tisztán hallatszott a folyó lomha, sekély zúgása. Mirella könnyű léptekkel kerülgette a pocsolyákat, vigyázva, hogy egyetlen gally se reccsenjen meg a csizmája alatt. Borda léptei még ennél is halkabbak voltak; a szikár alak árnyékként követte a lányt a harmatos avaron.

A partközelségbe érve feltárult előttük a hátsó gázló. A sekély víz felett még alacsonyan szálló pára lebegett, s a távolabbi vámház felől meleg étel illatát hordta feléjük a kora

reggeli szél. A hajdúknak nyoma sem volt a parton, láthatóan túlságosan elfoglalta őket a reggeli lakoma.

Mirella elégedetten mosolyodott el. Egyetlen intéssel jelezte kísérőjének, hogy eljött a cselekvés ideje: mielőtt a déli váltás felbolydítaná a dűlőt, észrevétlenül kellett áttérniük a túlparti sűrűbe.

339. Léptek a túlsó zátonyon

Mirella

Mirella nesztelenül ereszkedett le a kavicsos mederbe, s a hűvös víz nyomban felüdítette a reggeli gyaloglástól fáradt lábait. A sekély sodrás csak alig ért a csizmájuk száráig, a felkavarodott iszapszagot pedig hamar elnyelte a part menti füzesek friss aromája. Borda a vízben is lépésről lépésre követte a lányt, széles hátával oly természetesen fogva fel a gyenge áramlást, mintha csak egy vastag facuskó gázolna a mederben.

A gázló közepén álló zátonynál Mirella egy röpke pillanatra megtorpant, és pajkos mosollyal nézett vissza a távoli vámház felé. A hajdúk jóleső zivaja, a fazék mélyéről felcsapó gőz és a kanalag csörrenése tisztán elhallatszott a víz hátán. Az örök mit sem sejtettek arról, hogy a szegénytelepi zsellérasszony apró tüzelőjéért cserébe adott hírei épp ebben a szent pillanatban fosztják meg őket a büszkén remélt vámgarasoktól.

Amint a túlsó part védelmet nyújtó rekettyésébe értek, Borda azonnal a fűzfák sűrűjébe húzódott, s furfangos éberséggel pásztázta a magasban futó szekérutat. Mirella elégedetten rázta le a vízcseppeket a szoknyája szegélyéről. A vizes kavicsok ropogása elhalt, a vámház füstje pedig már csak egy halvány, ártalmatlan csíkként lebegett a ködös horizonton.

– Megint egy garas nélkül hagytuk a tekintetes adószedő urakat – súgta Mirella, miközben vidáman igazította meg a vállán a nehéz tarisznyát. Borda csak egy kurta, sokatmondó hümmögéssel felelt, s már mutatta is a rejtett csapást, amely biztonságos távolba vezetett a meder nyirkos árnyékától.

340. Csendes osonás a mogyorósban

Mirella

A rejtett ösvény meredeken kanyargott fel a folyóparti bokrosból, száraz mogyoróágak ropogtak halkan Borda nehéz csizmái alatt. A férfi éber tekintettel kémlelte a sűrűt, míg Mirella mögötte haladt, könnyed léptekkel követve a félhomályos csapást. A folyó nyirkos hidege lassan elmaradt mögöttük, s a nap első meleg sugarai áttörtek a lombkoronán, csillogó foltokat rajzolva a patakparti avarra.

Néhány perc elteltével a dús növényzet ritkulni kezdett, s a fák között felbukkant a szegénytelep szélső gerendaházának hátsó falazata. A zsellérasszony útbaigazítása pontosnak bizonyult: a kerítés ledőlt lécei mögött nem járőröztek hajdúk, s a gazdátlanul hagyott udvart csupán néhány kószáló tyúk birtokolta. A vámszedők figyelme még mindig a túlsó parti melegedőt és a főutat pásztázta, mit sem sejtve a hátsó kapu észrevétlen zugáról.

Mirella megállt a sűrű szélén, s egy félreeső mogyoróbokor árnyékából gyorsan felmérte a terepet. Borda egyetlen intésére a kerítés takarásába húzódtak. A lány megigazította a válla köré tekert kendőt, majd kaján mosollyal kacsintott társára. A veszedelmes szakasz legnehezebb részén már túl voltak, s a porta nyitott pajtája tökéletes fedezéket kínált arra, hogy pihenjenek egy keveset, mielőtt továbbállnának a falu belseje felé.

341. Álca a korhadt csűrben

Mirella

Borda lépett be elsőként a nyitott pajta félhomályába, csizmája alig koppant a keményre döngölt agyagpadlón. A száraz széna édeskés illata azonnal betöltötte a teret, s a deszkák védelmében végre kiengedhették a feszült lélegzetet. A szegénytelep távoli morajlása átszűrődött a falréseken, de az udvar csendes maradt.

Mirella a sarokba támasztott korhadt szekér mögé intette a férfit. Nem terveztek sokáig időzni, mégis muszáj volt rendezniük a soraikat, mielőtt elvegyültek volna a belső utcák forgatagában. A lány gyors pillantással mérte fel a csűrt, s tekintete megakadt egy gerendára akasztott, viseletes posztóköpenyen.

– Ez pont jó lesz álcának – suttogta Mirella, s óvatosan leemelte a ruhadarabot. Borda egyetlen kurta bólintással nyugtázta a tervet, miközben a kapurésen át a szomszédos portát tartotta szemmel. Odakint egy idős zsellér söpörte a portát, teljesen gyanútlanul. A lány a vállára terítette a kopott köpenyt, amely tökéletesen elrejtette a derekára

csatolt, értékes árukat rejtő erszényt. A gázlónál átázott lábbelijük ugyan még nehéz volt, de a rövid pihenő visszaadta a magabiztosságukat. Mirella a csűr hátsó kijáratához lépett, amely közvetlenül a telep belső sikátorára nyílt, majd határozott intéssel jelezte társának: ideje továbbállni.

342. Suttogó árnyak a sikátorban

Mirella

A nyikorgó hátsó ajtó óvatosan tárult ki a szűk, saras sikátorra. Mirella a feje fölé húzta a megkopott kapucnit, s kissé előregörnyedt, hogy a durva posztó még jobban elrejtse a derekára erősített értékes erszényeket. Borda közvetlenül a nyomában haladt, ruganyos lépteit alatt csendesen cuppant a vízenyős talaj.

A szegénytelep ezen része tele volt suttogásokkal és gyanakvó tekintetekkel. Az alacsony kalibák ablakából feszült, riadt szempárok követték a két jövevényt; a lakók a szomszédos udvarokat kémlelték, félve a fegyveresek újabb portyájától. Egy kiszáradt kút mellett két asszony állt összefont karral, ám amint meglátták Mirelláék nyomorúságosnak ható álcáját, csendben visszafordultak a maguk dologjához.

– Csak nyugodtan – sziszegte Mirella a foga között, miközben érezte Borda feszült figyelmét a háta mögött. – Ha túl sietősre vesszük, még a végén azt hiszik, van mit elvenni tőlünk.

A sikátor kanyarulatában egy kint felejtett hajdú járőr sötét alakja bukkant fel, unottan támaszkodva a fegyverére. Mirella egyetlen pillanat alatt váltott szerepet: halkan mormolt, rekedtes siralomba kezdett, mintha csak az őszi nyirkosság miatti csúzárt panasznál. Borda alázatosan lehorgasztotta a fejét, s fáradt jobbágyként botorkált mellette.

A hajdú csak félvállról vetett rájuk egy megvető pillantást. Egy rongyos koldus meg a hallgatag kísérője nem ért meg annyi fáradságot sem, hogy leintse őket. Pár határozott, mégis kimért lépéssel később már maguk mögött is hagyták a veszélyes útszakaszt, s észrevétlenül bevettek magukat a telep belső utcáinak védelmező forgatagába.

343. A telep mélyén

Mirella

A telep belső kanyarulataiban már könnyebb volt elvegyülni. Az alacsony kalibák közt megült a nyirkos tűzhelyfüst, a szűk átjárókban didergő gyerekek szaladgáltak, s a rongyos lakók feszült csendben kémlelték a jövevényeket. Mirella csak akkor merte felegyenesíteni a hátát, amikor befordultak egy roskatag léckerítés árnyékába.

- Ez meleg volt - sziszegte Mirella, miközben óvatosan megigazította a durva posztóköpenyt, hogy a derekára fűzött értékes erszények véletlenül se csörrenjenek meg. - A hajdúnak több esze volt, mint szerencséje, de a rongyaiuk megtették a magukét.

Borda szorosan a sarkában maradt, szeme sarkából folyamatosan a sötétedő zugokat pásztázva. Nem bízott a telep gyanakvó tekinteteiben sem. Egy szomszédos udvar kapujában épp egy idős asszony támaszkodott a seprűjére, s riadtan méregette őket.

A két vándor hamarosan elérte a telep közepén álló, félig beomlott tetejű kovácsműhelyt. Az elhagyatott épület mögött néhány helybéli fázósan suttogott egy apró parázs fölé hajolva. Mirella intett Bordának, s meglapultak a száraz tűzifa-máglyák takarásában. A halk beszélgetésből hamar kirajzolódott a lakók újabb aggodalma: az őrök estére teljes zárlatot és tüzetes átkutatást ígértek a szegénynegyedben. Mirella intett kísérőjének - nem vesztegethették az időt, mielőbb el kellett érniük a telep szélső kapuját.

344. Kijátszott őrök a szélső kapunál

Mirella

A félig beomlott kovácsműhely árnyékából már egyetlen folyamatos mozdulattal suhantak tovább. Az esti kanyarulatok csapdájából ki kellett érniük, mielőtt a hajdúk lezárják a szegénytelep szélső kapuját.

Mirella egy pillanatra megtorpant egy roskatag karám sarkánál. A kapu mellett két fázós őr álldogált, lassan fújták az ujjukra a levegőt, miközben a fegyverükre támaszkodtak. Nem tűntek túlságosan ébernek, de a szűk átjárót teljesen elállták.

- Nézd csak azt a két lóköttöt - kacsintott Borda felé Mirella alig hallhatóan. - Olyan

lassan mozognak, mintha a sár maga nyelte volna el a lábukat.

Borda egyetlen bólintással jelezte, hogy készen áll. Míg a lány az ellenkező oldalon álló fakupac mögé nyúlt, s egy súlyos göröngyöt gurított le a domboldalon a bokrok közé, a csatlós kihasználta a pillanatnyi figyelmetlenséget. A zörejre mindkét őr odakaptotta a fejét, s félrelépett a palánk árnyékából.

Ez a pár másodperc pont elég volt. Mirella és Borda észrevétlenül suhantak át a nyitott reteszű fakerítés melletti keskeny résen, közvetlenül a falu széli rétre vezető ösvényre. A szegénytelep fojtogató füstje s a közelgő razzia fenyegetése a hátuk mögött maradt, miközben a lábuk alatt végre megnyúlt az esti ködbe vesző szabad út.

345. A sötétedő nádas

Mirella

A szabad mezőre kiérve a nyirkos esti köd azonnal beléjük mart, de egyikük sem bánta a hideget. A háttérben még fojtogatóan terjengett a szegénytelep füstje, de a kijátszott örök tompa kiáltásai már messziről, elhalón hallatszottak.

- Nem állunk meg - sziszegte Borda, miközben szemeit a sötétbe vesző bokrokra tapasztotta. A fegyveresek fenyegetése miatt feszültté tette a csend, s karját ösztönösen Mirella elé tartva mérte fel a terepet.

- Eszem ágában sincs itt éjszakázni - suttogta vissza a lány, s gyors léptekkel igazította meg az álca gyanánt vállára vetett durva posztóköpenyt. - Ha a hajdúk feleszmélnek, a kaputól egyenesen a gázló felé veszik az irányt.

A magas fűben némán suhantak tovább, gondosan kerülve a taposott dűlőutat. A föld lágyan süppedt a csizmájuk alatt, jelezve, hogy a folyó mocsaras medre már nincs messze. Borda hirtelen megtorpant, és egyetlen határozott mozdulattal intette csendre Mirellát.

A távolban, a fűzfák takarásában a víz halkan csobogott. Nem látszott mozgás, csak a kései szél mozgatta meg a nádast, de az átkelés még így is kockázatosnak ígérkezett a szürkületben.

- Elöl mész, vagy fedezzelek? - kérdezte halk, szaggatott hangon a csatlós.

- Utánam, de csöndben - felelte Mirella, s a partmenti galagonyás árnyékába lépve elindultak a vízpart felé.

346. Zsongó nádas a ködben

Mirella

A hideg víz azonnal átázta Mirella csizmáját, ahogy az első lépést megtette a sekély mederben. Borda szorosan a nyomában haladt, tekintetét egy pillanatra sem véve le a túlsó part sötétben kirajzolódó körvonalairól. A folyó itt szinte alig morgott, de a sár fojtogatóan szívta lefelé a lábukat minden egyes lépésnél.

– A hajdúk a hídfőnél keresgélnek, de nem hülyék – mormolta Borda fojtott hangon, miközben kiemelte a lábát a cuppogó iszapból. – Előbb-utóbb eszükbe jut a gázló is.

– Akkor igyekezzünk, mielőtt a méltóságos urak kitalálják, hogy lemosakodjanak – vágott vissza Mirella maró gúnnyal, bár a foga összekoccant a hűvös pára miatt. A köpenyét magasabbra húzta, s ujjait a csípőjére akasztott tőr markolatára tapasztotta. – A túlsó oldalon lévő nádas kivezet a szárazabb dűlőre. Ha azt elérjük, a nyomunkat szagolhatják csak.

Ahogy a meder közepére értek, a víz már a térdükig ért. A nádas süvítő hangot adott a szélben, mintha ezer suttogó nyelv óvna őket a felbukkanó járőröktől. Borda hirtelen elkapta Mirella karját, és egy vastag fűzfa gyökérzetének árnyékába rántotta a lányt.

A szegénytelep felőli parton fáklyák fénye villant. Két hajdú durva kurjongatása törte meg az este csendjét, de a sűrű köd és a kanyargó meder szerencsére elfedte a szökevények alakját. Mirella hideg mosollyal figyelte a távoli sárga foltokat: a hajdúk elhibázták az irányt, s a mocsaras oldalág felé kanyarodtak.

– Na, a kopók megint a sárban tocsognak – sziszegte a lány, majd egyetlen lendülettel kimászott a túlsó parti zsombékosra. Borda követte, s a nádas sötétjében végre szilárd talajt találtak a lábuk alatt.

347. Menedék a nádas szélén

Mirella

A nádszálak éles levelei lágyan suhogtak a fejük felett, ahogy Mirella kicsavarta köpenye aljából a jéghideg vizet. Borda egyetlen halk horkantással rázta meg magát, akár egy ázott juhászkutya, miközben tekintetével már a sűrű növényzet mögött húzódó, korhadt palánkokat pásztázta.

- Ha ez a csizma túléli a mai estét, szobrot emeltetek neki a főtéren - suttogta Mirella, miközben próbálta visszanyerni a lábujjaiba a vérkeringést. - De legalább a kopók elégedetten dagonyáznak a túloldalon. Remélem, a méltóságos hadnagy úr új csipkés ingje is tiszta csupa iszap lett.

Borda csak egy árnyalatnyi mosollyal válaszolt, majd intett a lánynak: a szegénytelep szélső, elhagyatottnak tűnő háza már alig harminc lépésre derengett a ködben. A nádtető sarka kissé megereszkedett, s a kéményből csordogáló vékony füstcsík jelezte, hogy bent még akadt némi élet meg parázs. A kerítés hiányzó lécei között könnyűszerrel átcsusszanhattak.

- A hátsó kapunál lakik az öreg Jakab - jegyezte meg halk csikorgással Mirella, amint elérték a roskadozó kőfalat. - Ha szerencsénk van, még nem aludt el, és elcserélhetjük nála a vizes holmit egy száraz pokrócra. Vagy legalább egy kupa meleg serre.

Egy pillanatra megtorpantak a sötét udvar sarkában, hallgatózva, hogy követte-e őket bárki a sűrűből. De a nádasban már csak a szél suttogott, s a hajdúk fáklyáinak távoli fénye végképp elenyészött a mocsaras oldalág sűrű gomolygásában.

348. Kopogás a korhadt ajtón

Mirella

Mirella három halk, ritmikus koppintással jelezte érkezésüket a korhadt tölgyfa ajtón. Bent a duruzsoló mormogás azonnal abbamaradt; a szűk ablakrácsan át látni lehetett, ahogy az alacsony mennyezetű helyiségben feszült csend telepszik a bent lévőkre. A nyitott tűzhely halovány parazsa körül gubbasztó lakók megrándultak, s gyanakvó tekintettel figyelték a bejáratot. Ebben a nyirkos éjszakában a hivatlan vendég ritkán jelentett jót a szegénytelep népének.

Az ajtó végül nyikordult egyet, és az öreg Jakab barázdált, kormos arca bukkant elő a résben. Amint meglátta a csuromvizes lányt és a mögötte komoran tornyosuló Bordát, a ráncai éles vonásai kissé felengedtek, bár a szeme sarkában még ott bujkált a félelem.

- Ti meg mit gázoltátok a mocsarat ilyen későn? - suttogta az öreg, miközben intett, hogy sietve lépjenek beljebb. - A hajdúk a városszélen szaglászni, a fél telep retteg a rajtaütéstől.

- Csak egy kis frissítő éjszakai fürdőzés volt, Jakab bátyám - vigyorodott el Mirella halk

szelídséggel, ahogy a pattogó parázs mellé lépett, és közelebb nyújtotta átfagyott kezeit. – A hadnagy úr kopói pedig remélhetőleg még mindig a nádasban halásznak a csizmáik után.

A szobában ülő didergő szegényemberek lassan megnyugodtak a lány magabiztos hangjától. Mirella a táskájába nyúlt, s egy rézpénzt nyomott Jakab bütykös tenyerébe a megváltó, száraz pokrócért cserébe, miközben Borda hátát a szilárd ajtófélfának vetve vigyázta a kunyhóra nehezedő csendet.

349. Dörrenés a fagyos éjszakában

Mirella

A száraz pokróc melege végre lassan visszatért Mirella dermedt tagjaiba, ahogy közelebb húzódott a ropogó parázshoz. A táskájából előhalászott egy kevés szárított gyógynövényt meg némi szikkadt kenyeret, s néma mosollyal szétosztotta a sarokban kucorgó pulyák között. A gyerekek megilletődötten fogadták a falatokat, s a kunyhó nyomasztó némasága szelíd mormogássá szelídült.

Borda azonban egyetlen pillanatra sem lazított a tartásán. Az ajtófélfának támaszkodva figyelte a kinti szél zúgását, s fülelt a mocsár felől érkező legkisebb neszekre is. Mirella a csuromvizes csizmájával viaskodott, miközben magában némi gúnnyal gondolt a hajdúkra, akik mostanság bizonyára a fagyos sarat kaparják a fegyvereikről a nádtenger közepén.

Ám a relatív nyugalom kérészéletűnek bizonyult. A korhadttölgyfa ajtón hirtelen két kemény, türelmetlen dörrenés visszhangzott. Nem óvatos, ritmikus koppintás volt ez, hanem egy nehéz csizma orrának nyers ütése.

A kunyhóban azonnal megfagyott a levegő. A gyerekek rögvest Jakab szétnyírt kötényébe rejtették az arcukat, az öreg pedig rémülten meredt a reteszre. Borda hallgatagon lépett egyet előre, teste megfeszült a homályban, Mirella keze pedig nyomban a táskájában lapuló tűre felé csúsztatott. Jakab fojtott intésére a szobában lévő a konyha mögötti, rőzsével takart elkerített sarok felé hátráltak.

350. A csípős füst álcája

Mirella

Jakab remegő kézzel húzta el a rozsdás reteszt, s a résnyire nyíló ajtóban rögvest egy átázott, káromkodó hajdú kopott szőrmegallérja bukkant fel. Az alak gyanakvóan nézett be a füstös helyiségbe, miközben a küszöbön álló társai csizmájáról vastag rétegben hullott a mocskos latyak. Jakab ártatlan képű, szegény öregemberként hajbókolt, s nyavalygó hangon szabadkozott a késői nyitás miatt.

A rőzserakás hűvös árnyékában kucorgó Mirella jelt adott Bordának. A férfi teste mint a megfeszített íj, úgy várta a legkisebb hibát, de a lány óvatosan megérintette a vállát, jelezve, hogy most furfangra, nem pedig nyers erőre lesz szükség. Mirella ujjai közt gyorsan megpördült egy kis cserépfloa – a vásárokból maradt, sűrű füstöt képző illóolajos keverék.

Amikor a hajdú vezetője türelmetlenül belépett a szobába, s a kemence felé indult, Mirella egyetlen laza mozdulattal a parázs szélére pörgette a kis edényt. A cserép egy halk koppanással eltört, s a rőzsék közül pillanatok alatt sűrű, szúrós, csípős füst csapott fel, ami rögvest elborította a szobát. A katonák köhögve, káromkodva tántorodtak vissza a szabad levegőre, azt híve, hogy a kémény dugult el.

Ezt a zűrzavart kihasználva Mirella megragadta a legkisebb gyermek kezét, míg Borda az öreg Jakabot terelte a konyha hátsó falában lévő apró, léces deszkaajtó felé. Mire a hajdúk a tornácon tisztázni tudták a látásukat, a házikó hátsó része már üresen tátongott a fagyos éjszakában.

351. Egérút a sötétben

Mirella

A rozzant hátsó ajtó mögötti keskeny, sáros sikátorban fagyos szél füttyült, de legalább nem állta útját senki a kis csapatnak. Mirella nem teketóriázott: a sötétben magabiztosan igazította útra a megszeppent gyerekeket, miközben Borda a háttérben figyelt, mint egy fekete árnyék, készen arra, hogy a legkisebb neszre is közbelépjen. Jakab apó szaporán szedte a lábát, s halkán kuncogott az orra alatt, felidézve a meglepett hajdúk fuldoklását.

– Na, kelmedék gyorsabban szedjék a lábukat, mielőtt a tisztelt uraságok kitalálnak a saját köhögésükből! – kacsintott a lány az öregre, majd meglendítette a köpenyét. – A szegénytelep ezen része tele van eldugott szegletekkel, ahol még az ilyen daliás hajdúvezérek is eltévednek.

A nyirkos faluszéli kerítések árnyékában álltak meg egy pillanatra szusszanásnyi pihenőre. A lány a batyujából gyorsan előhalászott pár falat száraz kenyeret meg egy kis darab aszalt gyümölcsöt, s gondoskodón a riadt pulyák kezébe nyomta. A gyerekek csillogó szemmel majsolták a váratlan zsákmányt, míg Borda a sikátor torkolatánál strázsált, füelve a távoli kiabálást. A hajdúk még javában szidták a szagokat meg a kéményt, mit sem sejtve arról, hogy a zsákmányuk már régen a szomszédos közökben bujkál.

352. Irány a csendes gázló

Mirella

Borda egyetlen halk, torokból jövő reccsenéssel jelezte, hogy a távoli zsivaly nem csillapult, de a hajdúk a füsttől vakoskodva rossz irányba indultak a sikátorban. A szegénytelep girbe-gurba soraiból most a megszokott, nyomasztó éjszakai csend áradt: az itteniek pontosan tudták, mikor kell behúzni a reteszt és leoltani a mécsest.

– Ideje odébbállnunk, mielőtt a tisztelt uraságok kiszellőztetik a fejüket – suttogta Mirella, és egy határozott, szelíd mozdulattal a patakmeder felé terelte a kis csapatot. – A gázlónál a víz elnyeli a lépteink zaját, a túlsó parton meg már vár a szekér.

Jakab apó hálásan szorította meg a lány köpenyének szélét, míg a gyerekek a kapott falatokat majsolva, megszeppenve követték a lány ruganyos lépteit. A falu szélén, a dőlt deszkakerítések mögött sötétlett a fűzes. A nyirkos földön osonva érték el a partot, ahol a partoldalba rejtett szekér kettős fenekű rekesze már csak a szököttekre várt.

Borda megelőzte őket, s behúzódva a fűzfák árnyékába, éber szemekkel pásztázta a túlsó oldalt. Mirella könnyed mosollyal segítette fel a legkisebbet a ponyva alá, miközben magában már azon kuncogott, milyen képet vág majd a hajdúvezér, ha rájön, hogy a teljes szegénytelepet fellármázta a semmiért.

353. Csendes gurulás a sötétben

Mirella

Borda csendben fellépett a bakra, s a gyeplőt óvatosan a tenyerébe fogta. A lovak szokott nyugalommal léptek a patak sekély vizébe; a meder kavicsain halk locsogással, alig hallható zajjal gördültek át a kerekek. A kettős aljú rekesz mélyén lapuló pulyák suttozása teljesen elhalt, amint megérezték a fogat egyenletes, ringató mozgását.

Mirella ruganyosan pattant fel Borda mellé, s meleg köpenyét szorosabban magára tekerve visszanézett a szegénytelep felett eloszló füstfátyolra. A túlsó parton a hajdúk valószínűleg még mindig a sikátorok homályában botorkáltak, egymást okolva a megghiúsult rajtaütésért. A lány szeme pajkosan csillogott a holdfényben: az estéből nemcsak az ártatlanok megmentése kerekedett ki, hanem egy alapos lecke is a gőgös tisztartónak.

A szekér zökkenőmentesen kapaszkodott fel a túlparti, sűrű fűzesbe vezető ösvényre. Jakab apó halkan megköszörülte a torkát a deszkák alatt, jelezve, hogy odaát minden rendben van, s a kicsik is megnyugodtak. Borda egyetlen intésére a lovak szélesebb ügetésre váltottak a sötét dűlőúton. A veszély zónája mögöttük maradt, s a nyílt mezők hűvös szellője már a biztos menedék ígéretét hozta.

354. Útelágazás a galagonyásnál

Mirella

A dűlőút mentén sűrűsödtek a galagonyabokrok, s a szekér kerekei már lágyan, a nedves avarban dobolva haladtak előre. A szegénytelep lármája és a hajdúk kiabálása teljesen elenyészett a hűvös éjszakai csendben. Mirella hátrafordult, benyúlt az ülés mögé, s óvatosan felemelte a dupla aljzatot takaró nehéz plédet.

– Ki lehet dugni az orrokat, odalenn! – suttozta derűsen, miközben a faforgács szagú félhomályból két riadt, mégis kíváncsi gyerekszem villant fel rá. – A hajdúk valószínűleg még mindig a kunyhóban köhögnek és egymást szidják.

Jakab apó megkönnyebbülten sóhajtott fel, amint a deszkák résén át friss, éjszakai levegő áramlott be hozzájuk. Mirella előhalászott a tarisznyájából egy puha pokrócot meg némi aszalt szilvát, s gyengéd mosollyal beadta a vacogó pulyáknak. A gyerekek

apró keze azonnal kapott a csemegéért, s a riadalom helyét a gondoskodás biztonsága vette át.

Borda eközben a lovakat terelte magabiztos kézzel: a szekér hamarosan elérte a szárazmalom felé vezető régi útelágazást. A kocsis egy pillanatra megeresztette a gyeplőt, s várakozón nézett a lányra.

– A malom felé menjünk – jegyezte meg Mirella halkan. – Ott az öreg molnár nem tesz fel fölösleges kérdéseket, a meleg kemence mellett pedig pihenhetnek a kicsik kora hajnalig.

Borda szótlanul bólintott, majd egy finom mozdulattal a bal oldali keréknyomra kormányozta a fogatot. A sötétség védelmező takaróként borult rájuk, s a szekér csendesen gurult tovább a menedék felé.

355. A szárazmalom kapujában

Mirella

A keréknyom elkeskenyedett, ahogy a szekér a malomárok mentén haladt tovább a sötétben. A távolban hamarosan feltűnt a régi szárazmalom komor, szögletes kontúrja, melynek vaskos gerendái között halkan fűtyült az éjszakai szél. A molnár kis ablakában felsejlett egy apró, sárgás fényforrás, jelezve, hogy az öreg János még nem hajtotta álomra a fejét.

Borda hirtelen megrántotta a gyeplőt, s a lovak halkan horkantva álltak meg a nagy pajta sötét árnyékában.

– Valaki mozog – mormolta Borda feszülten, szemeit a sötét kapualjra szegezve.

– Csak a molnár az – suttozta vissza Mirella, bár a szíve a torkában dobogott. A szoknyáját megigazítva előrehajolt. – Várj itt.

Mirella halkan lecsusszant a bakról, s a földre lépve ügyelt rá, hogy a száraz gallyak ne roppanjanak meg a csizmája alatt. Osonva a faajtóhoz lépett, majd megkocogtatta a gerendát: három rövid, egy hosszú ütés. A szellőzőrésen át finom lisztszag és a korhadt fa megszokott illata csapott ki. Az ajtó lassan megmozdult, s a kapu résein át felsejlett a menedék ígérete.

Borda óvatosan betolódott a szekérrel a nyitott pajtába, míg Mirella visszalépett a dupla aljzathoz, s halk kopogtatással jelezte a megbújó kicsiknek: megérkeztek.

356. Lisztszagú menedék

Mirella

A pajta nehéz tölgyfa ajtaja halk reccsenéssel zárult be a szekér mögött, kirekesztve az éjszakai szél süvítését és a távoli dűlőutak bizonytalanságát. Öreg János, a molnár, gondosan elhúzta a vaskos reteszt, majd magasba emelte a viharvert lámpást, melynek sárgás fénye lassan táncolt a lisztporos gerendákon és a felhalmozott szalmabálákon.

Mirella nem teketóriázott tovább. Ügyes mozdulattal felpattintotta a szekér alján lévő rejtkehely zárját. A dupla fenék deszkái alól megkönnyebbült sóhajok kíséretében bújtak elő a didergő kicsik és az öreg Jakab. A gyerekek még mindig megszeppenve pislogtak a hirtelen jött világosságban, de Mirella meleg, biztató szavai és a gyorsan rátukmált vastag pokrócok azonnal feloldották bennük a feszültséget.

– Odabent a kamrában forró gyógytea gőzölög, meg egy kevés szárított gyümölcs – dörmögte csendesen a molnár, s a szalmával bélelt sarok felé terelte a fáradt társaságot. – A hajdúk a lenti gázlónál tévelygenek, eszükbe se jut a szárazmalom felé nézni ezen az éjszakán.

Míg a gyerekek a meleg italért nyúltak, Borda egy pillanatra sem lankadó figyelemmel őrizte a pajtakapu részét. Mirella elégedetten lépett mellé a sötétbe; a csel bevált, a szegénytelep elnyomottjai biztonságban voltak.

357. A liszteszsákok mögötti ösvény

Mirella

János, a molnár csendesen végiglépdelt a lisztporlepte pallókon, s két gőzölgő facsészét nyújtott át az ajtónál őrködőknek. A sűrű, kamillás fűszeres főzet illata egy pillanatra elnyomta a szárazmalom fülledt, gabonás szagát.

– Ha a nap felkél, a hajdúk biztosan visszatérnek a gázlótól, miután rájönnek, hogy átejtették őket – mormolta az öreg, miközben viharvert ujjával a pajta sötétebb, hátsó szeglete felé mutatott. – Ott, a roskatag lisztesládák mögött van egy régi kivezető nyílás. A kiszáradt patakmederbe visz, közvetlenül a fűzfák oltalmába.

Mirella elismerően bólintott, s miközben belekortyolt a meleg italba, fél szemmel Bordát figyelte. A fekete kutya halk horkantással szimatolt bele a gerendák közti résen

átáramló hűvös levegőbe, de izmai kissé elernyedtek: a távoli kutyaugatás teljesen elült, a környékre végre csend borult.

– A pulyáknak pihenniük kell hajnalig – jegyezte meg Mirella halk, magabiztos hangon. – Jakab bátyám csontjai sem bírják a további zötykölődést a sötétben. Ha a zsarátnok elhamvad, elrendezzük őket a meleg szalmában.

A molnár megértően bólintott, s a pajta mélyébe húzódva még egy adag száraz gallyat dobott a kisméretű, rejtett tűzhelyre. Mirella a hátsó nyíláshoz lépett, s óvatosan félrehúzta a korhadt deszkát, ellenőrizve a tartalék egérutat. A nyirkos patakmeder felől friss, éjszakai szellő áramlott be, biztató menekülési lehetőséget ígérve arra az esetre, ha a hajdúk mégis felbukkannának a virradat első fényeinel.

358. A csöndes virradat előtt

Mirella

Mirella óvatosan visszatolta a kivezető nyílást takaró korhadt deszkát, hogy a fagyos éjszakai huzat ne lepje el a pajtát. A szalmában kucorgó pulyák már mélyen aludtak, egyetlen egyenletes szuszogássá csendesítve a sötétséget, miközben Jakab bátya a sarokban támasztotta meg fáradt hátát.

Borda halkan a hátsó járat mellé telepedett, mancsára hajtva a fejét, de koromfekete fülei minden apró reccsenésre megrebbentek. Mirella mellé lépett, s szorosan az övébe rejtett kis szüszhöz nyúlt, amiben a legszükségesebb apróságokat tartotta. A csípős füst trükkje szerencsére jól működött a kunyhóban, de tudta, hogy a hajdúk türelme nem tart örökké.

– Ha a hajnal első sugara eléri a gázlót, mi már a patakmederben leszünk – suttogta a kutyanak, miközben végigsimította annak szőrös nyakát.

Borda csak egy alig hallható horkantással felelt, megerősítve, hogy készen áll. A pajta kapujánál Öreg János halkan elfordította a reteszt, majd egy óvatos intéssel jelezte, hogy odakint a dűlőúton minden csendes. Mirella az éjszaka leple alatt még egyszer átvizsgálta a szekér mellett megmaradt úti csomagokat, hogy hajnalban egyetlen felesleges mozdulat se késleltesse a surranást a fűzfák takarásában.

359. Derengés a fűzfák alatt

Mirella

Amikor a pajta deszkái között derengeni kezdett a szürkés kora hajnali fény, Öreg János egyetlen apró intéssel jelzett a fal tövéből. Eljött a pillanat. Mirella nem teketóriázott: gyengéd, de határozott kézmozdulattal ébresztette a szalmában kucorgó pulyákat, akik meglepően fegyelmezetten, némán dörzsölték ki az álmat a szemükből. Jakab bátya guggolva, halkan nyögve tápáskodott fel, de a szemeiben már ott csillogott a reményteli megkönnyebbülés.

Borda volt az első, aki átpréselte magát a félretolt deszkarésen. A fekete kutya nesztelenül vegyült el a nyirkos fűzfák sűrűjében, s alig egy perc múva egy tompa horkantással jelezte a bokrok alól: a patakpart tiszta, a hajdúknak nyoma sincs.

Mirella egymás után segítette át a gyerekeket a szűk nyíláson, szigorúan ügyelve arra, hogy a tarisznyák csatjai se koccanjanak a faforgácson. A szekér egyelőre biztonságban maradt a molnár pajtájában – jobb volt most gyalog, észrevétlenül követni a vizet, mint a dűlőút saras keréknyomaiban zörögni a nehéz tengelyekkel.

Öreg János még egy utolsó, biztató kacsintást küldött feléjük, mielőtt óvatosan helyére illesztette volna a takaródeszkát. A kis csapat nekilendült: a lapos, nedves kavicsokon lépkedve, a fojtogató hajnali köd álcájában indultak el a kanyargó patakmeder mentén, hagyva, hogy a hűvös szél lassan elmossa mögöttük a szárazmalom friss lisztszagát.

360. Léptek a fűzfabokrok közt

Mirella

A fűzfák alacsonyan hajló ágai zöld függönyként zárták el a kanyargó patakot a külvilágtól. A csípős, nyirkos reggeli levegőben csendesen cuppogott a kavicsos iszap a lábuk alatt, míg Borda elöl, alacsonyra engedett fejjel pásztázta a parti sásost. A köd szinte rátapadt a vizes levelekre, miközben a kis csapat igyekezett minél kisebb zajt csapni.

– Állj! – szisszent halkan Borda, és a vizes fűre mutatott. – Nyomok. Friss.

Mirella óvatosan előrelépett, s a víz fölé hajolva megvizsgálta a nedves köveket. A sekély gázlónál jól látszott, ahol valaki nemrégiben gázolt át a túlsó partra: a kavicsok

közi finom iszap még nem ülepedett le teljesen. A gyerekek riadtan húzódtak vissza, de Mirella csípős félmosollyal intett nekik.

– Ne ijedjete meg – suttogta alig hallhatóan. – A tisztartó hajdúi nem áztatják a csizmájukat fűzfagyökerek között. Ez csak egy helyi halász lehetett.

– Mégis jobb az óvatosság – mormogta Borda feszülten, szemeivel a bokrokat fürkészsze.

– Váltsunk oldalt!

– Úgy lesz – bólintott Mirella. – A sodrásban átlépve nem marad nyomunk. Jakab bátya, fogja a legkisebbet!

Egymás kezét fogva lépdelték át a hűvös, bokáig érő vízben. Mirella óvatosan ügyelt rá, hogy senki se csússzon meg a mozaikszerű köveken, miközben Borda a túlsó part védelmet nyújtó sűrűjében már meg is találta a továbbvezető rejtett ösvényt.

361. Riadalom a vadcsapáson

Mirella

A vizes növényzet halk suhogással simult hozzájuk, ahogy a kis menet maga mögött hagyta a gázlót. A parti gallyak sűrűje szinte egybefüggő falat alkotott, Borda azonban megtalálta a gallyak között kanyargó, alig látható vadcsapást, s ösztönösen intett a többieknek, hogy kövessék.

A nyirkos csendben hirtelen száraz ág reccsent alig pár lépésre előttük. Borda teste egy pillanat alatt megfeszült, védelmezőn lépett a gyerekek elé, miközben Mirella intésére a kis csapat mozdulatlanra dermedt a bokrok árnyékában. Mindkettőjük szívverése szinte hallhatóvá vált a ködös reggelen.

A feszültség szétpattant, amikor a sűrűből egy ijedt vízityúk csapkodott fel, zajosan gágogva a váratlan látogatók miatt. Mirella önkéntelenül elmosolyodott, bár a homlokán gyöngyöző hideg verejték elárulta saját ijedtségét is.

– Na, ezt a csatát elvesztettük a madárral szemben – suttogta kuncogva a megtorpant pulyáknak, kikacsintva Jakab bátyára. – De a hajdúknak még nincs szárnyuk. Haladjunk!

Borda egyetlen rövid, elismerő bólintással jelezte, hogy szabad a levegő, majd határozott léptekkel vezette tovább a társaságot. A sűrű fűzes végül lassan ritkulni kezdett, s a hajnali ködfátyol mögött felrémlött a biztonságos dűlőút száraz vonala.

362. Napsugár a dűlőúton

Mirella

A száraz dűlőútra lépve a nyirkos sár végre elengedte a lábukat, s a csizmák csendesebb kopogással követték egymást a keményre döngölt földön. Mirella megállt egy pillanatra, hogy megigazítsa vállán a szalmakendőt, és halkan felszisszent, amikor a hajnali szellő végigsimított átázott szoknyáján. A pulyák szorosan Jakab bátya mellett haladtak, óvatosan pislogva a szétoszló ködfátyol mögül előbukkanó mezei virágokra.

– No, megúsztuk a mocsári futamot – jegyezte meg Mirella halkan, és szeme sarkából Borda felé pillantott. – Azt hiszem, a szárnyasok ma nem adnak feljelentést a vármegyénél.

Borda nem felelt, de az arcán átfutott egy halvány, szinte észrevehetetlen mosoly, miközben tekintetét a távoli kanyarulat felé szegezte. A csöndes dűlőút bal oldalán öreg tölgyfa állt őrt, lombjai között aranyló fényben szűrődtek át az ébredő nap első sugarai. A veszély elült, s a kora hajnali izgalom helyét lassan átvette a meleg, megnyugtató megkönnyebbülés.

A kis menet csendben haladt tovább a dűlőn, maga mögött hagyva a vizes patakmeder rejtélyes árnyait. Mirella a legkisebb gyermek kezét fogta meg gyengéden, és egy halk dallamot dűnnyögve mutatta neki a fűszálakon csillogó harmatcseppeket, hogy elűzze a maradék félelmet is a kicsi szívéből.

363. Aszalt szilva a dűlőn

Mirella

A nap már magabiztosan kapaszkodott fel az égbolton, aransárgára festve a dűlőút menti magas kőriscsoportot. A csípős kora hajnali hideg gyorsan engedett a melegedő sugaraknak, s a kis menet léptei is sokkal könnyedebbé váltak. Mirella menet közben benyúlt a szoknyája rejtekében lapuló szövettáskába, és néhány szem aszalt szilvát meg egy darabka szikkadt zabkenyeret halászott elő, amit azon nyomban szétosztott a még mindig pityergésre álló pulyák között.

– Tessék, egy kis útravaló – mondta meleg mosollyal, miközben a legkisebb fiúcska arcáról hüvelykujjával gyengéden letörölte a mocsár maszatát. – A tekintetes úrfiak

persze aranykupában isszák a fűszeres bort, de fogadom, foguk sincs már ehhez a jóféle zabkenyérhez, mert megette a nagy dölyfösködés meg a kapzsiság.

Borda a menet élére húzódott, éber tekintetével a porban húzódó keréknyomokat pásztázva. A dűlőút itt egy szélesebb szekérúttal egyesült, ahol a nyomok tiszták és békések voltak; semmi nem utalt arra, hogy hajdúk vagy pandúrok jártak volna erre. A férfi egy halk, elégedett horkantással jelzett Mirella felé, jelezve, hogy a terep végleg kitisztult.

- A kanyar után már látszani fog a faluszéli kovácsműhely füstje - szólalt meg Jakab bátya is, megkönnyebbülten támaszkodva bütykös botjára. Az éjszakai zaklatottság nyomai lassan eltűntek az öreg ráncos arcáról.

Mirella elégedetten igazította meg szalmakendőjét. A veszély elmúlt, a meleg reggeli szellő elfeledtette a mocsár nyirkosságát, s a biztonságos menedék már karnyújtásnyira feküdt előttük.

364. Kovácsfüst a faluszélen

Mirella

A kanyar után valóban kirajzolódott a falu széle. A kovácsműhely alacsony kéményéből vékony, szürke füstcsík kígyózott a tisztuló ég felé, s a pöröly ritmikus, fémes csengése vidáman töltötte be a harmatos reggelt. Jakab bátya megállt a dűlőút torkolatában, megigazította vállán a szedett-vedett batyut, majd hálás, könnybe lábadt pillantást vetett Mirellára.

- Innen már boldogulunk, édes leányom - mondta az öreg, miközben a gyerekek az utolsó falat zabkenyeret rágcsálták. - A kovács jólelkű emberséges atyafi, elszállásol bennünket a csűrben, míg elül a környéken a villongás.

Mirella bólintott, bár szeme óvatosan pásztázta a sövény mögötti ösvényt. Borda még mindig feszülten, szorosan a szoknyája mellett lépdelt, füleit hátracsapva, orrát a hűvös szellőbe emelve. A veszély ugyan látszólag elmúlt, de a tapasztalt vándoráru-kereskedő jól tudta: a kapuk és faluszélek környékén gyűlnek meg leginkább a hívatlan, kíváncsi tekintetek.

- Menjetek csak szaporán, bátyám - felelte meleg, csöndes hangon Mirella, miközben még egy utolsó marék sweet aszalt szilvát nyomott a legkisebb fiúcska marokjába. - Ha

valaki firtatná, kikkel tartottatok, mondjátok csak azt: egy jószívű vándoráros adott ennivalót a dűlőn.

Borda halk morgással jelezte, hogy az út tiszta, s a kis csoport biztonságban elérte a műhely udvarát. A megmentett családtól való elválás megkönnyebbülést hozott a reggeli napsütésben.

365. Kalmár a dűlőúton

Mirella

Ahogy Jakab bátya a pulyákkal együtt eltűnt a kovácsműhely udvarának kapujában, Mirella megkönnyebbülten sóhajtott fel. A pöröly ritmikus csengése kísérte a távolodó lépteiket, miközben a kora reggeli pára lassan eloszlott a dűlőút felett. A veszély elült, s a nap első meleg sugarai végre aranyba vonták a porlepte szekeret.

– Na, Borda, a jó cselekedet megvolt, most már a gyomrunknak is jár valami – mormolta Mirella, miközben elégedetten csapta be a szekér oldalán lévő kis rekesz ajtaját. A fekete kutya halk vakkantással válaszolt, majd büszkén lóbálva a farkát lépdelt a kerekek mellett.

Mirella megigazította a vállán átvetett, élénkpiros kendőt, és felült a bakra. Nem kellett sokat várnia, hogy a falu felől közeledő porfelhő tűnjön fel. Egy kövérkés, fura szabású mentét viselő kalmár közeledett ösvérháton, láthatóan igencsak eltelve saját fontosságától. A férfi tekintete nyomban megakadt a csinos vándorárusnőn, s bajsza alatt nyájas, ám gőgös mosolyra húzódott a szája.

– Hóha, szép szál menyecske! Hát te miféle portékát hordasz erre a korai órán? – kiáltott oda a kalmár, miközben megállította a jószágot Mirella szekere mellett.

Mirella arca nyomban felvette a kellően álszent, tisztességtudó kifejezést, bár szeme sarkában pajkos szikra villant. Borda egyetlen halk, mély morgással jelezte a jövevénynek, hogy a tiszteletlen közeledést nem fogja jó szemmel nézni.

– Csak szerény orvosságot és kelméket a tekintetes uraknak – felelte Mirella mézesmázos hangon, miközben máris a legdrágább, álcázott fiolák felé nyúlt a kötényében. – Pont olyan csodaszert, ami a fáradt utazók megtört erejét adja vissza egy szempillantás alatt.

366. Ezüstgarasok a pusztai porban

Mirella

A kalmár szeme tüstént felcsillant a keskeny üvegcsé láttán, s kényelmesebben helyezkedett el a nyeregben. Pöffeszkedő tartásán tisztán látszott: meggyőződése szerint egyetlen vándoráros sem tud ellenállni az ő módos fellépésének és vastag erszényének.

- No és mibe kerül ez a páratlan csodaszer, te gyönyörűség? - kérdezte pödörve egyet zsíros bajszán, miközben az övéen lógó szüszit teátrálisan megcsörgette. - Remélem, a legjavát kínálsz egy olyan úrnak, aki meg is tudja fizetni a jószágodat.

- Ugyan, tekintetes uram, egy ilyen nemes úrnak csakis a legritkább királyi elixír jár - mosolygott Mirella olyan áhítattal, mintha maga a császári kincstár legféltettebb kincsét emelné a magasba. - Csupán három ezüstgaras, s a fáradtság úgy száll el kelmed tagjaiból, mint a harmat a reggeli napsütésben.

A kalmár egy pillanatig habozott a borsos ár hallatán, ám Mirella ígéző mosolya és Borda halk, figyelmeztető morajlása gyorsan jobb belátásra bírta. A férfi nem akart fösvénynek tűnni a csinos teremtés előtt, így gőgösen kiejtette a három fényes ezüstöt, egyenesen a lány nyitott tenyerébe.

- Használja egészséggel, nagyságos uram! - kiáltott vissza Mirella, s egyetlen mozdulattal a köténye mélyére süllyesztette a garasokat, miközben máris meglegyintette a gyeplőt.

Mire a pórul járt kalmár kihúzta a dugót az egyszerű mézes-ecetes főzetet tartalmazó fiolából, a szekér már finom porfelhőt hagyva maga mögött robogott tovább a falu legelső házai felé. Borda elégedetten poroszkált a kerekek mellett; a portéka gazdára talált, a szekér pedig épségben megérkezett a vásáros utcák szélére.

367. A piaci forgatag kapujában

Mirella

A szekér döcögve fordult be a faluszéli házak közé, ahol a szűk utcácskák pora már átvette a pusztai fű illatát. A három ezüstgaras hűvösen és nehézkesen lapult Mirella kötényének mélyén, de a lány szíve sebesen vert. Fél szemmel folyamatosan a háta

mögé tekintgetett, mert tudta jól: a becsapott kalmár amint megízleli az ecetes, mézes vizeletet, azonnal lóhalálában ered majd a nyomukba.

– Gyorsabban, Borda! – suttogta szaggatottan Mirella, s kissé megrántotta a gyeplőt. – Nem maradhatunk a nyílt úton. Az a gőgös hájpacni nyomban ordítani kezd, amint rájön a cselre.

A fekete kutya feszülten morogva igazodott a kerekek mellé. Fülei hátralapultak, éber tekintetével a kapualjakat és a nyitott udvarokat pásztázta. Veszélyt szagolt a levegőben. A szerzemény ugyan bőséges volt, de a faluszéli szűk sikátorok könnyen csapdává válhattak, ha a kalmár rájuk uszítja a helyi hajdúkat.

A szélső csűr tövében egy koplaló, didergő kisleány kuporgott, s vékony rongyaiba burkolózva nézte a közeledő járművet. Mirella tekintete egyetlen pillanatra megenyhült. Gyors, észrevétlen mozdulattal előhalászott egyet a frissen szerzett ezüstgarasok közül, s ahogy a szekér elhaladt a gyerek mellett, a csillogó pénzt a lányka törött fonott kosarába ejtette.

– Egyél valami meleget, picim – suttogta, miközben a szekér máris tovább gördült.

Borda halk nyüszítéssel jelezte, hogy a távolban pusztai patadobogás és dühös kiáltás törte meg a falu csendjét. Mirella egyetlen határozott mozdulattal a legközelebbi, sötét sikátor felé terelte a lovat, hogy elnyelje őket a faluszéli házak védelmező árnyéka.

368. A kofák forgatagában

Mirella

A szűk sikátor sötétje biztonságos takaróként borult a szekérre, de Mirella tudta, hogy a veszély még nem múlt el teljesen. A háttérben kőfalakról visszaverődő patadobogás s a csapzott kalmár rekedt ordítása jelezte: a megcsalt áldozat elkerülhetetlenül elindult a faluszéli utcák felé. Mirella egyetlen gyors, gyakorlott mozdulattal ócska, foltos ponyvát rántott a ládákra, elrejtve a feltűnő fiolákat és a csodaszerek nyomait, majd Borda felé intett.

A fekete kutya halk nesz nélkül lapult le a bak alá, feszülten figyelve a sikátor torkolatát. Vészjósló megtorpanás helyett Mirella a gyeplőt határozottan balra rántotta, és a nyüzsgő piactér kapuja felé kormányozta a lovat. Ott, a kofák, mészárosok és hangoskodó fuvarosok kavargó tömegében volt a legkönnyebb nyomtalanul felszívódni.

Ahogy kibukkantak a füstös kapualjból, a vásári zsibaj valósággal elborította őket. Sült kolbász, friss kenyér és nedves szalma fanyar szaga keveredett a hűvös levegőben. A dühös kalmár és a felfogadott hajdúk vakon trappoltak el a párhuzamos főutcán, mit sem sejtve arról, hogy a keresett szekér egyenest a falu legnépesebb pontjára hajtott be.

Mirella szája sarkában finom, pikírt mosoly bujkált. Megigazította fej kendőjét, és halkan megszólította a mellette óvakodó kutyát:

– Nyugi, Borda. A kapzsi muksó most épp a dűlőúti port nyeli. Itt a forgatagban senki sem keres egy ártatlan vándorleányt.

A szekér lassú tempóban gördült be a kofák sátrai közé, ahol Mirella máris felvette szokásos alázatos, mégis ravasz kofamosolyát, készen az újabb vásári forgatagra.

369. Alkudozás a ponyvák alatt

Mirella

A tarka ponyvák árnyékában sürgölődő kofák közt Mirella ügyesen kanyargott a szekérrel, míg meg nem állt egy rogyant fapadnál, ahol egy meggörnyedt öregasszony próbált túladni néhány fonnyadt gyökeren. Mirella dühös pillantást vetett a hátuk mögötti utca irányába – a méreg még mindig forrt benne a pimasz kalmár miatt –, ám amint az elesett nénére nézett, szemeiben azonnal felengedett a keménység. A ponyva rejtekéből gyors mozdulattal előszedett egy darab füstölt húst meg egy csupor sűrű zsírt, és észrevétlenül az asszony kosarába csúsztatta.

– Ne féljen tőlem, néném. A kapzsi gőgösök ezüstje amúgy is jobb helyre kerül így – sziszegte halkan, de éles, pattogós hangsúllyal.

Borda a szekér mellett lépdelt, feszült izmokkal és halk, vészjósló morgással kísérve a vásári forgatag zsongását. A kutya háti szőre felborzolódott, tekintete élesen pásztázta a tömeget. Bárki, aki csak egy lépéssel is közelebb merészelt furakodni a baktól, azonnal szembetalálta magát a fekete csatlós villogó fogaival.

– Húzódj beljebb, Borda! – vágott közbe Mirella éles hangon, miközben a gyeplőt szorította. – Nincs időnk bámészkodni.

Egy kövér mészáros próbált feléjük tolnakodni, gyanakvóan méregetve a letakart ládákat, de Mirella egyetlen csípős, gúnyos megjegyzéssel azonnal visszakézből lehűtötte a

kedvét. A férfi megszeppenve hátrált vissza a tőkéik közé, ők pedig tovább gurultak a szélső sorok felé, mielőtt a pórul járt kalmár hajdúi rájönnének a cselre.

370. Gyors alku a ponyvasor végén

Mirella

A szekér döccenve állt meg a piaci sor legszélén, egy elnyűtt, szürke vászonponyva hűvös árnyékában. A háttérben még zsongott a vásári tömeg, de itt már csak a szárított hal és a korhadt fa szaga terjengett. Mirella feszülten pillantott vissza a vállai felett. A pórul járt kalmár hajdúi még nem bukkantak fel, de a levegőben szinte tapintani lehetett a sűrűsödő veszélyt.

A ponyva rejtekében egy ráncos képű, félszemű ócskás gubbasztott a gyékényén. Mirella nem teketóriázott, azonnal a holmik felé lépett, miközben szaporán vibrált a tekintete.

– Gyorsan, apó – suttogta fojtott, éles hangon. – Egy erős kenderkötelet meg két sötét posztóköpenyt kérek. De ne próbáljon úri árat szabni, mert sietős a dolgunk!

Borda merev háttal lapult a szekér kereke mellett. Fülei hátralapultak, a torkából előtörő halk, reszketeg morgás jelzésértékű volt: valaki a túloldali bódék mögött túl lassan, gyanakvón lépkedett. A kutya feszült izmokkal leste az árnyakat, készen a legrosszabbra.

– Három rézgaras, leányom, egy fityinggel sem kevesebb! – kuncogott az ócskás, megérezve a sürgető kapkodást.

– Kettőt ér ez a rothadt kötél, meg ezt az ezüstöt kapja, ha most rögtön ideadja! – vágott vissza Mirella csípősen, és a férfi tenyerébe nyomta az érmét. Az öreg szeme megcsillant, s már nyújtotta is a csomagot.

Mirella megragadta a köpenyeket, és Borda felé intett. A ponyva alatti villámgyors alku véget ért, ideje volt eltűnni a szélső utcák védelmező homályában.

371. A szűk sikátor oltalmában

Mirella

Mirella egyetlen lendülettel a vállára vetette a nehéz, sötét posztót, a másikat pedig szorosan a szekér belső rekeszébe gyömöszölte a feltekert kenderkötéllel együtt. A szövetnek ugyan fanyar, dohos szaga volt, de a feladatát tökéletesen betöltötte: azonnal eltakarta a ruhájuk feltűnő színeit a kíváncsiskodó tekintetek elől.

– Gyere, Borda, erre tiszta a levegő! – suhogta oda a kutyának, miközben berántotta a kordét az omladozó kerítések közt kanyargó, keskeny sikátorba.

A szegénytelep felé vezető szűk ösvényen a sarat felváltotta a fagyos por, a zsúfolt piaci forgatag zajcsipkéje pedig hirtelen távolinak tűnt. Borda óvatosan, mégis magabiztosan ügetett a szekér kereke mellett, füleit hátracsapva figyelte a mögöttük hagyott ponyvasort. Amikor egy kövér, eltévedt mézárólegény bukkant fel a sarok mögül, a hatalmas fekete eb csak egyetlen, fojtott horkantással jelezte a jelenlétét. A legény szeme akkorára tágult, mint két ezüstgaras, s nyomban megfordult.

Mirella halkan felkuncogott. Az ijedtség már elpárolgott a szívéből, helyét a szokásos ruganyos jókedv vette át. A ponyva alatti gyorstüzelő alkudozás remekül sikerült: néhány garasért nemcsak köpenyt szereztek, de értékes percek is nyertek a kalmár hajdúival szemben.

– Na látod, öregfiú, a gyorsaság meg a jókedv a legjobb álca – simította meg a kutya marját a lány. A sikátor végén már felsejlett a falu széle, ahol a csendes gázlóhoz vezető ösvény indult a fűzfák rejtekében.

372. A fűzfák hűvös rejtekén

Mirella

A füzek kinyújtózó, sárgás ágai végül védelmező boltozatot vontak a kis szekér fölé, kiszorítva a piactér felől még halkulva hallatszó morajlást. Mirella megállította a kordét a gázló sekély vize előtt, ahol a patak csendes locsogással mosta a kavicsos partot.

– Úgy bizony, öregfiú, innen már nyert ügyünk van – mondta derűsen, miközben előhúzta a frissen szerzett posztóköpenyt a rekeszből. Gyors mozdulattal magára terítette a nehéz, dohos szagú anyagot, amely csodásan tartotta a melegséget, majd Bordára is ráigazította a rejtő takarót, hogy elfedje a kutya feltűnő idomait.

A túlparti nádtorzsák közül hirtelen egy megrémült jobbágyfiú bújt elő, aki egy nyaláb rőzsét szorongatott a mellkasához. Amikor meglátta a hatalmas fekete árnyat s a

szekeret, felkiáltott volna ijedtségében, ám Mirella egy szempillantás alatt előhalászott a batyujából egy kis adag aszalt gyümölcsöt.

– Csendesen, öcsém, a csókák meghallják! – intett mosolyogva, s a meglepett gyermek markába nyomta a csemegét. – Szaladj haza, és mondd meg odahaza, hogy a vásártér felől ma nyugodtan hozhattok fát, a kalmár emberei el vannak foglalva.

A fiú szeme felragyogott, s hálás bólintással tűnt el a mogyoróbokrok sűrűjében. Borda elégedett horkantással csapta hátra a fülét, Mirella pedig megfontolt léptekkel útnak indította a szekeret a sekély gázlón át, ahol a víz selymesen locsogott a küllők között.

373. A szegénytelep határában

Mirella

A szekér kerekei némi nyikorgással kapaszkodtak fel a túlsó, iszapos partoldalra. A hűvös patakvíz kimosta a küllők közül a piactéri port, s amint újra szilárdabb talajt értek, Borda megrázta magát, alaposan megtáncoltatva a nyakára terített posztóköpenyt. Megfontolt, halk léptekkel haladtak előre a mogyoróbokrok takarásában.

Mirella elégedetten paskolta meg a ló nyakát, majd a gyeplőt lazábbra fogva igazított egyet saját kámzsáján. A sűrű növényzet mögött kanyargó keskeny csapás már egyenesen a szegénytelep szélső, dőlt kerítése felé vezetett, kikerülve a főbb utakat.

A fák védelméből kiérve a levegő érezhetően megváltozott: a patak friss páráját lassanként felváltotta a nedves szalma, a tőzegfüst meg a konyhai maradékok jellegzetes, fojtogató szaga. A kunyhók sűrűjében a csönd nem békét jelentett, hanem óvatosságot; minden dőlt kapu és elhasznált ponyva mögött gyanakvó tekintetek lapultak.

– Na, öregem, beértünk a sikátorok közé – suttogta Mirella halkán, alig észrevehető, halvány mosollyal a szája szélén. Borda mély morranással válaszolt, miközben tekintete már a szűk utcácskák homályát kémlelte, ahol az öreg Jakab házának füstje derengett a tetők felett.

374. Koppintás az öreg Jakab kapuján

Mirella

A roskadozó kunyhók közötti szűk sikátorban még jobban érezhető volt a szegénytelep elcsigázott, nyomasztó némasága. A sáros csapáson alig fért el a szekér, de Mirella biztos kézzel terelte a lovat a görbe kerítéslécek és a rohadó gerendák között. A repedezett zsaluk mögül gyanakvó, megriadt tekintetek követték minden mozdulatukat, ám amint a lámpás halvány fénye megvilágította Mirella nyitott, barátságos arcát, a feszültség láthatóan enyhült az árnyak között.

Egy didergő, rongyos ruhájú kislány lépett ki az egyik ajtóréből. Mirella megállította a menetet egy pillanatra, s csendben egy maroknyi aszalt szilvát nyújtott oda neki a szekérre készített batyuból. A gyermek meglepett mosollyal szorította magához az ennivalót, mielőtt visszahúzódott volna a sötétbe.

Borda fülelve kísérte az akciót, mély, óvatos morgással tartva tiszteletben a báméskodókat, miközben orra már Jakab háza felé bökött. A csálé tölgyfa ajtó előtt sűrűbb volt a füst, a korhadt küszöb mögül pedig halk, feszült suttogások szűrődtek ki.

Mirella leugrott a bakról, s hármat koppintott a korhadt deszkákra. Odabent egy pillanatra megszakadt a durva mormogás, s a retesz végül óvatosan elcsúszott, utat engedve nekik a ropogó tűzhely melegével teli helyiségbe.

375. Füstbe ment gyanakvás

Mirella

A meleg, koromáztatta kunyhóban öt-hat riadt tekintet szegeződött a jövevényekre. Az öreg Jakab a tűzhely mellett gubbasztott, görcsös ujjai közt egy faragott fakanalat szorongatva, míg a sarokban két fiatalabb jobbágy lapult szótlanul. A levegőben szinte tapintani lehetett a feszültséget; a zsaluk mögött még a lélegzetüket is visszafojtották a házbeliek.

Borda méltóságteljesen lépte át a küszöböt, sötét bundájáról lerázta a sikátor nyirkosságát, majd széles testével megállt Mirella mellett. Egyetlen halk, nyomatékos horkantással tudatta a jelenlévőkkel: semmi szükség az idegeskedésre, de a jó modor kötelező.

Mirella könnyed mosollyal lépett beljebb. Tudta jól, hogy a szegénytelep görcsös félelmeit nem a körmönfont szavak oszlatják el a leggyorsabban. Odasétált a ropogó tűzhelyhez, mintha csak a fagyos ujjait melengetné, s a köpenye ujjából észrevétlenül

egy maroknyi szárított gyógynövényt suhantott a parázsra.

Pillanatok alatt sűrű, csípős füst csapott fel a kemence szájából, beborítva az egész helyiséget. A kunyhó lakói köhögve, szemüket törölgetve kaptak a fejüköz, a hirtelen felfordulás pedig azonnal eloszlatta a korábbi néma gyanakvást.

– Nahát, Jakab bátyám, látom, a kéményt megint a tündérek falzták be! – nevetett fel Mirella, miközben hatásosan kitárta a kis ablakot. A köhögős kuncogás végleg felolvasztotta a jeget a feszült arcokon.

376. Hírek a koromáztatta kunyhóban

Mirella

Jakab bátyám még törölgette a könnyét a csípős füst után, de a szeme már nem gyanakvással, hanem hálás melegséggel villant Mirellára. A kunyhó sarkaiban lapuló legények is kiengedtek, óvatosan előbújva a sötét szegletekből.

– Ej, Mirella, te sosem változol – morogta az öreg Jakab, s a tűz mellé tolta egyetlen épp lábú székét. – Mindig zűrzavart hozol, de legalább az ennivaló illata sem hiányzik a tarisznyádból.

Mirella halk kuncogással lépett az asztalhoz, s a köpenye alól egy száraz kolbászvéglet meg némi aszalt gyümölcsöt halászott elő. Tudta, hogy a szegénytelep népénél a jóindulat kapuja a gyomron keresztül vezet, s most különösen nagy szükségük volt a házbeli bizalmára. Borda közben az ajtórésnél tartotta a szemét a külső sikátoron: bár a kunyhóban feloldódott a feszültség, a szűk utcák nyirkos csendje még mindig tartogatott némi veszélyt.

– Nem üres kézzel jöttem, Jakab bátyám – suttogta Mirella közelebb hajolva. – De a hírekért jöttünk. Állítólag az adószedők végigjárták a gázlót. Hány katona ólálkodik még a szélső házaknál?

Az öreg arcára visszatért az árnyék. Lassan a kemence szélén pihenő faragványára nézett, majd suttogva felelt:

– Ma este két lovas ment el a malom felé, de a strázsa még a hídnál tanyázik. Ha a tisztás felé indultok, a hátsókeren át kell mennetek.

377. Egérút a hátsókertben

Mirella

Mirella hálás mosollyal intett az öregnek, s még egy marék aszalt szilvát csúsztatott a megilletődött legénykéek markába.

– Jó egészséget, Jakab bátyám! A füst meg majd csak kiszáll valahogy – kacsintott vidáman, majd egyetlen könnyed mozdulattal a kunyhó hátsó ajtaja felé terelte Bordát. A korhadt deszkaajtó alig hallhatóan nyikordult meg, ahogy Borda hatalmas vállával óvatosan feszíteni kezdte. Odakint a nyirkos éjszakai levegő frissítően hatott a füsttől még csípő szemeikre. A hátsókert inkább hasonlított egy elvadult csalitasra, mint gondozott veteményesre: kidőlt kerítéslécek, elszáradt kórók és elhagyott hordók képeztek természetes álcát az éjben osonóknak.

Borda lépett ki először, orrát a sötétbe fúrva szaglászott, fülét hegyezve a híd felől érkező esetleges zajokra. Mirella szorosan a sarkában haladt, szoknyáját ügyesen feltúrva, nehogy a száraz gallyak reccsenése elárulja jelenlétüket. Egy öreg, roskadozó tyúktól mellett elhaladva a lány megállt egy pillanatra, s visszánézett: a kunyhó ablakából már alig szűrődött ki fény, a szegénytelep ezen szeglete újra elcsendesedett.

– A tisztás már csak egy hajításnyira van – suttogta Mirella Borda fülébe, miközben átbújtak a döntött kerítés egy szélesebb részén. – A strázsák a hídnál valószínűleg a saját vacsorájukkal vannak elfoglalva.

Borda halk, alig hallható horkantással hagyta jóvá a megállapítást, s már lendült is előre a magas fűben, megnyitva az utat a fák biztonságot nyújtó árnyéka felé.

378. Nesztelen léptek a fák között

Mirella

A fák árnyéka hűvösen s sötétben borult rájuk, amint végleg maguk mögött hagyták a roskadozó kerítés vonalát. A magas fűben még a saját lépteik nesztét is elnyelte az éjszakai szellő lágy duruzsolása. Borda hatalmas sziluettje nesztelenül haladt elől, mintha maga is a sötétségből szövődött volna, széles vállával nyitva utat a gallyak között.

A távolból, a híd felől hirtelen egy álmos katonai kurjantás törte meg a csendet. Az egyik

strázsa a másikat szólongatta valami lefelejtett köpeny miatt, ám a hangok hamarosan elhaltak a kövér füstszagban és a saját kényelmükbe zsibbadt katonák morájában. Mirella halkan elmosolyodott a sötétben: a kunyhóból felszálló csípős gomolygás pontosan elérte a célját, s a hídfőnél állók eszébe sem jutott a hátsókert bozótosát kémlelni.

– Na látod, Borda, a gyanakvó strázsnál csak a kényelmes strázsa a jobb szövetséges – susogta a lány vidáman, miközben hajlékonyan átbújt egy alacsonyan nyúló ág alatt. – Mire észbe kapnak, mi már messze járunk.

A sűrűsödő fák között végül kibukkant a tisztás pereme. A holdfény ezüstös csíkot húzott a nedves fűszálakra, kijelölve a biztonságos utat a csendesebb vidék felé. Mirella megállt egy rövid pillanatra, igazított egyet a vállán lévő szüszőn, s megelégedetten bólintott. Borda halkan kussantott egyet, majd intő jelére mindketten kileptek a tisztás selymes homályába.

379. A sekély víz hűvöse

Mirella

A tisztás puha moháján lépkedve Mirella végre mélyebben is beszívhatta a friss, éjszakai levegőt. A hátuk mögött maradt szegénytelep nyomott, füstös szaga lassan elenyészett, ahogy a patak közelségét jelző párás hűvösség körülölelte őket. Borda előre ügetett, majd meglóditva füleit megtorpant a galagonyabokrok tövében, s éber tekintettel kémlelte az ösvényt.

– Jó munkát végeztünk, öregfiú – susogta Mirella, miközben halk léptekkel mellé ért. A vállán pihenő szüszőben lapuló portékák biztonságban voltak, a hídnál hagyott katonák pedig még órákig a csípős füstöt átkozhatják a kényelmes vackukban. A lány elégedetten veregette meg a hűséges eb szőrös nyakát.

A patakparti füzek hosszú ágai úgy csüngtek alá a víz fölé, mint egy védelmező sötét függöny. A gázló csendes volt; a sekély mederben csupán halkan csobogott a víz, ahogy utat tört magának a holdfényben csillogó kavicsok között. Sehol egy nemkíváncsú strázsa, sehol egy kivezényelt hajdú.

Mirella óvatosan feljebb húzta a szoknyája szélét, s első lépésével belelépett a hűvös habokba. Borda habozás nélkül követte, s sötét bundája körül halk csobbanásokkal

csapódtak fel a vízcseppek. A túlparti árnyak között már felderengett a biztonságos dűlőút vékony csíkja.

380. A túlparti dűlőúton

Mirella

A túlparti partoldal puha földje jólesően simult Mirella átázott lábfeje alá. Ahogy kilépett a vízből, a sekély patak hűvös érintése még perceként ott bizsergett a bőre felszínén, frissítő kontrasztjaként az éjszaka izgalmainak. Borda egyetlen kiadós mozdulattal megrázta fekete bundáját, apró vízcsepp-záport szórva a közeli kökénybokrok leveleire, majd elégedett horkantással igazodott el újra a lány oldalán.

- Úgy tűnik, átértünk, öreg harcos – kuncogott Mirella halkan, miközben óvatosan kicsavarta a szoknyája alját, s megigazította a vállán átvetett szüszt. A gondosan betakart portékák szárazak maradtak, s a batyu mélyén megbúvó garasok éppolyan halkan csörrentek meg, mint a patak kövein átsuhanó habok.

Visszapillantva a sötéten kanyargó vízfelszínre, a túlparti híd fáklyáinak bágyadt fénye már csak apró, sárgás pontként derengett a távolban. A hajdúk valószínűleg még mindig a korhadtt kunyhók mögül szálló füstöt szidták, fittyet hányva arra, hogy a zsákmányuk már régen a birtokhatáron túl jár. Mirella szája sarkában pikírt mosoly bujkált: szerette, mikor a gőgös tisztartók kutyái ilyen csúfosan pórul jártak.

A dűlőút vékony csíkja puhán kanyargott tovább az öreg tölgyes sűrűjébe. Itt már nem kellett a strázsák lépteit figyelniük, a csend barátságossá és védelmezővé vált. A lány mélyet szippantott a tiszta, éjszakai avarszagból, s határozott léptekkel indult meg a fák között felderengő menedék felé.

381. Úti pihenő a mohás kőnél

Mirella

A fák lombjai között átszűrődő holdfény ezüstös csíkokat rajzolt a puha avarba, miközben Mirella és Borda csendesesen haladtak felfelé a domboldalra kapaszkodó dűlőúton. A hűvös patakvíz emléke már lassan tovatűnt; a lány biztos léptekkel követte a korábban jól kimért csapást, ahol a sűrű bozótos természetes falat emelt a külvilág

elé.

Néhány száz lépés után a fák ritkulni kezdtek, s egy öreg, kidőlt tölgyfa mellett felbukkant a régi kőkereszt mohás talapzata. Mirella megállt, s míg Borda figyelmesen szimatolt a szederindák alján, ő az oszlop tövében rejtőző apró üreghez nyúlt. A száraz levelek alatt egy apró, viaszos vászonba tekert csomag lapult – a korábbi útjuk során elrejtett tartalék gyertya és egy kis darabka szárított hús.

– Tessék, a jól végzett munka jutalma – suttogta a lány, s odaadta a hús nagyobbik felét a hűséges ebnek. Borda egyetlen mukkanás nélkül nyelte el a csemegét, halk farokcsóválással jelezve elégedettségét.

A távoli falvak csendesek maradtak, a dűlőút innen már a szomszédos városszéli vásártér felé kanyargott. Mirella elégedetten paskolta meg a szüszőjét: a hátsókerti egerút és a gázló sikeres átlépése után a portékája épségben maradt, s a holnapi nap végre meghozhatja a várt ezüstöket a kapzsi uraságok orra előtt.

382. Hajnali léptek a városszélen

Mirella

Mirella felállt a kőkereszt talapzatáról, megrázta porlepte szoknyáját, s egy halk csettintéssel intett társának. Borda tüstént az oldalán teremve lépkedett a derengő szürkületben. A kanyargós dűlőút lassan kiszélesedett, s a távolban, a hajnali párába burkolózó dombhát mögött már felsejlettek a városszéli vásártér közeledő körvonalai. Az árusok szekerei még csendben várakoztak a lezárt kapuk előtt, de a szél már meghozta a friss faszén és a sült kenyér fanyar, hívogató illatát.

Mirella szája szélén halvány, elégedett mosoly bujkált. A dupla fenekű rekeszekben lapuló finom kelmék, ritka fűszerek és ápoló kenőcsök sértetlenül vészelték át az éjszakai portyát. Tudta jól, hogy a kövér tisztartók és gőgös uraságok maroknyi ezüstöt is megadnak majd a csodaszerekért – ő pedig már pontosan kigondolta, hová vándorol az a vagyon. A kapukon kívüli nyomortelep didergő pulyáinak és nincstelenjeinek meleg holmi s jóféle elemózsia dukál a közeledő hideg napokra.

Ahogy elértek a városszéli legelőt övező alacsony kőkerítésig, Borda hirtelen megtorpant, s halkan felmordult, füleit a szederindás bozót felé hegyezve. Mirella keze reflexszerűen óvta a szüszőt, ám az árnyékok közül nem örök, hanem egy ijedt

tekintetű, elnyűtt gúnyájú fiatal suhanc lépett elő, tisztelettudóan meghajtva magát a vándorok előtt.

383. Üzenet a hajnali ködben

Mirella

A suhanc megilletődötten kapkodta a levegőt, mielőtt halkan megszólalt volna. Öreg Jakab küldte őt eléjük a rossz hírrel: a vásártéri főkapunál a megszokottnál korábban jelentek meg a tisztartó pimasz hajdúi, és a vámőrök most minden szekeret s vándort átkutatnak, aki az északi dűlőút felől érkezik.

Mirella szája szögletében apró, megértő mosoly bukkant fel. Egy csöppet sem jött zavarba a hír hallatán; nyúlt is rögtön a tarisznyájába, ahonnan egy falat puha cipót és egy marék aszalt gyümölcsöt halászott elő. Szelíd gyengédséggel nyújtotta át a didergő fiúnak, aki úgy csapott le a váratlan csemegére, mintha napok óta nem látott volna ennivalót.

Borda is megérezte a feszültség oldódását. Halkan szimatolt egyet a fiú kopott gúnyája felől, majd elégedett horkantással jelezte, hogy a legényke ártalmatlan.

– Jakab bátya a szegénytelep határában, a kidőlt kőfal mellett várhatja kelmedet – suttogta a gyerek két falat között. – Onnan a sikátorok oltalmában észrevétlenül átjuthatnak a városszéli kunyhók közé.

Mirella kacsintva bólintott, s intett társának. A kerítés ledőlt részén átlépve hagyták maguk mögött a nyílt mezőt, hogy a szegénytelep kanyargós utcácskái felé vegyék az irányt.

384. A kidőlt kőfal tövében

Mirella

A szegénytelep kanyargós, sáros utcácskáin sűrű pára ült. A korhadt kerítések és düdező kunyhók között csak a kémények halovány füstje jelezte, hogy a szűkös hajlakok mélyén már ébrednek a szegény sorsúak. Mirella könnyű léptekkel haladt a nyirkos földön, mialatt Borda éberen, feszült izmokkal követte minden mozdulatát. A fekete kutya füle időközben megtorpant egy közeledő neszre, de a lány egy finom kézmozdulattal s halk

intéssel azonnal megnyugtatta hű társát.

A következő kanyar után feltűnt a kidőlt kőfal maradványa, amiről a fiatal suhanc beszélt. A szürkülő félhomályban egy zömök, kucsmás alak támaszkodott a mohás köveknek. Öreg Jakab volt az; amint megpillantotta a feléjük igyekvő párost, megkönnyebbülten sóhajtott fel, s sietős, sántikáló léptekkel indult eléjük.

– Hál’ az égnek, hogy épségben ideértetek – suttogta az öreg, miközben gyanakvó pillantást vetett a ködös utcácska felé. – A tisztartó emberei teljesen megvadultak. Nem elég, hogy a főkaput lezárták, de állítólag már a vásártéri kofák gúnyszavait is besúgóknak jelentik.

– Ugyan, Jakab bátyám, mikor hoztak ránc ijedséget a hajdúk kevély hajdúi? – felelte vidám huncutsággal Mirella. – Ha a főkapunál szimatolnak, csak annál nyugodtabban intézhetjük a dolgunkat a szegények hajlékaiban. Mutasd az utat a kunyhóhoz!

Jakab hálásan bólintott, majd bevezette őket a sikátorok védelmező homályába, ahol a roskadozó tetők szinte összeértek a fejük felett.

385. Cipó és menedék a homályban

Mirella

A roskadozó kunyhó ajtaja halkan nyikkant, amikor Jakab beengedte őket a félhomályos helyiségbe. Odabent a dohos, hideg levegőben didergő alakok szorongtak: egy kisgyermekes édesanya és két megriadt jobbágy húzódott meg a sarokban. Borda azonnal az ajtófélfának vetette a hátát, fülei feszülten rezdültek minden kinti neszre. Fenyegető, éber jelenléte néma védőpajzsként ölelte körül a szűk menedéket.

Mirella nem teketóriázott. Bár a félelem gombócként szorította a torkát a közeledő járőrök hírére, mozdulatai mégis melegséget árasztottak. Benyúlt az úti tarisznyájába, s előhúzott egy karéj illatos kenyeret meg egy kevés aszalt gyümölcsöt.

– Egyetek csak, senki sem bánt benneteket – suttogta halk, szaporaközű szavakkal, miközben gyorsan szétosztotta az falatokat a bujkálók között. A kisgyerek szeme azonnal felcsillant, s a vacogó felnőttek gyanakvása egy csapásra bizalommmá szelődött.

– Isten áldjon meg, leányom – hálálkodott Jakab, miközben a korhadtt ablakrácsához lapulva kémlelte a külső homályt. – A hajdúk a szomszéd utcát járják, ha idetalálnak...

– Nem találhatnak rá erre a zugra – vágta rá halkan Mirella, de a szemeiben megvillanó

riadalom elárulta feszültségét. Borda ekkor hirtelen megfeszült, s egyetlen szaggatott horkantással jelzett: nehéz csizmák zajongása ütötte meg a fülüket a saras sikátor felől.

386. Nesztelen árnyak a kemence mögött

Mirella

Borda egyetlen halk morgással a sarokba terelte a didergő jobbágyokat, míg Mirella villámgyorsan letakarta egy avitt ronggyal a pislákoló mécsest. A szűk helyiségre sötétség borult, s csupán a saras sikátor felől közeledő csizmák döngése törte meg a fojtogató némaságot. Jakab feszülten intett, majd a kemence mögötti korhadtt fadarabok felé mutató gesztussal jelezte a rejtett kiutat.

A nehéz léptek közvetlenül a korhadtt ajtó előtt torpantak meg. Egy nyers hajdúhang kintről rákiáltott a csendre, s a pusкатus csattant a faforgácson. Borda teste ívbe feszült, sárga szemei a sötétben villantak, de Mirella gyengéd kézmozdulattal intette maradásra a hűséges társat. Pontosan tudta, hogy a nyílt összechapás a szűk kunyhóban mindannyiuk vesztét jelentené.

Az öreg Jakab köhögve lépett az ajtóhoz, és csikorgó hangon kiszólt a repedésen át:

– Ki kopogtat a szegény ember hajlékán ebben a fagyos ködben? Nincs itt semmi, csak a korhadtt gerendák meg az éhség.

Míg az örök odakint szitkozódva továbbálltak a szomszédos házak felé, Mirella halkan a kemence mögé terelte az édesanyát a gyermekével. Borda nesztelenül zárta a sort, miközben a szűk nyíláson át kisiklottak a hideg hátsókertbe. A veszély nem múlt el, de az első csapdát sikeresen elkerülték.

387. A zúzmarás kertek mélyén

Mirella

A hátsókertben szinte vágni lehetett a nyirkos ködöt, amely védelmező lepelként borult a szököttekre. Mirella gyors intésére a megrémült édesanya szorosan a gyermekével a háta mögé húzódott, míg Borda fülelve pásztázta a kerítéslécek közötti rést. A hajdúk távolodó káromkodásai lassan elhaltak a szomszédos utcasarok felé, így a kis csapat megkezdhette a veszedelmes átkelést a szomszédos telkek sötétjében.

Mirella nesztelenül haladt élen a zúzmarás fűben, tapasztalt szemmel keresve a legkevesebb zajt csapó ösvényt. Egy korhadts léckerítésen átsegítette a gyereket, s Borda egyetlen szótlans pillantással jelezte, hogy a terep szabad. A szegénytelep ezen szegletében a roskadozó kalyibák olyan szorosan épültek egymáshoz, mintha maguk is a fagy ellen kapaszkodnának össze, s ez a sűrűség most tökéletes egérutat biztosított számukra.

Néhány óvatos lépés után elérték a legközelebbi mészárolt falat, amelynek tövében egy alacsony, félreeső faajtó nyílt. Mirella három halk koppintással adott jelet a menedéket adó kunyhó falán. Bentről tompa neszezés hallatszott, majd a zsalu résnyire nyílt. A fázós bujkálók óvatosan engedték be a jövevényeket a szűk, koromszagú helyiségbe.

Borda maradt a küszöbnél, mint valami mozdulatlan fekete őrszem, míg Mirella mosolyogva nyúlt a köpenye alá. A tarisznyából előkerülő szaftos oldalasdarabok és a friss, ropogós héjú cipó illata pillanatok alatt betöltötte a nyomorúságos szobát, eloszlatva a menedékkérők maradék bizalmatlanságát is.

388. Útmutatás a félhomályban

Mirella

A meleg étel illata és az első jóllakott falatok gyorsan visszahozták a reményt a megszeppent anya és gyermeke arcára. Mirella halk, megnyugtató szavakkal igazította el őket, miközben árgus szemmel figyelte a kunyhó sarkaiban megbúvó többi didergő alakot is. Elmagyarázta a menekülőknél, hogy a hajdúk a szomszédos utcasarok felé kavarodtak el, de a portyázók kiszámíthatatlanok, így virradat előtt szigorúan tilos elhagyniuk a kunyhó oltalmát.

Borda közben a zsalugáter résén át kémlelte a zúzmarás udvart. A hűsége eb füle megtorpant egy pillanatra, amikor a távoli kutyaugatás végleg elhalt a ködben, majd halk horkantással jelezte Mirellának, hogy a szűk sikátor egyelőre teljesen tiszta. A járőrök lármája lassan elenyészett a városszéli mocsaras rétek irányába.

Mirella egy apró ezüstgarast és egy jól összehajtott meleg kendőt csúsztatott az édesanya kezébe, majd intett Bordának, hogy ideje továbbállni. Tudta jól, ha túl sokáig időznek egyetlen menedékben, a jelenlétükkel csak felesleges veszélyt vonnának a kunyhó lakóira. A rejtett faajtó zsanérjai alig nyikordultak, ahogy felkészültek a

visszatérésre a nyirkos, fagyos éjszakába.

A sűrű köd még mindig szilárd falként állt a szegénytelep roskadozó házai között. Borda elsőként lépett ki a zúzmarás fűre, s Mirellával a nyomában nesztelenül megindultak a hátsókerten át a kivezető ösvény felé. A hajnalig hátralévő órákban még bőven akad dolguk a sötét kertek mélyén.

389. A ködfal rejtekében

Mirella

A tejszerű köd szinte magába nyelte a szegénytelep szélső kiskertjeit, ahogy elhagyták a kunyhó védelmét. Mirella szorosan Borda mögött lépdelt, ügyelve rá, hogy a zúzmarás gallyak ne reccsenjenek meg a talpa alatt. A csípős, nedves levegő végigfűjt a telkeken, de a lány ébersége egyetlen pillanatra sem lankadt.

Borda halk szimatolással torpant meg a roskadozó kerítéslécek tövében. Szőr borzolódtott a hátán, amint a sűrű homályt kémlelte. Odébb, a gázló felé vezető dűlőút torkolatában egy sárgás lámpásfény derengett át a szürkéségen. A hajdúk hátrahagyott őrszeme még javában ott őrködött, meggátolva a megszokott átkelést.

„Nem arrafelé” – suttogta Mirella alig hallhatóan, és óvatosan Borda marjára fektette a kezét. – „A patakmeder fűzfái között szélcsendesebb a köd. Ott nem látnak meg.”

Borda egyetlen halk horkantással jelezte, hogy érti a szót, s azonnal irányt váltott. A sűrű galagonyás védelmébe húzódva, az elvadult telkek mezsgyéjén haladtak tovább. A félhomályban minden gyanús árnyék elmozdulni látszott, de Mirella biztos kézzel mutatta az utat a csalitos mélye felé. A távoli lámpás fénye lassan elhalványult mögöttük, jelezve, hogy sikerült észrevétlenül kikerülniük az őrszemet.

390. Menedék a kőkeresztnél

Mirella

A patakmeder hűvös, nyirkos ölelése kész áldás volt a ködben: a sűrű fűzfák lehajló ágai természetes alagutat vontak a fejük fölé. Mirella halkan elmosolyodott, ahogy megérezte a csizmája alatt az ingoványos talajt. Borda magabiztosan, nesztelen léptekkel haladt elől, mintha a sötét sárban is pontosan látta volna a biztonságos csapást.

Ahogy távolodtak a hajdúk őrhelyétől, a köd sűrűje lassan ritkulni kezdett a dűlőút felé vezető emelkedőnél. Az egykori vízmosás peremén öreg, kikezdett kőkereszt magasodott a sötétbe. A mohás szegélyű építmény csendes tanúja volt már sok éjszakai szökésnek és bujkálásnak, most mégis a nyugalom apró szigetének tetszett a bizonytalanságban.

Borda a kőkereszt tövéhez lépett, óvatosan körbeszimatolta a fagyos talajt, majd halkan megtelepedett a kopott talpazat védelmében. Mirella megtámaszkodott a hideg kövön, s egy pillanatra behunyta a szemét, hallgatva a táj csendjét. A fenyegető léptek s a lámpások fénye végleg elmaradtak mögöttük; a szegénytelepen rejtőzők egy időre biztonságban voltak Jakab kunyhójában.

- Jó munkát végeztünk, öregfiú - suttogta Mirella, és finoman megsimogatta a kutya nyakát. - A hajdúk még órákig kergethetik az árnyékukat a gázlónál.

A lány belenyúlt a köpenye belső zsebébe, hogy ellenőrizze a maradék kincseket s az útrakészülést. A kőkeresztnél megszabott pihenő csak rövid lehetett, de arra épp elegendő volt, hogy új irányt szabjanak a fagyos éjszakában.

391. Galagonyás ösvény a szántón

Mirella

Mirella ujjai meglelték a zsebében lapuló kis bőrszűszőt, amelyben a rejtett szekér kulcsa és a következő állomásuk apró jegyzete pihent. Egyetlen nyugodt pillantást vetett a kőkereszt mohás karjaira, majd halk cuppantással jelzett kísérőjének. Borda azonnal talpra ugrott, rázott egyet a fülén, s elszántan a dűlőút felé fordította fekete orrát.

A sűrű ködpaplóról lassanként lepattogzottak a hajnal első szürke fénysugarai. A gázló felől már egyáltalán nem hallatszott a hajdúk kiabálása; a strázsákat minden bizonnyal a mocsaras nádas felé hajtotta saját gyanakvásuk. Mirella ajkán apró, hamiskás mosoly bujkált. Mindig örömmel töltötte el, amikor a pöffeszkedő fegyveresek a saját árnyékukkal vívtak hiábavaló csatát a nyirkos sötétben.

- Ideje megkeresni a ponyvát, öregfiú - suttogta a lány, s határozott léptekkel indult meg a szántóföld szélén húzódó galagonyás árnyékába. A tüskés bokrok védelmében kanyargott az a rejtett szekérnyom, ahol a hűséges málhás ló és a dupla fenekű ekhós

kocsi várt rájuk.

A szegénytelepen hagyott cipók és elemózsia után most a saját készleteiket kellett felmérniük, mielőtt a kora reggeli kofák elárasztanák a városszéli utakat. Borda elégedett horkantással lépkedett Mirella mellett, ugrásra készen figyelve a bokrok susogását. A veszély elmúlt, s a galagonyás mögött már felsejlett a szénaboglya védelmébe rejtett szekér ismerős körvonala.

392. Gyeplő a hajnali fényben

Mirella

A szénaboglya tövében pihenő ekhós szekér nyirkos ponyvája pontosan úgy állt, ahogy hagyták. Mirella gyors, fürkésző pillantást vetett a kerekek körüli puha földre. Idegen csizma nyomának nyoma sem volt, csupán a málhás ló horkantott fel halkan, megérezve gazdája közeledtét.

– Csak semmi hajcihő, öregem – vetette oda élesen a lány a szürke lónak, miközben a bőrszüszből előhalászott vaskulccsal a tengely mögötti rejtett rekesz zárájához lépett. Borda fojtott morajjal kerülte meg a hátsó kereket, orrát a szalmabálák közé fúrva. Veszélyt ugyan nem szagolt, de a hajdúk közelsége még mindig borzolta a szőrét.

Mirella száraz koppanással fordította el a kulcsot. A dupla fenék alól elővillantak a gondosan bebugyolált portékák: a tiszta vásznak, a szárított gyógynövények és az a néhány csiszolt üvegcsé, ami a közeledő vásárban szép hasznot hozhatott a gőgös uraságok kárára. A szegénytelepen elosztott cipók helyén tátongó úrt gyorsan átrendezte, hogy a hajdúk szeme elől elrejtse a fennmaradó holmit.

– Na, Borda, ne méregesd a túskebokrot, inkább pattanj fel! – mordult a lány, s a bakra hágva magához ragadta a gyeplőt. – A köd oszlik, s ha a kofák megelőznek a városkapunál, lőttek a jó helyünknek.

A szekér halk nyikordulással indult meg a galagonyás menti szántón. Mirella éles tekintettel kémlelte a dűlőutat: a portyázókat kijátszották, de a nap igazán csak most kezdődött.

393. A kőhíd felé vezető úton

Mirella

A lassan oszló párából kanyargós dűlőút bontakozott ki, amely a városba vezető öreg kőhíd felé tartott. A hajnali nap első aranyló sugarai megcsillantak a gyeplő cserzett bőrén és a szürke ló dús sörényén. Mirella egy laza mozdulattal feljebb húzta vállán a kendőt, s a bakon ülve magabiztosan, mégis könnyed kézzel tartotta az irányt.

Borda a lábánál pihentette a fejét, de hegyezte a fülét az útszéli bokrok zizzenéseire. A távolból már halványan hallatszott a város ébredező moraja: a korai kakasszó, a kovácműhelyek első pörölycsapásai és a kapu előtt gyülekező teherhordók távoli zaja. A hajdúk éjszakai portyája kudarcba fulladt, így a lány ajkán piciny, önelégült mosoly bujkált.

– Látod, öregfiú? Aki korán kel, az nemcsak aranyat lel, de a vámost is álmosan találja – kuncogott halkan Mirella, miközben elhaladtak egy kidőlt fűzfa mohás törzse mellett. A dupla fenékben lapuló kelmék és finom balzsamok biztonságban pihentek, a piaci kofák pedig még javában a szekereik ponyváival bajlódtak a kapu túlsó oldalán.

Az út kanyarulatában egy sárba ragadt, zöldséggel teli kézikocsi tűnt fel, amelyet egy didergő öregember próbált kétségbeesetten kiszabadítani. Mirella finoman félrerántotta a gyeplőt, s a szekérrel a keményebb fűcsomókra kormányzott, hogy elkerülje az ütközést. Ahogy elhaladtak a megkönnyebbült apóka mellett, a lány még egy biztató noddintással és egy jókedvű intimszóval ajándékozta meg az öreget a kibontakozó reggeli fényben.

394. A hídvám árnyékában

Mirella

A zöldséges kocsi hamar elmaradt a hátuk mögött, s a dűlőút kisvártatva csatlakozott a szélesebb, köves országútba. A kőhíd már alig pár száz lépésnyire emelkedett a kanyargó patak felett. A pillérek körül halkan csobogott a víz, s a hajnali pára finom fátylat vont a durván faragott korlátra.

Mirella meglazította a gyeplőt, hagyva, hogy a szürke ló komótos trappban érje el az emelkedőt. Borda felemelte a fejét, orrcimpái megremegtek a friss reggeli levegőben,

amibe a folyóparti iszap és a közeli sörfőzde füstjének szaga keveredett. A lány megigazította vállán a kendőt, s egy gondosan begyakorolt, kedves, mégis magabiztos mosolyt varázsolt az arcára.

A híd túloldalán álló strázssaház előtt valóban álmosan dörzsölte a szemét a magányos vámőr. Lándzsájára támaszkodva ásított egy akkorát, hogy a vállára vetett suba majdnem kicsúszott a kezéből. Fogalma sem volt róla, hogy a közeledő ekhós szekér dupla fenekén milyen értékes kelmék és balzsamok rejtőznek.

– Jó reggelt, vitéz uram! – kiáltott oda Mirella csengő, jókedvű hangon, amint a szekér zökkenve megállt a híd feljárójánál. – Remélem, a csillagok vigyázták az álmát, míg mi a hajnali ködben zötykölődtünk a vásár felé.

Borda halkán felmordult, s felült a bakon, fenyegető árnyékot vetve a sárga csizmás hajdúra, aki rögtön meggondolta magát, mielőtt túl alaposan belenézett volna a ponyva alá.

395. A szegénytelep kapujában

Mirella

A vámőr igyekezett úgy tenni, mintha csupán a szigorú kincstári garast keresné a zsebében, de tekintete újra meg újra Borda széles mellkasára s sötét, vészjósló szemeire tévedt. Mirella csilingelő kacagással ejtett két kopott rézpénzt a strázsa reszkető tenyerébe, majd gyengéden megsuhogtatta a gyeplőt a szürke ló füle felett. A szekér kerekei zökkenve gördültek át a kőhíd túlsó oldalára, maga mögött hagyva a vámszedő bódéját.

Ahogy áthajtottak a vízen, a hajnali köd lassan oszlani kezdett, felfedve a városszéli szegénytelep görbe, sárkás síkatorait. Itt már nem jártak hajdúk; a módos polgárok és a tekintetes urak messzire elkerülték ezt a vidéket, ahol a szalmás agyagfalakról mállott a vakolat, s a kéményekből fojtogató tőzegfüst szivárgott.

Mirella magabiztosan irányította a lovat a sáros kanyarokban, míg végül egy roskadozó, nádtetős kunyhó mögött állította meg a fogatot. Borda egyetlen halk szóra nesztelenül ugrott le a bakról, és a kerítésrésen átlépve vigyázta a néptelen utcát.

A kunyhó faajtaja résnyire nyílt, s a félhomályban egy didergő asszony meggyötört arca bukkant elő. Mirella meleg mosollyal nyúlt a ponyva alá, hogy elővegye a rejtett zugból

a meleg takarókat és a száraz cipókat.

396. Gőzölgő tea a tőzegfüstben

Mirella

Az asszony megilletődötten vette át a friss cipókat és a meleg posztót, majd tüstént beljebb intette a jövevényeket. Mirella intésére Borda gyakorlott mozdulatokkal terelte a szekeret a kunyhó mögötti roskatag pajtába, ahol a száraz lomb és a félretolt lécek eltakarták a fogatot az esetleges kíváncsi tekintetek elől.

A kunyhó tőzegfüstös homályában a földön kuporgó két kisgyerek riadt szeme villant fel a homályban, de Mirella pimasz mosollyal azonnal előhúzott a zsebéből egy marék aszalt szilvát, ami nyomban feloldotta a megszeppent csendet. Borda széles háta szinte betöltötte a kunyhó szűkös ajtaját, ahogy félig kint, félig bent várakozott, éberén figyelve a városszéli sikátor rezdüléseit.

– A tisztartó hajdúi tegnap este óta a kapukat járják – suttogta az asszony, miközben gőzölgő gyógyteát öntött ki csorba cserépbögrékbe. – De ide, a sárba még nem merészkedtek be. Aki a szegények közt keres menedéket, az jó helyen jár, míg fel nem kel a nap.

Mirella lassan belekortyolt a forró főzetbe, s elégedetten konstataálta, hogy a kőhídon átcsempésztett szállítmány biztonságra került. A veszély persze nem múlt el teljesen, ám a szűkös hajlék melege s az éhes pulykák csöndes rágcsgálása megerősítette benne a meggyőződést: a következő lépést már a piaci forgatagban kell megtenniük.

397. Irány a piaci forgatag

Mirella

Mirella halkan letette a csorba cserépbögrét a faasztalra, s egy sokatmondó pillantást váltott Bordával. Az asszony szavai megerősítették benne a tervet: a hajnali szürkületben a hajdúk még a kapuk hídjainál tanyáztak, s eszük ágában sem volt a szegénytelep cuppogó sarába piszkítani a csizmájukat.

– Ideje mozdulni, mielőtt a nap teljesen felkel – suttogta Mirella, miközben gubancmentesre simította a haját, és a kendőjét mélyen a homlokába húzta. Egy marék

szárított almát pottyantott a gyerkőcök meleg markába, s egy hálás mosollyal búcsúzott a házigazdától.

Borda nesztelenül lépett ki a pajta felé, ahol a szekér a száraz lomb rejtekében pihent. Nem húzták elő a fogatot; a csempészárut és a nehéz járművet egyelőre a roskatag tető oltalmára bízta. Mirella csak a legszükségesebb vásári portékákat szedte össze egy kopott vászontáskába, hogy egyszerű kofának tűnjön a korai forgatagban.

– A hajnali pára a mi emberünk – mormogta Borda fojtott hangon, miközben a kerítések árnyékában pásztázta a sikátort. Éber volt és feszült, de léptei halkan, biztosan követték Mirellát.

A két alak besiklott a szegénytelep kanyargós, füstszagú utcácskáiba, a piaci ponyvasorok hátulja felé véve az irányt. A készülődés zaja, a zöldséges ládák csattanása s a kofák kora reggeli kurjongatása tökéletes fedezéket nyújtott. A veszély még nem múlt el, de a város ébredező forgatagában már nem ők voltak az egyetlen idegenek.

398. Friss vekni és vásári hírek

Mirella

A kifeszített vászonponyvák mögött az illatok és a hangok összeértek: a frissen sült lepény gőze elkeveredett a korhadtt káposztalevelek fanyar szagával. Mirella magabiztos léptekkel kanyarodott be az egyik takart mellékutcácskába, ahol egy pocakos, álmos pék éppen a fapultjára pakolta ki a még gőzölgő vekniket.

– Adjon az Ég jó reggelt, mester! Ugye nem sajnál egy falat élelmet két kora kelt vándortól? – lépett oda Mirella egy ártatlan mosoly kíséretében, s a vászontáskájából kihúzott egy csiszolt kis üvegcsét, amiben mézsárga balzsam csillogott. – Cserébe a legfinomabb fenyőgyanta-kenőcsömből adok egy jókora adagot, hogy az a nehéz sütőlap ne gyötörje többet a derekát a hideg hajnalokon.

A pék gyanakvóan méregetni kezdte a tetszetős leányzót, ám amikor tekintete a lány mögött magasodó, komor Borda sziklazord alakjára tévedett, nyomban szelídebbre váltott. Nem hiányzott neki semmiféle csetepaté ilyen korai órán. Egy kerek tálból ropogós kenyérvéget meg egy darabka füstölt szalonnát tolt át a pult szélén.

– Csak csínján a járkálással, leányzó – mormogta a pék halk hangon, miközben a csodakenőcsöt a köténye zsebébe süllyesztette. – A piactér közepén már ott sertepertél

a városbíró írnoke meg két hajdú. Az adókat szedik, s épp az új hirdetményt szögellik a kalmárkapu fájára.

Mirella szeme megvillant a hír hallatán. Borda szótlan bólintással jelezte, hogy vette a lapot. A lány gyorsan elrakta a kapott elemózsiát, majd pajkos mosollyal indult el a nyüzsgő standok fősora felé, hogy közelebből is szemügyre vegye a bíró úr újabb hóbortját.

399. Pecsétes papír a tölgyfakapun

Mirella

A Kalmárkapu tölgyfa szárnyai előtt már kisebb tömeg gyűlt össze a kora reggeli hidegben. Az adószedő írnoke, egy pápaszemes, keskeny vállú emberke éppen az utolsó rézszöget ütötte a frissen kifüggesztett hirdetmény sarkaiba. A két szőrös képű hajdú unottan támaszkodott a kopjájára a kapu két oldalán, ügyelve rá, hogy a nép tisztességes távolságból bámulja a piros viaszpecsétet.

Mirella könnyedén átverekedte magát a kíváncsiskodó kofák és művesek gyűrűjén. Borda csendes árnyékként követte: sziklazord termete résnyire nyitotta a tolongó tömeget, míg éber tekintete a hajdúk minden apró mozdulatát kísérte.

– Na, mit főzött ki már megint a mifelénk oly bölcs bíró uram? – susogta Mirella egy mellette álldogáló, rongyos kendős kofaasszonynak. Mielőtt a meglepett nő válaszolhatott volna, a lány észrevétlenül egy jókora darab meleg kenyérvéget csúsztatott a kofa didergő kisgyermekének a kezébe.

A hirdetmény cifra betűi rendkívüli vámot vetettek ki a városhatáron áthozott gabonára, s szigorú büntetést ígértek mindenkinek, aki engedély nélkül ad el portékát a szegénytelep határain belül.

Mirella ajkán pikírt, maró mosoly suhant át. Pontosan tudta, hogyan fogják kijátszani ezt az újabb kapzsi rendeletet még a nap lemente előtt. Sokatmondó pillantást váltott Bordával, aki alig láthatóan bólintott, majd szapora léptekkel elindultak a ponyvasorok sűrűje felé.

400. A pékmester hátsó udvara

Mirella

A ponyvasorok közt már javában forrongott a kora reggeli vásári élet. Fűszeres füst, friss kenyérillat és a kofák harsány kiabálása töltötte be a szűk átjárókat. Mirella magabiztosan kanyargott a tarka sátrak között, miközben éber tekintete a piactér hátsó során megbúvó pékműhely felé kutatott. Borda sziklazord termetével szinte észrevétlenül egyengette előttük az utat; csendes, de fenyegető jelenléte épp elég volt ahhoz, hogy a tolakodóbb kofaemberek tisztességes távolságot tartsanak.

– Ugye mondtam, Borda? A bíró uram megint azt hiszi, két rézszöggel és egy pecsétetes pergamenlappal megállíthatja az éhes szegényeket – susogta a lány pikírt mosollyal, ahogy beléptek a kemencék mögötti árnyékos udvarba.

A pékmester, egy lisztes kötényű, jóságos tekintetű emberke éppen gőzölgő vekniket pakolt a fűzfabefőttös kosarakba. Amikor meglátta a párost, megkönnyebbülten sóhajtott fel, és azonnal intett nekik a fal mellett felhalmozott zsákok mögé.

– Már a fülembe jutott a kapunál kifüggesztett hirdetmény news-a, Mirella – dörmögte a pék halkán. – Az adószedők már a szomszédos utcákat járják, de a hátsó kapun át még biztonságban eljuttathatjuk a lisztet s a pékárut a szegénytelep kunyhóiba.

Mirella elbűvölő mosolyt villantott a mesterre, s egy gyors alku kíséretében meleg ételt intézett a rászorulóknak.

401. Sietős léptek a sikátorban

Mirella

Borda egyetlen moccanással emelte fel a legsúlyosabb fűzfavessző kosarat, fel sem szisszenve a meleg veknik súlya alatt. Odakint, a főutcán már fémesen csikordultak a városbíró embereinek nehéz csizmái, ám Mirella egy pimasz kacsintással intett a péknek, és már ki is nyitotta a hátsó korhadtt kiskaput.

A szűk, sáros sikátorban hűvös reggeli szél söpört végig. Mirella egy vastag posztóköpenyt terített a kosarakra, hogy elrejtse a friss pékárú marasztaló illatát a kíváncsi orrok elől. Nem volt vesztegetni való idejük: a bíró porkolábjai a kapuknál már elkezdték a házkatatásokat.

– Rendes ember ez a pék, Borda, de ha elkapják, a bíró még a kemencéjét is lefoglalja – sziszegte élesen a lány, miközben gyors léptekkel haladtak a szegénytelep felé vezető macskaköveken. – Nem hagyjuk, hogy azok a pöffeszkedő ingyenélők elvegyék a falatot a gyerekek szájától.

Borda csak egy morranással felelt, de éber szemei a sikátor sarkait pásztázták. Sötét alakja komor védőfalat vont Mirella köré, felkészülve arra, hogy ha akár egyetlen adószedő is felbukkanna a kanyarban, azonnal útjukat állja. Szerencsére az eldugott átjárók még csendesek voltak, így akadálytalanul közeledtek a város széli kőhíd és a bujkálók rejtekhelye felé.

402. A kőhíd túlsó oldalán

Mirella

A kőhíd mohás ívei alatt még sűrű pára gőzölgött, a hídvégi őrbódé mellett pedig egy didergő, álmoságtól kókadozó strázsa támaszkodott a lándzsájára. Mirella egyetlen hangos lépéssel sem árulta el jelenlétüket: ruganyos, csendes járással haladt Borda árnyékában a hűvös köves úton. A strázsa éppen csak dörzsölgette az álmat a szeméből, ám amikor meglátta a kosarat cipelő, fenyegető tartású óriást és a mögötte lépkedő lányt, inkább mélyebbre húzta a süvegét, és úgy tett, mintha semmit sem látna.

Odaát a városszéli szegénytelep dőlt falú kunyhói között már vékony füstcsíkok kúsztak a kora reggeli ég felé. A bujkálók lepusztult hajlékaik kapujában didergő gyerekek és elnyűtt ruhájú asszonyok várták az enyhülést, éhes pillantásokkal figyelve az érkezőket.

Mirella nem teketóriázott: amint bejutottak a legszélső, omladozó viskó oltalmat adó falai közé, Borda óvatosan letette a súlyos kosarat a földre, és leemelte róla a posztóköpenyt. A friss, kemencemeleg veknik illata betöltötte a homályos, hűvös helyiséget.

A pulyák szeme azonnal felcsillant. Mirella gyengéd, meleg mozdulatokkal osztotta szét a ropogós karéjokat, egy-egy kedves szót is mellékelve a falatokhoz. A városbíró szigora és a kapura szegezett kapzsi adórendelet fenyegetése most kívül rekedt a korhadtt ajtón, a didergő menedékben pedig hosszú idő után először éledt újjá az óvatos remény.